Giới thiệu Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện

Tên gốc: 我怀了反派的孩子

Tên Hán Việt: Ta Mang Thai Nhân Vật Phản Diện Đứa Bé

Editor: ☆ঌTωĭηkℓε☆

Thể loại: Hào môn thế gia, ngọt sủng, xuyên sách, xuyên việt,...

Nhân vật chính: Diệp Trăn | Lục Bắc Xuyên

Tình trạng: 105 chương

Được lấy một người đàn ông có quyền có tiền thế này, bà chị kia không biết não úng nước cỡ nào mà đào hôn. Và dĩ nhiên, cô em gái phải chịu trận, thay chị làm cô dâu.

Diệp Trăn trùng hợp xuyên vào quyển sách trên, xuyên kiểu gì xuyên trúng vào cô em gái.

Nhọ nồi hơn nữa, nhân vật quyền thế vừa nhắc trên kia lại là nhân vật phản diện chân thực trong sách.

Tất cả sự cố xảy ra với nhân vật phản diện không có chỗ nào mà không thê thảm, mà thân là vợ của nhân vật phản diện, cô chỉ sợ cũng sẽ không được chết tử tế.

May mắn chính là, chị gái nhận hết mọi khổ sở, sau đó, chỉ vào em gái, muốn cô nhường lại anh rể.

Diệp Trăn nhìn chị gái lê hoa đái vũ, nhanh nhẹn nhường vị trí, "Chị gái, chị yên tâm, em còn chưa bao giờ chạm qua anh rể đâu!"

Thật không nghĩ đến, cô mang thai.

Chị gái rưng rưng chỉ trích: "Lời nói ra rồi còn muốn chối bỏ sao?"

Diệp Trăn nhìn trùm phản diện bên cạnh bận trước bận sau, thôi xong.

Nằm bên người là trùm phản diện, trong bụng còn có một nhân vật phản diện nhỏ bé, thời gian này làm thế nào trôi qua!

Về sau, Diệp Trăn nhìn trùm phản diện ôm bé con thay tã, thở dài: "Còn làm sao để sống nữa, chịu đựng thôi, còn có cách nào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Editor: ☆ঌTωĭηkℓε☆

***

Phòng ngủ rộng lớn xa hoa, cửa sổ sát đất vẫn chưa đóng, gió thu thổi màn cửa sổ giơ cao lên. Ánh trăng từ ngoài cửa sổ vẩy trên sàn nhá đá cẩm thạch trong phòng ngủ, rơi xuống đầy đất sương bạc.

Xung quanh biệt thự mười phần yên tĩnh, tinh tế nghe kĩ, cũng chỉ nghe được tiếng gió gào thét ngoài cửa sổ và... Tiếng rên rỉ.

Trên giường lớn ở căn phòng chính giữa, chiếc chăn lông tơ cao cấp đắt đỏ bị đạp lộn xộn tản ra, khó khăn lắm mới che khuất được bộ vị dưới lưng người nam nhân. Nam nhân cổ đồng da thịt, da lưng rắn chắc dưới ánh trăng không thể nghi ngờ.

Từ giữa răng môi lơ đãng bật ra tiếng rên rỉ, ngâm nga, giống như ngậm mật ngọt, tình thâm nghĩa nặng, vô cùng vui vẻ, làm cho Diệp Trăn không tự chủ chộp vào tấm lưng rộng lớn của người nam nhân.

Nam nhân nghiêng người nằm xuống bên cạnh Diệp Trăn, một tay hữu lực rắn chắc ôm cô.

Diệp Trăn giống con hồ ly thoả mãn, miễn cưỡng uốn ở chỗ khuỷu tay nam nhân, nhắm lại con mắt vui vẻ hướng bên trên khẽ nhếch, mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại bỗng nhiên bị một con mắt thâm thúy sâm nhiên cướp lấy tất cả chú ý.

***

Diệp Trăn bỗng nhiên từ trong giấc ngủ mơ bừng tỉnh, mờ mịt nhìn bốn phương. Trong phòng cửa sổ sát đất đóng chặt, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, xuyên thấu qua màn cửa chiếu rọi khiến cả phòng vô cùng sáng sủa.

Cô che lấy ngực phanh phanh trực nhảy, chậm rãi ngồi dậy, áo ngủ tơ lụa màu trắng từ đầu vai trượt xuống, lộ ra hai dấu đỏ to bằng móng tay trên đầu vai trắng nõn tinh tế.

Mắt nhìn nam nhân bên người hôn mê bất tỉnh, gò má cô ửng đỏ nóng lên, giống như còn chưa thoát khỏi giấc mộng kia.

Nghĩ đến nam nhân này vừa rồi trong mộng tĩnh mịch lăng lệ, ánh mắt giống như một cái hồ nước u ám không thấy đáy. Lông mày Diệp Trăn có chút nhíu lên, vén chăn lên nhìn thoáng qua, váy ngủ màu trắng hoàn hảo không chút bị tổn hại vẫn mặc trên người, trừ bỏ mồ hôi sền sệt trên người rất không thoải mái, những cái khác ngược lại không có gì.

Không trách Diệp Trăn suy nghĩ nhiều, thật sự là cái cảnh tượng trong mộng kia quá chân thực, mà lại là cái loại mộng này, cũng không phải lần đầu tiên.

Cô mặc dù tuổi trẻ, người trẻ tuổi cũng có dục vọng, chỉ là số lần gặp giấc mộng này cũng hơi bị quá mức chút, lại còn là với nam nhân bị hôn mê một năm đang nằm bên gối này.

Từ khi cô xuyên qua đến nơi đây, trở thành vợ bên gối của nam nhân này, cảnh tượng mộng xuân như vậy thường thường liền sẽ phát sinh một lần.

Đúng vậy, cô xuyên qua rồi.

Diệp Trăn ngủ một giấc tỉnh dậy phát hiện mình nằm ở bên cạnh người thực vật Lục Bắc Xuyên đã hôn mê một năm, trở thành vợ của hắn.

Trải qua một tháng quan sát, Diệp Trăn cuối cùng không thể không thừa nhận, cô đây là xuyên vào bên trong quyển tiểu thuyết «Tân hôn quá yêu».

Trong tiểu thuyết, Diệp Tình và Diệp Trăn là một đôi chị em song bào thai. Tướng mạo giống nhau nhưng tính cách lại khác biệt. Người chị nhiệt tình hào phóng, từ nhỏ đến lớn đều là niềm kiêu ngạo của cha mẹ, là "con nhà người ta" trong miệng cha mẹ của người khác.

Có một người chị ưu tú như vậy, bình thường em gái cũng sẽ bị đem ra so sánh vô số lần. Diệp Trăn bắt đầu oán trời trách đất, đối với mọi thứ không công bằng đều căm giận bất bình, bắt đầu sinh lòng oán hận. Mà cha mẹ bắt cô thay thế chị gả cho Lục Bắc Xuyên, chính là hướng đi đầu tiên đã hủy diệt cô.

Trong tiểu thuyết Lục Bắc Xuyên là cái nhân vật phản diện, bởi vì một lần tai nạn xe cộ mà bị thương, trở thành người thực vật, hôn mê mất một năm. Mà trong một năm này, Lục lão gia cũng chính là ông của Lục Bắc Xuyên đến nhờ cao nhân chỉ điểm, chỉ cần kết hôn với chị cả của Diệp gia, sinh được cháu trai, Lục Bắc Xuyên nhất định có thể vượt qua gian nan.

Cha của Diệp Trăn là một người vô dụng, gia tộc sản nghiệp của Diệp gia ở trên tay ông ta bị phá không còn một mảnh, thích cờ bạc lại còn ích kỷ. Lục lão gia hứa hẹn chỉ cần Diệp gia gả con gái tới, liền sẽ ra tay trợ giúp cho công ty của Diệp gia.

Nghe Lục lão gia nói như vậy, Diệp gia liền dứt khoát chuẩn bị gả chị Diệp Trăn là Diệp Tình tới.

Có thể Diệp Tình sớm đã yêu sâu đậm nam chính, nghe xong an bài của cha mẹ lập tức dứt khoát cùng nam chính bỏ trốn khỏi Diệp gia, vứt bỏ thân phận thiên kim tiểu thư của mình đi theo một tiểu tử rõ nghèo, trải qua quãng thời gian gian khổ, đến bây giờ cũng không có tin tức.

Bất quá, chị gái không có thì em gái vẫn còn. Dù sao hai chị em dáng dấp đều giống nhau, ngay cả cha mẹ đều nhận không ra, huống chi là người của Lục gia. Thế là Diệp gia yên tâm thoải mái gả Diệp Trăn đi qua.

Gả cho cái người thực vật Diệp Trăn không hề cảm thấy có vấn đề gì, nhưng vấn đề là cái người thực vật này sau một năm hôn mê, cũng chính là một tháng sau sẽ tỉnh lại.

Diệp Trăn bị gả vào Lục gia giận mà không dám nói gì, đối với người thực vật như Lục Bắc Xuyên cũng không có dụng tâm.

Có lẽ là trải qua một năm làm người thực vật, Lục Bắc Xuyên sau khi tỉnh lại tính tình đại biến, cách xử xự không từ thủ đoạn. Đối với cái người gọi là Lục thái thái này cũng chẳng thèm ngó tới. Nhân duyên đến, dưới sự trùng hợp lại gặp được người chị gái nhiệt tình hào phóng, cũng biết được chân tướng người năm đó đáng lẽ phải gả cho mình là người chị.

Em gái khôn khéo và chị gái bình thường chất phác, so sánh ra, Lục Bắc Xuyên tự cảm thấy bị lừa gạt. Mà sau khi Lục Bắc Xuyên biết nam chính lại là người huynh đệ cùng cha khác mẹ của mình, liền bắt đầu con đường nhân vật phản diện, đi đoạt vợ.

Theo lẽ tự nhiên, Diệp Trăn biến thành vật thay thế cho chị. Sau khi Lục Bắc Xuyên biết chân tướng cũng không sống yên lành được, trở thành vật thay thế của chị để nhân vật phản diện phát tiết hận ý.

Oán hận tích lũy tháng ngày, Diệp Trăn ỷ vào thân phận Lục thái thái của mình ở trước mặt chị gái diễu võ giương oai, nhiều lần bị vả mặt. Về sau còn vì Lục Bắc Xuyên sinh một đứa con. Con trai ở trong môi trường này lớn lên, không hư cũng sẽ bị ảnh hưởng, hai cha con cùng một giuộc cấu kết với nhau làm việc xấu, âm hiểm xảo trá quỷ kế đa đoan, IQ cao toàn lại sử dụng vào việc phạm pháp phạm tội. Một đoạn thời gian rất dài từng đùa bỡn xoay

quanh nam chính.

Nhưng nhân vật phản diện chung quy vẫn chỉ là nhân vật phản diện, người một nhà cuối cùng gieo gió gặt bão. Sau khi nhân vật phản diện bị nam chính K.O, Diệp Trăn thân là vợ của nhân vật phản diện tự nhiên cũng khó thoát khỏi truy cứu của pháp luật, ở trong lao ngục vượt qua quãng đời còn lại.

Trong tiểu thuyết Diệp Trăn là Diệp Trăn, cô là cô. Hiện tại cô mặc dù là vợ của Lục Bắc Xuyên, nhưng Lục Bắc Xuyên là người thực vật, trong một tháng này chỉ cần cô nghĩ biện pháp rời khỏi Lục gia, từ đây biển rộng mặc cá bơi, bầu trời mặc chim bay, còn sợ không sống yên lành được sao?

Về phần Diệp gia sống chết ra sao, mắc mớ gì đến cô?

Có bản lĩnh kêu Diệp Tình tìm trở về a.

Tiếng đập ngoài cửa đánh gãy suy nghĩ của cô.

"Chào buổi sáng Diệp tiểu thư." Là quản gia phục vụ ở Lục gia nhiều năm cung cung kính kính đứng ở ngoài cửa, đẩy một cái xe nhỏ đựng tất cả công cụ làm sạch cho Lục Bắc Xuyên.

Gia tộc Lục gia bắt nguồn từ xa xưa, dòng chảy dài, tổ tiên truyền cho con cháu không chỉ có tài sản to lớn, còn có quy củ cổ hủ cứng nhắc cổ xưa.

Cô là vợ của Lục Bắc Xuyên, cho nên mỗi lần sau khi tỉnh dậy, cô nhất định phải làm sạch sẽ thân thể cho chồng.

Diệp Trăn lấy khăn quản gia đưa cho vò trong nước ấm, sau đó xốc chăn mền của Lục Bắc Xuyên lên, cởi bỏ một nửa áo ngủ trên người, ở cánh tay và phần bụng của hắn lau qua một lần.

Đây là việc mỗi ngày cô đều phải làm, nhưng cũng là việc duy nhất cô chỉ có thể làm.

Lúc trước sẽ có người hầu lau thân thể cho Lục Bắc Xuyên, nhưng là sau khi Diệp Trăn được gả đến Lục gia liền dặn dò cô, làm vợ Lục Bắc Xuyên, chỉ có cô mới có thể thân mật tiếp xúc da thịt của Lục Bắc Xuyên.

... Đã là năm 2018 rồi, tại sao vẫn còn có nơi có tư tưởng phong kiến như vậy?

Ở trước mặt bị quản gia nhìn chăm chú, Diệp Trăn bây giờ không có lười biếng, cực kì cẩn thận, giống như đối đãi với một tác phẩm nghệ thuật cẩn trọng lau thân thể của Lục Bắc Xuyên. Lúc mới đến mặt đỏ tới mang tai không biết làm sao, cho tới bây giờ mặt không đổi sắc không hề sợ hãi, toàn bộ là nhờ công lao Diệp Trăn học qua không ít pho tượng phương Tây, huống chi, vóc người này của Lục Bắc Xuyên cũng so với cái pho tượng kia không khác biệt lắm.

Khăn lông ấm ở bên trên mỗi một tấc da thịt của Lục Bắc Xuyên tinh tế lau qua. Phần cánh tay và bụng thịt sờ lên cũng không tính quá yếu, Diệp Trăn thất thần, không khỏi nghĩ đến giấc mộng buổi tối hôm qua.

Trong mộng Lục Bắc Xuyên giọng trầm thấp khiến đầu óc cô lắc lư, bàn tay hữu lực chăm chú nắm lấy lòng bàn tay của cô. Phần bụng và trên cánh tay cảm giác vô cùng lực lưỡng và cơ bắp. Từng chút từng chút, không cho cô tránh, không cho phép cô trốn, càng không cho phép cô không muốn, làm cho cô hưng phấn khiến cho cô vui vẻ và làm cho cô khóc.

Diệp Trăn quay người lấy khăn mặt nhúng vào trong nước nóng gột rửa vắt khô, nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt Lục Bắc Xuyên. Hình dáng khuôn mặt rõ ràng mà thâm thúy, người đàn ông này anh tuấn quả thực không có thể bắt bẻ, cũng không biết đôi mắt đang nhắm này sau khi mở ra sẽ là cái dạng gì. Có phải là cũng sẽ giống đêm qua cô mơ thấy, âm lệ, sâu lạnh?

Cô cầm khăn mặt, ở bên tai Lục Bắc Xuyên lau sạch, bóp nhẹ vành tai. Đột nhiên ở giữa mí mắt Lục Bắc Xuyên giật giật, có thể trông thấy mí mắt dưới con ngươi ở trong hốc mắt nhấp nhô, giống như một giây sau liền mở ra. Diệp Trăn chú ý đến, nhìn thoáng qua, tiếp tục lau sạch sẽ lỗ tai của hắn, thờ ơ.

Lúc mới đầu Diệp Trăn thật đúng nghĩ là Lục Bắc Xuyên sẽ tỉnh, nhưng bác sĩ gia đình đã nói cho cô, ngón tay và mí mắt co rúm một chút là hiện tượng phải xạ bình thường của hệ thần kinh.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, trong tiểu thuyết Lục Bắc Xuyên tỉnh lại, là một tháng sau. Bây giờ không phải lúc.

Sau khi đã lau sạch sẽ, Diệp Trăn đổ thuốc vào trong lòng bàn tay chà xát, hơi nóng trong lòng bàn tay lượn lờ ở toàn thân Lục Bắc Xuyên. Diệp Trăn nhìn thấy ngón út bàn tay phải của Lục Bắc Xuyên nhúc nhích, nổi lên ý đồ xấu ở trên bụng rắn chắc của hắn vừa sờ vừa bóp, nắm lâu thành nghiện.

Nói đến cũng thật kỳ quái, nếu là người bình thường trở thành người thực vật hôn mê một năm như vậy, nếu không gầy như que củi thì tình trạng cơ thể cũng không khá hơn chút gì. Nói thế nào cũng sẽ không giống Lục Bắc Xuyên bảo trì dáng người tốt như vậy.

Sau khi làm xong tất cả công việc vệ sinh, Diệp Trăn mệt mỏi muốn gập cả người. Mặc cho Lục Bắc Xuyên quần áo tử tế, đắp chăn, lão quản gia hơn sáu mươi tuổi ở Lục gia phục vụ cả đời cung cung kính kính nói với Diệp Trăn: "Cực khổ cho cô rồi."

Diệp Trăn bộ dạng phục tùng cười cười, không nói gì, đi vào toilet rửa mặt.

Cô vừa mới vào toilet, bác sĩ chuyên nghiệp và y tá liền tới kiểm tra cho Lục Bắc Xuyên, cũng cho ăn uống khoa học.

Những trình tự này cũng không phải là trong phạm vi Diệp Trăn có thể xử lý.

Rửa mặt xong Diệp Trăn nhìn thoáng qua, liền xuống lầu.

Trong nhà ăn, cha mẹ và một nam nhân trẻ tuổi ngồi ở trước bàn ăn, chỗ ngồi chủ vị trống không.

"Cha, mẹ, buổi sáng tốt lành."

Cha Lục nhìn Diệp Trăn một chút, nhẹ gật đầu.

Diệp Trăn nhìn chỗ chủ vị trống không, thuận tiện hỏi một câu, "Ông đâu ạ?"

"Ông về nhà cũ mấy ngày. Bắc Xuyên ngày hôm nay thế nào rồi?" Mẹ Lục ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết của tuổi già, ở trước mặt con riêng của Lục gia kiệt lực để bảo toàn mặt mũi Lục phu nhân của mình.

Diệp Trăn bề ngoài duy trì bộ mặt bình thường chất phác của mình, nhướng mi thuận mắt nói: "Vẫn tốt ạ."

Mẹ Lục buông bát đũa xuống, lo lắng thầm nghĩ: "Sao con không ở trên đó chăm sóc thêm chút nữa?"

Cha Lục ngưng lông mày, "Được rồi, mới sáng sớm, không phải còn có bác sĩ trên lầu kiểm tra sao?"

Mẹ Lục trầm mặc một lát, thanh âm thấp xuống, nói với Diệp Trăn: "Diệp Tinh, việc liên quan đến Bắc Xuyên con phải nhớ kỹ từng chi tiết, có cái gì không đúng lập tức nói cho mẹ và bác sĩ. Cố gắng xoa bóp thêm chút nữa, Bắc Xuyên sớm muộn gì cũng sẽ tỉnh lại, xoa bóp nhiều đối với sự khôi phục về sau của nó có trợ giúp rất lớn."

Lời nói này Diệp Trăn không biết đã nghe qua biết bao nhiêu lần, cho tới bây giờ đều làm như gió thoảng bên tai, "Vâng, con nhớ kỹ."

"Ăn cơm trước đi." Cha Lục nhìn mẹ Lục một chút, sau đó ra hiệu Diệp Trăn ngồi xuống.

Diệp Trăn ngồi xuống bên người mẹ Lục, nam nhân trẻ tuổi đối diện trên bàn ăn giống như cười mà không phải cười nhìn mình.

Giả bộ không quan tâm, lại nhịn không được lộ ra một chút chán ghét.

Cha của Lục Bắc Xuyên là Lục Thiếu Nhân cũng không phải cái nam nhân gì tốt. Trong nhà đã có vợ, lại suốt ngày ở bên ngoài phong lưu trác tác, con riêng ở bên ngoài lưu lạc từng người đến nhận cha, nhưng có con trai Lục Bắc Xuyên và Lục lão gia ở đây, Lục Thiếu Nhân cũng không dám thật sự nhận con.

Một năm trước Lục Bắc Xuyên xảy ra tai nạn xe cộ, bệnh viện nguy kịch thông báo, về sau chẩn đoán là người thực vật, cha Lục nhận đứa con riêng hợp ý mang về nhà, cũng chính là người đàn ông trẻ tuổi trước mặt này, Lục Bắc Phàm.

Lục Bắc Xuyên hôn mê bất tỉnh, gia sản của Lục gia cũng không thể không ai kế thừa, Lục lão gia cũng liền một mắt nhắm một mắt mở.

Lục Bắc Phàm người này từ tướng mạo đến tính cách đáng đều ra dáng công tử bột, hắn tự cho là trở thành Nhị thiếu gia của Lục gia liền có thể yên ổn ngồi ngắm nhìn giang sơn.

Diệp Trăn vừa gả vào, cặp mắt sắc mị mị kia liền không có dịch chuyển khỏi trên người Diệp Trăn. Hắn mơ ước sắc đẹp của Diệp Trăn, từng ở trước giường Lục Bắc Xuyên cưỡng ép ôm Diệp Trăn vui vẻ gọi bậy là tâm can bảo bối, may mắn Lục Bắc Xuyên là người thực vật không nghe không cảm giác được, nếu không vợ và đệ đệ ở trước mặt hắn trình diễn bức tranh tình dục sống động, đỉnh đầu chăn dê, chắc chắn sẽ tức chết.

Bất quá sau khi Lục Bắc Xuyên tỉnh lại, vị Nhị thiếu gia này xác thực cũng rất thảm.

Ở trước mặt trùm phản diện tâm ngoan thủ lạt như Lục Bắc Xuyên, tên này hoàn toàn không đáng chú ý.

Người hầu Lục gia bưng lên cho Diệp Trăn bữa sáng, chỉ nghe thấy cha Lục nói: "Những việc ở công ty cho con hai tháng con cũng hẳn là đã quen rồi, ăn xong điểm tâm con và cha cùng đi công ty." Lời này hiển nhiên là nói với Lục Bắc Phàm.

Lục Bắc Phàm vui mừng nhướng mày. Có thể cùng Lục Thiếu Nhân đi đến công ty, cũng đã nói lên đây là muốn chính thức thừa nhận thân phận của hắn, thừa nhận vị trí ở công ty của hắn, muốn coi hắn là người thừa kế mà nuôi dưỡng.

Hắn kiềm chế tâm tình kích động của mình, "Vâng thưa cha."

Diệp Trăn ánh mắt liếc qua nhìn mẹ Lục toàn thân đều đang run rẩy lại kiệt lực nhẫn nại, thả xuống mí mắt.

Ở trường hợp trước mặt công chúng này, mẹ Lục còn cần rộng lượng hơn, cần khéo hiểu lòng người, cần là toàn bộ suy nghĩ của Lục gia, càng phải bảo hộ tôn nghiêm của chồng mình, không thể giống như những người phụ nữ gia đình bình thường, ở trước mặt con trai, con dâu của mình và con riêng cãi lộn với chồng.

Nhà có quyền thế không phải là nhiều. Lục Bắc Phàm bây giờ còn có thể đắc chí, đợi đến khi Lục Bắc Xuyên tỉnh, toàn bộ Lục gia, đừng nói là Lục Bắc

Phàm, ngay cả Lục Thiếu Nhân, đều không thể sống yên ổn.

Trên bàn cơm nhìn như gió êm sóng lặng, chỉ là dưới đáy bàn dần dần có chút không đúng. Diệp Trăn ngồi đối diện Lục Bắc Phàm, chân của hắn đều nhanh ngả vào đùi Diệp Trăn.

Theo Lục Bắc Phàm, nữ nhân xinh đẹp như vậy lại phải trông coi cái người thực vật, quả thực là phung phí của trời!

Hắn nghĩ là cái người Đại ca kia sẽ không lành được, ở cùng anh ta chỉ lãng phí cuộc đời, không bằng mình nếm thử trước khi còn tươi, dù sao về sau toàn bộ Lục gia cũng sẽ là của hắn.

Nhưng những ngày gần đây nữ nhân hay ngượng ngùng khiếp đảm này đột nhiên biến thành cao quý lãnh diễm, làm hắn nhịn gần chết.

Diệp Trăn để muỗng canh xuống, mỉm cười nhìn qua Lục Bắc Phàm, "Xin lỗi, chân của em không cẩn thận đạp phải chân của chị rồi, xin hỏi em có thể đem chân từ trên đùi của chị dịch chuyển ra khỏi không?"

***

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày Quốc Khánh vui vẻ!

Thời gian tốt đẹp đương nhiên muốn viết truyện a, chỉ là ngẫu nhiên thôi =3=

*Truyện cẩu huyết ngôn tình, không ăn được độc giả có thể đi đọc những phong cách viết văn khác a, cảm ơn đã ủng hộ ^_^*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nghiền Chết Một Con Kiến

Editor: ✰ঌ๏Tωĭηkℓε✰

***

Lục Bắc Phàm là cái người điển hình thấy sắc liền mờ mắt, bất kể là năng lực học thức hay là thân phận đều không ra gì, kế thừa hoàn mỹ gen của cha Lục, háo sắc thành tính.

Những ngày này con mắt dâm dục của Lục Bắc Phàm kia đã đủ khiến Diệp Trăn buồn nôn, bây giờ được đà lấn tới còn dám động thủ?

Cô chỉ muốn yên lặng sinh sống, đợi cô vụng trộm an bài tốt mọi chuyện sẽ yên lặng rời khỏi Lục gia. Nhưng cũng không nghĩ sẽ để yên cho người khác khi dễ chính mình.

Diệp Trăn vừa dứt lời, bầu không khí trong nhà ăn biến đổi, mấy người hầu đứng một bên ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mẹ Lục trực tiếp để bát và thìa xuống trên mặt bàn, chân Lục Bắc Phàm cọ ở trên đùi Diệp Trăn nhanh chóng thu về.

Lục Bắc Phàm còn đang nghĩ kế minh bạch giả vờ hồ đồ, "... Chị, không ý gì cả, không cẩn thận đụng phải chị mà thôi."

Diệp Trăn cười cười, "Không sao."

Dưới gầm bàn xảy chuyện gì mặc dù không ai trông thấy, nhưng Lục Bắc Phàm ở trong bóng tối đối với Diệp Trăn các loại ám chỉ nhiều ngày như vậy, ánh mắt trần trụi nóng bỏng, ro ràng như ban ngày.

Dù sao cũng là đứa con trai mà tình nhân mình thích nhất sinh ra, cha Lục không nhịn được muốn thay hắn giải vây.

Một bên tiếp nhận khăn mặt người hầu đưa tới, hắn nhìn Lục Bắc Phàm một chút, nói: "Được rồi, đi công ty thôi."

Lục Bắc Phàm không có sợ hãi, dương dương đắc ý nhìn Diệp Trăn một chút, đương nhiên không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của cha Lục.

Đáy lòng Diệp Trăn bật cười.

Ca ca còn chưa có chết, ỷ vào mình hiện nay là người thừa kế duy nhất của Lục gia, liền đã ngấp nghé vợ của người anh thực vật, cũng không nghĩ lại một chút, Lục gia chính là không bao giờ thiếu con riêng. Không kiêng nể gì như thế, kết cục đến thảm Diệp Trăn cũng không thấy kỳ quái.

Một người ngu ngốc như này, Diệp Trăn có lý do tin tưởng, coi như Lục Bắc Xuyên vẫn chưa tỉnh lại, hắn cũng sẽ không có kết quả tử tế. Người ngu ngốc, cho phần diễn chung với nhân vật nam chính cũng có thể khiến mình tự đi tìm đường chết.

Lục Bắc Phàm đứng dậy, ân cần đi sau lưng Lục Thiếu Nhân, rời khỏi Lục gia.

Lục Thiếu Nhân và Lục Bắc Phàm vừa đi, mẹ Lục liền ném bát đũa xuống sàn vỡ nát, phẫn hận nhìn cánh cửa.

Diệp Trăn ngồi ở cạnh bàn ăn, nhai kỹ nuốt chậm, bình tĩnh ăn nốt bữa sáng.

Cái gì mà ân oán hào môn, cái gì mà tranh chấp quyền kế thừa, đều không liên quan tới cô. Đợi sau khi cô chuẩn bị tốt mọi chuyện, liền có thể rời đi khỏi nơi này, dù sao kết hôn với Lục Bắc Xuyên chính là Diệp Tình, không phải Diệp Trăn cô.

Ăn xong điểm tâm, Diệp Trăn lên lầu, theo thường lệ đi "hầu hạ" người chồng thực vật kia của cô, mỗi ngày bác sĩ theo thông lệ sẽ đến kiểm tra vào cuối buổi.

Bác sĩ kiểm tra của Lục Bắc Xuyên là bác sĩ William trứ danh chuyên gia khoa não mà mẹ Lục cố ý mời từ nước ngoài về. Nước Mỹ Hoa Kiều, đeo kính mắt, tướng mạo nhã nhặn thanh tú, rất khí chất thư sinh nho nhã, ở giới y học xem như tuổi trẻ tài cao.

Diệp Trăn mang bộ mặt sầu thảm, "Bác sĩ, chồng tôi anh ấy... Tình trạng sao rồi?"

William thở dài, sắc mặt nặng nề, nói một tiếng phổ thông tiêu chuẩn lưu loát, "Vẫn như cũ, bất quá không nên nản chí, có ngày rèn sắt có ngày nên kim. Khi nào rảnh nên xoa bóp thêm cho anh ta, có thể tránh cho cơ bắp bị héo rút, sau khi tỉnh lại khôi phục cũng mau hơn. Còn nữa, cho phơi nắng nhiều hơn một chút, đối với thân thể rất tốt."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ."

"Không cần cảm ơn, là chuyện đương nhiên."

Sau khi bác sĩ và một đám y tá đi, Diệp Trăn ngồi ở bên giường, dùng kĩ năn học được đấm bóp cho Lục Bắc Xuyên, giọng điệu mê mang ưu sầu, "Anh có biết hay không, vợ anh ngày hôm nay lại bị người quấy rối. Buổi sáng lúc ăn cơm đệ đệ của anh đều đưa chân gác lên đùi tôi, tôi đọc bên trong quyển tiểu thuyết..." Diệp Trăn chần chờ, đổi giọng, "Tôi nghe người ta nói anh lúc trước rất lợi hại, tại sao bây giờ vợ anh bị người khi dễ lại không giúp được gì?"

Diệp Trăn nhìn hàm dưới Lục Bắc Xuyên gầy gò rõ ràng, nhớ lại trong tiểu thuyết Lục Bắc Xuyên làm ra đủ loại việc ác, "Tôi đây, năm nay mới hai mươi hai tuổi, đã không được trải qua cảm giác yêu, cũng không được thể nghiệm qua, mơ hồ liền trở thành vợ của anh, cho anh "Xung hỉ", tận tâm tận lực hầu hạ anh. Thế nhưng là anh nhìn bên trong cái nhà này căn bản là không có để cho tôi sống yên ổn," Cô thở dài, "Cho nên tôi quyết định, hai ngày nữa tôi liền rời đi khỏi nơi này, anh chớ có trách tôi, cha mẹ anh không thích tôi, em trai anh còn động tay động chân với tôi, tôi là thật sự không thể tiếp tục chờ được nữa."

Than thở khóc lóc, chính Diệp Trăn cũng sắp bị mình làm cho cảm động.

Ánh chiều tà le lói, Diệp Trăn vuốt vuốt cánh tay ê ẩm sưng đau của mình chuẩn bị xuống lầu, bên ngoài căn phòng truyền đến tiếng vang.

Lục Bắc Phàm thất tha thất thểu đẩy cửa ra, đối diện mùi rượu nồng nặc, Diệp Trăn vô ý thức nhíu mày nín thở, vừa định gọi người, nhìn con mắt ngấp nghé kia của Lục Bắc Phàm, tâm tư khẽ động, lại ngồi trở lại bên giường Lục Bắc Xuyên.

Lục Bắc Phàm hiển nhiên là uống nhiều quá, đứng cũng không vững, gương mặt đỏ ửng, nấc rượu, mắt say lờ đờ nhập nhèm nghiêng người nhìn Diệp Trăn.

"Đại tẩu, anh em... Anh em anh ấy ngày hôm nay sao rồi?"

Diệp Trăn thấp giọng nói: "Vẫn như cũ."

"Như cũ..." Lục Bắc Phàm nói thầm, lại hì hì cười một tiếng, miệng đầy lời nói hỗn trướng, "Đại tẩu, mấy ngày nay chuyện gì đã xảy ra với chị vậy, sao lại không để ý em rồi?"

Diệp Trăn xuyên qua đến thời cơ không đúng, khi đó "Diệp Trăn" đã lén lút cùng Lục Bắc Phàm rồi.

"Diệp Trăn" không muốn khuất phục đối với vận mệnh, đối mặt chỉ cảm giác vô cùng ủy khuất. Lục Bắc Phàm lưu luyến tình trường, dịu dàng cẩn thận tiện tay đưa đến, mất không đến mấy ngày liền dỗ được "Diệp Trăn", khiến cô hãm sâu vào ôn nhu.

"Chị muốn chiếu cố ca của em." Nói, Diệp Trăn ngẩng đầu, nhìn Lục Bắc Phàm, chân thành nói: "Chị cẩn thận nghĩ qua, chị đã gả cho ca của em, thì cũng chính là chị dâu của em, về sau xin em đối với chị tôn trọng chút."

"Tôn trọng?" Lục Bắc Phàm giống như là nghe được chuyện gì cực kỳ khôi hài, "Đại tẩu, bác sĩ cũng đã nói, anh ta là không có khả năng sẽ tỉnh lại nữa. Tuổi trẻ của chị cứ như thế bồi bên cạnh một người thực vật suốt quãng đời còn lại, không cảm thấy ủy khuất sao?"

Diệp Trăn chướng mắt nhìn sắc mặt diễn xuất buồn nôn của Lục Bắc Phàm, thản nhiên nói: "Vì sao chị phải cảm thấy ủy khuất?"

"Em biết Đại tẩu còn trẻ, chưa trải qua cảm giác vui vẻ khi được "yêu", nhưng em dám cam đoan, chỉ cần Đại tẩu đã thử qua cảm giác vui vẻ kia rồi, thì sẽ biết mình tuổi già trông coi một người thực vật có bao nhiêu ủy khuất."

Diệp Trăn cúi thấp đầu, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác vẫn thay Lục Bắc Xuyên xoa bóp, tựa hồ không có đem lời nói của Lục Bắc Phàm để ở trong lòng.

Có lẽ là cửa sổ mở, gió không biết là từ chỗ nào thổi đến, kéo tới một cỗ mùi dịu dàng thơm ngát. Không giống với nước hoa đắt đỏ hay mỹ phẩm dưỡng da, kia là mùi thơm chỉ thuộc về nữ nhân.

Lục Bắc Phàm theo bản năng, như là hưởng thụ, hít một hơi thật sâu, khuôn mặt say mê, "Em là người thừa kế của Lục gia, về sau mọi thứ của Lục gia tất cả đều là của em, ngay cả chị, chị muốn cái gì em cũng có thể cho chị cái đấy, chỉ cần chị đi theo em, ngoan ngoãn nghe lời."

Diệp Trăn vẫn không nói gì.

Lục Bắc Phàm đứng ở phía sau Diệp Trăn, dưới ánh mắt của hắn, trông thấy bóng lưng yểu điệu kia ngồi ở bên giường, vòng eo không đủ một bàn tay, một nửa mái tóc đen dài bị đẩy đến một bên vai, lộ ra cái cổ ưu nhã tinh tế, vạch ra một vòng độ cong mê người.

Nữ nhân đẹp như vậy, làm một quả phụ rất đáng tiếc.

Trong không khí tràn ngập hương thơm của cô, nam nhân hơi say rượu miệng lưỡi khô không khốc, bị mỹ nhân mùi thơm ngọt ngào này làm cho choáng váng đầu óc. Lục Bắc Phàm tiến lên, hai tay nhẹ nhàng khoác lên trên bờ vai gầy gò của Diệp Trăn, nhẹ nhàng xoa nắn đầu vai mượt mà, giọng điệu mập mờ, dụng ý không cần nói cũng biết.

"Đại tẩu, chị yên tâm, chúng ta lặng lẽ, sẽ không ai biết."

Lục Bắc Phàm thấy Diệp Trăn không có phản ứng, gan lớn hơn một chút, từ sau ôm chặt lấy Diệp Trăn.

Mùi thơm nức mũi, nam nhân sau khi say rượu càng kích động, ngấp nghé chị dâu đã lâu rốt cục thành công, toàn thân máu nóng đều đang sôi trào, cùng nhau phun lên đại não, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên, khiến hắn trong nháy mắt mất đi lý trí.

Ngay tại thời điểm Lục Bắc Phàm mừng thầm, Diệp Trăn mi tâm khóa chặt, đáy mắt tất cả đều là cười lạnh và xem thường, cúi đầu che khuất mắt, nhưng dưới loại tình huống này, đều sẽ cho rằng đây chỉ là Diệp Trăn không biết làm sao ra vẻ trấn định.

"Lục Bắc Phàm, thả tôi ra!"

Lục Bắc Phàm từ trước đến nay chính là cái đồ hỗn trướng, không đem lời nói của Diệp Trăn để ở trong lòng, ngược lại càng ôm càng chặt, "Đại tẩu, chị đừng sợ, Đại ca như vậy đoán chừng sẽ không tỉnh lại. Chị đợi cái người thực vật còn không bằng theo em, chờ em tiếp nhận công ty, toàn bộ Lục gia đều là của em, đến lúc đó em đem bọn họ đều đuổi đi, không ai dám nói gì chị. Em sẽ để chị làm Lục phu nhân đàng hoàng, có được hay không?"

"Tôi lại nói một lần cuối cùng, thả tôi ra!"

"Đại tẩu, chị tại sao lại mù mắt như thế? Đi theo em, em cái gì cũng có thể cho chị. Chị đi theo một người thực vật để làm gì?" Lục Bắc Phàm thở hổn hển mấy hơi, "Diệp Tình, bảo bối, chị đi theo em, đi theo em có được hay không? Em cái gì cũng có thể cho chị, ngay cả cái mạng này cũng có thể cho chị!"

"Mạng cũng có thể cho tôi? Thật sao?" Thanh âm trêu tức ở bên tai Lục Bắc Phàm thì thầm, cùng lúc đó --

"Súc sinh!" Ngoài cửa một tiếng mắng mỏ mười phần giận dữ truyền đến, Lục Bắc Phàm cả kinh trong nháy mắt buông.

Ngoài cửa có một ông lão chống gậy đứng ở đó, mặc trang phục truyền thống, tóc tai được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, giữa lông mày đều là cảm giác muốn giết người.

Dù rằng cao tuổi, nhưng đã trải qua biết bao sóng to gió lớn, không phải là người mà thiếu gia ăn chơi Lục Bắc Phàm này có thể chọc vào.

Lục Bắc Phàm thấy ông, chân lập tức liền mềm nhũn.

"Ông... ông nghe cháu nói, sự việc không phải như ông nhìn thấy đâu. Là... là Đại tẩu cô ta, cô ta... Câu dẫn cháu!"

Lục lão gia chống gậy hung hăng gõ trên mặt đất, nghiêm nghị nói: "Đưa tên súc sinh này kéo ra ngoài cho ta!"

Ngoài cửa hai tên bảo vệ tiến lên, mỗi người một bên cầm cánh tay Lục Bắc Phàm, cường ngạnh đem người kéo ra ngoài.

Cả cái biệt thự tràn ngập thanh âm Lục Bắc Phàm thê thảm kêu oan.

"Ông, cháu không có!" Diệp Trăn nhìn Lục lão gia, ánh mắt kiên định, cùng Lục lão gia tử đối mặt không có chút khiếp đảm, thân thể lại không tự chủ được run lẩy bẩy.

Lục lão gia thở dài, khoảng thời gian này ông mặc dù không ở nhà, nhưng ở nhà cũ cũng nghe nói đến hành vi súc sinh của Lục Bắc Phàm. Rõ ràng trong cái nhà này một cô nương nhỏ bé không nơi nương tựa, bị vũ nhục ủy khuất cũng không có chỗ nói.

"Đừng sợ, ông biết cái chuyện này không liên quan tới cháu, là cái tên hỗn trướng Lục Bắc Phàm này! Cháu yên tâm, chuyện này, ông nhất định thay cháu lấy lại công đạo!"

Diệp Trăn trầm mặc hồi lâu, nhẹ gật đầu.

Lục lão gia mắt nhìn Lục Bắc Xuyên vẫn còn đang hôn mê bên trong, nặng nề thở dài, "Chiếu cố thật tốt cho Bắc Xuyên, cháu yên tâm, Lục gia sẽ không bạc đãi cháu."

Diệp Trăn trầm thấp trả lời một tiếng, "Vâng."

Lục lão gia tử chống gậy quay người rời đi, Diệp Trăn lại tiếp tục ngồi xuống.

Nếu như có thể nước giếng không phạm nước sông, cô mới lười nhác nghiền chết Lục Bắc Phàm.

Lục Bắc Phàm không có đầu óc, tự cho là tiến được vào Lục gia, được Lục Thiếu Nhân coi trọng liền không coi ai ra gì, không kiêng nể gì cả. Nhưng đáng tiếc, bên trên Lục Thiếu Nhân còn có ông.

Lục Thiếu Nhân coi trọng con riêng Lục Bắc Phàm này, Lục lão gia có thể không thèm để ý, Lục lão gia quan tâm chính là Lục gia có người kế thừa hay không.

Huống chi quy củ cổ hủ của Lục gia này là do Lục lão gia định ra, một người coi trọng quy củ như vậy, có thể nhìn sự tình em trai ngấp nghé chị dâu bẩn thỉu như vậy tồn tại?

Diệp Trăn nhìn người trên giường, cười, "Lục Bắc Xuyên, hôm nay tôi có thể thay anh loại trừ đi một cái đối thủ. Mặc dù là chỉ một con kiến, nghiền ép liền chết rồi, nhưng tốt xấu tôi cũng giật giật ngón tay, đỡ đi phần nào."

Mí mắt Lục Bắc Xuyên run rẩy, con mắt nhấp nhô, giống như liền muốn mở hai mắt ra, một giây sau lại bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nằm Mơ

Editor: ☆ঌ৩Tωĭηkℓε☆

***

Trong phòng khách, Lục Bắc Phàm quỳ gối trước mặt Lục lão gia nghẹn ngào khóc rống, nói mình uống rượu say, nhất thời ngu ngốc khiến tâm trí mê muội bị Diệp Trăn câu dẫn mới làm càn, cầu ông cho hắn một cơ hội.

Lục lão gia ngồi ở trên ghế chủ vị, hai tay chống gậy mặt không biểu tình nhìn Lục Thiếu Nhân, tức giận nói: "Lục Thiếu Nhân! Đây là con trai của anh, chính anh tự nhìn mà xử lý!"

Trong tiểu thuyết mẹ Lục Bắc Phàm là chân ái (1) của Lục Thiếu Nhân.

(1) *Chân ái: Có thể hiểu là chân thật yêu nhau, là chỉ cần người kia cười thì ta đây cũng đủ hạnh phúc, chỉ cần người kia cười thế giới của ta như bừng sáng, chỉ cần người kia khóc thế giới của ta liền âm u mờ mịt, lòng ta liền rối như tơ vò. (Nguồn: Internet)*

Hai chữ chân ái này có chút ý tứ, có nghĩa là tình yêu triền miên đến mức thê thảm, nhưng đáng tiếc đối với Lục Thiếu Nhân có vô số người tình mà nói, cái chân ái này không khỏi cũng quá rẻ mạt.

Đối với mẹ của Lục Bắc Phàm, Lục Thiếu Nhân khả năng thật có một tia tình cảm như vậy, nếu không cũng sẽ không chỉ mang về riêng Lục Bắc Phàm về Lục gia ở trong nhóm con riêng đông đảo đó. Nhưng ở trước mặt Lục lão gia tử có quyền lực lớn trong tay, cái gì mà chân ái, cũng chỉ là đồ ăn cho chó.

Hiểu con không ai khác ngoài cha, Lục Thiếu Nhân đương nhiên biết rõ sự việc này của Lục Bắc Phàm đã đạp đến ranh giới cuối cùng của Lục lão gia.

Anh trai hôn mê bất tỉnh, em liền ngấp nghé vợ của anh trai, còn bị bắt tại trận, việc này nếu để truyền đi thật đúng là một chút mặt mũi cũng bị mất.

Biết phạm phải Lục lão gia thì không có gì tốt, Lục Thiếu Nhân thật nhanh quyết định buông tha đứa con trai này, "Cha, ngài yên tâm, con sẽ xử lý tốt

chuyện này."

Lục Bắc Phàm lộn nhào đến trước mặt Lục Thiếu Nhân, khóc ròng ròng, "Cha, cha phải tin con, không phải là do con, là chị dâu câu dẫn con! Nếu không con làm sao dám làm chuyện đại nghịch bất đạo (2) này!"

(2) Đại nghịch bất đạo: vốn chỉ những lời nói cùng hành vi phạm thượng tác loạn, phá hoại trật tự phong kiến. Hiện dùng để hình dung tội to ác lớn (Nguồn: chunghung.vn)

Vừa mới dứt lời, mẹ Lục chịu một tháng lửa giận rốt cục có cái cớ để phát tiết, hung hăng tát vào trên mặt Lục Bắc Phàm, "Câu dẫn anh? Sau khi Diệp Tình nó đến Lục gia một mực an phận thủ thường chiếu cố Bắc Xuyên, một tiểu cô nương thành thật như vậy mà anh còn muốn giội nước bẩn trên người nó?"

Lục Bắc Phàm bị một bàn tay này đánh cho hồ đồ, dấu vết sưng đỏ bên má phải mắt thường cũng có thể thấy, hòa với nước mắt thật sự là chật vật không chịu nổi.

"Diệp Tình là nữ nhi của Diệp gia, là tiểu thư khuê các, anh cho rằng ai cũng giống như anh không có phép tắc như vậy sao?" Nói xong, mẹ Lục quay đầu đối với Lục lão gia nói: "Cha, việc này ngài nhất định phải làm chủ cho Diệp Tình, đứa bé kia quá thành thật. Mặc dù con là mẹ chồng của nó, có thể lá gan của nó nhỏ, có chuyện gì cũng không nói với người mẹ chồng là con. Mỗi lần thấy nó ngồi ở bên giường xoa bóp cho Bắc Xuyên cả ngày, trong lòng con cũng... Con dâu của Lục gia chúng ta, cha cũng không thể bắt nó chịu ủy khuất như vậy."

Mẹ Lục không thích Diệp Trăn là bởi vì Diệp Trăn làm người quá chất phác, nhu nhược có thể nhịn, chiếu cố Lục Bắc Xuyên lâu như vậy, Lục Bắc Xuyên cũng không có tính lại, nhưng cũng vẻn vẹn không thích mà thôi.

Đối với Lục Bắc Phàm, tương lai phải thừa kế hết thảy người của Lục gia, bà nhất định phải loại bỏ hắn cho thống khoái.

Lục Bắc Phàm vẫn có ý đồ vùng vẫy giãy chết, "Ông, ông để chị dâu xuống đối chất (3) xem! Nếu như không phải chị ta câu dẫn cháu, cháu cũng không dám làm như vậy!"

(3) Đối chất: Hỏi hai hay nhiều người cùng một lúc về cùng một vấn đề hay một tình tiết trong cùng một vụ án mà trước đó lời khai của họ có mâu thuẫn với nhau nhằm xác định sự thật. (Nguồn: nganhangphapluat.vn)

Trong lòng của hắn rất rõ ràng, loại sự tình này chỉ có thể đẩy về trên người Diệp Trăn, hắn thật vất vả mới vào được Lục gia, thật sự bị đuổi đi thì cái gì cũng mất!

"Đối chất?" Lục lão gia cười lạnh, bỗng nhiên đứng dậy, "Loại người không ra gì như anh còn muốn cùng con dâu Lục gia đối chất?" Ông nhìn Lục Thiếu Nhân, "Tôi biết bên ngoài anh có nhiều con trai, tôi không quản được anh nhiều như vậy, nhưng từ nay về sau tôi không muốn ở trong nhà này hoặc là ở bên ngoài chứng kiến cảnh người khác giả danh Lục gia lừa bịp nữa."

Lục Thiếu Nhân liên tục đáp ứng, sai người mang Lục Bác Phàm sám hối quỳ trên mặt đất không được kêu oan rời khỏi Lục gia.

"Bất quá," Lục lão gia ở trên bàn trà cầm lấy một túi tư liệu đưa cho Lục Thiếu Nhân, "Bắc Xuyên còn hôn mê, cũng không biết lúc nào mới có thể tỉnh, phòng ngừa chu đáo luôn luôn tốt."

Lục Thiếu Nhân tiếp nhận túi tư liệu, bên trong tài liệu là hình ảnh một người thanh niên, trên tấm ảnh không giấu được vẻ ngây ngô phong mang giữa lông mày.

Hắn cẩn thận hồi tưởng, người thanh niên này, không phải là đứa bé hắn cầm dây lưng đánh, nhưng vẫn như cũ cắn răng không lên tiếng, quật cường không chịu kêu một tiếng cha sao?

Nhoáng một cái, đã lớn như vậy rồi.

***

Sau khi Lục Bắc Phàm bị đuổi ra Lục gia, Lục lão gia cùng mẹ Lục đi tìm cô mấy lần. Lục lão gia vẫn như thường ngày an ủi cô, khiến tinh thần cô thoải mái, không muốn đem chuyện này để ở trong lòng, chiếu cố cho Bắc Xuyên thật tốt, sẽ không bạc đãi cô.

Mà mẹ Lục càng giống như "Tiêu tan hiềm khích lúc trước", tâm tình thật tốt lôi kéo tay Diệp Trăn hỏi han ân cần, không chỉ mua cho cô không ít mỹ phẩm đắt đỏ dưỡng da và quần áo, thân mật không có chút khúc mắc nào, mà còn hứa hẹn về sau có chuyện gì cứ tới tìm bà.

Tất cả lời nói này có ý chính là hi vọng Diệp Trăn sẽ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, chuyện này truyền đi đối với thanh danh Lục gia cũng không tốt.

Bên ngoài việc này không ai dám nhắc lại, chỉ là sau lưng càng ngày càng nghiêm trọng, mấy vết "dâu tây" ở trên cổ Diệp Trăn trở thành bằng chứng "định tội".

Về đến phòng, mấy người hầu chiếu cố Lục Bắc Xuyên ở trước giường bệnh của Lục Bắc Xuyên liền thi nhau bàn tán.

"Ài, cô có thấy mấy cái dấu đỏ ở trên cổ Diệp tiểu thư không?"

"Làm sao không nhìn thấy cho được, chỗ dễ thấy như vậy cũng không giấu đi. Tôi thấy, chính là Nhị thiếu gia làm ra đi."

"Không thể nào, Diệp tiểu thư dù sao cũng là chị dâu của Nhị thiếu gia..."

"Chị dâu thì sao? Đại thiếu gia vẫn như vậy, tỉnh hay không vẫn là ẩn số

Trước đó Lục tiên sinh dẫn theo Nhị thiếu gia đến công ty, có ý muốn thừa nhận địa vị của Nhị thiếu gia. Toàn bộ Lục gia đều là của Nhị thiếu gia, một cây làm chẳng nên non, Diệp tiểu thư xinh đẹp như thế, cô ấy sẽ nguyện ý trông coi cái người thực vật suốt đời sao? Nếu như chuyện này không bị Lục lão tiên sinh phát hiện, chỉ sợ..." Ý tứ này không cần nói cũng biết.

"Ý cô là... Trời ạ, không thể nào, Diệp tiểu thư không phải loại người này..."

"Không phải? Hào môn phát sinh chút chuyện này không phải rất bình thường sao? Đúng là biết người biết mặt lại không biết lòng rồi."

Diệp Trăn đứng ở ngoài cửa lẳng lặng nghe, không có phản ứng.

Buổi tối hôm qua cô lại nằm mơ, còn là mộng xuân, tỉnh lại sau giấc ngủ mệt mỏi cực kì, toàn thân cao thấp đều cảm thấy đau buốt.

Có lẽ là do nệm.

Đẩy cửa ra, tiếng nói chuyện trong nháy mắt im bặt.

Hai người hầu nhìn Diệp Trăn một chút, cứng ngắc cười cười, "Diệp tiểu thư."

"Các cô đều ra ngoài đi, chỗ này để tôi."

Hai người hầu ánh mắt giao nhau, không biết lời mới nói vừa nãy Diệp Trăn có nghe thấy được hay không, ở sau lưng nói huyên thuyên là sẽ bị sa thải.

"Vâng."

Hai người hầu thấp thỏm rời phòng, Diệp Trăn đứng ở bên giường, nhìn Lục Bắc Xuyên đang hôn mê bất tỉnh, nhịn không được, một cái tát không nặng không nhẹ đánh trên mặt hắn.

Rất nhanh, trên gương mặt tái nhợt liền xuất hiện một dấu bàn tay.

"Bọn họ nói một cây làm chẳng nên non, anh nghe đi, hiện tại tôi có phải là rất ác độc hay không?" Diệp Trăn vỗ vỗ gương mặt Lục Bắc Xuyên, trông thấy dấu bàn tay đỏ rực mới hết giận một chút, tâm tình tốt lên rất nhiều, "Tôi ở Lục gia là vợ hiền dâu thảo, em trai anh cứ như vậy khi dễ tôi, tôi lại chỉ có thể ủy khuất nhịn xuống. Đuổi người đi thì sao? Hiện tại còn ai không nói tôi ngoại tình? Anh vẫn chưa tỉnh lại không thể thay tôi làm chủ, vậy chỉ có thể ủy khuất anh cho tôi xả giận thôi."

Dù sao hắn là trùm phản diện, cô cũng coi như là vì dân trừ hại.

"Da mặt thật dày, tay đau chết..." Diệp Trăn xoa lòng bàn tay nói thầm, lại không để ý đến tay phải của Lục Bắc Xuyên âm thầm nắm lại, mu bàn tay ẩn ẩn gân xanh.

Trên điện thoại di động xuất hiện bốn tin nhắn ngắn.

Diệp Trăn ấn mở ra xem, khóe miệng hiển hiện một nụ cười thoải mái.

"Năm ngày, năm ngày cuối cùng," Diệp Trăn nhìn Lục Bắc Xuyên cười cười, "Tôi ở lại hầu hạ anh năm ngày, năm ngày sau đó hai ta liền có thể nói bái bai (*)."

(*) *Nguyên tác:))*

Tỉ mỉ dự định rốt cục có kết quả, nhẫn nại thêm năm ngày cuối cùng này cô liền có thể thuận lợi rời khỏi Lục gia, ngẫm lại thật sự là việc khiến người vui vẻ.

Diệp Trăn ngáp một cái, toàn thân mềm nhũn, vặn vẹo cổ hoạt động gân cốt, mới nhớ tới lời vừa rồi hai người hầu kia nói ở bên trên cổ cô có dấu đỏ.

Đi đến toilet đem cổ áo kéo xuống, hai cái dấu đỏ ước chừng lớn bằng móng tay ở giữa cái cổ trắng nõn phá lệ dễ thấy, không chỉ có như thế, ở chỗ cổ áo khó thấy còn có không ít dấu đỏ nhàn nhạt, tràn ngập khí tức mập mờ.

Diệp Trăn ánh mắt hơi dừng lại, không khỏi sững sờ.

Những dấu đỏ này có lúc nào, tại sao cô một chút ấn tượng cũng không có?

Do con muỗi sao?

Hay là dị ứng?

Lòng bàn tay Diệp Trăn vuốt ve hai cái dấu đỏ kia, lâm vào trầm tư.

Cô không phải loại tiểu cô nương đơn thuần chưa trải qua sự đời, loại dấu đỏ như này rõ ràng là sau khi làm tình mới lưu lại. Cô da trắng, lại thêm dấu vết đỏ tươi quá sâu, cho nên mấy ngày cũng không biến mất.

Thế nhưng là khoảng thời gian này cô căn bản chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác, ngoại trừ ở trong mơ.

Thật sự là dị ứng sao?

Đêm dài, Diệp Trăn đóng kín cửa sổ, kéo màn cửa lên, nhìn Lục Bắc Xuyên trên giường vẫn như cũ lâm vào hôn mê. Châm chước một lát sau, mình ôm lấy chăn mền ngủ ở trên ghế sa lon trong phòng.

Vẫn là giấc mộng kia.

Trong mơ nam nhân ở trên người cô mãnh liệt cày cấy, lật đi lật lại, tư thế kia tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống cô, so với lang hổ báo còn hăng hái hơn.

Cô thở hổn hển kêu dừng, khóc cầu xin tha thứ, nhưng người đàn ông này vẫn lật đi lật lại cô. Cô chỉ có thể bất lực bị động tiếp nhận hết thảy, muốn khóc cũng khóc không được.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Diệp Trăn thoả mãn duỗi lưng một cái, ngơ ngơ ngác ngác nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp một giấc nữa, một giây sau đầu não thanh tỉnh, bỗng nhiên mở mắt ra, phát hiện mình không ngủ ở trên ghế sa lon, mà là ngủ ở trên giường. Càng làm cho cô kinh ngạc hơn chính là, đầu gối gác ở đầu vai Lục Bắc Xuyên, một cái tay khoác lên trước ngực Lục Bắc Xuyên, một cái tay khác lại ở trong chăn nắm chặt tay Lục Bắc Xuyên, khoảng cách gần trong gang tấc.

Cái tư thế này, giống như là cô chủ động ôm lấy Lục Bắc Xuyên thật chặt.

Diệp Trăn liền giật mình, đầu óc trống rỗng, giống như là sau khi say rượu, nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, mới mờ mịt đứng dậy xuống giường.

Mình lúc nào bò lên giường?

Chăn mền vẫn như cũ ở trên giường, trên ghế sa lon sạch sẽ không một hạt bụi, hình ảnh trước mắt hết thảy tựa hồ nói cho cô biết, việc trước khi ngủ cô làm ra đều là ảo giác của cô.

Vừa tiếp xúc với thảm, dưới chân liền mềm nhũn, Diệp Trăn kém chút ngã xuống đất.

Sau khi tỉnh hồn lại vịn eo tê một tiếng, khiến cho cô không dám tin chính là, từ phần eo trở xuống bủn rủn giống như quả thực không phải là của mình.

Cô lại nghĩ tới buổi tối hôm qua mơ thấy giấc mộng kia, giấc mơ kia với giấc mơ bình thường không có gì khác biệt. Chỉ là lúc trước sau khi tỉnh lại thần thanh khí sảng cũng không cảm giác gì, ngày hôm nay tỉnh lại lại cảm thấy bủn rủn khó nói lên lời. Loại trực quan thể nghiệm này không khỏi khiến Diệp Trăn hoài nghi, buổi tối hôm qua thật chỉ là giấc mộng thôi sao?

Khoảng thời gian này phát sinh mọi chuyện, tựa hồ không thể dùng lẽ thường suy đoán.

Cô một mực làm theo tiết tấu trong tiểu thuyết, cũng đối với kịch bản tiểu thuyết tin tưởng không nghi ngờ, thế nhưng là, cô xuất hiện ở đây, chính cô không phải là một hiệu ứng cánh bướm lớn nhất trong quyển tiểu thuyết sao?

Chẳng lẽ...

Diệp Trăn chần chờ nhìn qua Lục Bắc Xuyên hôn mê trên giường, như có điều suy nghĩ.

***

Tác giả có lời muốn nói:

Một chương này là thời điểm tôi đang viết tồn cảo (5) không cẩn thận ấn đăng lên... Coi như thành tặng cho mọi người đi [khóc khóc]

(5) Tồn cảo: là chương được viết sẵn nhưng chưa đăng, để phòng khi có việc không viết được thì lấy ra đăng bù, hoặc dịp đặc biệt thì dùng...

Thời gian đăng chương mới là mỗi ngày vào lúc mười hai giờ khuya, các độc giả có thể vào ngày thứ hai tỉnh dậy rồi đọc.

Cám ơn đã ủng hộ ^_^ Tiếp tục phát lì xì nha.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Diệp Tiểu Thư, Thiếu Gia Tỉnh Lại Rồi!

Editor: ☆ঌ্Tωĩηkℓε☆

***

Diệp Trăn từ trước đến nay là người theo chủ nghĩa hưởng lạc (1), thờ phụng chính là tận hưởng lạc thú trước mắt. Cô đối với hiệu quả vận động buổi tối hôm qua còn thật hài lòng.

(1) Chủ nghĩa hưởng lạc: Thái độ nhân sinh của những người lấy khoái lạc vật chất làm mục đích ở đời. (Nguồn: Wiktionary)

Cô tự mình hiểu lấy, người mình đóng vai chính là Diệp Trăn, đến nay ở trong mắt Lục Bắc Xuyên mình chính là vợ của hắn, giữa vợ chồng làm loại sự tình này không phải thiên kinh địa nghĩa gì.

Nhưng điều kiến cô không thể nhịn được là, mình bị người khác đùa bỡn xoay quanh.

Cô đi đến trước giường Lục Bắc Xuyên, cúi người nhìn dung nhan của Lục Bắc Xuyên khi ngủ, nhìn chăm chú đôi mắt không nhúc nhích và lông mi đen rậm của hắn.

Nếu như là vờ ngủ, nhất định sẽ có sơ hở.

Nhìn xuống khoảng cách chỉ kém Lục Bắc Xuyên một centimet, hơi thở Diệp Trăn phả vào trên mặt Lục Bắc Xuyên, mắt thường cũng có thể thấy lông tơ nhỏ bé trên mặt khẽ nhúc nhích. Diệp Trăn nhìn chằm chằm đến mức con mắt đỏ lên chua xót, nhưng không thấy mảy may sơ hở nào.

Định lực rất tốt!

Diệp Trăn đứng dậy, một bên xoa thắt lưng bủn rủn một bên tiến vào trong toilet rửa mặt, cả ngày trôi qua vô cùng mệt mỏi, ngay cả mẹ Lục cũng cũng nhịn không được hỏi hai câu.

Nhoáng một cái đến tối, Diệp Trăn muốn tắt điện phòng bếp, lại ngoài ý muốn nhìn thấy lão quản gia đang bỏ một viên thuốc màu trắng vào chén sữa nóng hầm hập.

Viên thuốc trắng kia là lấy từ trong bình ra, quản gia bỏ vào bên trong sữa bò sau đó dùng muôi quấy hai lần.

Diệp Trăn bỗng nhớ lại, mỗi lúc trời tối trước khi đi ngủ cô đều sẽ uống một chén sữa bò nóng do lão quản gia tự tay đưa lên.

Quản gia hạ dược ở bên trong chén sữa bò cho cô?

Vì sao?

Diệp Trăn không kịp suy nghĩ nữa, lão quản gia đặt sữa bò ở trên khay, Diệp Trăn vội vàng lách mình trốn sau một chiếc bình hoa lớn. Thẳng đến khi quản gia đi qua phòng khách lên lầu, lúc này cô mới đi vào phòng bếp, cái bình chứa viên thuốc màu trắng kia còn đặt ở trên bàn. Diệp Trăn cầm một viên ra, sau đó điềm nhiên như không có việc gì đi lên lầu.

Còn chưa có đẩy cửa phòng, lão quản gia liền từ trong phòng đi ra, thấy Diệp Trăn, cười nói: "Diệp tiểu thư, thì ra cô ở đây."

"Ông tìm cháu có việc gì không?"

Quản gia cười nói: "Tôi mang sữa bò tới cho Diệp tiểu thư, để ở trên bàn, cô mau uống lúc còn nóng đi."

Lúc nói lời này, Diệp Trăn nhìn chằm chằm vào ánh mắt quản gia, nhưng trong mắt ông chỉ tràn đầy từ ái, không có chút nửa phần u ám.

"Vâng, làm phiền ông rồi."

"Được rồi, cô sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngủ ngon."

"Quản gia ngủ ngon."

Sau khi trở lại phòng Diệp Trăn tất nhiên không có đụng vào ly kia sữa bò kia, trực tiếp đổ nó vào bồn cầu.

Lúc ngủ để phòng ngừa vạn nhất, Diệp Trăn tìm trong tủ quần áo một cái cà vạt, trói hai tay Lục Bắc Xuyên lại cùng một chỗ, sau đó mới an tâm đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc William đang tiến hành kiểm tra Lục Bắc Xuyên như thường ngày, Diệp Trăn thấp giọng mời William đến một bên.

William cho là cô muốn hỏi thăm riêng với mình về tình huống của Lục Bắc Xuyên, không hề nghĩ nhiều liền đem công việc kiểm tra giao cho trợ lý.

Diệp Trăn đưa viên thuốc màu trắng nhỏ được lấy từ chỗ quản gia cho William.

"Bác sĩ, anh có thể giúp tôi một chút nhìn xem cái thuốc này là gì không?"

William tiếp nhận viên kia thuốc, Diệp Trăn nói tiếp: "Trên tay của tôi không có bất kì manh mối gì về loại thuốc này, nếu như anh nhất thời không rõ thì có thể hay không làm phiền anh..."

"Gần đây cô có phải là cảm thấy thân thể luôn luôn bủn rủn bất lực không?" Không đợi Diệp Trăn nói xong, William cười tủm tỉm nhìn chằm chằm cô hỏi.

Diệp Trăn sững sờ, tiếp theo gật đầu.

"Loại thuốc này là tôi lấy cho cô."

Ánh mắt Diệp Trăn bao hàm nghi vấn nhìn qua hắn.

"Là Lục lão tiên sinh nhìn cô bình thường chiếu cố Lục tiên sinh quá cực khổ, cố ý kêu tôi lấy cho cô thuốc ngủ, để quản gia bỏ ở trong sữa bò của cô, kéo dài giấc ngủ say của cô vào ban đêm." William cười nói: "Ngủ say có thể giúp cô hóa giải một ngày mệt nhọc, khiến cơ thể thay cũ đổi mới, đối với thân thể rất tốt. Bất quá cô yên tâm, cái thuốc này sẽ không làm tổn hại gì đối với thân thể của cô."

"Ý anh là, cảm giác toàn thân bủn rủn gần đây, nguyên nhân là bởi vì ban ngày quá cực khổ?"

William gật đầu, "Tôi nhìn cô bình thường xoa bóp cho Lục tiên sinh, ngồi xuống cả ngày, cô còn trẻ, thân thể chịu được, nhưng tích lũy tháng ngày khẳng định là không thể."

Làm một bác sĩ chuyên nghiệp, William đối với hết thảy các loại bệnh đặc thù phá lệ mẫn cảm. Hắn nhìn những dấu đỏ ở trên cổ Diệp Trăn, ngưng lông mày, "Diệp tiểu thư, những dấu đỏ này trên cổ cô... Cô muốn đi kiểm tra thử không?"

"Kiểm tra?"

"Kiểm tra dị ứng, " William nói: "Tôi hoài nghi cô hẳn là bị dị ứng đối với thứ nào đó trong căn phòng."

Diệp Trăn vô ý thức vuốt chỗ dấu đỏ trên cổ, "Ý của anh là, những dấu đỏ trên cổ tôi, là bởi vì dị ứng?"

William hỏi lại: "Bằng không thì Diệp tiểu thư nghĩ rằng do cái gì?"

Hai gò má Diệp Trăn đột nhiên đỏ lên, lại nghĩ tới những cảnh triền miên kia ở trong mộng, rất không tự nhiên tằng hắng một cái, "Không có gì. Cảm ơn anh, có thời gian tôi sẽ đi bệnh viện kiểm tra xem."

William phong độ gật đầu, cùng một đám nhân viên y tế làm xong kiểm tra như thường ngày sau đó rời khỏi phòng ngủ chính.

Diệp Trăn nhìn nam nhân trên giường như cũ lâm vào mê man, không khỏi xùy cười ra tiếng.

Mình đến tột cùng suy nghĩ cái chuyện gì vậy?

Lục Bắc Xuyên từ lúc bị tai nạn xe cộ trở thành người thực vật đến nay cũng đã một năm, nếu không phải thật sự là người thực vật, vậy hắn nằm trên giường suốt một năm để làm gì?

Suy nghĩ nhiều vô ích, Diệp Trăn tận lực làm cho mình không suy nghĩ tới chuyện này nữa.

Mọi chuyện đều đã an bài thỏa đáng, tất cả đều nằm trong kế hoạch của Diệp Trăn, ba ngày sau đó cô liền có thể thuận lợi rời khỏi Lục gia. Nhưng là trước đó, cô nhất định phải cầm được thẻ căn cước của mình.

Cô gả vào Lục gia chính là dùng thân phận của Diệp Tinh, thẻ căn cước tự nhiên cũng là mang thân phận của Diệp Tinh. Thẻ căn cước của Diệp Trăn còn ở Diệp gia, trước khi rời đi khẳng định là phải cầm được.

Chỉ còn có ba ngày nữa, mà Lục Bắc Xuyên nửa tháng sau sẽ tỉnh lại, đến lúc đó Lục gia coi như muốn tìm lại con dâu cũng là đi tìm Diệp Tinh, Diệp Trăn cô trời nam đất bắc không biết vui vẻ cỡ nào.

Nghĩ vậy, Diệp Trăn ngồi bên giường Lục Bắc Xuyên. Trên cổ tay Lục Bắc Xuyên thả ở bên ngoài chăn có một vết dây hằn màu đỏ, là Diệp Trăn buổi tối hôm qua dùng cà vạt trói chặt hai tay của hắn, máu không lưu thông để lại.

Diệp Trăn nhẹ nhàng xoa nắn lấy cổ tay Lục Bắc Xuyên, kỹ năng đấm bóp của cô học từ người hầu kia quả là không khổ công, rất chuyên nghiệp, xoa nhẹ cũng không lâu lắm, trên cổ tay Lục Bắc Xuyên hai vết dấu đỏ tiêu không ít.

Nhìn Lục Bắc Xuyên nằm trên giường, Diệp Trăn lại nghĩ tới con chó cô nuôi năm năm kia. Từ khi cô xuyên qua đến nơi đây, cũng không biết Sỏa Cẩu

(*) kia cả ngày ăn ngon không, tập ngủ quen chưa. Đời này cũng không biết còn có cơ hội gặp lại nó hay không.

(*) Tên con chó.

Vừa nghĩ tới con chó kia, Diệp Trăn trong lòng bùi ngùi mãi thôi, cảm xúc sa sút, thở dài, "Tôi chiếu cố anh lâu như vậy, cũng coi là tận tâm tận lực. Mặc dù những cái đồ trang sức dây chuyền kia là Lục gia các anh cho chị tôi, nhưng người chân chính gả cho anh là tôi, cho nên tôi lấy đi một chút cũng không có gì đáng trách. Nể tình hai ta cùng giường chung gối lâu ngày, tôi cũng nhắc anh vài câu."

Cô nhớ tới trong sách Lục Bắc Xuyên sắc mặt thay đổi không ngừng, lo lắng nói: "Thứ nhất, việc phạm pháp, phạm tội tuyệt đối không nên làm, đừng tưởng rằng mình quyền thế ngập trời thì có thể muốn làm gì thì làm. Anh có lợi hại hơn nữa cũng chạy không thoát khỏi vòng pháp luật!"

"Thứ hai, anh nhìn xem anh, một nam nhân to lớn khỏe mạnh, có vợ có con, làm sao lại thích ngấp nghé những nữ nhân khác? Hảo hảo sống một cuộc sống giàu sang như này không tốt sao?"

"Thứ ba, về sau anh có đứa bé nhất định phải dạy bảo tốt. Anh là cha đứa bé, phải làm gương cho nó!"

Ba điểm này đại khái là nguyên nhân khiến nhân vật phản diện từng bước một đi vào vực sâu theo như trong tiểu thuyết.

Mặc dù biết Lục Bắc Xuyên vô ý thức nghe không được, nhưng Diệp Trăn vẫn thấp giọng căn dặn, "Anh nhất định phải hảo hảo sống sót, thẳng thắn mà sống sót."

Con người nha, đều là động vật thị giác.

Một nam nhân soái khí như thế suy yếu nằm ở trước mặt ngươi, ngươi biết hắn về sau sẽ phải trải qua cuộc sống đen tối như thế nào, biết hắn sẽ bước từng bước một lạc lối như thế nào, chẳng lẽ sẽ không nổi lên tâm tư muốn cứu vớt?

Người khác như nào không biết, dù sao Diệp Trăn chính là có ý định này, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là có ý định này mà thôi, muốn cô đợi ở bên người Lục Bắc Xuyên giúp hắn tránh họa là không thể nào.

Cô vẫn biết mình nặng mấy cân mấy lượng.

Sau khi xuống lầu Diệp Trăn đi tìm mẹ Lục, bảo là muốn về Diệp gia một chuyến lấy ít đồ.

Khoảng thời gian này Lục gia không có người uy hiếp địa vị của mình, mẹ Lục tâm tình tốt hơn nhiều, mỉm cười để lái xe đưa cô đi, còn dặn dò cô trên đường nhớ cẩn thận, nếu như muốn ngồi lại ôn chuyện thì có thể không trở lại, sáng mai lại về.

Cái này chính là hợp ý Diệp Trăn.

Lái xe vừa đưa cô đến Diệp gia, Diệp Trăn liền phân phó lái xe để hắn về trước, mình muốn qua đêm ở chỗ này.

Diệp gia mặc dù so ra kém Lục gia, nhưng cũng được coi là nhà giàu mới nổi. Biệt thự ba tầng đối với người bình thường mà nói là góp nhặt cả một đời cũng không mua được.

"Tình Tình?" Mẹ Diệp nhìn Diệp Trăn đi vào phòng khách mừng rỡ đứng dậy, nhưng mà một giây sau đột nhiên nghĩ tới điều gì, cảm xúc trong nháy mắt đổ xuống, "Diệp Trăn a?"

Diệp Trăn vội vã đi tới, thấp giọng nói: "Mẹ, là con."

Mẹ Diệp thở dài, ngồi xuống, giọng điệu có một chút tiếc hận, "Tại sao con lại trở về?"

"Con về lấy ít đồ, lập tức đi ngay."

Mẹ Diệp nhẹ gật đầu.

Diệp Trăn biết, mẹ Diệp một mực không thích cô. Không chỉ là bởi vì "Diệp Trăn" tính cách nhu nhược chất phác, năng lực bình thường; càng là bởi vì năm đó lúc mẹ Diệp ở bệnh viện sinh con, Diệp Tình thuận lợi sinh hạ, mà Diệp Trăn sinh ra lại suýt chút nữa thì lấy mạng mẹ Diệp.

Cho nên những năm nay mẹ Diệp đối với Diệp Trăn vẫn luôn nhàn nhạt, chưa đến mức chán ghét, nhưng cũng không thể nói có bao nhiêu dụng tâm, đem phần lớn tinh lực đều đặt vào con gái cả mà bà vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Hiện nay con gái cả đi theo một nam nhân nghèo nàn bỏ trốn, trong nội tâm bà lo lắng đến ăn không đủ no, ngủ không được tốt, một tháng này trằn trọc ngủ không được.

Diệp Trăn đi qua phòng khách bước vào một căn phòng. Căn phòng được trang trí tinh xảo, bày ra rất có phong cách. Thoáng suy nghĩ lại, Diệp Trăn liền biết đây không phải phòng của cô, đóng cửa lại, mở một căn phòng khác.

Căn phòng của Diệp Trăn, ở trong ngăn kéo bàn đọc sách phủ không ít tro bụi tìm được thẻ căn cước của mình, cô bỏ thẻ vào trong túi, quay người rời khỏi phòng.

"Mẹ, con đi về trước." Mẹ Diệp không thích cô, cô cũng không cần phải ở lại nơi này chờ lâu.

Mẹ Diệp ngẩng đầu hỏi cô, "Con có biết tin tức gì về chị của con không?"

Diệp Trăn lắc đầu.

Mẹ Diệp thở dài, thất vọng phất tay, "Mẹ biết rồi, con đi về trước đi."

Không có chút ý nghĩ muốn hỏi cô ở Lục gia sinh hoạt thế nào.

Diệp Trăn lạnh lùng gật đầu, mẹ Diệp đối với cô không có tình cảm, cô đối với mẹ Diệp cũng không có tình cảm. Đương nhiên sẽ không ở nơi này lãng phí thời gian, lúc này liền quay người rời đi.

Vừa ra khỏi biệt thự Diệp gia, cô liền thấy lão quản gia một mặt vui mừng đứng ở trước một chiếc Bentley sáng loáng, "Diệp tiểu thư, mau cùng tôi trở về, thiếu gia tỉnh lại rồi!"

***

Tác giả có lời muốn nói:

*Suy nghĩ một chút vẫn là tặng thêm! Ngày hôm nay rất vui vẻ a ^_^*

Thời gian đăng vẫn là mỗi ngày vào lúc mười hai giờ đêm, các bạn độc giả có thể đọc vào ngày thứ hai sau khi dậy.

Cảm ơn đã ủng hộ ^_^ Tiếp tục phát lì xì nha.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tàn Tật Cũng Tốt!

Editor: ☆ঌ๑Tωĭηkℓε☆

***

Xe Bentley chạy như bay, Diệp Trăn ngồi ở phía sau, hai mắt vô thần nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

"Quản gia, hôm nay là ngày mấy?"

"Diệp tiểu thư, hôm nay là ngày bốn."

Diệp Trăn đem ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Một lát sau.

"Quản gia, Lục tiên sinh... Anh ấy thật sự tỉnh rồi sao?"

Quản gia ngồi phía trước quay đầu lại, thái độ đầy đủ phải có của quản gia đối với nữ chủ nhân, mặt mũi tràn đầy nụ cười hiền lành, "Đúng vậy Diệp tiểu thư, thiếu gia thật sự đã tỉnh lại, vấn đề này cô đã hỏi mười bốn lần rồi."

Diệp Trăn lần nữa đem ánh mắt ưu sầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Cô chớ tin lời đồn bên ngoài, tôi từ nhỏ nhìn thiếu gia lớn lên, cậu ấy thật ra là cái người trong nóng ngoài lạnh, về sau cô ở chung thì sẽ biết."

Khóe miệng Diệp Trăn nở một nụ cười cứng ngắc, cô đương nhiên biết Lục Bắc Xuyên là cái loại người gì.

Âm tình bất định, giết người như ngóe (1), tâm ngoan thủ lạt, phát rồ, tê liệt, tội ác chồng chất, khiến cho tóc người dựng đứng!

(1) Ngóe: Động vật lưỡng cư, còn có tên khác là nhái.

Ngay cả cha của mình hắn cũng không buông tha, người như vậy còn trông mong hắn có lương tâm gì?!

Diệp Trăn hiện tại vô cùng lo nghĩ, vốn là muốn thừa dịp Lục Bắc Xuyên còn chưa tỉnh rời đi, lúc này cô còn chưa có bất kì tiếp xúc gì với Lục Bắc Xuyên, về sau coi như Lục gia đi tìm Diệp Tình trở về thì Lục Bắc Xuyên cũng sẽ không hoài nghi. Nhưng bây giờ Lục Bắc Xuyên tỉnh lại rồi, không thiếu khả năng mình phải đối mặt tiếp xúc với Lục Bắc Xuyên... Ngô, có thể còn phải tiếp xúc "thân mật" hơn nữa.

Đương nhiên, đó là nếu như cơ thể Lục Bắc Xuyên còn bình thường.

Nghĩ đến đây cái, Diệp Trăn càng lo âu.

Tại sao lại không giống như trong cốt truyện, không phải Lục Bắc Xuyên nửa tháng sau mới tỉnh lại sao? Đến cùng là sai lầm chỗ nào?

Chẳng lẽ kịch bản sẽ không thay đổi? Cô thật sự sẽ phải ở bên người Lục Bắc Xuyên trở thành thê tử của hắn, thay hắn sinh con trai, cuối cùng người một nhà cùng nhau rơi vào kết cục thê lương không được chết tử tế?

Lão quản gia cẩn thận thấy được sắc mặt lo nghĩ của Diệp Trăn, còn có ý muốn an ủi cô, "Diệp tiểu thư, cô thật sự không cần lo lắng sợ hãi, tôi tới đón cô còn là do thiếu gia tự mình phân phó."

Diệp Trăn im lặng ngưng nghẹn, lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, "Cháu không sao."

Bentley tiếp tục chạy, Diệp Trăn nhìn người lái xe trên ghế lái vui vẻ ra mặt, biểu lộ đờ đẫn.

Đến Lục gia cũng không mất quá nhiều thời gian, lão quản gia xuống xe tự mình mở cửa xe cho Diệp Trăn, khom người làm cái tư thế xin mời.

Người của Lục gia trên mặt cao hứng giống như ăn tết, trên mặt Diệp Trăn miễn cưỡng dắt ra nụ cười cứng nhắc đi theo lão quản gia lên lầu. Căn phòng rộng lớn thoải mái dễ chịu bị người chen lấn chật như nêm cối, cách khe hở đám người Diệp Trăn thấy được Lục lão gia và mẹ Lục ngồi ở trên giường, còn có William đang làm kiểm tra thay Lục Bắc Xuyên vừa mới thức tỉnh.

Lục Bắc Xuyên tựa hồ vừa tỉnh không lâu, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt dị thường như trước đây, toàn thân bất lực miễn cưỡng tựa ở đầu giường, mặt mày cúi thấp xuống, cả người biểu hiện ra một tư thế không liên quan gì đến tôi, tựa như trong mắt những người trọng tâm không phải hắn.

Diệp Trăn đứng ở phía ngoài nhóm người, nghe William sau khi kiểm tra xong nói với Lục lão gia: "Lão tiên sinh, chúng ta có thể nói chuyện riêng hay không?"

Nói chuyện riêng cũng chính là không muốn để cho Lục Bắc Xuyên biết tình huống cụ thể, nhưng bác sĩ không muốn ở trước mặt bệnh nhân nói thẳng phần lớn sẽ không phải cái tình huống tốt gì, ở đây tất cả mọi người đều rõ ràng ý của William.

Lục lão gia đang chuẩn bị đứng dậy, liền nghe thấy một cái thanh âm trầm thấp, "Ngay ở đây nói đi."

Nghe được thanh âm này lỗ tai Diệp Trăn đột nhiên nóng lên.

Thanh âm này cực kỳ giống câu nói bá đạo trong mộng kia: "Không được khóc", mang theo giọng điệu không được xía vào, dọa cô thật sự không khóc.

William nhìn Lục lão gia một chút, sau khi được cái gật đầu của Lục lão gia mới nói: "Lục tiên sinh dù đã tỉnh lại, nhưng tình huống cụ thể tôi vẫn muốn nói rõ ràng cho mọi người. Tai nạn xe cộ một năm trước khiến Lục tiên sinh bị thương phần eo chân và não bộ, bởi vì não bộ bị thương, cho nên hôn mê gần một năm, mà thương thế của chân một năm trước tôi cũng đã làm giám định sơ bộ, hiện tại xem ra, tình trạng chân và phần eo của Lục tiên sinh so với dự đoán lúc đầu của tôi còn nghiêm trọng hơn, chỉ sợ..."

Giọng điệu lo lắng này nghe khiến tim người nhảy tới cổ rồi.

Lục phu nhân nửa ngày mới nói: "Bác sĩ, ý của anh là..."

"Đương nhiên, đây là tình huống xấu nhất, hiện nay điều kiện y học phát triển, Lục tiên sinh vẫn có khả năng đứng lên được."

William thích hợp an ủi khiến Lục phu nhân nhẹ nhàng thở ra, đồng thời, Diệp Trăn cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tàn tật cũng tốt, dù sao bị tàn tật so với việc người khỏe mạnh đi làm nhiều việc ác tốt hơn nhiều.

Lục lão gia nghe xong nhẹ gật đầu, đứng dậy, "Tôi đã biết, vất vả cho anh rồi bác sĩ."

William cười nắm tay với Lục lão gia, "Không có gì."

Nói xong, đám người nhường ra một con đường để William và y tá rời đi, Diệp Trăn cũng bận bịu đến một bên.

"Diệp Tình, mau tới đây!" Lục phu nhân trong đám người thoáng nhìn thấy Diệp Trăn bên ngoài, ân cần vẫy gọi cô.

Lục lão gia cũng cười nói: "Vị thầy bói kia nói thật là chuẩn, nói Bắc Xuyên chỉ cần lấy cháu, trong một tháng cam đoan có thể tỉnh, cái này không phải là trở thành sự thật rồi sao? Ngày hôm nay... Vừa đúng lúc tròn một tháng Diệp Tình gả vào Lục gia chúng ta!"

Lục phu nhân lôi kéo tay Diệp Trăn, ra hiệu Diệp Trăn ngồi ở trên giường, trong lời nói tất cả đều là vui mừng, "Tình Tình a chính là bảo bối của nhà

chúng ta! Bắc Xuyên, con đừng trách chúng ta tự tiện đính hôn cho con. Con phải biết một tháng trước con chính là cái người thực vật, nữ hài tử trong sạch nào dám gả cho con? Diệp Tinh lại nguyện ý!"

Diệp Trăn kiên trì ngồi ở trên giường, cúi đầu, lông mày buông thõng, thuận theo Lục phu nhân lôi kéo cô, khen cô.

"Còn có a, lúc con hôn mê đều là Tinh Tinh chăm sóc con, mỗi ngày ngồi ở bên giường đấm bóp cho con cả ngày, mẹ nhìn cũng cảm thấy đau lòng. Con có thể tỉnh lại nhanh như vậy bác sĩ William cũng nói là kỳ tích, mẹ nhìn a, Tình Tình chiếm phần lớn công lao. Về sau con phải hảo hảo đối xử với nó như mọi người nhà, con dám khi dễ nó," Lục phu nhân giả bộ cả giận nói: "Đừng trách mẹ không khách khí với với con!"

Lục phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay Diệp Trăn, cười nói: "Tình Tình, về sau nếu như Bắc Xuyên dám khi dễ con, con cứ việc nói cho mẹ, mẹ chồng sẽ thay con làm chủ!"

Diệp Trăn cười cười, không nói chuyện.

Lục Bắc Xuyên ngồi dựa vào đầu giường, nhìn Diệp Trăn gục đầu xuống, từ góc độ này của hắn chỉ nhìn thấy cái cổ thiên nga trắng nõn tinh tế của Diệp Trăn, cái cổ hướng xuống, kéo dài đến xương quai xanh lõm trơn nhẵn, kia là một vòng độ cong khiến người si mê.

Lục Bắc Xuyên nửa ngày không nói gì, hồi lâu mới nhắm lại hai mắt, từ trong cổ họng phun ra một chữ, "Vâng."

Xem như chấp nhận sự tồn tại của Diệp Trăn.

Lục phu nhân triệt để yên lòng.

Bà biết đứa con trai này của mình giống mình, việc mình không nguyện ý ai cũng không thể miễn cưỡng hắn, nhưng một khi mình nhận định, người khác càng là không có cách nào miễn cưỡng thay đổi hắn.

"Con cũng tỉnh rồi, chờ một thời gian ngắn nữa thân thể con hồi phục thì bổ sung hôn lễ cho Tình Tình, để Tình Tình nở mày nở mặt gả vào Lục gia chúng ta, trở thành vợ của Lục Bắc Xuyên con."

Lục lão gia tại một bên nói ra: "Được rồi, việc này liền giao cho mẹ con đi chuẩn bị, Bắc Xuyên vừa tỉnh lại, để cho nó nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta cũng đi thôi."

"Được, vậy chuyện này quyết định như vậy đi," nói xong, lại vỗ vỗ tay Diệp Trăn, lời nói và ánh mắt mang theo thâm ý, "Con ở đây chăm sóc Bắc Xuyên đi."

Diệp Trăn trong lòng cười khổ, ngoài miệng lại chỉ có thể đáp ứng.

Lục lão gia và Lục phu nhân đi rồi, người trong phòng cũng lục tục ngo ngoe rời đi.

Diệp Trăn đứng ở bên giường, đối mặt một cái cùng giường chung gối một tháng nam nhân, xấu hổ được mệnh.

Loại đối mặt tiếp xúc này triệt để sẽ khiến cô bị bại lộ, nếu như về sau còn có cơ hội rời khỏi Lục gia, Lục gia lại đi tìm Diệp Tình trở về cũng sẽ có điều hoài nghi, chỉ sợ đến cuối cùng, cô vẫn là khó thoát khỏi thân phận vợ của trùm phản diện, rơi vào cái kết cục không được chết tử tế.

Cô không nói lời nào, Lục Bắc Xuyên cũng không nói chuyện, có thâm ý nhìn kỹ cô.

Dưới ánh mắt kia, Diệp Trăn hồi lâu mới đứng vững được cảm xúc của mình, ngẩng đầu lên đối mặt với Lục Bắc Xuyên.

"Kỳ thật ban đầu là do ông... Là Lục lão tiên sinh lấy điều kiện cứu vãn công ty làm điều kiện bắt nhà tôi gả cho anh. Nếu như anh đối với hôn sự này có bất cứ ý kiến gì có thể nói thẳng với tôi, chúng ta có thể ly hôn, anh cưới tôi gả, về sau không liên quan tới nhau nữa."

Nếu như có thể một lần nói ra chuyện này thì sẽ tốt hơn, đỡ tốn thời gian công sức.

"Anh gả em cưới, không liên quan tới nhau nữa?" Lục Bắc Xuyên nặng nề nhìn cô, cố tình để lộ ra hai vết dây hằn trên cổ tay. Vết dây hằn còn chưa hoàn toàn biến mất, kỳ thật không quá rõ ràng, chỉ là ở đáy mắt Diệp Trăn lại vô cùng chướng mắt.

"Thì ra vợ của tôi là người có đam mê như vậy?"

"?"

Không phải không chỉ không thích mình còn rất chán ghét mình sao? Vì cái gì không đồng ý với cô ly hôn?

Diệp Trăn không rõ, trong tiểu thuyết Lục Bắc Xuyên không thích Diệp Trăn, tại sao còn muốn tiếp tục để cô ở Lục gia, làm bà Lục?

Cô cẩn thận nghĩ lại... Hình như là bởi vì, Diệp Trăn mang thai, sinh đứa bé cho Lục Bắc Xuyên?

Cho nên, cô chỉ cần lên giường với Lục Bắc Xuyên, không cần mang thai đứa bé của Lục Bắc Xuyên, đến lúc đó Diệp Tình trở về, Lục Bắc Xuyên yêu Diệp Tình, cô nhanh nhẹn thoái vị là được rồi?

Huống chi...

Ánh mắt Diệp Trăn ở phần eo của Lục Bắc Xuyên ngắm tới ngắm lui.

William nói, chân và phần eo của Lục Bắc Xuyên bị thương nghiêm trọng, như vậy hắn còn có công năng (*) kia sao?

(*) Ý chị là gì mọi người tự hiểu nhé:)

Theo ánh mắt của cô, mi tâm Lục Bắc Xuyên không khỏi nhíu lên, chẳng lẽ vợ của hắn thật sự có loại đam mê kia sao?

***

Tác giả có lời muốn nói:

*Cảm ơn đã ủng hộ ^_^*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Em Có Em Gái Tên Diệp Trăn?

Editor: ☆ঌ˜Tωĭηƙℓε☆

***

Diệp Trăn nhất định phải thừa nhận, trong mộng kỹ thuật của Lục Bắc Xuyên rất tốt, cô rất hài lòng.

Mặc dù cô là cái người theo chủ nghĩa hưởng lạc, nhưng loại việc ham hưởng lạc này không thể quơ đũa cả nắm.

"Lục tiên sinh, lời tôi nói là thật. Nếu như không phải là bởi vì công ty của ba tôi sắp phá sản cần cứu trợ, thì tôi cũng không thể nào gả cho anh. Mà dự tính ban đầu tôi gả cho anh cũng chỉ là để chăm sóc cho anh mà thôi, hiện nay anh đã tỉnh, tôi nghĩ tôi cũng không nhất thiết phải tiếp tục ở Lục gia," Diệp Trăn dừng một chút, "Huống chi, tôi đã thích người khác."

"Em thích người khác?" Lục Bắc Xuyên hai mắt nhắm lại, giọng điệu không vui.

Mặc dù biết nữ nhân trước mặt này chủ là nói năng bậy bạ, lời nói không thể tin, nhưng vẫn là bị câu nói này của Diệp Trăn làm cho khó chịu.

"Đúng vậy, tôi đã thích người khác, anh ấy tên là Lâm Trạm. Nếu như không phải vì cưới anh, tôi đã là vợ của Lâm Trạm rồi." Diệp Trăn nhìn qua hắn, đề cập đến chuyện cũ, đáy mắt còn ngậm lấy một vòng ý vị đau xót không rõ.

Lâm Trạm là nhân vật nam chính trong quyển tiểu thuyết « Tân Hôn Quá Yêu » này, là anh em cùng cha khác mẹ với trùm phản diện Lục Bắc Xuyên. Từ nhỏ hai mẹ con nam chính sống nương tựa lẫn nhau, nhưng bởi vì thân phận con riêng, phải chịu không ít khinh bỉ và nhục mạ. Diệp Tinh và anh ta là thật tâm yêu nhau.

Mẹ Lâm Trạm qua đời, đúng lúc gặp Diệp Tinh bị bức hôn phải gả cho Lục Bắc Xuyên. Dưới sự khóc lóc kể lể của Diệp Tinh, Lâm Trạm quyết định mang theo Diệp Tinh bỏ trốn rời khỏi mảnh đất đã sinh sống hơn hai mươi năm này, bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng, Diệp Trăn nói lời này cũng không sai. Trong tiểu thuyết sở dĩ Diệp Trăn thống hận Diệp Tinh cũng chính là bởi vì hai chị em này cùng yêu một người. Tình chị em vì một chữ "tình" mà tan vỡ, cũng không phải là ngoài ý muốn.

Diệp Trăn biết mình ở trước mặt trùm phản diện Lục Bắc Xuyên nói lời này là có bao nhiêu mạo phạm hắn. Loại người nói một thì không có hai này, có thể khoan nhượng vợ của mình ở trước mặt mình nói thích người khác, là vũ nhục rất lớn.

Một là không có tình cảm, hai là không có ràng buộc, hai người cần gì phải sống chung?

Lục Bắc Xuyên dung túng cười, thấp giọng nói: "Lời này tôi chỉ cho phép em nói ở trước mặt tôi lần này thôi, biết chưa?"

Lục Bắc Xuyên người này có vỏ ngoài thật tốt. Sắc mặt thâm thúy, lạnh lùng đối xử với mọi người, tạo cảm giác người thường khó mà tiếp cận. Mà một khi đã cười lên, kém chút nữa đã làm lung lay con mắt của Diệp Trăn.

Diệp Trăn chìm khẩu khí, "Lục tiên sinh, chuyện này có liên quan đến tương lai của anh. Anh căn bản không hiểu rõ tôi, không nên qua loa như thế, tôi hi vọng anh có thể suy nghĩ thật kỹ."

Lục Bắc Xuyên gật gật đầu, "Tôi sẽ cân nhắc rõ ràng, nhưng trước khi tôi suy nghĩ kỹ càng em vẫn là vợ của Lục Bắc Xuyên tôi. Nghĩa vụ giữa vợ chồng tôi hi vọng em nên có trách nhiệm đến cùng."

"Trách nhiệm giiữa vợ chồng... Nghĩa vụ?" Diệp Trăn hé miệng.

Vợ chồng hai bên đều có nghĩa vụ thực hành quan hệ sinh dục.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, William từ bên ngoài đi vào, nho nhã lễ độ nói với Diệp Trăn: "Diệp tiểu thư, tôi cần kiểm tra riêng với Lục tiên sinh, cô xuống lầu nghỉ ngơi một chút được không?"

Diệp Trăn liền vội vàng gật đầu, lui về phía sau một bước, đóng cửa lại.

William là con lai, trong gien mang theo một phần tư huyết thống Anh quốc, ngũ quan so với người Hoa càng thêm tinh xảo, giơ tay nhấc chân cũng chịu ảnh hưởng từ gia đình, rất nhã nhặn. Như người bạn già tùy ý ngồi ở trước giường Lục Bắc Xuyên, không có chút nào câu nệ giống ở trước mặt người của Lục gia.

Hắn quét mắt một vòng chân Lục Bắc Xuyên, nói: "Cậu không cần lo lắng, chân của cậu nửa tháng sau liền triệt để khỏe lại."

Trên mặt Lục Bắc Xuyên không có chút thần sắc lo lắng nào, mặt không biểu tình nhẹ gật đầu.

William nhìn biểu lộ tuyệt không lo lắng của hắn, không khỏi ngưng lông mày, mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, thấp giọng, gấp rút nói: "Lúc trước không phải đã nói, đợi sau khi thân thể cậu triệt để khôi phục rồi mới "tỉnh lại" sao? Tôi nói cậu nhẫn nại thêm nửa tháng, tại sao hôm nay đột nhiên lại như vậy? Đánh cho tôi trở tay không kịp!"

"Cậu nhìn dáng vẻ liệt nửa thân dưới của cậu bây giờ đi, coi như tỉnh lại thì có thể làm cái gì? Còn cha cậu, thời gian nửa tháng, đủ để cho ông ta tăng tốc bước chân ôm toàn bộ công ty dưới trướng rồi."

Nói đến đây, lửa giận của William không thể kìm nén dâng lên, "Đánh cỏ động rắn! Thời gian nửa năm nay, nửa năm bố trí của cậu hoàn toàn bị uổng phí rồi!"

Lục Bắc Xuyên không phản bác cũng không nhiều lời, vuốt ve vết dây hằn trên cổ tay. Loại cảm giác tự tin nắm chắc thắng lợi trong tay kia, William nhất thời không thể lý giải.

"Tôi thật sự không thể hiểu hai người, vì tiền và quyền lực, cha con có thể tàn sát lẫn nhau!"

Lục Bắc Xuyên đạm bạc nhìn hắn một cái, chỉ ra chỗ sai nói: "Không phải tàn sát lẫn nhau, ông ta thiết kế khiến cho tôi xảy ra tai nạn xe cộ, làm cho tôi bị liệt cả người."

"Cậu sớm muộn sẽ phản kích lại!" William cắn răng nghiến lợi nói: "Tôi trừng mắt xem cậu báo thù. Năm đó học ở Anh quốc, cậu giúp tôi đánh tình địch, bây giờ tôi liền muốn làm trâu ngựa cho cậu!"

Lục Bắc Xuyên cười, "Cậu đã biết tôi sớm muộn gì cũng sẽ phản kích, vậy vì cái gì cậu còn muốn chất vấn tôi trước nửa tháng đã tỉnh lại?"

William lạnh lùng nhìn hắn, "Làm bác sĩ của cậu, tôi có quyền biết quyết định của cậu từ đó xem xét kế hoạch trị liệu tiếp theo. Trước đó cậu không nghe khuyên ngăn, đòi xuống giường mấy lần, tôi cường điệu qua rất nhiều lần, chân của cậu mặc dù có thể đi, nhưng còn chưa hoàn toàn khôi phục, cưỡng ép đứng thẳng đối với cậu rất có hại, về sau tôi sẽ an bài nhân viên chuyên nghiệp giúp cậu tiến hành khôi phục thường ngày."

"Tôi biết rồi."

William liễm khí, "Cuối cùng còn có một chuyện tôi phải nói cho cậu."

Lục Bắc Xuyên dùng ánh mắt hỏi hắn.

"Cha cậu gần đây đang tìm một người, theo tôi được biết, người kia là em cùng cha khác mẹ của cậu, tên là Lâm Trạm."

Nghe đến cái tên này, Lục Bắc Xuyên sầm mặt lại, ánh mắt sáng như đao nhìn William, "Cậu nói tên là gì?"

"Lâm Trạm." William đem toàn bộ tin tức chính mình điều tra được báo cáo, "Anh ta là con trai của tình nhân cha cậu, lúc trước tình nhân của cha cậu qua đời, em trai cậu liền mang theo một nữ nhân rời khỏi nơi này, bất quá có một chuyện thật thú vị."

Lục Bắc Xuyên nhìn hắn.

"Người đàn bà mà em trai cậu mang theo giống như đúc thê tử của cậu, theo tôi điều tra, nữ nhân Lâm Trạm mang theo hẳn là Diệp Trăn. Diệp Trăn và vợ cậu là chị em song bào thai, Diệp Tinh là chị, Diệp Trăn là em."

"Diệp Trăn?" Lục Bắc Xuyên nhíu mày, "Cô ấy tên là Diệp Trăn?"

Lục Bắc Xuyên nhớ tới người vợ kia của hắn, lúc từng ở bên giường đấm bóp cho hắn, có ca thán vài câu, trong đó có một câu như vậy, "Tôi đây, năm nay mới hai mươi hai tuổi, còn chưa trải qua cảm giác của tình yêu, cũng chưa sống hết mình, đã phải mơ hồ thay thế chị trở thành vợ của anh, chăm sóc cho anh".

Thay thế chị trở thành vợ của anh?

Lục Bắc Xuyên tiếp tục vuốt ve dấu vết ứ đọng trên cổ tay.

Có ý tứ.

"Cậu cũng không có điều gì muốn nói sao?"

"Nói cái gì? Một đứa con riêng mà thôi."

"Con riêng cũng có quyền kế thừa!"

Lục Bắc Xuyên cười lạnh, "Tôi không đồng ý cho, người khác đừng mơ tưởng móc ra từ trong tay của tôi được một phân một hào."

"... Cậu đúng là nhà tư bản keo kiệt!" Người có gia đình hòa thuận mỹ mãn như William không thể nào hiểu được tình huống gia đình phức tạp như vậy, "Cái gì phải nói tôi cũng đã nói rồi, không có việc gì thì tôi liền đi trước."

Lục Bắc Xuyên gọi lại hắn, "Cái thuốc kia không cần đưa cho quản gia nữa."

William trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, "Thuốc gì?"

Lục Bắc Xuyên lời ít mà ý nhiều, "Ngủ."

William bừng tỉnh đại ngộ, "Cái thuốc kia... Cậu yên tâm, không có tác dụng phụ gì đâu, rất tốt với cơ thể người."

"Tôi nói," Lục Bắc Xuyên lập lại lần nữa, "Cái thuốc kia, không cần đưa cho quản gia nữa."

William nhíu mày, "Được, tôi đã biết. Bất quá hai ngày trước tôi trông thấy mấy dấu đỏ trên cổ vợ cậu, cho nên tôi bảo cô ấy nếu có thời gian thì đi bệnh viện kiểm tra nguyên nhân dị ứng một chút," Hắn nhìn quanh gian phòng này, nhún vai, "Căn phòng này có cái đồ gì đó bị hư hỏng thì phải."

"William!"

William cởi mở cười một tiếng, thừa cơ rời khỏi phòng.

Lục Bắc Xuyên lười biếng tựa ở đầu giường, hai mắt nhắm lại.

Vừa tỉnh lại đã phải nói nhiều lời như vậy, hắn rất mệt mỏi.

Một năm trước phát sinh tai nạn xe cộ, nửa năm trước đã thức tỉnh, lúc đó nghe nói, những gì Lục lão gia giao cho hắn cơ hồ hơn phân nửa đã rơi xuống trong tay Lục Thiếu Nhân. Lúc đó từ phần eo trở xuống của hắn không cảm nhận được gì, kết quả chẩn bệnh cho biết có thể sẽ phải trải qua tuổi già ở trên giường.

Chỉ vì một ít cổ phần, vậy mà nhẫn tâm ra tay với con trai ruột của mình.

Cha con? Khóe miệng Lục Bắc Xuyên hiện ra một tia giễu cợt.

Diệp Trăn đứng ở cửa ra vào, nhìn sắc mặt u ám mỉm cười của Lục Bắc Xuyên, tâm tình cực kì phức tạp.

Vừa tỉnh, lại trù tính âm mưu động trời gì?

Diệp Trăn đi qua, giữa lông mày mang theo cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Không sao chứ?"

Lục Bắc Xuyên mở mắt, ý vị thâm trường nhìn cô, chẳng biết tại sao lúc nhìn cô mà nỗi căm giận lo lắng bình thản lại, tâm tình đột nhiên tốt lên.

Nửa vui đùa hỏi: "Nghe nói em còn có một đứa em gái? Tên là Diệp Trăn?"

Diệp Trăn trong cổ ngạnh một chút, rất không tự nhiên chớp mắt, dùng sắc mặt không biểu tình để che dấu cảm xúc chân thật trong nội tâm của mình, "Thì sao?"

"Chị em song bào thai, có phải là giống nhau như đúc không?"

Dưới ánh sáng, Diệp Trăn có một loại ảo giác tất cả bí mật đều bị nhìn xuyên thấu, như có gai ở sau lưng.

"Ân... Giống nhau như đúc."

Lục Bắc Xuyên cố ý lừa cô, "Đã giống nhau như đúc, có từng xảy ra tình huống đục nước béo cò không?"

Diệp Trăn trong lòng chột dạ, nhưng trên mặt vẫn là duy trì trấn định, nhìn Lục Bắc Xuyên, nghĩa chính ngôn từ nói: "Không có khả năng, mặc dù bọn tôi có dáng dấp giống nhau, thế nhưng tính cách không giống. Cô em gái kia của tôi từ nhỏ lá gan rất bé, không thích nói chuyện, đặc biệt... Khiến người ta không thích! Coi như hai người không nói lời nào, người quen một chút liền có thể nhìn ra, ngụy trang cũng hầu như sẽ lộ ra sơ hở!"

"Cô nói đúng, ngụy trang giống đến mức nào cũng hầu như sẽ lộ ra sơ hở." Lục Bắc Xuyên gật đầu, "Không có người nào là giống nhau như đúc, luôn có một chút khác biệt, chỉ cần có một chút khác biệt như vậy cũng đủ để nhận ra. Em yên tâm, tôi nhận ra được, về sau tuyệt đối sẽ không nhầm lẫn giữa hai chị em."

"Đúng rồi, em gả vào Lục gia lâu như vậy tôi còn chưa có ra mắt phụ huynh a? Hai ngày nữa tôi và em cùng nhau về Diệp gia, gặp mặt cha mẹ và em gái em."

Diệp Trăn:... Cô cảm thấy nhân vật phản diện vẫn nên trù tính chút âm mưu động trời thì tốt hơn.

***

Tác giả có lời muốn nói:

*Chương này là lì xì a, cảm ơn đã ủng hộ ^_^*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: ...

Editor: ☆ঌ:Tωĭηƙℓε☆

***

Ban đêm, Lục Thiếu Nhân lúc này mới về nhà sau một ngày làm việc ở công ty.

Mười một giờ trưa hắn nhận được điện thoại từ Lục lão gia, nói là Lục Bắc Xuyên đã tỉnh, đột nhiên xuất hiện tin tức này khiến cho hắn trở tay không kịp.

Làm con trai duy nhất của Lục lão gia, Lục Thiếu Nhân sống ở Lục gia cực không hài lòng. Tuổi trẻ hắn không được lão gia cho cầm quyền điều hành công ty, càng không tín nhiệm hắn. Trong công ty, hắn bất quá chỉ là một Phó tổng thùng rỗng mà thôi.

Những năm đó Lục Thiếu Nhân sống rất biệt khuất. Vô luận hắn đưa ra ý kiến gì đều bị bên phía nhà đầu tư phủ định, bạn tốt trong nghề coi đây là trò hề chê cười rất nhiều năm.

Hắn rốt cục đợi được đến lúc lão gia về hưu, nhưng Lục Bắc Xuyên tuổi trẻ tài cao lại được Lục lão gia đề bạt đi lên, nắm quyền lực lớn trong tay.

Nhiều năm ẩn nhẫn biệt khuất ở ngày Lục Bắc Xuyên nhậm chức cuối cùng đã bị bộc phát.

Lục Thiếu Nhân rất rõ ràng, so với năng lực của Lục Bắc Xuyên, hắn cả đời này cũng không thể có cơ hội ra mặt.

Con trai hắn có rất nhiều, nhưng của Lục gia thì chỉ có một đứa.

Trận tai nạn xe cộ kia không thể diệt trừ được Lục Bắc Xuyên tiếc nuối rất lớn, nhưng sau khi Lục Bắc Xuyên trở thành người thực vật cũng không còn là mối uy hiếp hắn nữa, từ đây Lục Thiếu Nhân triệt để gối cao không lo.

Không để hắn nghĩ tới chính là, Lục Bắc Xuyên vẫn còn có một ngày tỉnh lại!

Lục Thiếu Nhân nhanh chóng thay đổi vị trí tài sản, ở công ty bận bịu cả ngày, lúc này mới một nắng hai sương về nhà.

Trong phòng ăn, Lục Bắc Xuyên ngồi ở trên xe lăn được Diệp Trăn đẩy lên trước mặt bàn ăn, Lục lão gia ngồi ở chủ vị chờ đã lâu, thấy Lục Thiếu Nhân khoan thai tới chậm, trên mặt khó tránh khỏi không cao hứng, "Giữa trưa đã gọi điện thoại cho con để con về nhà sớm, tại sao bây giờ mới về?"

"Việc ở công ty rất nhiều, cho nên chậm một chút." Lục Thiếu Nhân cởi áo khoác đưa cho người hầu, ngồi ở bên cạnh Lục lão gia, nhìn Lục Bắc Xuyên phía đối diện, trầm giọng nói: "Rốt cục đã tỉnh rồi, trước hết chăm sóc tốt cho thân thể đi, có chuyện gì sau này hãy nói."

Lục Bắc Xuyên gật đầu, thái độ không lạnh không nhạt, "Con biết rồi."

Quan hệ cha con luôn luôn như thế, người ở nơi này đều không cảm thấy kinh ngạc nữa. Mẹ Lục một mặt vui mừng, liên tục gắp thức ăn vào trong chén của Lục Bắc Xuyên, dặn dò hắn, "Con vừa mới tỉnh, ăn chút món ăn thanh đạm đi, rất tốt cho thân thể."

Lục lão gia ở một bên nói: "Cha đã hỏi bác sĩ rồi, mặc dù bây giờ Bắc Xuyên tạm thời không thể đứng lên, nhưng việc ở công ty rất nhiều, nếu như con bận không chịu nổi thì có thể chia sẻ một chút cho Bắc Xuyên."

Lục Thiếu Nhân trầm mặc một lát, sau thấp giọng nói: "Tạm thời Bắc Xuyên vẫn nên chăm sóc cho thân thể trước, có gì sau lại nói."

Ý tứ này của Lục lão gia quá mức rõ ràng, đây là tình nguyện giao phó Lục gia cho một người tàn tật cũng không nguyện ý giao cho hắn!

"Đúng rồi, hai ngày trước tư liệu cha đưa cho con, người kia con đã tìm được rồi." Lục Thiếu Nhân nói chính là tư liệu liên quan tới Lâm Trạm hai ngày trước mà Lục lão gia đưa cho hắn.

Hắn đã điều tra, ở trong đám con riêng của hắn, Lâm Trạm xem như là người có năng lực nhất. Hắn cũng tin tưởng, Lục lão gia nhất định đã điều tra qua.

Bây giờ Lục Thiếu Nhân cũng rõ ràng một việc, chỉ cần Lục Bắc Xuyên không chết, sẽ còn trở lại Lục thị. Nhưng nếu như có thêm một người thừa kế có năng lực và điều kiện tương đương Lục Bắc Xuyên, Lục lão gia sẽ chọn ai?

Quả nhiên, Lục lão gia nghe được lời này của Lục Thiếu Nhân thì dừng một chút, im lặng suy nghĩ.

"Chuyện này, về sau lại nói."

Không có ngay tại chỗ bác bỏ, cho thấy Lục lão gia đã động tâm.

Lục Bắc Xuyên hắn không nắm chắc được trong tay, nhưng muốn nắm giữ một tên tiểu tử còn không dễ dàng sao?

Cuộc đối thoại của Lục Thiếu Nhân và Lục lão gia cũng không khiến Lục Bắc Xuyên chú ý, giống như việc đó không liên quan gì đến mình, thậm chí còn nhàn nhã kẹp khối thịt cho Diệp Trăn.

Diệp Trăn ở một bên im lặng ăn cơm, có qua có lại cũng kẹp khối thịt cho Lục Bắc Xuyên, lờ mờ nhớ tới tình tiết Lục Bắc Xuyên tự tay thiết kế đưa Lục Thiếu Nhân vào ngục giam, quan hệ cha con căng cứng như vậy tuyệt không ngoài ý muốn.

Ai, đứa bé từ nhỏ không cảm nhận được tình thương của cha, sau khi lớn lên trong lòng vặn vẹo, suy nghĩ kỹ lại một chút, cũng thật đáng thương.

"Đúng rồi, Tinh Tinh, Bắc Xuyên bảo ngày mai muốn dẫn con ra mắt cha mẹ vợ, không thể đi tay không được, đợi chút nữa mẹ chuẩn bị cho con ít đồ để con mang về."

Diệp Trăn gượng cười hai tiếng, "Cảm ơn mẹ."

"Cảm ơn cái gì, đây là việc đương nhiên."

Lúc trước Lục Bắc Xuyên chưa tỉnh, mẹ Lục nhìn ai cũng không vừa mắt. Sau khi Lục Bắc Xuyên tỉnh lại, mẹ Lục nhìn Diệp Trăn vừa mắt nhất, chỉ cảm thấy Diệp Trăn cái gì cũng tốt. Lại thấy con trai nhà mình đối với Diệp Trăn cũng không bài xích, bà còn có cái gì không hài lòng.

Ăn xong cơm tối, Lục lão gia và Lục Thiếu Nhân đi lên thư phòng, mẹ Lục lôi kéo Diệp Trăn kiểm kê lại danh mục quà tặng.

Danh mục quà tặng kia Diệp Trăn nhìn thoáng qua đã cảm thấy tê cả da đầu: rượu, lá trà, châu báu, đồ trang sức, thuốc bổ trân quý,... Mọi thứ đều rất cao cấp, giá cả càng không ít, Diệp Trăn thấy mà hoa cả mắt.

"Mẹ, những thứ này... Quá quý giá rồi."

"Không quý! Mẹ vẫn còn chê ít đây! Nếu không phải là vợ chồng hai con quyết định vội vàng như thế, tại sao chỉ chuẩn bị những món này? Về sau con và Bắc Xuyên bổ sung cái hôn lễ, đến lúc đó mẹ và thông gia hảo hảo thương lượng một chút. Con yên tâm, tuyệt đối sẽ không ủy khuất con, cam đoan để con nở mày nở mặt gả vào Lục gia! Không ai dám xem nhẹ con nữa."

Nói xong, mẹ Lục thở dài, "Tinh Tinh, trước kia Bắc Xuyên chưa tỉnh mẹ tâm tình không được tốt, nói lời gì bậy bạ con không cần để ở trong lòng. Về sau con chính là con dâu của Lục gia chúng ta, mẹ cũng sẽ chỉ nhận duy nhất một con dâu này thôi!"

Diệp Trăn thuận theo gật đầu, "Cảm ơn mẹ."

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu từ xưa đến nay khiến vô số người đau đầu, cứ như vậy hóa giải?

Thái độ của mẹ Lục đối với cô, so sánh thái độ mẹ ruột Diệp Trăn đối với Diệp Trăn phải tốt hơn nhiều.

** *

Đây là buổi tối đầu tiên của hai người sau khi Lục Bắc Xuyên tỉnh lại.

Diệp Trăn không dám mặc áo ngủ gợi cảm xuyên thấu giống như trước mang lên giường, mà chọn áo ngủ bảo thủ lại khó coi. Ngủ ở biên giới giường chiếu, ngăn cách với Lục Bắc Xuyên.

Lục Bắc Xuyên nhìn dáng vẻ một mặt đề phòng kia của cô không hề nói gì, thẳng đến lúc nửa đêm, một đôi tay lạnh buốt mới mò đi qua.

Diệp Trăn đi ngủ không có quy củ, từ đầu giường lăn đến giường ngủ, toàn bộ giường rất lạnh buốt khiến cho cô đặc biệt không hài lòng, trong lúc ngủ mơ còn cau mày, bỗng nhiên sờ đến cái lò lửa lớn Lục Bắc Xuyên, dùng cả tay chân quấn đi lên.

Ngực Lục Bắc Xuyên bị Diệp Trăn ôm, phần eo bị hai chân cô kẹp lấy, cả người giống như gấu koala leo ở trên người hắn sưởi ấm. Hắn giống như bất đắc dĩ không thể làm gì thay cô đắp kín mền, đưa tay ôm lấy cô đi ngủ, để tránh ban đêm lại lăn qua lộn lại đến mức bị cảm lạnh.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Diệp Trăn trong lúc ngủ mơ bị người đánh thức. Lục Bắc Xuyên bên người sớm đã rửa mặt xong, ăn mặc chỉnh tề ngồi ở trên xe lăn buộc cà vạt.

Lúc tác giả sáng tạo ra nhân vật phản diện không nên cho nhân vật phản diện một khuôn mặt anh tuấn soái khí như vậy. Tắm rửa dưới ánh mặt trời vàng chói, bộ dáng ngồi ở trên xe lăn nghiêm túc thắt nơ, trong nháy mắt đánh trúng tâm tư thiếu nữ của Diệp Trăn.

Nghĩ đến kết cục bi thảm của nam nhân này, không thể nghi ngờ lại khơi dậy lòng từ bi Diệp Trăn không nên có.

Nam nhân đẹp trai như vậy, chết quá đáng tiếc.

Có lẽ là ánh mắt Diệp Trăn quá chói mắt, Lục Bắc Xuyên nhìn sang, trên tay đình chỉ động tác, "Muốn thắt hộ sao?"

"Được."

Lục Bắc Xuyên đem cà vạt trên cổ kéo xuống đưa cho cô, "Lại đây."

Diệp Trăn xoa nhẹ đầu tóc rối bời, xuống giường, cúi người vén cổ áo, ngón tay thuần thục thay hắn thắt nơ.

Đây là một khoảng cách rất gần, Diệp Trăn còn có thể ngửi thấy hương vị nhẹ nhàng khoan khoái trên người Lục Bắc Xuyên, lại làm hô hấp của cô bỗng nhiên hỗn loạn, tim đập rộn lên. Cũng thật là kỳ quái, rõ ràng mặc đồ Tây chỉnh tề, Diệp Trăn lại bỗng nhớ tới dáng vẻ trần truồng lõa thể của Lục Bắc Xuyên trong vô số giấc mộng kia. Cơ bắp hữu lực như thế, nhiệt độ nóng hổi như thế, một nam nhân cấm dục lại có thể điên cuồng như vậy.

Ánh mắt Diệp Trăn hướng phía dưới, nhìn chằm chằm bộ vị hầu kết của hắn, hai má đột nhiên nóng hổi.

Cô vội vàng thay Lục Bắc Xuyên buộc lại cà vạt, chột dạ trốn vào toilet.

Cô nhìn khuôn mặt đỏ thành đít khỉ trong gương, tức giận vạn phần.

Mới sáng sớm đã câu dẫn người, có thể thấy được nam nhân đều không phải là người tốt!

Diệp Trăn lề mà lề mề rửa mặt xuống lầu, Lục Bắc Xuyên sớm đã ngồi ở trong xe đợi cô. Mẹ Lục đem một đống quà tặng để vào cốp xe đằng sau, lại dặn dò vài câu, Diệp Trăn ngoan ngoãn gật đầu.

Lộ trình cũng không quá xa, nửa giờ liền đến. Nam nhân đi theo một thân âu phục đi xuống mở cửa xe, Diệp Trăn sau khi xuống xe quay đầu, Lục Bắc Xuyên đã ngồi ở bên trong xe lăn.

Bất kể là khi lên xe hay là xuống xe, Diệp Trăn cũng không thấy Lục Bắc Xuyên làm thế nào ngồi lên được xe lăn.

"Tình Tình, trở về rồi?" Diệp gia sáng sớm liền chờ ở nơi này, đặc biệt là cha Diệp. Thấy người lập tức tiến lên đón, khom lưng vươn tay với Lục Bắc Xuyên cười nói: "Lục tiên sinh."

Cái bộ dáng này khó tránh khỏi có chút nịnh nọt.

Lục Bắc Xuyên đưa tay tới nắm, "Gọi con là Bắc Xuyên được rồi."

Diệp gia chỉ là cái công ty nhỏ, năm đó thời điểm kém chút nữa thì phá sản, Lục thị vươn tay ra cứu được Diệp gia. Mục đích Lục gia cưới Diệp Trăn chỉ là để cô chăm sóc cho Lục Bắc Xuyên, môn không đăng hộ không đối, càng không có cơ sở tình cảm. Cha Diệp không có đầu óc buôn bán, nhưng cách xử sự cũng tạm được, hắn cũng không có can đảm lấy thân phận cha vợ của Lục Bắc Xuyên mà lên mặt.

"Không dám không dám."

Mấy người vào nhà, thời gian còn sớm, ở trong phòng khách hàn huyên nói chuyện phiếm một hồi, người lái xe của Lục gia đem quà tặng đưa vào, chất chồng giống như núi nhỏ.

Cha Diệp cười nói: "Lục phu nhân khách khí như vậy sao?"

Lục Bắc Xuyên từ lúc vào cửa vẫn cầm tay Diệp Trăn, cười nói: "Đây là điều đương nhiên, trước đó bởi vì thân thể không được tốt nên không thể kịp thời ra mắt cha mẹ, hi vọng cha bỏ qua cho."

Lời này quả thực khiến cha Diệp thụ sủng nhược kinh, thái độ thành khẩn này của Lục Bắc Xuyên cùng ánh mắt nhìn Diệp Trăn, nơi nào giống như là không có tình cảm?

Hắn nhìn thê tử bên cạnh một chút, vụng trộm giật giật ống tay áo của bà nhắc nhở, "Kia... Nếu đây là lòng tốt của Lục phu nhân, vậy cha liền nhận."

Mẹ Diệp từ lúc Diệp Trăn vào cửa liền mặt ủ mày chau, đầy bụng tâm sự, nơi nào nghe vào Lục Bắc Xuyên nói cái gì, vẫn miễn cưỡng cười cười, nhìn một đống quà tặng có giá trị không nhỏ trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Nếu như Diệp Tình lúc trước ngoan ngoãn có thể nghe bà gả cho Lục Bắc Xuyên, hiện tại nở mày nở mặt chính là Diệp Tình của bà rồi.

Đứa bé kia thật sự là khiến người ta lo lắng, có phúc làm bà Lục thì không hưởng, lại bỏ trốn cùng cái tiểu tử nghèo kia, chịu khổ chịu tội!

***

Tác giả có lời muốn nói:

*Chương này vẫn như cũ là tặng lì xì a, cám ơn đã ủng hộ ^_^*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Nhân vật phản diện chẳng lẽ có đam mê NTR? Thích bị đội nón xanh sao?

Editor: ☆ঌTωĩηkℓε☆

***

Diệp Trăn biết, mẹ Diệp cũng không thích cô.

Tính cách "Diệp Trăn" nhu nhược chất phác, năng lực bình thường, trầm mặc ít nói. So với Diệp Tình hoạt bát sáng sủa, cá tính mạnh mẽ, lại khôi hài vui vẻ mà nói, không chỉ không được mẹ Diệp thích, mà cả bằng hữu thân thích của Diệp gia cũng không thích.

Nguyên nhân chủ yếu là do Diệp Trăn không biết lấy lòng người.

Những ngày lễ tết Diệp Tình có thể cười tủm tỉm dùng giọng điệu ngọt thấm làm nũng với người lớn trong nhà để đòi hỏi lì xì, nhưng Diệp Trăn lại chỉ có thể đỏ mặt luống cuống đứng ở một bên, ấp úng nửa ngày cũng nói không ra được một lời dễ nghe.

Do vậy, rất nhiều người đề cập tới chuyện hai chị em song bào thai của Diệp gia, đối với Diệp Tình thì liên tục tán dương, mà đối với Diệp Trăn lại chỉ xấu hổ cười cười, khen không ra miệng.

Dưới loại tình huống này, tâm tư của mẹ Diệp đối với hai con gái tự nhiên cũng sẽ không giống nhau. Bà thích năng lực xuất chúng của Diệp Tình, tất cả tinh lực đều đặt ở trên người Diệp Tình. Diệp Tình chính là sự kiêu ngạo của bà. Cứ thế mãi, khó tránh khỏi sẽ nặng bên này nhẹ bên kia.

Có lẽ đối với một người mẹ mà nói, tất cả đều là con gái của mình, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, tại sao lại không thể đối xử công bằng?

Nhưng năm đó lúc mẹ Diệp ở bệnh viện sinh con, Diệp Tình thuận lợi được sinh hạ, mà Diệp Trăn sinh ra lại suýt chút nữa đã lấy mạng mẹ Diệp. Bởi vì chuyện này, từ sau khi Diệp Trăn ra đời mẹ Diệp liền không ôm cô nữa. Mỗi lần trông thấy Diệp Trăn, liền sẽ nhớ tới chính mình ở trên bàn giải phẫu cách Quỷ Môn quan chỉ còn có một bước.

Nếu như còn có thể lựa chọn lại, bà nhất định sẽ một lần nữa chọn liều mạng sinh ra Diệp Trăn, nhưng tương tự, bà cũng sẽ không rót ở trên người Diệp Trăn quá nhiều tình yêu.

Thật giống như 22 năm trước ở trên bàn giải phẫu kia, Diệp Trăn đã tiêu hao tất cả tình thương của mẹ đến mức hầu như không còn nữa.

Mấy người khách khí trò chuyện vài câu, sau đó ở lại dùng qua cơm trưa Diệp gia tỉ mỉ chuẩn bị. Rượu là thứ thiết yếu, nhưng thân thể Lục Bắc Xuyên không được tốt, cả một bình rượu ngược lại toàn bộ chui vào trong bụng của cha Lục, uống đến say khướt vẫn luôn miệng khen con rể tốt, kéo lấy Lục Bắc Xuyên muốn lên thư phòng. Lục Bắc Xuyên ở Diệp gia tính tình rất tốt, không kiêu ngạo không tự ti, mười phần lễ phép.

So sánh ra, thì cha Diệp lại giống như cái nhà giàu mới nổi không có chút nào lễ phép vậy.

Kỳ thật cũng không phải "giống như", Diệp gia đúng là nhà giàu mới nổi. Cha Diệp trước kia kế thừa mỏ than trong nhà, đã kiếm được món tiền đầu tiên, đi vào thành phố phồn vinh lớn chuẩn bị mở ra con đường giàu sang, kết quả quăng hết toàn bộ gia sản đi, mấy năm trôi qua không nóng không lạnh chậm rãi tiêu gia sản đến hết sạch. Lúc Diệp gia sắp phá sản, căn nhà sắp bị thu về nơi đấu giá, Lục lão gia tìm tới cha Diệp, đầu tư rót vào tài chính cứu được Diệp gia một cái mạng.

Hiện tại chỉ còn lại một công ty kia, nếu như không có Lục thị ra tay giúp đỡ, Diệp gia coi như sẽ thật sự bị phá sản.

Lục Bắc Xuyên bị cha Diệp kéo vào thư phòng, Diệp Trăn thì bị mẹ Diệp mang vào phòng ngủ.

"Người dựa vào ăn mặc - Phật dựa vào mạ vàng", bây giờ Diệp Trăn so sánh với lúc trước rất khác biệt, một thân mặc quần áo đồ trang sức quý báu, ngẩng đầu ưỡn ngực khí chất bất phàm, nói chuyện xử sự thoải mái, đi bên người Lục Bắc Xuyên còn thật sự có một chút phong thái của bà Lục, từ trong ra ngoài giống như là đã biến thành người khác.

Mẹ Diệp đánh giá Diệp Trăn, rõ ràng con gái trở nên ưu tú thì thân làm mẹ phải nên kiêu ngạo mới đúng, nhưng ở trong mắt mẹ Diệp, lại chướng mắt như vậy.

Nếu như đổi lại là Diệp Tình, cái danh phận bà Lục này sẽ ưu tú hơn. Mẹ Diệp nghĩ.

"Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì vậy?"

Mẹ Diệp dằn xuống chua xót trong lòng, miễn cưỡng cười cười, "Con gả đến Lục gia cũng đã hơn một tháng rồi, mẹ không có ý gì khác, chỉ là muốn hỏi một chút con sống ở Lục gia có tốt hay không thôi."

Diệp Trăn qua loa cho xong, "Tạm được ạ."

"Lục Bắc Xuyên sau khi tỉnh lại lập tức dẫn con đi ra mắt cha mẹ, Lục phu nhân chuẩn bị những cái quà tặng kia mẹ vừa nhìn liền biết là được tỉ mỉ chuẩn bị, có thể thấy được Lục gia đối với con rất coi trọng. Trăn Trăn a, con nhìn xem như này có được hay không? Con nói với Lục Bắc Xuyên một chút, để nó hỗ trợ tìm Diệp Tình đi."

Nói đến Diệp Tình, mẹ Diệp lại thở dài, "Đứa bé kia đã đi hơn một tháng rồi mà một chút tin tức cũng không có, mẹ thấy trong thẻ của nó số tiền một chút cũng không nhúc nhích, đoán chừng chính là không muốn để mẹ tìm tới nó. Có thể nó từ nhỏ đã được nuông chiều từ bé ăn không được một chút đắng, không có tiền làm sao sống? Cha mẹ tìm người quen giúp, đến bây giờ cũng không tìm được người, Lục gia quen biết nhiều người, nói không chừng còn có biện pháp khác."

Diệp Trăn một mực trầm mặc nghe.

"Mẹ hiện tại cái gì cũng không cầu, nó thích gì cũng được, chỉ cần nó trở về, hôn sự của nó với nam hài tử kia mẹ cũng có thể đáp ứng, nhưng bây giờ ngay cả một tin tức cũng không có thì phải làm sao! Trăn trăn, con đợi chút nữa rồi nói với Lục Bắc Xuyên một chút, để nó nghĩ một chút biện pháp, được không?"

Đối với Diệp Trăn mà nói, kỳ thật Diệp Tình trở về so với không trở lại thì cô có lợi hơn nhiều.

Dù sao về sớm thì cô cũng có thể sớm thoát thân, trùm phản diện Lục Bắc Xuyên bây giờ chưa gây chuyện đó là bởi vì chân còn chưa khỏe lại, chờ đến khi hắn chân tốt lên rồi, còn không biết lăn qua lăn lại người thế nào, nhất là người cha mà hắn muốn đối phó kia!

Cô thân là vợ của nhân vật phản diện, chỉ sợ cũng sẽ không được chết tử tế.

Mẹ Diệp người này bất công đến cùng chính là đã khiến Diệp Trăn lạnh tâm.

Lúc trước vì bản thân ích kỷ mới không nói lời gì đưa Diệp Trăn đến Lục gia, cho tới bây giờ cũng không ngẫm lại xem vì con gái của mình, mặc kệ nữ nhi của chính mình ở Lục gia nhận cái đãi ngộ gì, toàn bộ tâm tư đặt hết ở trên người chị gái bỏ trốn cùng người lạ kia. Nếu như trong khoảng thời gian Diệp Trăn gả đến Lục gia này, mẹ Diệp có gọi điện thoại an ủi cho cô một chút, cô cũng sẽ không thất vọng đau khổ như thế.

"Mẹ, mẹ cũng chỉ là nhìn thấy mặt ngoài mà thôi. Trước đó con ở Lục gia... Lục phu nhân bà ấy kỳ thật không quá ưa thích con, cảm thấy môn không đăng hộ không đối, người nhà Lục gia như vậy, làm sao sẽ để con vào mắt?"

Diệp Trăn xảo diệu vận dụng hai chữ "Trước đó".

Mẹ Diệp ngưng lông mày, "Thế nhưng mẹ thấy Lục Bắc Xuyên nó đối với con rất quan tâm, từ lúc vào cửa đã một mực nắm tay của con, còn gắp thức ăn cho con. Hơn một năm trước mẹ đã thấy qua nó một lần rồi, nó đâu có quan tâm nữ nhân bên cạnh nào tỉ mỉ như thế?"

Diệp Trăn thở dài, "Mẹ, mẹ thật sự cảm thấy người như Lục Bắc Xuyên, tỉnh lại không bao lâu liền sẽ thích một người vợ chưa được trải qua sự đồng ý của mình sao?"

Ngây thơ! Quá ngây thơ!

Lục Bắc Xuyên có tâm tư gì cô không biết, nhưng là cô biết, cái trùm phản diện tâm ngoan thủ lạt tê liệt này tuyệt đối đang mượn tay mình mưu đồ chuyện lớn gì đó!

Vợ, quân cờ. Cô chỉ là một con cờ mà thôi.

"Cái này... Vậy con nói lại đi, người Lục gia đến cùng cũng sẽ không nói dăm ba câu cự tuyệt con đâu, tìm người thôi mà..."

"Tìm người thôi mà... Nếu quả thật mẹ cảm thấy tìm một người đơn giản như vậy, vậy tại sao mẹ lại không tìm được? Huống chi chị là cùng một người bỏ trốn, kia là cố ý muốn chạy trốn. Mẹ vụng trộm tìm người như thế, không bằng phát một cái quảng cáo, liền nói mẹ đồng ý hôn sự của chị ấy với nam nhân kia, bọn họ nhìn thấy tin tức sẽ trở lại thôi."

"Không được!" Mẹ Diệp nghiêm nghị nói: "Cái này sao có thể được! Chuyện này nếu để truyền đi, chị con còn làm người như thế nào nữa?"

"Vậy mẹ để cho con ở Lục gia làm người như thế nào?"

Nghe vậy mẹ Diệp hơi im lặng, đứa con gái từ nhỏ trầm mặc ít nói bây giờ miệng lưỡi dẻo quẹo mạnh miệng, không thể tin được, sau đó lửa giận dưới đáy lòng cũng bốc lên.

"Diệp Trăn, mày phải biết, đáng lẽ người được gả vào Lục gia phải là chị của mày. Người mà Lục Bắc Xuyên muốn cưới cũng chính là chị của mày! Tất cả những thứ này đáng lẽ ra đều là của chị mày. Làm sao? Mày bây giờ được gả vào Lục gia, được làm bà Lục liền có thể diễu võ giương oai rồi? Nếu như không phải chị của mày đi mất, mày còn có cơ hội ở trước mặt tao nói như vậy sao?"

Diệp Trăn không có vấn đề chút nào, thậm chí còn buồn bực ngán ngẩm ngáp một cái, "Được a, vậy mẹ gọi chị trở về đi, con sẽ đưa tất cả mọi thứ trả lại cho chị."

Cô cầu còn không được.

Vợ của trùm phản diện có cái gì tốt đâu, kết cục xác định là vô cùng thê lương.

"Mày..." Mẹ Diệp tức giận nói không ra lời.

"Mẹ, không có việc gì nữa thì con đi trước đây. "

Không nhìn sắc mặt tức hổn hển của mẹ Diệp, Diệp Trăn kéo cửa phòng ra, Lục Bắc Xuyên ngồi ở trên xe lăn, ngay ở khoảng cách gần trong gang tấc.

Diệp Trăn giật mình, vội vàng đem cửa đóng lại, âm thầm cầu nguyện căn phòng này cách âm tốt.

"Tại sao anh lại ở đây?"

Thư phòng ở tầng hai, đây là tầng ba, Lục Bắc Xuyên làm sao đi lên được?

Còn không đợi Diệp Trăn suy nghĩ nhiều, Lục Bắc Xuyên lạnh giọng, "Cha em uống say ở thư phòng, tôi không biết chăm sóc như nào."

"Tôi bây giờ sẽ đến xem thử," Nói, Diệp Trăn nhịn không được thấp giọng hỏi một câu, "Vừa rồi tôi và mẹ nói chuyện anh nghe được cái gì không?"

Lục Bắc Xuyên nghi hoặc nhìn cô, "Nói gì?"

Vẻ mặt này cũng không giống là ngụy trang, Diệp Trăn dễ dàng cười một tiếng, "Không có gì."

Cha Diệp uống rượu say, nằm ở trên ghế sa lon trong thư phòng ngáy khò khò, Diệp Trăn không chút khách khí lay người tỉnh, muốn ông đến phòng ngủ nằm.

Cha Diệp vừa tỉnh thấy Diệp Trăn liền bắt lấy tay của cô hỏi: "Bắc Xuyên đâu? Con rể tốt của cha đâu?"

Diệp Trăn lườm ông một cái, "Con rể tốt của cha đang ở trên lầu."

Cha Diệp ngồi dậy, vỗ vỗ trán để cho mình thanh tỉnh một chút, gặp bốn bề vắng lặng, lôi kéo Diệp Trăn ngồi trên ghế sa lon, "Trăn Trăn a, con có thể giúp ba ba một chuyện hay không?"

Mùi rượu đầy người, Diệp Trăn yên lặng cách xa ông một chút, "Có chuyện gì ạ?"

"Cha thấy ngày hôm nay Bắc Xuyên đối với con rất tốt, như vậy, sau khi con trở về nói với Bắc Xuyên một chút, để nó tăng vốn đầu tư cho công ty của ba ba đi. Gần đây ba ba đang suy nghĩ một hạng mục mới, tuyệt đối sẽ có lời!"

... Lại nữa.

Diệp Trăn nghĩ nghĩ, cực kỳ bất đắc dĩ nói: "Thế nhưng cha à, vừa rồi mẹ tìm con, hi vọng con nói với Lục Bắc Xuyên một chút, bảo anh ấy hỗ trợ tìm

chị. Cha nói xem, con vừa gả đến Lục gia không lâu, liên tiếp đưa ra yêu cầu cũng không tốt..."

Cha Diệp nghe xong Diệp Trăn nói, gấp gáp, "Con quản mẹ con làm gì? Tìm người ai chẳng biết tìm? Con đừng giúp mẹ con được không? Chị con là bị mẹ con chiều cho hư rồi, hiện tại còn dám rời nhà bỏ trốn với người lạ. Tin tức này mà để truyền đi, mặt mũi này của cha còn cần nữa hay không? Cha nói con nghe, chuyện của công ty ba ba rất quan trọng, con nói với Bắc Xuyên một chút, được không?"

Diệp Trăn một mặt xoắn xuýt, "Thế nhưng mẹ nói..."

"Để cha nói chuyện với mẹ con!" Cha Diệp một mặt bực bội đứng dậy, nam nhân uống say nóng tính táo bạo, "Chị của con đúng là đáng đời, cho làm bà Lục khỏe mạnh thì không làm, một hai phải bỏ trốn cùng một tiểu tử nghèo, mặc kệ nó! Cho nó đi mẹ đi!"

Giọng nói ồn ào truyền lên tầng ba.

Về phần cuối cùng cha Diệp nói thế nào với mẹ Diệp thì Diệp Trăn cũng không rõ lắm, chỉ biết cuối cùng lúc ăn cơm tối hai mắt mẹ Diệp đều sưng đỏ, cha Diệp bộ dáng sợ đầu sợ đuôi không dám nói chuyện lớn tiếng.

Trên bàn cơm Lục Bắc Xuyên ngẫu nhiên nói một câu, "Nghe Diệp Tinh nói em ấy còn có một đứa em gái, tên là Diệp Trăn sao? Tại sao không thấy Diệp Trăn ở nhà?"

Người một nhà lập tức cảnh giác lên.

"Nó... Xuất ngoại rồi... Được rồi, ai, trời sinh chính là cái tính tình ham chơi, mặc kệ nó đi."

Lục Bắc Xuyên nhìn Diệp Trăn, kẹp một đũa thịt bò cho cô, "Tính tình ham chơi? Chị em song bào thai tính cách khác biệt vẫn còn rất lớn."

Diệp Trăn ngượng ngùng tiếp nhận thịt bò của Lục Bắc Xuyên, nhai kỹ nuốt chậm.

Đáng lẽ trước đó Lục Bắc Xuyên dự định sẽ qua đêm ở Diệp gia, nhưng mẹ Diệp hiển nhiên không muốn để cho Lục Bắc Xuyên và Diệp Trăn ngủ ở phòng Diệp Tinh. Phòng của Diệp Trăn tựa hồ cũng không mở ra được, chỉ phải lần nữa sắp xếp một phòng khách ra để cho hai người nằm ngủ.

Diệp Trăn ở trong phòng vệ sinh chuẩn bị nước ấm cho Lục thiếu gia tắm rửa, Lục Bắc Xuyên di chuyển xe lăn đứng ở cửa phòng vệ sinh thình lình hỏi một câu, "Lâm Trạm không thích em sao? Tại sao lại bỏ trốn cùng em của em?"

Diệp Trăn khom người đo đạc nhiệt độ nước, lưng bỗng cứng ngắc, miễn cưỡng sắp xếp lại xong tâm tình của mình rồi mới quay người, ra vẻ kinh ngạc nói: "Anh điều tra tôi!"

"Sau khi tỉnh lại tôi có thêm một người vợ, tôi đương nhiên phải điều tra rõ ràng, huống chi loại sự tình này cũng không phải bí mật gì."

Diệp Trăn giận dữ, tựa hồ là bị chọc tức nói, "Vậy anh cũng không thể đi điều tra chuyện riêng của tôi, anh muốn biết cái gì có thể trực tiếp hỏi tôi!"

"Vậy thì tốt, tôu hỏi em," Lục Bắc Xuyên tựa ở trên xe lăn nhàn nhã nhìn cô, "Lâm Trạm thích em, em cũng thích anh ta, vậy tại sao lại bỏ trốn với em của em?"

Diệp Trăn trầm mặc nhìn hắn.

Câu hỏi mất mạng! Đây là một câu hỏi mất mạng!

Như này làm sao đáp?

Cô hiện tại là Diệp Tinh, còn Diệp Tinh chân chính đã bỏ trốn cùng Lâm Trạm rồi. Diệp gia vụng trộm tìm người đều là dùng danh nghĩa của Diệp Trăn và Lâm Trạm bỏ trốn để đi tìm, nhưng chỉ cần tùy ý hỏi một chút bạn của Diệp Tinh đều sẽ biết, Diệp Tinh và Lâm Trạm hai người kia là yêu đến chết đi sống lại.

Người chị gái yêu tha thiết cuối cùng lại bỏ trốn với em gái, việc này phải nói thế nào?

Hơn nữa nhìn điệu bộ này của Lục Bắc Xuyên, sợ là đánh vỡ nồi đất cũng phải hỏi đến tột cùng.

Diệp Trăn càng nghĩ không có biện pháp, đập nồi dìm thuyền, cắn môi, cực kỳ bi thương ẩn nhẫn, thấp giọng nói: "Tôi... Quan hệ giữa tôi và em gái tôi kỳ thật không được tốt. Từ nhỏ đến lớn em gái em mặc dù không nói ra, thế nhưng vẫn luôn yêu thích cướp đồ vật của tôi. Tôi và Lâm Trạm là thật tâm yêu nhau, thế nhưng là... Thế nhưng là em gái tôi nó cũng thích, lại nhiều lần chen chân giữa tôi và Lâm Trạm. Cuối cùng... cuối cùng..."

Mấy câu nói ngắn ngủi Diệp Trăn chính là khóc không thành tiếng.

"Tô thật sự rất yêu Lâm Trạm, thế nhưng Diệp Trăn là em gái tôi, tôi không thể làm tổn thương nó. Nếu nó cũng thích Lâm Trạm, vậy tôi chỉ có thể buông tay, tác thành cho bọn họ. Thế nhưng để tôi không nghĩ tới chính là, em gái tôi dĩ nhiên yêu Lâm Trạm như vậy, cha mẹ không đồng ý rồi bỏ trốn với Lâm Trạm," Đáy mắt Diệp Trăn chứa đầy lệ nóng, nhìn qua Lục Bắc Xuyên, "Vừa rồi tôi với mẹ đã nói chuyện, bọn họ nguyện ý thành toàn cho em gái tôi và Lâm Trạm, anh có thể giúp tôi tìm Diệp Trăn trở về không?"

"Em gái đoạt người trong lòng của em, em còn muốn giúp đỡ tìm người?"

Diệp Trăn thấp giọng sầu bi, "Dù nói thế nào, nó cũng là em gái ruột thịt cùng một mẹ sinh ra của tôi a. Vô luận xảy ra chuyện gì, tôi cũng nên tha thứ cho nó không phải sao?"

Một câu hai ý nghĩa a.

Diệp Trăn tự cảm thấy chính mình vô cùng cơ trí.

Đã đeo nón xanh cho Lục Bắc Xuyên, lại tự gièm pha mình nâng lên Diệp Tình, còn vì chính mình tìm đường lui!

Đồng thời, cô nói cũng hính là sự thật, "Diệp Trăn" đích thật là thích Lâm Trạm.

Lục Bắc Xuyên ngồi ở trên xe lăn nhìn cô, mặc dù là ngồi ở trên xe lăn, thấp hơn Diệp Trăn một nửa, những khí thế vẫn không giảm. Đôi lông mày đen đặc bình thẳng, hai mắt nhắm lại, khóe miệng nửa câu nửa cười khiến người nhìn sợ hãi dựng tóc gáy, bộ dáng kia quả thực giống như là đang xem kịch.

"Thích Lâm Trạm như vậy?"

Diệp Trăn cắn răng gật đầu, thêm một mồi lửa nữa bên trên, "Thích. Cả đời này tôi mãi mãi cũng không có cách nào quên anh ấy!"

Một nam nhân bình thường bị vợ ở trước mặt đội cho nón xanh thành dạng này còn có thể ngồi vững được sao?

Việc này liên quan đến tôn nghiêm cùng mặt mũi, xem như ngay cả Ninja rùa cũng nhịn không nổi nữa a?

Huống chi còn là trùm phản diện thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, người thừa kế của Lục gia.

Lục Bắc Xuyên cười cười, cởi một chiếc cúc áo sơ mi, "Trước tiên bỏ qua người trong lòng của em, qua đây giúp chồng em cởi quần áo tắm rửa đã."

"?" Nhân vật phản diện chẳng lẽ có đam mê NTR (*)? Thích bị đội nón xanh sao?

(*) NTR: Hay còn được gọi là NTR Anime, được xuất phát từ Nhật Bản. Đây là một tên gọi dành cho một nhân vật chính là người phụ nữ hay người là người vợ, người yêu bị chiếm đoạt bởi người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Cho tới bây giờ Diệp Tình cũng không nghĩ tới mình sẽ còn có một ngày đạt được ước muốn.

Editor: ✰ঌ๏Tωĭηkℓε✰

***

Hai chữ tắm rửa vừa mới nói ra, nhiệt độ trong phòng tắm bỗng tăng cao. Trong bồn tắm tỏa ra hơi nước nóng khiến hai má Diệp Trăn ửng đỏ.

Còn chưa chờ Diệp Trăn kịp phản ứng, Lục Bắc Xuyên đã cởi hết cúc áo sơmi, từ ngực xuống dưới bụng, từng khối bắp thịt chỉnh tề rắn chắc thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Lục Bắc Xuyên nhàn nhàn ngồi ở kia, nhìn thần sắc do dự của Diệp Trăn, nói: "Lúc chồng đi đứng không tiện, vợ không nên giúp sao?"

... Lời nói như vậy mà rất hợp lí.

Lúc Lục Bắc Xuyên hôn mê Diệp Trăn đã từng thấy qua toàn thân hắn, nhưng bây giờ không giống lúc trước. Khi ấy mình chỉ coi hắn như là một pho tượng mà thôi, bây giờ một người đang sống sờ sờ đứng ở trước mặt mình, cô thực sự không xuống tay được.

Diệp Trăn cũng không phải cái người già mồm, đang chuẩn bị khẳng khái từ chối, đã thấy Lục Bắc Xuyên ghét bỏ nhìn cô, "Được rồi, tay chân vụng về cái gì cũng làm không tốt, ra ngoài đi."

"Tôi ra ngoài?"

Lục Bắc Xuyên gật đầu, "Tôi tự mình tắm."

Diệp Trăn hoài nghi nhìn hắn, "Anh làm được không?"

Lời nói làm được hay không này thật sự là không nên hỏi.

Lục Bắc Xuyên tựa ở trên xe lăn, lạnh lùng nhìn cô, "Em muốn xem thử không?"

Đúng là tự đào cái hố cho mình, Diệp Trăn giữ yên lặng.

"Không muốn thử thì ra ngoài."

Diệp Trăn không làm khó nữa, mỉm cười, "Vậy tôi đi ra ngoài trước, anh cứ từ từ mà tắm."

Tên hỗn đản anh tốt nhất ngã chết luôn đi!

Lục Bắc Xuyên nhìn cô vợ nhỏ của mình giận đùng đùng rời khỏi phòng tắm, căng cứng trên mặt buông lỏng không ít, khóe miệng nhẹ câu. Sau đó từ xe lăn đứng lên, cởi quần áo trên người, chui vào bên trong bồn tắm.

***

Cách biệt thự Diệp gia khoảng bốn trăm cây số, một khu nhà tập thể cổ xưa yên tĩnh đứng lặng.

Cả hành lang bao phủ một màu đen, khắp nơi trần trụi dây điện, bốn phía chất đống rác rưởi, khiến cho cái tiểu khu này trở thành nơi lựa chọn phòng thuê số một cho người mới vừa bước vào xã hội làm công, bởi vì tiền thuê rất tiện nghi.

Diệp Tinh cho tới bây giờ không nghĩ tới mình sẽ còn có một ngày đạt được ước muốn.

Cô mở mắt ra, dùng khuỷu tay chống đỡ dậy, ngồi dựa vào đầu giường, mờ mịt nhìn bốn phía.

Đây là một cái phòng ngủ năm mươi mét vuông, được trang trí đơn giản. Trong căn phòng chật hẹp chỉ có một cái giường thấp kém, một cái bàn đọc sách gỗ có màu sắc thô lõa, một cái tủ nhỏ đựng thuốc bằng gỗ. Sau khi đặt ba đồ vật này trong nhà, không gian trong căn phòng liền không có dư thừa bao nhiêu.

Từ nhỏ đến lớn được nâng như trứng hứng như hoa, Diệp Tinh chưa từng ở qua căn phòng nào chật hẹp đơn sơ như thế. Lúc mới đến cảm giác không biết làm thế nào kia khiến cô chân tay luống cuống, từng lỗ chân lông trên thân thể đều kháng cự cái phòng thuê này. Dưới sự áp bách của tinh thần và nhục thể, liền phát sốt.

Lâm Trạm đem một bát cháo gạo trắng nóng hổi ôn nhu bưng đến trước mặt cô. Dùng cái thìa múc bên trên một muỗng, sau khi thổi ấm xong liền đưa đến bên miệng Diệp Tinh.

"Buổi tối hôm qua em phát sốt, một ngày chưa ăn cái gì, trước tiên ăn chút cháo ủ ấm dạ dày đi."

Diệp Tinh nhìn muỗng cháo được đưa tới trước mặt, há mồm, nhưng không có ăn, chỉ là mở miệng hỏi hắn, "Lâm Trạm?"

Mới ngủ dậy nên âm thanh rất khàn.

"Đừng nói chuyện, em mới hạ sốt, nghỉ ngơi thật tốt đi."

Diệp Tinh lắc đầu, ánh mắt bức thiết nhìn Lâm Trạm, "Hôm nay là ngày mấy?"

Mi tâm Lâm Trạm cau lại, "Em sao vậy? Nhìn là lạ, có phải là không thoải mái hay không?"

"Anh nói trước cho tôi biết hôm nay là ngày mấy!" Diệp Tinh đột nhiên kích động, âm thanh này trực tiếp sang đến khí quản, khiến cho cô ta cúi đầu không nhịn được ho khan.

"Em đừng kích động," Lâm Trạm để bát cháo ở trên bàn, rút một tờ giấy lo lắng chùi khóe miệng cho cô ta, "Hôm nay là ngày mùng 7 tháng 10."

Sau khi kịch liệt ho khan xong sắc mặt Diệp Tinh đỏ bừng, tựa ở đầu giường mi tâm gấp vặn, đôi môi khô cạn đến phát nứt không có chút huyết sắc nào thì thầm: "Bảy? Ngày mùng 7 tháng 10?"

"Sao vậy?"

Diệp Tinh lắc đầu, cúi đầu che giấu chột dạ trong mắt mình, "Em... Em không sao, chỉ là hơi mệt một chút thôi."

Vừa nói vừa nằm xuống, chôn hơn phân nửa mặt trong chăn.

"Em có phải là không thoải mái hay không? Như này không được rồi, Tinh Tinh, anh dẫn em đi bệnh viện!"

Diệp Tinh lắc đầu, từ trong chăn ồm ồm nói ra: "Không cần, em ngủ một giấc nghỉ ngơi một hồi liền khỏe. Anh bận thì anh cứ đi đi, em sẽ chăm sóc tốt

cho chính mình."

"Nhưng..."

Hai mắt Diệp Tinh từ trong chăn lọt ra, mang theo một tia mệt mỏi cười nói: "Em thật sự không sao, anh đừng lo lắng."

Lâm Trạm biết tính tình cô bướng bỉnh, tình nguyện gánh đến chết cũng không nguyện ý mang cho hắn thêm phiền phức. Chỉ có thể không thể làm gì nhìn cô, thay cô chỉnh lại góc chăn, "Được, em nghỉ ngơi cho thật tốt đi, nhưng nếu có chỗ nào không thoải mái thì nhất định phải gọi anh."

Diệp Tinh gật đầu, xuyên thấu qua khe hở chăn mền lặng lẽ nhìn chăm chú hắn.

Lúc này Lâm Trạm còn rất trẻ, mái tóc đen mềm không có chải chuốt kỹ lưỡng mà là tùy ý rũ xuống trên trán, thiếu chút cảm giác trưởng thành, nhiều thêm chút non nớt của thiếu niên. Ngũ quan rất nhu hòa, mặc một bộ T-shirt đơn giản màu trắng rất có cảm giác thanh xuân.

Nam sinh như vậy, tuổi tác như vậy, bộ dạng ôn nhu này, phù hợp là ảo tượng của đại đa số các cô gái trẻ tuổi, là mẫu bạn trai được lựa chọn hàng đầu.

Nhưng mà chỉ có sau khi thưởng thức được sự gian khổ của xã hội rồi mới hiểu được, nam sinh như vậy thích hợp làm bạn trai, lại không thích hợp để làm chồng.

Diệp Tinh đem trọn mặt vùi vào trong chăn, sự đau nhói lúc nước bọt nuốt xuống yết hầu nhắc nhở cô ta, đây không phải một giấc mộng, đây là sự thật! Cô thật sự đã trùng sinh!

Hơn nữa còn là trùng sinh đến sau khi bỏ trốn cùng Lâm Trạm một tháng.

Đời trước cô không chỉ có một lần suy nghĩ, nếu như ông trời có thể khiến cho cô trở lại được quá khứ, cô nhất định sẽ không lựa chọn bỏ trốn với Lâm Trạm.

Lúc tuổi còn trẻ cô có bao nhiêu yêu Lâm Trạm, về sau thì có bấy nhiều hối hận.

Tuổi trẻ khinh cuồng, rõ ràng người trẻ tuổi không biết phiêu bạt ngoài xã hội sẽ có bao nhiêu vất vả, cô ở dưới cánh chim bảo vệ của cha mẹ sống rất dễ dàng, coi là xã hội cũng sẽ giống như ở trong nhà. Nhưng chỉ có sau khi trải qua rồi mới biết, cô phấn đấu hơn nửa đời người chỉ vì một căn phòng khoảng chừng trăm mét vuông, không có quyền nên chỉ có thể nhìn sắc mặt người mà sống.

Tất cả tình yêu của cô đối với Lâm Trạm đã bị thời gian, bị củi gạo dầu muối làm hao mòn đến hầu như không còn nữa.

Về sau cô gặp được Diệp Trăn ngồi ở Bentley, vẫn như cũ xinh đẹp quý phái.

Cô và Diệp Trăn là song bào thai, tướng mạo giống nhau như đúc. Vậy mà chỉ sau vẻn vẹn mười năm, cô liền thành một cái nữ nhân phải sống bôn ba cực khổ, Diệp Trăn lại giống như mười năm trước một chút cũng không thay đổi, trên mặt trắng nõn tinh tế như lúc ban đầu, còn như một đứa bé con làm nũng bên người đàn ông lạnh lùng, ngay cả con trai của cô ta cũng rất đáng yêu hiểu chuyện. Nam nhân ở Lục gia nói một không hai kia không làm gì nhìn cô ta, yên tĩnh nghe cô ta nói, thỉnh thoảng lại dịu dàng hôn ở trên môi, trên mặt cô ta.

Khi đó cô mới bừng tỉnh đại ngộ, tình yêu lúc còn trẻ chỉ cho ngươi một chút rung động trong lòng, còn lại không thể cho ngươi được một bữa cơm no, một căn phòng ấm.

Nằm ở trên giường gỗ cứng ngắc, Diệp Tinh lạnh run lẩy bẩy, không khỏi cuộn thành một đoàn.

Nếu như Diệp Trăn sinh bệnh, Lục Bắc Xuyên khẳng định sẽ hoảng hốt đến mức đưa cô ta đến bệnh viện, tìm thầy thuốc giỏi nhất, dùng dụng cụ và thuốc tốt nhất cho cô ta.

Không, dưới sự chăm sóc của Lục Bắc Xuyên, Diệp Trăn làm sao sẽ sinh bệnh được?

Diệp Trăn chính là bảo bối Lục Bắc Xuyên hắn nâng ở lòng bàn tay, tình yêu của hắn lớn như vậy, chắc chắn không để bảo bối của mình sinh bệnh.

Thế nhưng là dựa vào cái gì!

Lúc trước người được gả cho Lục Bắc Xuyên phải là Diệp Tinh cô mới đúng, là Diệp Trăn thay thế cô gả cho Lục Bắc Xuyên, là Diệp Trăn ngồi lên chỗ ngồi vốn nên thuộc về cô, nữ nhân được ngồi ở trong xe Bentley hưởng thụ ánh mắt dịu dàng của nam nhân kia phải là chính mình mới đúng!

Từ nhỏ đến lớn cô so với Diệp Trăn cái gì cũng đều ưu tú hơn, là đối tượng mà tất cả mọi người tán dương. Ưu tú như vậy đáng lẽ ra cô phải có cuộc sống hoàn mỹ, hôn nhân hạnh phúc. Là Diệp Trăn đoạt cuộc sống vốn nên thuộc về mình!

Nửa đêm tỉnh mộng, cô không chỉ có một lần mơ thấy bản thân mình năm đó không đào hôn, mà là gả cho Lục Bắc Xuyên, trở thành vợ Lục Bắc Xuyên, kế tiếp sinh con trai đáng yêu, một nhà ba người trải qua một đời mỹ mãn hạnh phúc.

Thật không nghĩ đến, ngủ một giấc tỉnh lại, cô thật sự đã trùng sinh!

Mà lúc này Lục Bắc Xuyên chưa có tỉnh, cô vẫn còn có cơ hội!

Lục Bắc Xuyên nửa tháng sau sẽ tỉnh, lúc này cô chỉ cần trở về, thay thế vị trí của Diệp Trăn, thần không biết quỷ không hay, không ai sẽ phát hiện. Sau khi Lục Bắc Xuyên tỉnh lại, cô chính là vợ của Lục Bắc Xuyên, bà Lục.

***

Ban đêm Lâm Trạm tan tầm, vừa mở cửa, liền phát hiện ở cổng để một rương hành lý, Diệp Tình ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Lâm Trạm từ bên ngoài đi vào, nói: "Lâm Trạm, chúng ta chia tay đi."

Lâm Trạm đang đổi giày toàn thân liền run lên, dừng một chút, lại tiếp tục thong dong đổi giày, đi đến trước mặt Diệp Tình, nửa ngồi ở trước Diệp Tình, ngửa đầu nhìn nàng, miễn gượng cười nói: "Tình Tình, sao vậy? Có phải là có chỗ nào không thoải mái không?"

Diệp Tình mặt không biểu tình nhìn hắn, trên mặt còn mang theo suy yếu sau khi bệnh nặng mới khỏi, "Em không nói đùa với anh, em thật sự muốn chia tay với anh."

"Chia tay? Vì sao? Chúng ta không phải vẫn luôn tốt sao?"

"Em đã nghiêm túc suy nghĩ, em không thể ích kỷ như thế, không thể cứ sống cùng anh như vậy được."

"Ích kỷ?"

"Đúng, Lâm Trạm, em yêu anh, thế nhưng em và anh không thể nào đến với nhau được. Em còn có cha mẹ, có em gái. Em không nguyện ý gả cho Lục Bắc Xuyên, đó là bởi vì em yêu anh, cho nên em nguyện ý đi theo anh cùng anh chịu khổ. Thế nhưng là, em không muốn em gái của em tiếp tục đợi ở trong cái hố lửa kia nữa."

Diệp Tình nhìn thiếu niên trước mặt, rất nhiều năm về sau, hai người luôn luôn cãi nhau, thời gian trôi qua như giẫm trên băng mỏng, mỗi người đều rất mệt mỏi.

Vừa nhìn thấy Lâm Trạm, cô liền nghĩ đến cuộc sống tuổi già bình thường gian khổ kia, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt khóc không thành tiếng, "Anh biết không? Sau khi em và anh đi rồi cha mẹ em vì muốn cứu lấy công ty của mình, để em gái em thay thế em gả cho Lục Bắc Xuyên. Lục Bắc Xuyên anh ta chính là cái người thực vật, đời này có thể tỉnh lại hay không còn chưa biết. Cả đời hạnh phúc của em gái em cứ như vậy bị hủy hoại, em thật sự không đành lòng. Thật xin lỗi, em không thể ích kỷ như thế!"

Lâm Trạm nhìn Diệp Tình khóc không thành tiếng, kéo cô vào trong ngực, ôm cô thật chặt, "Đừng nói xin lỗi, người nên nói lời xin lỗi không phải em, là anh, là anh vô dụng. Nếu như không phải do anh, em cũng không cần phải khó xử, là anh vô dụng, là anh khiến em chịu khổ."

Diệp Tình lắc đầu khóc rống, nức nở nói: "Thật xin lỗi, em nhất định phải trở về. Em là chị, không có thể vì hạnh phúc của mình mà hi sinh hạnh phúc của Diệp Trăn. Lâm Trạm, quên em đi, về sau, anh nhất định sẽ tìm được một cô gái tốt hơn so với em."

Lâm Trạm xoa lệ trên mặt cô, "Em bình tĩnh đi, chúng ta lại nghĩ một chút biện pháp, nhất định sẽ tìm ra cách!"

"Biện pháp? Biện pháp gì? Thế lực của Lục gia rất lớn, anh cho rằng em gái em gả cho một cái người thực vật nó còn có cơ hội rời đi sao? Kia là em gái ruột của em, nó còn đang trong hố lửa, anh bảo em làm sao yên tâm hưởng thụ hạnh phúc của mình cho được?" Diệp Tình lắc đầu bật cười, "Lúc trước chúng ta đều đã không suy nghĩ kỹ. Lâm Trạm, chúng ta vẫn còn rất non nớt."

"Tình Tình, có biện pháp, kỳ thật anh cũng là Lục..." Lâm Trạm lời đến khóe miệng liền ngừng.

"Lâm Trạm, anh căn bản cũng không hiểu rõ Lục gia, chuyện này ngoại trừ em trở về, không còn biện pháp giải quyết nào khác nữa." Diệp Tình thở dài, dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, hạ quyết tâm đẩy hắn ra, kéo rương hành lý ra cửa, quay người nhìn Lâm Trạm ở trên ghế sa lon không nhúc nhích nói: "Em đi rồi, về sau... Đừng tới tìm em nữa."

Cửa ầm một tiếng đóng lại, cả căn phòng cũng vì vậy mà rung một cái.

Trong phòng khách một ngọn đèn nhỏ một mức lóe lên ánh sáng mờ nhạt, ngoài cửa sổ gió lạnh thấu xương thổi vào phòng khách khiến màn cửa bay lên, cái chỗ chung cư nhỏ bé vắng vẻ lại có lịch sử lâu đời này nghe không được bất luận cái âm thanh dòng xe cộ gì, an tĩnh giống như trên thế giới này chỉ còn lại một mình hắn.

Đồng hồ treo trên tường chậm rãi chuyển động, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tích tắc.

Lâm Trạm móc ra từ trong túi một cái chiếc nhẫn, dưới ánh đèn lờ mờ phát ra ánh hào quang vô cùng đẹp mắt.

***

Tác giả có lời muốn nói:

Giải thích một chút vấn đề Diệp Tình trùng sinh ~

Diệp Tình là sau khi Diệp Trăn xuyên sách rồi mới trùng sinh. Bạn có thể hiểu là trong quyển tiểu thuyết ***« Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân***

Vật Phản Diện » *này, Diệp Trăn và Lục Bắc Xuyên khi không có Diệp Tình tham dự thì thành công he(*), sau đó Diệp Tình trùng sinh.*

(*) he: happy ending.

Số chữ bây giờ vẫn còn ít, nhưng về sau sẽ tăng thêm á! (Hi vọng tôi có thể kiên cường chống đỡ được!)

*Cám ơn đã ủng hộ ^_^*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Nữ Nhân Mang Thai Đều Cực Kỳ Nóng Tính!

Editor: ☆ঌ๊Tωĭŋƙℓε☆

***

Ban đêm Diệp Tình kéo hành lý ngồi lên máy bay về nhà.

Nhưng thú vị chính là, lòng càng chỉ muốn về thì càng kéo dài, máy bay bởi vì gió tuyết quá mạnh nên trì hoãn lại, Diệp Tình ở phi trường chờ chuyến bay khác cất cánh, chờ thẳng đến sáu giờ rạng sáng ngày thứ hai.

Ngồi máy bay ba giờ, sau khi rời khỏi sân bay thì lại mất nửa giờ đi xe, rốt cục 10 giờ sáng mới đến được trước cửa biệt thự Diệp gia.

Đứng ở trước cửa, Diệp Tình nhìn lên ngôi biệt thự hơn mười năm cô ta chưa từng bước vào, nghĩ đến đời trước mình bởi vì tùy hứng mà thê thảm cả một đời, chóp mũi lại chua chua.

Đời này cô ta nhất định sẽ sống tốt hơn so với Diệp Trăn!

Trên đường có một chiếc xe thổi còi thúc giục, Diệp Tình vội vàng đứng dịch qua một bên, liền thấy được ba chiếc xe hơi đó đỗ ở trước cửa biệt thự Diệp gia.

Biệt thự mở cửa, một nam nhân ngồi ở trên chiếc xe lăn được người đẩy ra, đi theo phía sau chính là cha mẹ mà cô ta đã nhiều năm không gặp.

Nụ cười của Diệp Tình ngưng kết tại khóe miệng, trên mặt viết bốn chữ khó có thể tin.

Lục Bắc Xuyên?

Tại sao anh ta ở đây? Tại sao anh ta lại tỉnh? Lúc này... Chẳng phải vẫn đang là người thực vật nằm ở trên giường tiếp nhận trị liệu sao?

Tại sao lại tỉnh sớm hơn nửa tháng?

Còn không đợi Diệp Tình kịp phản ứng, liền thấy Diệp Trăn đi ra từ biệt thự, đưa áo khoác cho Lục Bắc Xuyên. Không biết Lục Bắc Xuyên nói cái gì mà Diệp Trăn lại tự mình mặc cho Lục Bắc Xuyên, thấy cà vạt của anh ta bị lệch còn buộc lại cho anh ta.

Tất cả mọi người không trông thấy, nhưng Diệp Tình lại thấy được, lúc Diệp Trăn chỉnh lại cà vạt cho Lục Bắc Xuyên, ánh mắt của Lục Bắc Xuyên tất cả đều đặt trên người của Diệp Trăn.

Mà ánh mắt của Lục Bắc Xuyên khi nhìn Diệp Trăn, lại giống nhau như đúc so với mười năm sau cô ta nhìn thấy, ở chỗ ngồi phía sau bên trong chiếc Bentley, ánh mắt anh ta nhìn Diệp Trăn.

Tại sao có thể...

Diệp Tình không thể tin nhìn mấy người đó lên xe rời đi, lúc lái xe sắp đến gần, trong nháy mắt cô ta hoảng hốt chạy bừa trốn ở sau thùng rác.

Cô ta nhớ rất rõ ràng, Lục Bắc Xuyên nửa tháng sau mới tỉnh lại, vậy tại sao bây giờ lại tỉnh sớm hơn nửa tháng?

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Tình đi ra từ phía sau thùng rác, hướng phía cha mẹ đang đứng ở cửa biệt thự chuẩn bị quay người vào nhà, hô to: "Cha! Mẹ!"

Cha Diệp mẹ Diệp hai người lần theo hướng âm thanh nhìn sang Diệp Tình.

"Tình Tình!" Cảm xúc của mẹ Diệp bị kích thích dị thường, bước nhanh đến trước mặt Diệp Tình, hai tay run rẩy ôm Diệp Tình gào khóc, "Đứa nhỏ này! Con có biết mẹ lo lắng cho con gần chết hay không!"

Diệp Tình ôm mẹ Diệp, "Mẹ, thật xin lỗi... Là lỗi của con, thật xin lỗi."

"Con đã đi đâu nha! Con có biết mẹ tìm con mất bao lâu rồi không!"

Mấy ngày nay Diệp Tình bỏ trốn mẹ Diệp chưa từng có một ngày ngủ ngon, ngày đêm lo lắng Diệp Tình có ăn được ngủ ngon hay không, lo lắng nó có bị người khác khi dễ hay không. Bây giờ người sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt mình, thật giống như đang nằm mơ.

Hai mẹ con ôm nhau khóc một hồi, cha Diệp đi tới, nhìn bốn phía, "Được rồi, có chuyện gì thì về nhà rồi nói, đừng nói ở trên đường, có biết rất mất mặt hay không!"

"Đúng, về nhà. Tình Tình, về nhà với mẹ!" Mẹ Diệp lau giọt lệ bên khóe mắt, gấp gáp siết chặt lấy tay Diệp Tình đi vào biệt thự.

Vừa vào nhà, cách trang trí và đồ dùng quen thuộc xung quanh khiến cho cô ta đỏ cả vành mắt.

Mẹ Diệp chỉ coi là cô ta ở bên ngoài bị ủy khuất gì, không nhịn được an ủi cô ta, "Tình Tình, không khóc, về nhà rồi, không sao đâu."

Cha Diệp đứng ở một bên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trách cứ hai câu, "Khóc? Mày còn có mặt mũi khóc sao! Lúc trước còn dám làm ra loại chuyện bỏ trốn mất mặt này, bây giờ mày còn có mặt mũi ở đây khóc! Trước đó không phải còn nói nếu như không đồng ý hôn sự của mày và thằng nhãi kia thì mãi mãi cũng không trở lại sao? Như nào? Thằng đó không cần mày nữa?"

"Được rồi, con gái mãi mới về nhà ông đừng mắng nó nữa!"

"Tôi đừng mắng nó? Bà xem con gái bảo bối của bà làm những việc kia, có việc nào không khiến cho Diệp gia chúng ta mất mặt không?"

Diệp Tình cúi đầu nghe, đôi mắt khóc đến đỏ bừng, ngẩng đầu ánh mắt đẫm lệ nhìn cha Diệp, "Cha, thật xin lỗi, con biết sai rồi, cha tha thứ cho con đi."

Lúc trước Diệp Tình luôn luôn là sự kiêu ngạo của bọn họ, từ trước đến nay tính cách rất quật cường, tuyệt đối sẽ không nhận thua cúi đầu. Vốn tưởng rằng nó sẽ chống lại đến cùng, vậy mà cuối cùng lại cúi đầu nhận sai.

Câu xin lỗi này khiến cha Diệp cũng không biết phải nói cái gì cho tốt, chỉ biết giận dữ nói với mẹ Diệp: "Bà cứ nuông chiều nó cho lắm vào!"

"Con gái của tôi tôi nuông chiều! Tôi nuông chiều thì sao?" Nói xong, mẹ Diệp lại đau lòng nhìn đứa con gái mới có một tháng không gặp đã gầy hốc hác hẳn đi, "Tình Tình, cả một tháng này mẹ cũng đã nghĩ thông suốt rồi, mẹ cũng không tiếp tục ép buộc con nữa, con muốn gả cho ai thì gả. Mẹ sẽ không tiếp tục ngăn cấm con, chỉ cần con được sống vui vẻ hạnh phúc là tốt rồi."

"Mẹ..."

"Thằng bé kia đâu? Tại sao không trở về chung với con?"

Cha Diệp đứng ở một bên hừ lạnh, "Tôi thấy, cái thằng đó cũng không phải loại người biết chịu trách nhiệm gì!"

Diệp Tình nức nở nói: "Con chia tay với anh ấy rồi."

Cha mẹ Diệp đều sững sờ, "Chia tay? Có chuyện gì vậy? Tại sao lại chia tay?"

Mẹ Diệp còn nhớ lúc nha đầu này vì muốn hẹn hò với tên Lâm Trạm kia, tuyệt thực hay bỏ trốn việc gì cũng làm được. Lúc bỏ trốn còn mang theo quyết tâm đập nồi dìm thuyền, tại sao mới chưa đến một tháng, liền chia tay rồi?

Diệp Tình miễn cưỡng cười cười, "Mẹ, không nói về anh ấy nữa, vừa rồi con ở bên ngoài nhìn thấy Diệp Trăn, còn cái nam nhân ngồi trên trên xe lăn kia, anh ta là ai vậy?"

Vừa nhắc tới cái này lửa giận trong lòng mẹ Diệp lại nổi lên, chỉ chỉ cái trán của Diệp Tình, "Con ơi là con, nếu lúc đầu mẹ biết con sẽ chia tay với thằng kia nhanh như vậy, bằng cách nào mẹ cũng sẽ không để con bỏ trốn! Kia người thừa kế của Lục gia - Lục Bắc Xuyên, một năm trước gặp tai nạn xe cộ trở thành người thực vật. Một tháng trước Lục lão gia tới cửa nói là được cao nhân chỉ điểm, muốn con gả cho Lục Bắc Xuyên để chăm sóc nó, Lục Bắc Xuyên liền có thể nhanh chóng tỉnh lại."

Nói đến đây, mẹ Diệp lại thở dài, "Gia thế của Lục gia tốt như vậy, nhà chúng ta không với tới được. Tuy nói lúc ấy Lục Bắc Xuyên là người thực vật, nhưng bác sĩ cũng nói sẽ có một ngày tỉnh lại được. Vậy mà con đây! Chỉ vì cái thằng nghèo nàn kia, liền ném cái thân phận bà Lục đi cho người khác!"

"Kia... Diệp Trăn xảy ra chuyện gì sao?"

"Xảy ra chuyện gì?" Cha Diệp lạnh giọng hừ một tiếng, "Em gái của mày so với mày hiểu chuyện hơn nhiều, nó nguyện ý vì Diệp gia chúng ta mà gả cho cái người thực vật kia. Bất quá em gái của mày đúng là số tốt, vừa mới gả đi được một tháng, Lục Bắc Xuyên liền tỉnh lại."

Mẹ Diệp liếc mắt nhìn hắn, "Số tốt cái gì, đó vốn là của Tình Tình. Bây giờ hai tiếng bà Lục là để gọi Diệp Tình, không phải là gọi Diệp Trăn! Tình Tình a,

lúc trước công ty cha con gặp chút khó khăn, con lại bỏ trốn cùng thằng nhóc kia, không có cách nào khác, chúng ta đành phải cho Diệp Trăn lấy danh nghĩa của con gả vào Lục gia. Con... con đừng nóng giận, cũng may mắn là Diệp Trăn gả thay, nếu không, nhà chúng ta đâu còn có thể ở trong cái biệt thự này."

Diệp Tình cười nói: "Mẹ, con làm sao tức giận với em mình được, con hiểu mà. Chỉ là, chuyện này đối với em con có phải là quá không công bằng rồi không?"

"Cái gì mà công bằng hay không? Được ngồi lên vị trí bà Lục đủ để khiến cô ta nửa đêm tỉnh dậy cười mãn nguyện rồi!"

Diệp Tình cười an ủi mẹ Diệp, "Mẹ, không thể nói như vậy được. Suy cho cùng chuyện này cũng là lỗi của con, nếu như lúc đầu con không bỏ trốn với Lâm Trạm, em con cũng sẽ không bị buộc phải gả đến Lục gia. Lúc trước hai người chắc chắn cũng không hỏi xem Diệp Trăn có đồng ý hay không đúng không?"

Cha mẹ Diệp nghe nói như thế trầm mặc một lát.

"Con và Diệp Trăn là chị em song bào thai, sao con có thể không hiểu rõ Diệp Trăn? Em ấy nhìn qua trầm mặc ít nói như vậy, kỳ thật tâm tư so với ai khác đều mẫn cảm hơn. Hai người buộc em ấy lấy chồng như thế, trong nội tâm em ấy nhất định có khúc mắc."

Mẹ Diệp không kiên nhẫn, giọng điệu không cam lòng, "Vậy thì sao! Năm đó mẹ liều sống liều chết sinh ra nó, suýt chút nữa thì nó lấy mạng của mẹ! Diệp gia lại nuôi nó nhiều năm như vậy, tại sao không thể đáp lại Diệp gia một chút? Huống chi vị trí bà Lục kia có bao nhiêu người muốn ngồi còn không được đâu!"

"Mẹ đừng nóng giận, con không phải lo lắng cái này. Con là đang lo lắng lấy tính cách kia của Diệp Trăn, trong lòng em ấy mang oán khí, ở Lục gia khẳng định gây thù chuốc oán với nhiều người, đến lúc đó em ấy đắc tội với Lục gia, Lục gia không phải là sẽ tính hết lên đầu Diệp gia chúng ta sao?"

Một câu nói kia của Diệp Tình lay tỉnh mẹ Diệp.

Hôm qua Diệp Trăn còn nói với bà rằng Lục phu nhân không thích nó.

Chần chờ nói: "Thế nhưng mẹ thấy thái độ của Lục Bắc Xuyên đối với em gái của con, cũng không tính là quá lạnh lùng."

"Mẹ, đây là ở trước mặt hai người, đương nhiên phải giả bộ. Hai người sẽ không để Lục gia trở mặt với chúng ta đúng không?"

Cha Diệp không khỏi cũng khẩn trương lên.

Hôm qua ông ta thừa dịp say rượu muốn trò chuyện cùng Lục Bắc Xuyên hai câu, nhưng lúc chỉ có một mình hai người, Lục Bắc Xuyên một chút mặt mũi cũng không cho ông ta, xem ra Lục Bắc Xuyên chỉ là ở trước mặt bọn họ làm bộ một chút mà thôi.

Tiếp tục như vậy, về sau Diệp gia còn có thể đoạt một chút lợi ích từ Lục gia nữa sao!

"Cái này... Vậy phải làm sao bây giờ?"

Diệp Tình chìm khẩu khí, thật sự nói: "Để con đi."

"Con đi?"

"Con sẽ đổi lại với em ấy. Việc con làm sai, tự con sẽ dốc hết sức chịu hậu quả!"

***

Xe Bentley phi nhanh trên đường, Diệp Trăn buồn ngủ uốn ở chỗ ngồi phía sau nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe nhanh chóng lui lại.

Kỳ thật lúc trước những lúc dậy sớm như vậy cũng không phải là không có, Lục gia có quy củ buổi sáng. Lúc Lục Bắc Xuyên vẫn là người thực vật cô liền bị bắt bảy giờ mỗi ngày đều phải rời giường, lau người sạch sẽ cho Lục Bắc Xuyên.

Nhắc đến mới thấy gần đây cũng thật là kỳ quái, sáng sớm cũng không cần lau người cho Lục Bắc Xuyên, cô ngược lại càng cảm thấy mệt mỏi.

Diệp Trăn ngáp một tiếng lớn.

Lục Bắc Xuyên ngồi ở một bên xem văn kiện ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Buồn ngủ?"

Diệp Trăn lắc đầu, "Chỉ là có chút say xe thôi."

Lục Bắc Xuyên đưa gối mềm của mình cho cô, "Vẫn còn sớm, ngủ một lát đi."

Diệp Trăn cũng không khách khí, dùng một cái tư thế rất không thoải mái để nằm, mi tâm Diệp Trăn cau lại, hồi lâu mới chậm rãi thích ứng.

Lục Bắc Xuyên thừa dịp Diệp Trăn ngủ, nhẹ nhàng đặt hai đôi chân của cô duỗi thẳng lên đùi của mình, lại cởi áo khoác của mình đắp cho cô, phân phó

người lái xe lái chậm rãi một chút, để Diệp Trăn có thể ở trong cái xe chật hẹp này ngủ thoải mái hơn.

Một giấc ngủ này ở trên xe Diệp Trăn ngủ cực kỳ dễ chịu, lúc Lục Bắc Xuyên đánh thức cô xuống xe còn có chút khó chịu, phẫn nộ trừng Lục Bắc Xuyên một chút.

Có lẽ là bởi vì ngồi xe quá xóc nảy, Diệp Trăn cảm thấy hai ngày gần đây mệt mỏi cực kì, toàn thân trên dưới cũng tản ra khí tức mệt mỏi. Vốn tưởng rằng nghỉ ngơi thật thì tốt sẽ qua đi, vậy mà mấy ngày kế tiếp vẫn là như vậy. Ban đêm đầu hơi dính gối liền sẽ ngủ say như chết, buổi sáng làm cách nào cũng không ngủ được nên đành phải tỉnh dậy. Cả ngày cô đều mệt mỏi, trạng thái so với người tàn tật là Lục Bắc Xuyên còn kém hơn.

Buổi sáng, tinh thần Diệp Trăn không phấn chấn ngồi ở trước bàn ăn, mẹ Lục lo âu nhìn Diệp Trăn, "Có phải là bị bệnh hay không? Hay là để William xem cho con một chút đi."

Diệp Trăn miễn cưỡng cười cười, "Cảm ơn mẹ đã quan tâm, con không sao, chỉ là gần đây hơi mệt." Nói xong còn ngáp một cái.

Lục Bắc Xuyên nhìn cô một cái, như có điều suy nghĩ nói: "Vẫn là nên để William khám cho em một chút đi."

Một cỗ ngọn lửa không tên đột nhiên xuất hiện.

Tôi nói không sao rồi sao anh còn phiền như vậy nữa!

Diệp Trăn nhìn bữa sáng trước mặt không có chút nào muốn ăn, mất hết cả hứng ừ một tiếng.

***

Tác giả có lời muốn nói:

Nữ nhân mang thai rất dễ bị mệt mỏi, tính tình cũng cực kỳ nóng nảy!

*Cám ơn đã ủng hộ ^_^*

Editor có lời lời muốn nói:

*- Mọi người chọn lịch đăng truyện đi nhé ^^*

VD: Sáng/trưa/chiều/tối/... & 6h/12h/15h/21h/...

- Xin hỏi các tiểu khả ái ở đây có ai biết tạo trang wordpress không? Ta muốn tạo một cái để đề phòng bất trắc =))

P/s: Chân thành cảm ơn mọi người đã ủng hộ và yêu quý bộ truyện này!❤

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: ☆ঌ๊Tωĩηkℓε☆

***

Diệp Trăn cũng cảm thấy mình gần đây có chút không thoải mái, dễ cảm thấy mệt mỏi, thích ngủ, tinh thần uể oải không phấn chấn,... Cô cũng từng lên mạng tra nguyên nhân, có không ít kết quả trả lời là mang thai.

Mang thai? Diệp Trăn cười lạnh đóng lại trang web.

Cô vẫn còn là một trinh nữ trong trắng, cái gì mà mang thai? Đây quả thực so với việc mắc phải mấy cái bệnh ung thư kia còn hoang đường hơn!

William làm kiểm tra toàn thân cho cô, nói cho cô biết, sở dĩ cảm thấy mỏi mệt thích ngủ là bởi vì thân thể cô có chút suy yếu, cần phải tĩnh dưỡng điều trị thân thể thật tốt, cảm xúc không tốt sẽ làm ảnh hưởng đến sức khỏe.

Lục Bắc Xuyên đều một mực đáp ứng.

Diệp Trăn mắt nhìn Lục Bắc Xuyên kinh ngạc.

Khoảng thời gian này Lục Bắc Xuyên một mực thay quần áo ở bên ngoài, lúc thay đồ không cho phép có bất luận kẻ nào đứng ở một bên giúp đỡ.

Đối với lần này Diệp Trăn cũng có thể hiểu được, dù sao Lục Bắc Xuyên người này tâm cao khí ngạo, loại việc thay quần áo nhạy cảm này khó tránh khỏi sẽ làm tổn thương lòng tự tôn của hắn. Nhưng cẩn thận đếm lại, thời gian Lục Bắc Xuyên tỉnh đến nay chỉ cách thời gian ở trong tiểu thuyết có năm ngày. Trong tiểu thuyết Lục Bắc Xuyên sau khi tỉnh lại đi đứng thuận tiện, không có di chứng gì, cũng không biết hiện tại Lục Bắc Xuyên sau năm ngày có thể đứng lên hay không.

Mà qua không bao lâu nữa, Diệp Tình cũng sẽ trở về.

Đến lúc đó Lục Bắc Xuyên đi đứng lại được rồi liền sẽ đem toàn bộ tâm tư đặt ở trên người Diệp Tình, cô cũng không có vướng bận gì, thuận lợi rời khỏi Lục gia cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Có người hầu lên tầng tìm Diệp Trăn, nói là người Diệp gia gọi điện thoại tới, tìm Diệp Trăn có việc.

Cũng thật là kỳ lạ, Diệp gia lại còn gọi điện thoại cho Diệp Trăn sao? Diệp Trăn không thể tin suy nghĩ.

Có lẽ là do trước đó thấy được thái độ của Lục Bắc Xuyên đối xử với mình, khiến cho Diệp gia tưởng rằng bây giờ mình cũng có giá trị lợi dụng?

Diệp Trăn đi xuống lầu nghe điện thoại, William lạnh lùng nhìn Lục Bắc Xuyên, "Cậu thật đúng là một tên hỗn đản!"

Lục Bắc Xuyên ngồi ở trên xe lăn phản bác hắn, "William, nhập gia thì tùy tục, cậu phải biết, luật hôn nhân của Trung Quốc có điều lệ này, hai bên vợ chồng đều phải có nghĩa vụ thực hành quan hệ sinh dục, tôi và Diệp Trăn chỉ là thực hiện nghĩa vụ cơ bản mà thôi, sao cậu lại có thể nói tôi là hỗn đản?"

Cực kì thuyết phục.

William tự biết mình nói không lại được cái nam nhân da mặt dày này, cũng lười cãi lại hắn, chỉ nhắc lại một chút chú ý công việc thường ngày và phải ăn kiêng những gì sau đó liền xuống lầu.

Trong phòng khách dưới tầng Diệp Trăn cầm điện thoại lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng trả lời hai câu, thấy William đi xuống, cười cười chào hỏi hắn.

William âm thầm thở dài một tiếng, đáng thương, thật đáng thương, lại bị Lục Bắc Xuyên theo dõi.

William lúc tuổi còn trẻ từng là bạn học cũ với Lục Bắc Xuyên, khi đó William còn không biết Lục Bắc Xuyên là người thế nào, chỉ cảm thấy cái nam nhân Đông Phương này đã thần bí lại còn khó mà tiếp cận, nhưng căn cứ với huyết thống có ba phần tư giống với tổ tiên người Hoa, William không biết sống chết làm quen với Lục Bắc Xuyên.

Trường học nước ngoài có chút thế lực, phần lớn đều phân biệt chủng tộc, Lục Bắc Xuyên da vàng dễ thấy càng là đối tượng mà bọn họ nhằm vào, ngay cả William cũng không thể may mắn thoát khỏi. Lục Bắc Xuyên lúc bị tìm tới phiền phức không nói một lời, William coi gia hỏa này là một kẻ hèn nhát. Mãi về sau mới phát hiện, gia hỏa này không thích tự mình động thủ, chỉ thích đứng ở chỗ tối không ai phát hiện giở âm mưu quỷ kế, giết người không thấy máu, đem người ra xoay quanh đùa giỡn.

Lục Bắc Xuyên nói, quân tử động khẩu không động thủ.

Từ nhỏ đã sinh sống ở nước ngoài William không rõ cái gì gọi là quân tử, nhưng đã từng đọc qua vài sách của Trung Hoa, sau khi biết được quân tử là gì, khiến William sợ hãi một hồi lâu.

Thì ra Trung Hoa là cái quốc gia có nhiều quân tử như thế.

Mãi đến về sau, sau khi William xâm nhập tiếp xúc với văn hóa của Trung Hoa mới hiểu được, loại người giống Lục Bắc Xuyên, làm sao được tính là quân tử đứng đắn gì, phía trước còn phải thêm một chữ, giả!

William đi ra cửa lớn đồng thời Diệp Trăn cũng cúp máy, cô nói với người hầu đứng một bên: "Giúp tôi chuẩn bị một chiếc xe, tôi cần về Diệp gia một chuyến."

Trên tầng ba hành lang xuất hiện thân ảnh của Lục Bắc Xuyên, "Đi đâu?"

Âm thanh bất thình lình quả thực dọa Diệp Trăn nhảy dựng một cái, mi tâm không vui nhíu lên, lạnh lùng trả lời một câu, "Có liên quan gì với anh sao?"

Người hầu đứng ở một bên càng thêm kinh sợ, nhỏ giọng nhắc nhở lấy Diệp Trăn, "Diệp tiểu thư..."

Diệp Trăn lấy lại tinh thần, cũng biết mình mới vừa rồi là bị làm cho choáng váng đầu óc, không lựa lời nói, hiện tại lý trí trở về lại nhớ tới giọng điệu vừa rồi cũng bắt đầu cảm thấy hối hận.

Trước mặt mọi người dùng giọng điệu đó nói với hắn, khiến cho một cái nam nhân thật mất mặt, thực sự không phải cái cử chỉ sáng suốt gì.

Thật không nghĩ đến chính là, Lục Bắc Xuyên lại không tức giận, thậm chí còn quan tâm nói: "Thân thể em không tốt, gần đây thời tiết không tốt lắm, nếu như không có việc gì tất yếu thì tốt nhất đừng đi ra ngoài."

Diệp Trăn tự biết đuối lý, thanh âm cũng nhỏ chút, "Cha tôi vừa rồi gọi điện thoại tới, nói là thân thể mẹ tôi không được tốt, bảo tôi về thăm nhà một chút."

Lục Bắc Xuyên lạnh lùng nhìn cô một cái, không nói gì.

Sau một lúc lâu, xe đã chuẩn bị xong rồi, lúc Diệp Trăn ngồi lên xe phát hiện chỗ ngồi phía sau xe Bentley so với lúc trước mềm hơn nhiều, còn chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho Diệp Trăn chăn lông nước nóng. Trước sau có tận bốn chiếc xe đi theo, lái xe so với bình thường chậm hơn không biết bao nhiêu lần, trong xe bình ổn đến mức Diệp Trăn cơ hồ cũng không cảm thấy được xóc nảy.

Nguyên bản chỉ cần đi một canh giờ là có thể tới lại bị lái xe kéo dài hơn nửa giờ, bất quá Diệp Trăn cũng không có tâm tình gấp gáp muốn gặp mặt cha mẹ Diệp gia, liền không nói gì.

Xuống xe, Diệp Trăn liền bị cha Diệp đứng chờ ở cửa đã lâu kéo vào.

"Con đứa nhỏ này, tại sao bây giờ mới đến, biết cha chờ con bao lâu không?"

Nhìn bộ dáng lo lắng này của cha Diệp, Diệp Trăn khó có thể tin, mẹ Diệp thật sự xảy ra chuyện gì sao?

"Cha? Sao vậy? Có phải là mẹ xảy ra chuyện gì rồi không?"

Lời này vừa đúng lúc bị mẹ Diệp ngồi ở trong phòng khách nghe thấy được, quần áo mặc chỉnh tề, sắc mặt hồng nhuận, có chỗ nào giống bệnh nhân?

Diệp Trăn ngồi đối diện mẹ Diệp, xấu hổ cười nói: "Mẹ, cha không phải nói là mẹ bị bệnh sao?"

Trên mặt mẹ Diệp cường ngạnh gạt ra một nụ cười, ngồi bên cạnh Diệp Trăn, lôi kéo tay của cô, cực kỳ cứng ngắc vỗ vỗ trên mu bàn tay của cô, "Mẹ không có bệnh gì cả, chỉ là muốn để con trở về một chuyến mà thôi."

Rõ ràng là hai người không thân cận lại còn bày ra một bộ dáng thân thiết như vậy, Diệp Trăn thụ sủng nhược kinh nhìn mẹ Diệp, cười nói: "Mẹ, có chuyện gì có thể nói thẳng với con."

Mẹ Diệp cũng không quen với khoảng cách gần như thế, thần sắc xấu hổ, nhưng vẫn là lôi kéo tay Diệp Trăn, nói: "Cũng không có việc gì lớn đâu, chỉ là muốn hỏi con một chút, con sống ở Lục gia thế nào?"

"Cũng được, như cũ thôi ạ."

Mẹ Diệp thở dài, "Mẹ biết, lúc trước bắt con thay thế chị con gả vào Lục gia để "chăm sóc" cho Lục Bắc Xuyên là đã rất ủy khuất con, cũng không hỏi qua ý kiến của con, may là con hiểu chuyện nghe lời, nếu không công ty của cha con đã sớm bị phá sản rồi."

Đột nhiên được đối xử quá tốt khiến Diệp Trăn rất không thoái mái, mặc dù nghi hoặc không hiểu, nhưng vẫn là hùa theo mẹ Diệp cười khổ nói: "Mẹ, ngài đừng nói như vậy, con cũng là một phần tử của Diệp gia, đây là điều con phải làm."

Sắc mặt cười khổ của Diệp Trăn ở trong mắt cha mẹ Diệp lại không phải như vậy, nghĩ thầm Diệp Tinh nói không sai, Diệp Trăn đứa nhỏ này đối với việc bị bắt gả vào Lục gia, trong lòng vẫn là chôn lấy oán đối bọn họ.

"Mẹ biết con là một đứa trẻ ngoan, một tháng này ở Lục gia ủy khuất con rồi."

Diệp Trăn nhìn mẹ Diệp xúc động quay đầu lau nước mắt, cảm thấy vô cùng kỳ dị.

Hôm nay có chuyện gì vậy? Cây vạn tuế nở hoa? Mặt trời mọc lên từ phía tây rồi?

"Bất quá con yên tâm, về sau con không cần phải quay về Lục gia chịu ủy khuất nữa, chị con sẽ thay con trở về."

═══════

Tác giả có lời muốn nói:

Sáng mai có việc, ngày hôm nay có chút lo lắng, lo âu, cho nên chương này có chút ngắn... Thật có lỗi QAQ

Chương sau sẽ dài hơn các độc giả không được ngại ngắn liền vứt bỏ ta nha QAQ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Hai khuôn mặt giống nhau như đúc, còn ai nhận ra được là ai?

Editor: ☆ঌ๖Ťωĩηƙℓε☆

***

Năm chữ "Diệp Tình trở về rồi" giống như một cái sấm sét, nổ vang trong đầu Diệp Trăn.

Trong giọng nói hưng phấn của cô mang theo run rẩy, "Mẹ đang nói, Diệp Tình trở về rồi?"

Ánh mắt mẹ Diệp nhìn về phía cầu thang tầng hai, Diệp Trăn theo ánh mắt của mẹ nhìn qua, chỗ ấy có một nữ nhân đứng đó, cách quá xa Diệp Trăn không thấy rõ, sau khi người kia bước nhanh đến gần thì mới nhìn rõ được người tới.

Nhu tình như nước, ôn nhu lại hào phóng, hàm dưới khẽ nhếch, nhìn qua có vẻ kiêu ngạo vô cùng, có phong thái đại gia khuê tú, vừa nhìn qua liền biết từ nhỏ được dạy bảo tốt.

Trong tiểu thuyết nói Diệp Tình là người kiêu ngạo, khôn khéo hiểu lòng người, từ nhỏ đến lớn luôn luôn là đứa bé "con nhà người ta" trong miệng người khác. Đã tài giỏi lại có khuôn mặt đẹp đẽ và gia thế không tầm thường như vậy, đương nhiên, từ nhỏ cô ta đã là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Lâm Trạm không phải là bạn trai duy nhất của cô ta, nhưng lại là bạn trai đầu tiên mà cô ta có thể tình nguyện từ bỏ mọi thứ.

Trong tiểu thuyết thậm chí còn dành ra cả một chương rất dài để miêu tả tình yêu quyết chí thề không bao giờ đổi thay của Diệp Tình và Lâm Trạm, bất kể là áp lực đến từ gia đình hay là xã hội, âm mưu và nghèo khó cũng không thể kéo bọn họ tách rời.

Tình yêu oanh oanh liệt liệt như thế, không phải là nên tiếp tục chống lại thành kiến thế tục sao?

Mà theo mốc thời gian được viết trong tiểu thuyết, bây giờ cũng không phải thời điểm Diệp Tình trở về.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Khóe mắt Diệp Tình phiếm hồng, ngồi ở bên cạnh Diệp Trăn, thân mật lôi kéo tay của cô, trong cổ nghẹn ngào, vô cùng hối hận nói: "Trăn Trăn, là chị không tốt, khoảng thời gian này bắt em chịu nhiều ủy khuất rồi."

Khuôn mặt giống mình như đúc được phóng đại trước mắt, áy náy cùng khổ sở hòa với hai hàng lệ trong hốc mắt chảy ra càng lộ vẻ chân thực.

Cảm xúc có thể làm bộ, nhưng ánh mắt lại không thể lừa được người.

Ở bên trong đôi mắt đẫm lệ ấy, Diệp Trăn đột nhiên phát giác được có một tia vội vàng lóe lên.

Diệp Trăn triệt để tỉnh táo lại.

"Tại sao chị trở về rồi? Lâm Trạm đâu?"

Lời này của Diệp Trăn, mẹ Diệp không thích nghe, bà ta ngưng lông mày nghiêm nghị quát lớn: "Diệp Trăn, chị con đã trở về rồi, những việc kia đừng có nhắc lại nữa. Như nào? Con rất hi vọng được thấy chị của con tiếp tục ở bên ngoài chịu khổ sao?"

Diệp Trăn duy trì trầm mặc.

Kỳ thật có nhiều lúc, mẹ Diệp cũng chưa từng chú ý tới hành vi tâm luôn luôn thiên vị Diệp Tình của mình đã sớm cắm rễ trong lòng của "Diệp Trăn". Sinh ra trong một gia đình rất coi trọng giáo dục, cũng bởi vì "Diệp Trăn" có tư chất phổ thông mà từ bỏ giáo dục cô, chỉ nuôi không dạy. Sự ghen ghét và không cam lòng tích lũy qua từng ngày, "Diệp Trăn" lớn lên liền trở thành một người có đáy lòng âm u.

Bắt "Diệp Trăn" thay thế Diệp Tình gả cho một cái người thực vật, khiến cô từ từ trầm mặc bộc phát.

"Diệp Trăn" biết rõ sự tồn tại của mình đối với Diệp gia mà nói như thế nào, vậy nên không chút kiêng kị mà trả thù người đã làm tổn thương cô.

Nhưng "Diệp Trăn" không phải trực tiếp trả thù mẹ Diệp - người mang đến tổn thương cho cô, mà là xem Diệp Tình có thể tự do theo đuổi chân ái là cái đinh trong mắt.

Giống như hai người đồng thời bị bắt cóc, một người bị trói nhưng không bị đánh đập, một người bị đánh đập trước mắt người bị trói, nếu đem ra so sánh, bọn cướp cùng người bị trói đã thảm, người bị đánh đập càng thảm hơn.

Bị giận chó đánh mèo và trở thành thế thân, trong lòng vẫn luôn không cân bằng, dần dần khiến "Diệp Trăn" mất đi lý trí.

Bất quá Diệp gia đã như vậy rồi, bây giờ tại sao còn phải ở trước mặt mình giả giọng điệu lo lắng nữa?

Diệp Trăn trầm mặc khiến cho bầu không khí nhất thời lúng túng.

Diệp Tình thuận thế cười hai tiếng, lôi kéo tay Diệp Trăn, rưng rưng nước mắt gượng cười nói: "Trăn Trăn, lúc trước là chị không hiểu chuyện, bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc, đem tình yêu làm chân lý, làm tổn thương người chân chính tốt với chị ở trên thế giới này. Hiện tại chị đã biết mình sai rồi, cho nên đặc biệt trở về để chuộc tội."

"Chuộc tội?" Những lời này cộng thêm mấy cử chỉ quái dị của cha mẹ Diệp gia đối với cô từ lúc mới vừa vào cửa khiến Diệp Trăn triệt để rõ ràng.

"Chị biết, lúc trước người đáng lẽ ra bị ép gả cho Lục Bắc Xuyên là chị. Em cũng đừng trách cha mẹ, lúc ấy cha mẹ cũng chỉ là do cùng đường mà thôi, nếu không có Lục thị nâng đỡ, công ty của cha chỉ sợ cũng phải đóng cửa, cho nên mới bất đắc dĩ bắt em gả vào Lục gia." Diệp Tình nắm thật chặt tay Diệp Trăn, không hề chớp mắt nhìn qua cô, "Trăn Trăn, em phải tin tưởng, nếu như lúc ấy có bất luận cái biện pháp gì khác, cha mẹ cũng sẽ không để em gả cho Lục Bắc Xuyên đâu."

"Cho nên..."

"Cho nên lần này chị trở về chính là để chịu trách nhiệm việc chị vốn phải làm, chị sẽ thay thế em, trở về Lục gia, đem hết thảy trở về vạch xuất phát. Sau đó em có thể tự do làm bất luận chuyện mà mình muốn làm."

Diệp Trăn không thể tin được.

Cô không phải nghe lầm chứ?

Diệp Tình vậy mà ở trước mặt nói với cô muốn lấy lại thân phận của Diệp Tình trở lại bên người Lục Bắc Xuyên?

Diệp Trăn nghĩ tới nghĩ lui cũng không nhớ trong nguyên tác có một đoạn như vậy. Từ đầu đến cuối, Diệp Tình và nhân vật phản diện Lục Bắc Xuyên là một đội hình hoàn toàn đối địch. Diệp Tình chán ghét Lục Bắc Xuyên đến tận xương tủy, một chút hư tình giả ý cũng không có khả năng tồn tại.

"Chị muốn... Trở lại bên người Lục Bắc Xuyên? Trở thành bà Lục sao?"

Diệp Tình giật mình chỉ chốc lát. Thấy Diệp Trăn chần chờ, trong nội tâm cô ta có một chút bất an.

Bất luận từ phương diện nào mà nói, Lục Bắc Xuyên đều là đối tượng để kén chồng của đông đảo phụ nữ độc thân hiện nay. Năng lực có, thủ đoạn mạnh, Lục gia lại còn là gia tộc trăm năm kéo dài không suy yếu. Cho dù có lời đồn cha của Lục Bắc Xuyên ở bên ngoài còn có vô số con riêng và tình nhân, thế nhưng nhiều năm như vậy, Lục Thiếu Nhân cũng chưa từng dám mang về nhà.

Lúc trước Lục Bắc Xuyên là người thực vật, tỉnh được hay không rất khó nói, Diệp Trăn gả đi cũng chưa chắc hưởng được vinh hoa phú quý.

Nhưng bây giờ Lục Bắc Xuyên tỉnh lại rồi, Diệp Trăn sẽ dễ dàng từ bỏ cái thân phận bà Lục này sao?

"Trăn Trăn, em đừng hiểu lầm, chị chỉ là không muốn em chịu ủy khuất mà thôi."

Diệp Trăn ngưng lông mày không nói lời nào.

Mẹ Diệp đứng một bên lại gấp gáp, "Diệp Trăn, chúng ta đây là vì muốn tốt cho con mà thôi. Việc con đóng giả chị của con gả cho Lục Bắc Xuyên, chẳng lẽ có thể giấu cả một đời hay sao? Lục Bắc Xuyên là loại người gì? Nếu anh ta biết có người lừa anh ta thì sẽ tha thứ sao? Chúng ta cũng chỉ là vì muốn tốt cho con, suy nghĩ cho con mà thôi. Nếu như con ham muốn thân phân bà Lục này vậy thì thôi, thế nhưng là con tự suy nghĩ một chút, gả đi lâu như vậy mà Lục phu nhân cũng không có thiện cảm với con, huống chi là Lục Bắc Xuyên. Mẹ là người từng trải, nghe mẹ khuyên, đừng có ham giàu sang!"

"Không, con không phải nghĩ như vậy, con chỉ là... Cái kinh hỉ này tới quá đột ngột." Lấy lại tinh thần Diệp Trăn vội vàng sửa lại, "Ý của con đó là, chị con trở về quá đột ngột, một chút cơ hội để con chuẩn bị tâm lý cũng không có. Nhưng mẹ yên tâm, lúc trước gả cho Lục Bắc Xuyên chính là Diệp Tình, cái thân phận bà Lục này đương nhiên cũng là của Diệp Tình không phải của Diệp Trăn. Chị con rốt cuộc nghĩ thông suốt, nguyện ý gả cho Lục Bắc Xuyên, con đương nhiên rất vui mừng."

Diệp Trăn "hiểu chuyện" như thế, quả thực khiến Diệp Tình và cha mẹ Diệp gia nhẹ nhàng thở ra.

Nguyên bản dự định nếu mềm không được liền cứng rắn, vừa đấm vừa xoa, Diệp Trăn lại là cái loại người không có chủ ý, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời bọn họ bài bố.

"Thế thì tốt, vậy em mau kể lại những sự tình đã làm sau khi Lục Bắc Xuyên tỉnh lại đi... Còn có thói quen sinh hoạt một năm một mười đều nói cho chị nghe. Em trở về một chuyến này cũng không dễ dàng, lần này về Lục gia, chị liền thay thế em trở về, thần không biết quỷ không hay."

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc, đổi một bộ quần áo giống nhau như đúc, còn ai nhận ra được là ai?

Huống chi Lục Bắc Xuyên mới tỉnh lại không có mấy ngày, những ngày nay một mực trị liệu ở bên ngoài, tiếp xúc với cô đã ít lại càng thêm ít, nếu thay thế với Diệp Tình, thật đúng là thần không biết quỷ không hay.

Diệp Trăn ngẩn ra thật lâu mới nở nụ cười.

Chuyện cô muốn rời khỏi Lục Bắc Xuyên, có thể nói là hết lòng hết sức nấu làm tâm huyết, cả ngày đều nghĩ rằng có thể nào thần không biết quỷ không hay rời đi, thời thời khắc khắc hi vọng có biện pháp giúp cô một đời nhàn nhã, từ đây có thể biển rộng mặc cá boi, bầu trời mặc chim bay.

Cô đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng lại chưa từng nghĩ tới việc "Diệp Tình trở lại, chủ động nói muốn ở bên Lục Bắc Xuyên". Điều này giống như sao chổi đụng địa cầu vậy, xác suất cực kỳ nhỏ bé. Sự kiện này có phải là do Lục Bắc Xuyên tính lại sớm hơn kịch bản, nên mới xảy ra hiệu ứng hồ điệp?

Thay đổi này so với trước đây, không phải là bởi vì sinh hoạt khó khăn mà quay trở về đi?

Nhưng bất luận là có nguyên nhân gì, cũng không có quan hệ gì với cô.

Chính chủ muốn trở về, vậy cô đương nhiên phải chủ động thoái vị.

"Chị, chị yên tâm, em nhất định một năm một mười nói cho chị hết từng lời nói cử chỉ của Lục Bắc Xuyên và Lục gia từ trên xuống dưới!"

Nghe giọng điệu lời thề son sắt của Diệp Trăn, Diệp Tình và cha mẹ Diệp gia đều yên tâm nở nụ cười.

"Tôi sớm đã biết, Trăn Trăn của chúng ta là một đứa trẻ vô cùng hiểu chuyện mà!" Cha Diệp bất mãn nhìn mẹ Diệp một chút, "Về sau bà cũng nên đổi cái nhìn với Trăn Trăn nhà chúng ta đi!"

"Vâng vâng vâng, Trăn Trăn nhà ta hiểu chuyện nhất."

Diệp Trăn nhìn cha Diệp mỉm cười, "Bất quá con có một điều kiện."

Cha Diệp sững sờ, "Điều kiện gì?"

"Là như vậy," Diệp Trăn êm tai nói, "Nếu chị về Lục gia vậy con khẳng định là không thể trở về đi. Thế nhưng là Lục gia nói về sau muốn thay chị và Lục Bắc Xuyên bổ sung một cái hôn lễ, đến lúc đó con chắc chắn là phải có mặt. Ở Lục gia nhiều ngày như vậy, con gọi ông, gọi cha mẹ đến quen miệng rồi, chỉ sợ ở trong hôn lễ không giữ được miệng mà thôi."

"Vậy con muốn thế nào?"

"Trước đó cha mẹ không phải đã nói với Lục Bắc Xuyên là con xuất ngoại rồi sao? Như vậy đi, cha đưa con xuất ngoại, khoảng thời gian này con tránh gặp mặt mọi người, đến khi tình cảm của chị và Lục Bắc Xuyên đã vững chắc rồi con về nước, ngài cảm thấy thế nào?"

Cha Diệp còn có thể nói cái gì, lời này của Diệp Trăn nghe qua quả thực rất chu đáo, mọi thứ đều là vì bọn họ mà suy nghĩ, còn có cái gì không thể đáp ứng?

Truyện chỉ được đăng tại trang wattpad, MangaToon & wordpress của ✰ঌTωĩηkℓε✰

"Được, cha đưa con đi xuất ngoại!"

"Vậy... Chi phí xuất ngoại của con?"

"Đương nhiên là cha bỏ ra!"

Diệp Trăn mỉm cười, năm ngón tay dựng thẳng lên.

"Được, ba ba cho con năm trăm ngàn."

"Không, là năm triệu."

"Năm triệu?" Cha Diệp mặc dù là nhà giàu mới nổi, nhưng một công ty nhỏ nhiều lần suýt bị phá sản, làm gì có lợi nhuận gì, cũng chỉ có vỏ ngoài mà thôi.

Diệp Trăn thở dài, "Ở nước ngoài con sẽ không quen cuộc sống nơi đó, chỗ nào cũng phải dùng tiền. Năm triệu thì sao? Một con số nhỏ mà thôi. Huống chi nếu chị gả được vào Lục gia, lấy được gia tài của Lục gia, năm triệu cũng chẳng đáng nói. Cha tại sao phải nhỏ mọn như vậy?"

"Cái này... Năm triệu..." Cha Diệp lời còn chưa nói hết, mẹ Diệp đã hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, tim cha Diệp như bị đao cắt, thuận thế đổi giọng, "Được! Cha cho con!"

Hai phe cuối cùng cũng nhất trí.

Cả một buổi chiều, Diệp Trăn lôi kéo Diệp Tình nói cho Diệp Tình nghe toàn bộ trên dưới Lục gia, trọng điểm là Lục Bắc Xuyên.

Đương nhiên, lấy trí thông minh của Diệp Tình, những việc vặt sinh hoạt thường ngày này tất nhiên không đáng kể. Diệp Trăn nói một lần, cô cơ bản liền ghi tạc trong lòng.

Bảy giờ chiều, người lái xe đưa Diệp Trăn đến Diệp gia đứng ở ngoài cửa Diệp gia thúc giục, nói là Lục tiên sinh gọi điện thoại tới hỏi thăm, lúc nào mới trở về.

Dưới cái nhìn chăm chú của cha mẹ Diệp gia, Diệp Tình đổi quần áo với Diệp Trăn, chậm rãi ngồi vào bên trong xe Bentley.

***

Editor có lời muốn nói:

Thấy mọi người thúc giục truyện mà bản thân cứ ra chậm như này ta cũng thấy có lỗi lắm chứ QAQ Hôm nay đăng để mọi người biết ta vẫn còn sống ("-"

P/s: Đừng đọc ở trang web lậu nhe mọi người:(Tôi thấy công sức của mình giống như bị người ta ăn cắp vậy đó:(

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Kiểm tra lại cho Diệp Tình một lần nữa.

Editor: ☆ঌ๊Tωĩηkℓε☆

***

Không khí trong xe Bentley rất ấm cúng, đệm gối mềm và chăn lông đầy đủ, trong tay cầm ấm chén nước ấm áp, Diệp Tình hiếu kì đánh giá xung quanh bên trong xe.

Đời trước hình như cũng là chiếc xe này, cô vì cuộc sống mà hoa tàn ít bướm, không còn trẻ nữa, đứng bên ngoài nhìn một nhà ba người của Diệp Trăn ngồi ở trong xe, tiếng cười vui tràn ngập ở bên tai cô, kia là hạnh phúc khiến người cực kỳ hâm mộ.

Đem cả đời hạnh phúc của mình chắp tay nhường cho em gái, ai cũng không biết lúc ấy cô đến cùng có bao nhiêu ghen ghét, có bao nhiêu hối hận. Nhưng nghĩ đến không lâu nữa cô cũng có thể có cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn tương tự như vậy, Diệp Tình lại cảm thấy hết thảy cũng không quan trọng nữa, lúc trước đều đã qua, bây giờ quan trọng nhất chính là tương lai.

Tương lai cô sẽ trở thành bà Lục, Lục Bắc Xuyên sẽ yêu cô đắm đuối, còn cô cũng sẽ vì Lục Bắc Xuyên mà sinh người thừa kế cho Lục gia. Một nhà ba người trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

So với cuộc sống đời trước của Diệp Trăn còn phải hạnh phúc hơn.

Lái xe quay đầu cười nói: "Diệp tiểu thư, nếu như cô có..."

"Tại sao lại gọi tôi Diệp tiểu thư?" Diệp Trăn lạnh nhạt nhìn hắn.

Nụ cười trên mặt bác lái xe cứng lại, vội vàng đổi giọng, "Bà Lục, Lục tiên sinh đã phân phó, nếu như cô cần cái gì thì cứ tự nhiên nói với tôi, trên đường trở về nếu như cô cảm thấy mỏi mệt, có thể nằm nghỉ một lát."

Một tháng trước Diệp Trăn gả vào Lục gia, lúc đó Diệp Trăn bất quá chỉ là một cái công cụ để "chăm sóc" cho Lục Bắc Xuyên mà thôi. Cha Lục coi cô như không, mẹ Lục còn cảm thấy cô không xứng với con trai mình, chỉ có duy nhất Lục lão gia là hòa ái chút. Không ai chính thức giới thiệu Diệp Trăn cho người ngoài, việc xưng hô tự nhiên cũng không có ai đổi giọng, một mực chỉ gọi là Diệp tiểu thư.

Diệp Tình mỉm cười, gật đầu không nói.

Lái xe quan tâm dâng tấm che lên, xe Bentley bình ổn đi trên đường. Diệp Tình nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, nhìn khung cảnh dần dần rời xa biệt thự Diệp gia, ý cười bên khóe miệng như mặt nước gợn sóng dần dần mở rộng.

Sau một tiếng rưỡi mới đến Lục gia, những người ở biệt thự xưa nay không phú thì quý, Diệp Tình lưu luyến nhìn con đường đến biệt thự, thẳng đến khi xe ngừng lại mới thu hồi ánh mắt, điều chỉnh tốt tâm tình, xuống xe.

Giờ phút này trong phòng khách có không ít nhân viên bày sản phẩm mới nhà mình ra cho Lục phu nhân lựa chọn. Thấy Diệp Tình vào cửa, Lục phu nhân vội vàng vẫy gọi cô, "Tình Tình, tới xem mấy sản phẩm này đi, thích cái nào liền lấy."

Diệp Tình trong lòng âm thầm kinh hãi, Diệp Trăn ở Lục gia không phải không được coi trọng sao? Vì sao Lục phu nhân lại đối với cô ta tốt như vậy?

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng Diệp Tinh vẫn giữ thần sắc bất động đi qua, bắt chước bộ dáng rụt rè nhát gan sợ phiền phức của Diệp Trăn lúc ở Diệp gia, thấp giọng cười nói: "Mẹ, con không thiếu quần áo và túi xách."

"Trong tủ treo quần áo của con gái sao có thể không thiếu quần áo và túi xách? Con yên tâm, những sản phẩm mới này có rất nhiều đều là mốt mà giới trẻ thời nay các con hay mặc, yên tâm chọn đi. Bắc Xuyên mua cho con đó."

Lục Thiếu Nhân ngồi một bên xem báo, nghe thấy lời này thì nhìn Lục phu nhân một chút, "Phụ nữ các cô suốt ngày chỉ biết mỗi quần áo túi xách và đồ trang điểm," Nói xong, hắn nói với Lục lão tiên sinh: "Cha, con có việc muốn nói chuyện cùng ngài."

Lục lão gia gật gật đầu, đặt tách trà trong tay xuống, được Lục Thiếu Nhân đỡ đứng dậy đi lên lầu.

Lục gia có hiện tượng di truyền cách đời, tính cách của Lục Bắc Xuyên không giống cha hắn Lục Thiếu Nhân, ngược lại là rất giống chân truyền Lục lão gia, tính cách cường thế. So sánh ra, lòng Lục Thiếu Nhân cao hơn trời, ham ăn biếng làm, thích ăn không mà hưởng. Quan hệ hai cha con từ trước đến nay không tốt, lúc ở riêng càng là không có lời nào để nói.

Lục lão gia lúc tuổi còn trẻ liền hết hi vọng với Lục Thiếu Nhân, chỉ cần không làm chuyện gì quá phận, đều không thèm gặp mặt, đem kỳ vọng ký thác ở trên người Lục Bắc Xuyên.

Lục Bắc Xuyên cũng không chịu thua kém, tuổi còn trẻ đã thành công giúp Lục thị phát triển mở rộng.

Nếu như không phải có trận tại nạn xe cộ kia, bây giờ Lục thị cũng đã không gặp phải loại tình huống này!

"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?"

Lục Thiếu Nhân nói: "Đoạn thời gian trước ngài để cho con đi tìm đứa bé kia, con đã tìm được rồi, nó cũng đã đồng ý về Lục gia."

Lục lão gia ngồi ở trên ghế bàn làm việc sau bàn đọc sách, giương ánh mắt không lạnh không nhạt nhìn hắn, "Chính là cái đứa con riêng anh sinh ở bên ngoài kia? Tên là..."

"Lâm Trạm."

"Đúng, tên là Lâm Trạm sao?"

"Vâng."

Lục lão gia lạnh hừ một tiếng, "Bắc Xuyên bây giờ đã tỉnh lại rồi, không cần nó nữa. Lục gia không phải là cửa hàng, không phải loại người nào cũng mang vào được."

Lục Thiếu Nhân răng hàm cắn chặt, nhưng ở trước mặt Lục lão gia lại không thể không ngoan ngoan nghe lời, "Thế nhưng đứa bé kia là ngài bảo con đi điều tra." Dừng lại một chút, Lục Thiếu Nhân thở dài, "Con biết, chuyện này là con làm không đúng. Nhưng năm đó con thật tâm muốn đền bù cho hai người mẹ con bọn họ, thế nhưng là đứa bé kia tính tình rất bướng bỉnh, làm sao cũng không chịu tiếp nhận, chịu không ít gian khổ. Đoạn thời gian trước mẹ nó qua đời, sao con có thể khoanh tay đứng nhìn nó chịu khổ nữa? Nó dù sao cũng là con của con!"

"Con của anh?" Lục lão gia tay nắm trượng cười lạnh, "Con của anh chỉ có một, đó chính là Lục Bắc Xuyên!"

Lục lão gia rất xoi trọng quy củ, từ trước đến nay không thừa nhận những đứa con riêng ở bên ngoài của Lục Thiếu Nhân.

"Con biết ngài cho rằng con bất học vô thuật (1), cái gì sai cũng đều là lỗi của con. Nhưng đứa bé kia là vô tội, con không thể trơ mắt nhìn nó một mình ở bên ngoài chịu khổ được. Huống chi, tình huống hiện tại của Bắc Xuyên ngài cũng nhìn thấy rồi, bác sĩ nói mấy vị trí từ phần eo trở xuống bị thương rất nặng, rất có thể về sau cũng đứng lên không nổi nữa. Ngài muốn để một người ngồi ở trên xe lăn quản lý Lục thị sao? Mà Bắc Xuyên sau khi hôn mê thì lại trở thành người thực vật, ngài biết về sau sẽ còn xảy ra bao nhiêu di chứng không?"

(1) Bất học vô thuật: không có tài cán học vấn gì cả.

Lục lão gia hai tay vẫn nắm chặt trượng, không nói gì.

Lục Thiếu Nhân biết tâm tư của Lục lão gia, Lục thị là tâm huyết cả đời này của Lục lão gia, nói Lục lão gia coi trọng Lục Bắc Xuyên, không bằng là nói coi trọng năng lực của Lục Bắc Xuyên thì hơn.

"Con đã điều tra, năng lực của Lâm Trạm không yếu, từ nhỏ đến lớn luôn đứng hàng đầu, danh giáo tốt nghiệp, chỗ nào cũng không thua Bắc Xuyên. Ngài suy nghĩ lại đi, con là thật tâm suy nghĩ vì Lục thị mà thôi. Con nói thật với ngài, con biết rõ năng lực của mình, con không có năng lực để quản lý Lục thị. Nhưng Bắc Xuyên còn đang dưỡng bệnh, cũng nên có người tiếp nhận thay nó, ngài cảm thấy thế nào?"

Lục lão gia trầm giọng nói: "Sao anh biết biết bệnh tình của Bắc Xuyên?"

"Con thân là cha của Bắc Xuyên, đương nhiên phải quan tâm bệnh tình của nó."

Lục lão gia hừ lạnh một tiếng, "Anh sẽ quan tâm sao?"

Hiểu con không ai khác ngoài cha, hắn làm sao không biết được trong lòng Lục Thiếu Nhân đang nghĩ cái gì, đơn giản là cho rằng Lục Bắc Xuyên không tốt, muốn tìm người thay hắn quản lí mà thôi.

Nhưng lời nói của Lục Thiếu Nhân quả thật có đạo lý.

Tình trạng cơ thể của Bắc Xuyên xác thực không tốt lắm, mặc dù có thể tiếp tục quản lý Lục thị, nhưng Lục Thiếu Nhân nói không sai, người cầm quyền Lục thị tuyệt đối không thể ngồi ở trên xe lăn.

Bắc Xuyên nếu như không tàn tật thì đã tốt rồi.

Lục lão gia thở dài, "Chuyện này, anh đi làm đi."

Nghe được âm thanh Lục lão gia thở dài, Lục Thiếu Nhân liền biết việc này tám chín phần mười đã thành rồi, hắn thu liễm biểu lộ trên mặt, thấp giọng nói: "Ngài yên tâm, con sẽ xử lý tốt."

***

Trong phòng khách dưới lầu, Lục lão gia cùng Lục Thiếu Nhân vừa đứng dậy đi lên, Diệp Tinh liền tùy ý chọn hai bộ quần áo và túi xách phù hợp với thẩm mỹ của Diệp Trăn. Vừa chọn xong không lâu, bên ngoài biệt thự liền truyền đến tiếng xe.

Hẳn là Lục Bắc Xuyên trở về rồi.

Quả nhiên, một lát sau Lục Bắc Xuyên liền đi đến phòng khách.

"Quần áo ngày hôm nay thế nào?" Lục phu nhân nhìn Lục Bắc Xuyên lo lắng dò hỏi.

"Cũng được," Lục Bắc Xuyên lãnh lãnh đạm đạm trả lời, hai chữ truyền vào trong tai Diệp Tinh, tim chợt nhảy tới cổ họng. Kiềm chế lại tâm tình kích động, lấy dũng khí nhìn về phía Lục Bắc Xuyên.

Là dáng vẻ trong trí nhớ kiếp trước, lãnh lãnh đạm đạm không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ là bây giờ Lục Bắc Xuyên so với đời trước cô nhìn thấy còn trẻ tuổi hơn nhiều.

Cũng càng ôn nhu hơn.

Đời này Diệp Tinh vẫn luôn nhớ tới nụ cười ôn nhu kia của Lục Bắc Xuyên chỉ dành riêng cho Diệp Trăn, ngay cả con của hắn cũng không được đối xử như vậy.

Nụ cười kia, cô nhớ cả một đời.

Lục Bắc Xuyên nhìn Diệp Tinh, mi tâm hơi vặn, ánh mắt lại đặt ở trên hai cái túi trước mặt Diệp Tinh.

"Em thích túi xách kiểu dáng này sao?"

Kiểu dáng rất kinh điển.

Diệp Tinh gật đầu.

Lục Bắc Xuyên mi tâm nếp gấp lại tiếp tục hỏi, "Hôm nay về Diệp gia có chuyện gì không?"

Diệp Tinh cẩn thận lại cẩn thận, lựa chọn từ ngữ và biểu cảm, cố gắng không để lộ sơ hở, "Không có..."

Lục Bắc Xuyên cũng không hỏi nữa, người hầu đưa hắn lên lầu, Diệp Tinh cũng đi theo sau.

Cô nhớ kỹ lời Diệp Trăn đã nói qua, chín giờ tối cô cần phải chuẩn bị cho Lục Bắc Xuyên tất cả công cụ tắm rửa.

Sau khi lên lầu, dựa vào miêu tả của Diệp Trăn, Diệp Tinh rất nhanh đã tìm thấy phòng ngủ chính. Vào phòng tắm chuẩn bị nước nóng, ngưng lông mày nhìn qua Lục Bắc Xuyên, hiển nhiên có chỗ cố kỵ.

Lục Bắc Xuyên đặt văn kiện ở đầu giường, "Hôm nay em hơi là lạ?"

Diệp Tinh khẽ giật mình, nhịp tim lọt nửa nhịp, cố gắng nhớ lại lời nói của mình từ lúc về Lục gia đến giờ, cô nhớ kỹ Diệp Trăn đã nói qua, ở trước mặt người Lục gia cô luôn luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, cô cũng không làm sai mới đúng.

Nhưng nghĩ lại, lấy tính cách của Lục Bắc Xuyên, hắn tuyệt sẽ không chủ động đi tìm hiểu một người, mới có mấy ngày làm sao lại quan sát Diệp Trăn thấu triệt như vậy được.

Cô vội vàng ra vẻ lo lắng nói: "Mẹ em thân thể không tốt, em có chút lo lắng."

Mi tâm Lục Bắc Xuyên càng nhíu chặt, một đôi mắt sáng như tuyết như đao nhìn kỹ Diệp Tình, nhìn chằm chằm thẳng đến khi người không được tự nhiên, hồi lâu mới hỏi: "Nghiêm trọng không?"

"Bệnh cũ, không sao đâu, hai ngày này em sẽ về thăm bà một chút."

Lục Bắc Xuyên tựa hồ cũng không để trong lòng, tùy ý ừ một tiếng, tự mình điều khiển xe lăn đi vào phòng tắm.

Diệp Tình muốn vào phòng tắm hỗ trợ, Lục Bắc Xuyên lại lạnh lùng phun ra hai chữ, "Ra ngoài!"

Hai chữ này không mang theo nhiệt độ, không có chút thái độ lưu tình nào, khiến cho người rất khó xử, Diệp Tình lại không thèm để ý, bắt chước tính cách của Diệp Trăn thấp giọng nói: "Vậy em đi ra ngoài trước, có việc thì anh cứ gọi em."

Sau khi Diệp Tình đem cửa phòng tắm đóng lại rời đi, Lục Bắc Xuyên sắc mặt âm trầm lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số gọi cho William, nói thẳng, "Có hai chuyện, thứ nhất, sáng mai đến Lục gia một chuyến, kiểm tra cho Diệp Tình một lần nữa."

"Thứ hai, giúp tôi điều tra một người."

Chín giờ chính là giờ để ăn chơi, William dùng một phần tư thời gian của hắn để cua gái, liền sắp thành công rồi, vậy mà hết lần này tới lần khác lại có điện thoại tới.

"Lục Bắc Xuyên, lúc trước cậu chỉ là giúp tôi đánh tình địch của tôi một trận mà thôi, tôi không nợ cậu nhiều như vậy a?"

"Người kia tên là Diệp Trăn, em gái song bài thai của Diệp Tình, giúp tôi điều tra thêm gần đây cô ấy có phải là về Diệp gia hay không."

Nói xong, Lục Bắc Xuyên liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tôi mang thai?!

Editor: ☆ঌ๊Tωĭηƙℓε☆

***

Ở Diệp gia mấy ngày nay, Diệp Trăn thật đúng là sờ soạng rõ ràng được tài sản của Diệp gia.

Không trách được vì sao muốn bán con gái, Diệp gia bây giờ giống như một cái túi da bị móc rỗng bên trong, chỉ còn lại mỗi vỏ ngoài xinh đẹp hào nhoáng mà thôi. Nếu không có Lục gia giúp đỡ, chỉ sợ sẽ không trụ được bao lâu.

Công ty Diệp thị tốt xấu gì cũng có năm sáu trăm nhân viên cần nhận lương, cha Diệp ngay cả bỏ ra năm triệu cũng thấy tiếc.

Lúc Diệp Trăn rời khỏi Lục gia quá mức bất ngờ, những cái đồ trang sức có giá trị không nhỏ kia cũng không mang theo mấy món, nếu không có năm triệu này của cha Diệp, sinh hoạt bên ngoài khó khăn tuyệt không phải cô muốn.

Trên bàn cơm cha Diệp lại một lần nữa thương lượng với cô.

"Trăn Trăn a, công ty ba ba gần đây quả thật có chút khó khăn. Như này đi, ba ba trước tiên cứ đưa con đi xuất ngoại đã, chuyện tiền bạc con không cần phải lo lắng, mỗi tháng ba ba đều sẽ cho con một khoản tiền đủ dùng, được không?"

Cô không hứng lắm dùng đũa đâm cơm trắng trong chén, không muốn ăn, "Cha, không phải ngay cả năm triệu ngài cũng không có đấy chứ? Lúc chị tốt nghiệp đại học cha còn trực tiếp đưa cho chị một chiếc xe thể thao 5 triệu cơ mà? Nếu như cha thực sự không có tiền, vậy liền đem bán xe của chị đi, dù sao chị cũng sẽ không cần nữa."

Cha Diệp bên này còn chưa kịp đáp lại, mẹ Diệp lúc này liền không vui, "Không được, kia là xe của Tình Tình, muốn bán cũng phải trưng cầu sự đồng ý của nó mới được bán."

Mẹ Diệp là thật sự không có ý định cho cô năm triệu, ban đầu đáp ứng cũng chỉ là vì muốn Diệp Trăn an ổn nhường lại mà thôi. Dưới cái nhìn của bà, Diệp Trăn há miệng liền muốn đòi năm triệu từ cha nó quả thực là trò cười.

"Trăn Trăn, không phải mẹ nói con, nhưng chỉ là xuất ngoại mà thôi, con muốn năm triệu làm cái gì?"

Muốn qua sông liền đoạn cầu sao?

Diệp Trăn cười lạnh, "Mẹ, cũng không thể nói như vậy được. Mẹ nặng bên này nhẹ bên kia như thế thực không công bằng, lúc trước nếu như không phải con thay thế chị gả vào Lục gia, Diệp gia đã sớm phá sản rồi. Hiện tại con muốn năm triệu thôi mà mẹ cũng từ chối. Sớm biết như vậy con đã không sảng khoái đổi lại vị trí cho chị rồi. Ở Lục gia ít ra con vẫn còn có mấy triệu đồ trang sức!"

Nghe Diệp Trăn nói như vậy mẹ Diệp liền động tâm tư, "Mấy triệu... đồ trang sức?"

"Lục gia mặc dù không thích con, thế nhưng là trước mặt người ngoài cũng không thể quá ủy khuất con. Nếu con ngay cả một chút đồ trang sức cũng không có, vậy người mất mặt chính là Lục gia bọn họ."

Mẹ Diệp ném cho cha Diệp một ánh mắt, cha Diệp trong nháy mắt liền sáng tỏ, cười cười kẹp khối thịt kho tàu vào trong chén của Diệp Trăn, "Mẹ con nói chuyện chính là như vậy, con đừng để trong lòng, con yên tâm, ba ba nhất định sẽ cho con đủ năm triệu."

Nếu cha Diệp không lấy ra được năm triệu, vậy cô vẫn có cách để hắn moi tiền ra.

Về phần cha Diệp rốt cuộc muốn dùng phương thức nào để lấy ra tiền, cái đó không ở trong phạm vi lo lắng của cô.

Chỉ là bất quá, cô nhìn khối thịt kho tàu được cha Diệp kẹp tới trong chén, đột nhiên dâng lên cảm giác buồn nôn từ dạ dày đến yết hầu, không cách nào khống chế tiếng nôn khan.

Diệp Trăn che miệng, quay người tê tâm liệt phế nôn khan vài tiếng.

Cha Diệp và mẹ Diệp hai mặt nhìn nhau, cha Diệp còn chưa kịp phản ứng, mẹ Diệp đã từng trải qua cảm giác mang thai liền không thể tin được nhìn Diệp Trăn, "Con sẽ không phải là mang thai đi!"

Theo bản năng, Diệp Trăn liền cúi đầu nhìn bụng dưới bằng phẳng của mình, trong đầu nháy mắt hiện lên vô số cảnh ban đêm làm những việc xấu hổ kia, vành tai bất giác ửng đỏ.

"Thật sự mang thai sao?" Cha Diệp thấy Diệp Trăn trầm mặc thì hiểu lầm.

Diệp Trăn hoàn hồn, "Cha mẹ nghĩ cái gì thế? Con làm sao có thể mang thai được!"

"Vậy con vừa rồi..."

"Hai ngày nay bị cảm mạo, không ổn lắm mà thôi," Diệp Trăn càng nghĩ càng thấy buồn cười, cô vẫn còn là một xử nữ, làm sao có thể mang thai?

"Lúc con gả vào Lục gia thì Lục Bắc Xuyên vẫn còn là một người thực vật, anh ấy vừa mới tỉnh mấy ngày con liền mang thai? Có khả năng sao?"

Suy nghĩ kỹ một chút quả thực rất có lý.

Trước khi được gả vào Lục gia Diệp Trăn cũng không có mấy người bạn khác phái, cũng chưa từng nghe nói cô gần gũi với ai. Về sau gả vào Lục gia càng không khả năng, Lục Bắc Xuyên hôn mê, Diệp Trăn cơ hồ ngay cả thời gian được ra ngoài cũng rất ít.

Nghĩ đến đây mẹ Diệp rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy hai ngày nay con tạm nghỉ ngơi, dưỡng bệnh cho thật tốt. Bây giờ thời tiết rất lạnh, không nên tùy tiện ra ngoài rồi."

Diệp Trăn lên tiếng.

Sau khi lên lầu trở về phòng Diệp Trăn vẫn còn đang suy nghĩ về việc này. Gần đây cô đúng là có chút không bình thường, không muốn ăn, thích ngủ, dễ bị mệt, hiện tại còn vô duyên vô cớ nôn ra một trận... Những biểu hiện này, bỗng nhiên xem xét lại xác thực rất giống mang thai.

Diệp Trăn đau đầu đi vào toilet, nhìn thấy bồn cầu trong nháy mắt đột nhiên nhớ tới, tháng này "dì cả" của cô hình như còn có chưa đến.

Mà khoảng cách từ tháng trước đến ngày "dì cả" đến thăm, tháng này đã qua hơn nửa tháng rồi!

Hai tay Diệp Trăn bưng chặt bụng dưới.

Mang... mang thai?

Vậy là trong đêm tối, Diệp Trăn một mình đi ra cửa tiệm thuốc mua que thử thai.

Lúc hai vạch đỏ rõ ràng trên que thử thai xuất hiện ở trước mắt, Diệp Trăn kém chút nữa thì ngất xỉu.

Cô thật sự mang thai sao?

Chẳng lẽ bởi vì cô xuyên qua đến cái tiểu thuyết này, cho nên xuất hiện hiệu ứng bươm bướm sao? Vô luận cô trốn như thế nào, vẫn phải sinh con trai là

nhân vật phản diện cho Lục Bắc Xuyên, cuối cùng một nhà ba người kết cục hạ tràng thê lương không được chết tử tế?

Thế nhưng đây cũng quá trái ngược lẽ thường đi? Không quan hệ, làm sao có đứa bé được?

Trong lúc nhất thời, Diệp Trăn bị hai vạch đỏ trên que thử thai làm cho đầu óc trống rỗng. Cô ép buộc mình tỉnh táo lại, suy nghĩ thật kỹ tất cả mọi chuyện phát sinh từ hơn một tháng đến nay.

Càng nghĩ, người mà hơn một tháng đến nay cô chiếu cố nhiều nhất chỉ có Lục Bắc Xuyên, thường xuyên ở trước giường đấm bóp cho hắn. Nhớ lại cả một ngày, trừ cái đó ra...

Trừ cái đó ra, còn có những giấc mộng xuân vào ban đêm kia!

Diệp Trăn nghĩ đến những giấc mộng khiến cô mặt đỏ tới mang tai kia, có một cái suy đoán lớn mật.

Chẳng lẽ... Những giấc mộng kia, đều là thật?

Diệp Trăn nhớ đến đầu vai xương quai xanh của mình vô duyên vô cớ xuất hiện mấy ấn ký màu đỏ, kia rõ ràng chính là...

"Hỗn đản!" Diệp Trăn không thể kiềm chế được phun ra tiếng trách mắng.

Trừ cái này ra, không còn cái gì giải thích được nữa.

Không được, không thể ở chỗ này chờ đợi tiếp nữa, cái danh hiệu Lục phu nhân này sợ là không thể thoát được rồi, còn có tiểu nhân vật phản diện trong bụng của cô nữa. Nhìn kỹ thì giống như khác biệt so với trong tiểu thuyết, nhưng mấy điểm quan trọng đều tương tự.

Thay thế chị gả vào Lục gia, Lục Bắc Xuyên tỉnh lại, mang thai, mặc dù có chút sai lầm, nhưng kết quả cuối cùng đều vẫn là như thế!

Cô ngàn vạn phòng ngừa, vậy mà vẫn không tránh nổi vận mệnh mang thai đứa bé. Nếu còn tiếp tục chờ đợi, ai biết kịch bản phía sau sẽ còn phát triển như thế nào nữa.

Sau khi đã nghĩ thông suốt trong đầu Diệp Trăn lập tức hạ quyết định, gõ cửa phòng cha Diệp, trầm giọng nói: "Cha, mau chóng an bài cho con vé máy bay xuất ngoại đi."

***

William không hiểu sao bị Lục Bắc Xuyên lần nữa mời đến kiểm tra cho Diệp tiểu thư, nhìn trình độ mi tâm nếp gấp của Lục Bắc Xuyên, hắn còn nghĩ là thai nhi bất ổn, nhưng sau khi hắn chân chính kiểm tra lại liền kém chút nữa hoài nghi tay nghề y thuật của mình.

Ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Lục Bắc Xuyên, hắn cho là mình chẩn bệnh sai lầm, kiểm tra một lần nữa, những kết quả vẫn như cũ.

Không có mang thai!

Làm sao có thể? Hai ngày trước kiểm tra rõ ràng là mang thai!

Diệp Tinh đối với việc kiểm tra lần này không hiểu cho lắm, nhìn sắc mặt nặng nề của William, thấp thỏm hỏi: "Bác sĩ, tôi thế nào?"

Lục Bắc Xuyên khẽ lắc đầu với hắn.

William lấy lại tinh thần, thu thập lại hiểu cảm của mình, lấy nụ cười tiêu chuẩn cười nói với Diệp Tinh: "Không sao, thân thể của cô rất khỏe mạnh."

Diệp Tinh nhìn về phía Lục Bắc Xuyên, Lục Bắc Xuyên lại chỉ để một bên người hầu đưa Diệp Tinh trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi Diệp Tinh đi William liền thấp giọng gấp rút hỏi hắn: "Chuyện gì xảy ra vậy? Hai ngày trước tôi đã kiểm tra, rõ ràng là mang thai mà? Tại sao hôm nay lại... Không có khả năng, tôi không có khả năng khám sai!"

"Không phải cậu khám sai, mà là người này không phải Diệp Trăn."

"Không phải Diệp Trăn? Cậu có ý gì?"

Sắc mặt Lục Bắc Xuyên âm trầm, "Lúc trước người Diệp gia gả vào không phải Diệp Tinh mà là em gái của cô ta - Diệp Trăn, người mang thai cũng là Diệp Trăn. Hai ngày trước cô ấy trở về Diệp gia một chuyến, sau khi trở về tôi phát hiện, bất kể là cách nói chuyện hay là khiếu thẩm mỹ của cô ấy đều khác hơn so với lúc trước, cho nên tôi mới bảo cậu đến cho kiểm tra cô ta. Bây giờ xem ra tôi suy đoán không có sai."

"Chờ một chút, lời này của cậu... Có ý gì?" William một mực sống ở nước ngoài, tiếng Trung có thể nói lưu loát đã là không dễ rồi, chuyện của Lục Bắc Xuyên và chị em Diệp gia, hắn thực sự phản ứng không kịp.

Lục Bắc Xuyên không giải thích nhiều cùng hắn, "Bảo cậu điều tra Diệp Trăn, tra được cái gì rồi?"

Điện thoại của William xuất hiện cái tin nhắn ngắn, mở ra xem xét, "Tra được rồi... Sáng mai cô ấy sẽ bay sang nước ngoài."

"Bay sang nước ngoài?" Giọng điệu của Lục Bắc Xuyên vẫn bình thản, nhưng răng hàm lại cắn chặt, đường cong trên mặt căng cứng, "Bao giờ?"

"Xế chiều ngày mai, năm giờ máy bay xuất phát."

Lục Bắc Xuyên đè nén lửa giận của mình, đứng lên từ trên xe lăn.

"Mặc dù tình huống của cậu bây giờ đã ổn rồi, nhưng tôi đề nghị cậu gần đây vẫn nên..." William bỗng nhiên lại nhớ tới tính cách của Lục Bắc Xuyên, không thể làm gì hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Lục Bắc Xuyên cười, "Không phải sáng mai sẽ đi sao? Tôi đi đưa tiễn cô ấy."

***

Ba giờ chiều ngày thứ hai, Lục Bắc Xuyên đúng giờ rời khỏi Lục gia, trên đường đến sân bay sắc mặt vẫn lạnh nhạt nhìn qua ngoài cửa sổ xe. Hắn chuyển động chiếc nhẫn vô danh trên ngón tay, rất bình tĩnh, không có chút cảm xúc tức giận hỗn hển nào càng không có giận tím mặt.

Giống như hết thảy mọi chuyện hắn đều rõ như lòng bàn tay, đều ở trong sự khống chế của hắn vậy.

4:30 đến sân bay. Sân bay người đến người đi, Lục Bắc Xuyên đẩy cửa xuống xe, đi vào ban máy bay cửa lên phi cơ năm giờ xế chiều hôm nay xuất phát kia.

Diệp Trăn kéo hành lý cầm vé máy bay ngồi ở cửa lên phi cơ chờ đợi máy bay cất cánh. Sau khi biết chân tướng mình đã mang thai, Diệp Trăn một lát cũng không muốn đợi thêm, để cha Diệp an bài thời gian xuất ngoại sớm nhất.

Đội ngũ xếp hàng lên cửa phi cơ đứng một hàng thật dài, Diệp Trăn kéo lấy hành lý đi đến hàng cuối cùng, nghe tiếng loa phát thang, theo phía trước đội ngũ dần dần tiến lên, tâm tình nôn nóng bất an triệt để bình tĩnh trở lại.

Không lâu nữa cô sẽ thật sự biển rộng mặc cá bơi, bầu trời mặc chim bay, đến lúc đó tìm một địa phương không ai biết được sinh con ra. Không còn tương lai trùm phản diện nữa, một mình cô tuyệt đối có thể giáo dục đứa bé trở thành người tốt.

Vừa nghĩ tới đó, tâm tình Diệp Trăn vô cùng thư giãn vui vẻ, bên ngoài phòng chờ máy bay là trời xanh mây trắng, xanh như mới được gột rửa, tương lai cuộc sống tốt đẹp giống như đang ở trước mắt cô chầm chậm triển khai, hết thảy có thể đụng tay đến.

Cách bàn đăng đăng ký chỉ còn năm người phía trước, Diệp Trăn chuẩn bị kỹ càng thẻ căn cước của mình và thẻ lên máy bay, đang lúc chuẩn bị đưa cho tiếp viên hàng không, sau lưng liền truyền đến tiếng bước chân nhịp đều.

Diệp Trăn vô ý thức nhìn lại phía sau, ở phía lối vào Lục Bắc Xuyên một thân tây trang màu đen, biểu lộ che lấp, thần sắc thâm trầm, giữa lông mày đều là khí thế bức người, đi theo phía sau là hai tên bảo tiêu cũng mặc đồng dạng như vậy, trực tiếp đi tới phía cô.

Thấy cảnh này, tim Diệp Trăn nhất thời đập rộn lên, trên lưng mồ hôi lạnh ứa ra.

***

Tác giả có lời muốn nói:

Cám ơn đã ủng hộ ^_^

Editor có lời muốn nói:

Chị không thoát được đâu chị Trăn:) Tu bi con tìn niu

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Anh rể?

Editor: ☆ঌ๊Tωĭηkℓε☆

***

Thứ kịch bản này, được nhiều người viết, tự nhiên sẽ thành kịch bản cũ.

Ví dụ như lên giường sẽ có thai, quỳ xuống trời sẽ mưa, nhảy núi sẽ gặp cao nhân. Hỏi có muốn đi hay không, tuyệt đối không đi được. Nói chờ người trở về, tuyệt đối về không được.

Diệp Trăn hiểu rõ những đạo lí này.

Đêm dài lắm mộng biến số quá nhiều, vì để tránh cho những chuyện này phát sinh, Diệp Trăn sau khi biết mình mang thai liền bảo cha Diệp an bài cho cô vé máy bay xuất ngoại ngay đêm đó.

Không có đòi năm triệu, cha Diệp đương nhiên vui lòng, ngay lập tức liền an bài cho Diệp Trăn xuất ngoại.

Diệp Trăn mang theo đứa bé trong bụng vội vàng đi vào phòng chờ máy bay, trong lòng kỳ thật vẫn rất lo sợ bất an. Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, hôm nay không nên xuất hành.

Ở Diệp gia lề mề do dự đến bốn giờ, càng nghĩ vẫn cảm thấy nên liều một phen. Trong suy nghĩ của cô, xác suất xảy ra chuyện trên người mình nói thế nào cũng không có khả năng phát sinh. Thế là cô dứt khoát đến sân bay, đợi máy bay năm giờ chiều xuất phát.

Lúc ở phòng chờ máy bay, trong đầu Diệp Trăn vẫn lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì không hay. Một giây trước khi xếp hàng chờ tiếp viên hàng không xét vé cô còn cảm thấy mình thật may mắn, không nghĩ tới một giây sau, Lục Bắc Xuyên vẫn là xuất hiện ở trong phòng chờ máy bay!

Diệp Trăn nhìn về phía lối vào, chỉ thấy Lục Bắc Xuyên dáng người thẳng tắp mặc một thân âu phục chỉnh tề, cà vạt được thắt ở hầu kết. Kẹp cà vạt và ống tay áo càng làm nổi bật lên khí chất bất phàm của hắn. Hai tên bảo tiêu mặc âu phục đi theo sau, mặt không biểu tình, nhìn không chớp mắt, con ngươi hơi trầm xuống, cỗ khí tức bình tĩnh mà u ám tỏa ra, khiến người nhìn vào không thể khinh thường. Giữa một đám người, bọn họ cực kì chói mắt, dễ như trở bàn tay liền cướp được không ít ánh mắt của mọi người.

Diệp Trăn chỉ nhìn thoáng qua liền cảm thấy tê cả da đầu. Cô quay người cúi đầu trốn tránh, đưa thẻ lên máy bay cho tiếp viên hàng không. Đột nhiên một bàn tay hiện khớp xương rõ ràng duỗi tới, đoạt lấy thẻ lên máy bay của Diệp Trăn.

Trên mặt tiếp viên hàng không vẫn giữ nụ cười nghề nghiệp, lại mang theo nhiệt tình nhìn Lục Bắc Xuyên, "Vị tiên sinh này, bây giờ máy bay sắp cất cánh rồi, xin hỏi ngài có chuyện gì không?"

Đây là khoảng cách rất gần, Diệp Trăn thậm chí còn có thể nghe được âm thanh trầm thấp của Lục Bắc Xuyên vang bên tai, "Cô ấy không đi nữa."

Mi tâm Diệp Trăn cau lại, ngẩng đầu lên, đáy mắt tràn ngập mờ mịt, cô cố ý nói lớn tiếng để người trong phòng chờ máy bay đều có thể nghe được âm thanh của cô, "Vị tiên sinh này, tôi căn bản không biết anh là ai, xin đừng làm ảnh hưởng đến chuyến bay của tôi. Đưa thẻ lên máy bay của tôi cho vị tiểu thư này được không?"

Truyện chỉ được đăng tại trang wattpad & wordpress của @My_Twinkle!

Nói xong, Diệp Trăn lại gấp rút nói với tiếp viên hàng không: "Thật xin lỗi, tôi không quen anh ta, làm phiền cô đăng ký giúp tôi."

Trên mặt tiếp viên hàng không duy trì nụ cười chuyên nghiệp, "Được rồi. Vị tiên sinh này, phiền ngài đưa thẻ lên máy bay của vị tiểu thư này cho tôi, đừng làm trễ nải vị tiểu thư này đăng ký được không?"

"Không quen?" Lục Bắc Xuyên hứng thú nhìn qua Diệp Trăn, mắt nhìn thẻ lên máy bay, "Diệp Trăn sao?"

Diệp Trăn gật đầu.

"Vậy không sai," Hai mắt Lục Bắc Xuyên nhắm lại, biểu tình kia nhìn qua thực sự không tốt lắm, "Xin tự giới thiệu mình một chút, anh tên là Lục Bắc Xuyên, là chồng của chị em, cũng chính là anh rể của em."

Diệp Trăn giả bộ kinh ngạc, "Anh rể? Thì ra là anh! Thật là đúng dịp, em sắp xuất ngoại rồi, không thể ôn chuyện cùng anh nữa. Chờ sau khi em về nước nhất định sẽ đến thăm anh chị."

"Không cần, lần này anh đến chính là do chị em nhờ cậy, mang em trở về."

"Chị của em?"

"Chị em nói em vì tình yêu nên bỏ trốn với người ta, khiến người trong nhà rất lo lắng, tìm em khắp nơi, chỉ sợ em xảy ra chuyện. Cho nên lúc trước chị em mới nhờ anh, muốn anh hỗ trợ tìm em." Nói xong, Lục Bắc Xuyên chế trụ tay của cô.

Tay Diệp Trăn run lên, vô ý thức nuốt nước miếng.

Trước đây không lâu, cô đúng là có đề cập trước mặt Lục Bắc Xuyên qua việc này, bảo hắn hỗ trợ tìm em gái và Lâm Trạm.

Thế nhưng đó chỉ là do cô thuận miệng mà thôi, cô cũng tin rằng Lục Bắc Xuyên cũng chỉ là tùy tiện nghe qua loa. Loại chuyện tìm người nhỏ nhặt như này Lục tiên sinh sẽ đích thân đến sân bay bắt người hay sao?

Nói đùa cái gì vậy?

Bị Lục Bắc Xuyên một mực nắm ở trong lòng bàn tay, Diệp Trăn không thể tránh thoát. Vừa nghĩ tới đứa bé trong bụng mình, nghĩ đến kết cục của mình và đứa bé trong truyện, nhất thời vừa vội vừa giận, "Anh thả tôi ra! Tôi bỏ trốn với ai mắc mớ gì tới anh!"

Bác gái đứng ở một bên chờ đăng ký nhẹ giọng khuyên nhủ: "Tiểu cô nương, không thể nói như vậy được, bây giờ con vẫn còn nhỏ, không biết lòng người hiểm ác ra sao đâu. Hiện tại cũng chỉ biết toàn tâm toàn ý với đàn ông và tình yêu, muốn bỏ trốn với bạn trai mà thôi. Con hãy suy ngẫm lại tương lai của mình đi, còn phải ngẫm lại cha mẹ ở trong nhà bây giờ đã lo lắng thành cái dạng gì rồi. Đừng xúc động, bằng không đợi sau khi con trưởng thành con sẽ phải hối hận!"

"Đúng a, loại chuyện kết hôn này nhìn như là chuyện của hai người, nhưng nói cho cùng vẫn là chuyện của hai gia đình. Bỏ trốn không thể giải quyết được vấn đề gì đâu. Trở về cùng anh rể đi cháu, hảo hảo nói chuyện với người trong nhà đi."

"Đúng đấy, cha mẹ con chắc chắn sẽ không làm hại con đâu. Bọn họ đều là người từng trải, tiểu cô nương như con đừng để bị người ta lừa."

Âm thanh bốn phía liên tiếp khuyên giải, cuối cùng ngay cả tiếp viên hàng không cũng cười tủm tỉm khuyên cô, "Em gái, em thử suy nghĩ cẩn thận lại xem?"

Nhìn thời gian từng chút từng chút trôi đi, Lục Bắc Xuyên nắm lấy cổ tay của cô, lực đạo không tiêu giảm nửa phần. Cô xem như đã hiểu rõ, ngày hôm nay sợ là đi không được rồi.

"Vậy anh mau thả tôi ra, tự tôi về nhà được."

"Không được!" Lục Bắc Xuyên nói: "Chị em muốn gặp em, cùng anh về Lục gia đã."

Vừa dứt lời, bốn năm tên nhân viên quản lí sân bay vội vàng chạy đến, thấy Lục Bắc Xuyên liền cười cùng chào hỏi nắm tay, Lục Bắc Xuyên buông tay Diệp Trăn ra, đi đến bắt chuyện với mấy tên nhân viên quản lý. Mà hai tên bảo tiêu kia thì nhanh chóng đứng bên cạnh Diệp Trăn, đưa tay hướng cửa ra ngoài, cung kính nói: "Diệp tiểu thư, mời đi bên này."

Diệp Trăn ngưng lông mày suy tư, dưới loại tình huống này chạy trốn thì có mấy phần thành? Nếu như chỉ có một mình cô thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ trong bụng của cô còn có một sinh mệnh, chạy tới chạy lui khó tránh khỏi sẽ xảy ra bất trắc gì.

Cô nhìn Lục Bắc Xuyên một chút. Lục Bắc Xuyên một tay đút túi quần tây, nhàn nhạt đứng im hồi lâu. Trò chuyện cùng với một đám người mang vẻ tươi cười, biểu tình của hắn lại không thay đổi.

Diệp Trăn bị hai tên bảo tiêu "áp giải" lên xe.

Đọc ở trang web lậu (Truyện full, web truyện,...) ➠ set pass

Trong xe nhiệt độ rất vừa vặn, hai tay Diệp Trăn lại nhịn không được run rẩy.

Toàn bộ sự việc lần này nhìn qua có vẻ rất hợp tình hợp lý, nhưng cân nhắc tỉ mỉ lại, tất cả đều có lỗ thủng.

Quan trọng nhất chính là, Lục Bắc Xuyên đến sân bay làm ầm lên tìm cô như vậy đến cùng là vì cái gì?

Đang suy nghĩ, cửa xe bị kéo ra, Lục Bắc Xuyên ngồi vào trong xe. Hơi thở hormone quen thuộc nhất thời tràn ngập toàn bộ toa xe, bắp thịt cả người Diệp Trăn bỗng căng cứng, khẩn trương đề phòng.

Lục Bắc Xuyên nhìn cô một cái, "Sợ anh?"

Cuộc sống tốt đẹp sắp tới tay cứ như vậy bị Lục Bắc Xuyên cướp đi, có lẽ là bị ảnh hưởng khi mang thai, Diệp Trăn cúi thấp đầu, cảm xúc sa sút, "Anh rể, tôi về nhà mình là được rồi, không cần làm phiền anh chị đâu."

Lục Bắc Xuyên nghiêng mắt nhắm lại nhìn cô, thần sắc không rõ ý vị, "Không phiền."

Nói xong, hắn đưa chiếc chăn lông mềm mại cho Diệp Trăn, giọng điệu không thể từ chối, "Đắp lên."

Khoảng thời gian này Diệp Trăn cảm thấy rất không dễ chịu, tay chân lạnh buốt không chút độ ấm, thời gian chờ đợi ở phòng chờ máy bay dài như vậy tay chân sớm đã không còn nhiệt độ, cái chăn lông này tới rất đúng lúc.

Diệp Trăn thở dài, nhận lấy chăn lông đắp lên người, thân thể chậm rãi ấm áp lên.

Không lâu sau đã đến biệt thự Lục gia.

Lục Bắc Xuyên dẫn đầu xuống xe, Diệp Trăn đi ngay sau lưng hắn, không tình nguyện chầm chậm bước vào Lục gia.

Mẹ Lục đang ngồi trong phòng khách trò chuyện cùng với quản gia. Nghe thấy tiếng bước chân, lão quản gia theo bản năng nhìn về phía cửa một cái, vừa nhìn tâm tình liền kích động, hai mắt chan chứa nước mắt, "Thiếu gia..."

Đối mặt với lão quản gia chiếu cố nhiều năm, sắc mặt Lục Bắc Xuyên mới hòa hoãn chút, "Bác Lư."

"Bắc Xuyên!" Mẹ Lục khiếp sợ nhìn Lục Bắc Xuyên đứng ở trước mặt mình, dò xét từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy vẻ kích động khó có thể tin, "Con... con có thể đứng lên sao?"

Lục Bắc Xuyên bình tĩnh gật đầu, "May mà nhờ có William."

Từ khi Lục Bắc Xuyên xảy ra tai nạn xe cộ đến nay, mẹ Lục đã quá lo lắng rồi. Lúc Lục Bắc Xuyên xảy ra chuyện vẫn luôn ngóng trông hắn không xảy ra việc gì, lúc hôn mê lại ngóng trông hắn tỉnh lại; chờ đến khi hắn tỉnh lại rồi lại ngóng trông hắn đứng lên. Bây giờ đứng lên được rồi, gánh nặng của mẹ Lục giống như trong nháy mắt tất cả đều được dỡ xuống.

Bà ôm Lục Bắc Xuyên, tựa như là ôm lấy mạng của mình.

"Con đứa nhỏ này... Thật sự là muốn mạng của mẹ a!" Mẹ Lục khóc hồi lâu, lão quản gia đứng một bên cũng lệ rơi đầy mặt. Khóc đủ rồi, lúc này mới lau khô nước mắt, bà vẫy vẫy Diệp Trăn đứng ở một bên đang vô cùng thấp thỏm, "Tình Tình, mau tới đây đi."

Bây giờ mẹ Lục xem như càng yêu thích Diệp Trăn đến mức không thể buông tay. Cô gái này vừa gả vào nhà không bao lâu, con trai thân là người thực vật liền tỉnh. Mới chiếu cố mấy ngày, con trai liền có thể đứng lên. Lời nói của thầy bói trước kia mẹ Lục vẫn nhớ như in, người con dâu này của bà thật là một đứa có phúc khí!

"Em ấy không phải Diệp Tình," Lục Bắc Xuyên bình đạm giải thích, "Em ấy tên là Diệp Trăn, là em gái song bào thai của Diệp Tình."

"Em gái song bào thai? Diệp Tình nó còn có..." Lời mẹ Lục còn chưa nói hết, Diệp Tình đã đi xuống từ trên cầu thang. Ánh mắt vui mừng sau khi chuyển dời từ trên thân Lục Bắc Xuyên đến Diệp Trăn thì ngay lập tức biến thành khiếp sợ không thể tin.

"Diệp... Diệp Trăn?"

Lục Bắc Xuyên nhìn Diệp Tình, sắc mặt không mang theo thiện ý, "Cô không phải bảo tôi hỗ trợ tìm em của cô sao?"

Sắc mặt Diệp Tình cứng ngắc, kiên trì nói tiếp, "Em không nghĩ đến, anh lại tìm thấy nhanh như vậy... Cảm ơn."

Lục Bắc Xuyên ý vị thâm trường nhìn qua Diệp Trăn, "Không có gì."

Sắc mặt Diệp Tình hoàn toàn trắng bệch, ánh mắt đặt ở trên người Diệp Trăn, khóe miệng cưỡng ép lôi kéo ra một nụ cười, lôi kéo tay của Diệp Trăn, "Trăn Trăn, chúng ta lên lầu nói chuyện đi."

Diệp Trăn biết cô muốn nói chuyện gì cùng mình, bất quá chỉ là nhìn thấy mình trở về không yên lòng mà thôi.

Mẹ Lục tâm tình rất tốt, cũng không nhiều lời, "Được, hai chị em các con hảo hảo trò chuyện đi."

Diệp Tình cười cười, kéo Diệp Trăn vào trong phòng, khóa cửa phòng khóa lại, quay người chỉ trích Diệp Trăn, nói: "Tại sao mày trở lại!"

Diệp Trăn há miệng muốn phản bác, Diệp Tình nộ khí (*) ngập trời, toàn thân không ngừng run rẩy. Diệp Trăn xuất hiện, khiến cho cô ta mất đi lý trí, sợ hãi lan tràn đầu óc cô ta.

(*) Nộ khí: khí sắc giận dữ.

"Có phải mày hối hận rồi hay không? Cảm thấy mình từ bỏ cái thân phận bà Lục này thực đáng tiếc cho nên bây giờ trở về muốn đổi lại rồi hay không? Diệp Trăn, tao cảnh cáo mày, đừng có mơ tưởng nữa! Cái vị trí bà Lục kia ngay từ đầu đã là của tao, không phải đồ vật của mày thì đừng có ngấp nghé!"

***

Tác giả có lời muốn nói:

Cám ơn đã ủng hộ ^_^

Editor có lời muốn nói:

Gửi mấy bạn đọc ở trang web lậu: Đã đọc ở chỗ ăn cắp truyện rồi thì làm ơn đừng có hối chương hộ mình ạ =)) Mình tức quá là mình set pass nhé =))

Gửi mấy tình yêu luôn ủng hộ mình: Xin lỗi đã bỏ bê mọi người T^T Dạo này học onl nhiều quá QAQ Với cả đang bị bóc phốt và dọa hack nick =)) Huhu mình sợ quá =))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đây là Lâm Trạm, sau này sẽ là một thành viên của Lục gia chúng ta.

Editor: ☆ঌ๊Tωĭηƙℓε☆

***

Lòng người đều là lòng tham không đáy.

Đời trước, từ sau khi Diệp Tình nhìn thấy một nhà ba người của Diệp Trăn hạnh phúc mỹ mãn, hình ảnh đó liền một mực hiển hiện trong đầu cô ta, ngày ngày nhớ tới, hàng đêm mơ thấy. Thời thời khắc khắc cô ta đều cảm thấy hận bản thân mình, lúc trước tại sao lại xem thường, bỏ đi cái thân phận bà Lục mà ai cũng mong muốn và hâm mộ này.

Sau khi trùng sinh, hình ảnh kia vẫn như cũ hiện ra trong đầu óc cô ta. Rất nhiều đêm cô ta đều mơ thấy, khuôn mặt giống mình như đúc trong hình ảnh kia, Diệp Tình lại cảm thấy đó chính là mình!

Cô ta trở thành một người mẹ có con trai đáng yêu hiểu chuyện, trở thành người được nam nhân quyền thế ngập trời này nâng ở trên đầu trái tim, trở thành bà Lục mà ai ai cũng cực kỳ hâm mộ.

Mà bây giờ sự tình phát triển cũng đúng như cô ta mong muốn, cô ta đã trở thành vợ của Lục Bắc Xuyên rồi. Cô ta thậm chí còn có thể đoán trước, tương lai không lâu nữa, Lục Bắc Xuyên sẽ triệt để yêu mình, mình cũng sẽ vì hắn mà sinh một đứa con trai nhu thuận hiểu chuyện. Nhân sinh của cô ta sẽ không nghèo túng, càng sẽ không vất vả nữa. Cô ta sẽ sống thật hạnh phúc, còn phải hạnh phúc hơn so với Diệp Trăn đời trước nữa.

Hãy đọc ở trang chính chủ để editor có động lực ra chương mới QAQ

Đây là giấc mộng tương lai đẹp đẽ mà cô ta ngày ngày chờ mong.

Ngay tại lúc Diệp Tình đang tự mình ảo tưởng, Diệp Trăn lại trở về rồi?

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Trăn, trong nháy mắt, sợ hãi, lo lắng, phẫn nộ, ghen ghét,... các loại cảm xúc khác nhau thi nhau xông lên đầu cô ta, tựa như một quả cầu lửa, đốt tất cả lý trí của cô ta thành tro bụi.

Giống như là mộng đẹp tan thành mây khói, sự tồn tại của Diệp Trăn phảng phất như là đang nhắc nhở cũng như cười nhạo cô ta đời trước nghèo túng và khổ sở như thế nào.

"Mày có phải là hối hận rồi hay không? Cảm thấy mình từ bỏ cái thân phận bà Lục này thực đáng tiếc cho nên bây giờ trở về, muốn đổi lại sao? Diệp Trăn, tao cảnh cáo mày, cái vị trí bà Lục này ngay từ đầu đã là của tao! Không phải đồ vật của mày thì đừng ngấp nghé!"

Nghe được những lời này của Diệp Tình, Diệp Trăn đứng hình trong chốc lát. Cô không phải cái loại người thích ngấp nghé đồ vật của người khác, huống chi còn là cái thân phận vợ của Lục Bắc Xuyên này, cô không quan tâm chút nào, thậm chí còn tránh không kịp.

Nói đùa cái gì vậy? Trong tiểu thuyết, kết cục sau cùng của vợ trùm phản diện thế mà là làm đủ trò xấu, sau đó sống cô độc hết quãng đời còn lại trong lao ngục!

"Diệp Trăn" là người xấu, thế nhưng những việc phạm pháp một việc cô cũng không có làm, nhiều lắm thì cũng chỉ là làm một nữ phụ ác độc làm chút sự việc chanh chua bình thường mà thôi, kết cục tai ương trong lao ngục hoàn toàn là bị trùm phản diện liên lụy.

Dưới loại tình huống này, thân phận của bà Lục đối với cô mà nói chính là một cái vé đi thẳng vào ngục giam.

Bất quá cô cũng thực tiếc hận thay Diệp Tình.

Khỏe mạnh làm một nữ chính thiện lương thì không muốn, hết lần này tới lần khác muốn trở thành vợ của trùm phản diện để làm gì? Ngại cuộc đời mình quá mức thông thuận nên muốn tìm một chút kích thích sao?

"Chị, chị hiểu lầm em rồi," Diệp Trăn thở dài, đưa thẻ lên máy bay ra, "Năm giờ máy bay cất cánh, lúc em đang đứng xếp hàng sắp lên máy bay rồi, anh rể lại đột nhiên xuất hiện mang em đi, em cũng không còn cách nào khác."

Diệp Tình nhìn cũng không thèm nhìn cái thẻ lên máy bay kia, "Lục Bắc Xuyên muốn dẫn mày đi chẳng lẽ mày không cự tuyệt anh ấy được sao? Còn có, sau khi hai chân anh ấy khỏi hẳn rồi, chuyện thứ nhất chính là đi sân bay tìm mày. Diệp Trăn, nếu như nói hai người không có chuyện gì mày cảm thấy tao sẽ tin tưởng sao?"

Bây giờ Diệp Tình thật sự rất luống cuống.

Đời trước Diệp Trăn và Lục Bắc Xuyên ân ái như vậy, Lục Bắc Xuyên nâng cô (*) ở trên đầu trái tim mà sủng. Đời này nếu như hai người lại một lần nữa yêu nhau, công sức của cô ta chẳng phải là đổ sông đổ biển hết rồi hay sao?

(*) Chỉ Diệp Trăn:v

Đối mặt với Diệp Tình chất vấn, Diệp Trăn cũng rất vô tội, làm sao cô biết được Lục Bắc Xuyên sẽ đi tìm cô?

Nếu như không phải vì Lục Bắc Xuyên, hiện tại cô đã sớm ngồi ở trên máy bay, không biết sung sướng đến mức nào rồi.

"Chị, nếu như em không nguyện ý trả lại vị trí bà Lục cho chị, lúc trước cũng sẽ không sảng khoái đồng ý đổi vị trí cho chị như vậy rồi."

Đáng tiếc chính là, bây giờ Diệp Tình hoàn toàn nghe không vào. Tất cả mọi thứ khác thường đều chỉ vào Diệp Trăn, nếu như không phải Diệp Trăn đã làm cái gì, Lục Bắc Xuyên sẽ ân cần đối với cô ta như vậy sao? Sẽ tự mình đến phi trường đón cô ta sao?

"Diệp Trăn, chúng ta là chị em song bào thai, đừng cho là tao không biết mày đang nghĩ gì. Từ nhỏ đến lớn mày nhìn thì có vẻ như rất hiểu chuyện nghe lời, trên thực tế khi tao có đồ vật gì thì mày cũng muốn. Lúc trước là Lâm Trạm, hiện tại là Lục Bắc Xuyên, mày nhìn thấy Lục Bắc Xuyên tỉnh lại, có thể đi lại rồi cho nên hối hận, nghĩ hết biện pháp muốn ở lại đúng không?"

Vặn vẹo sự thật. Diệp Trăn bị giội cho một thân nước bẩn rốt cuộc cũng bị chọc giận.

Cô thỏa mãn tâm ý của Diệp Tình cũng bị hiểu lầm?

"Chị, chị phải hiểu rõ, lúc trước nếu như không phải nhờ có tôi thay chị gả vào Lục gia thì Diệp gia đã sớm phá sản rồi." Diệp Trăn cười lành lạnh, ngồi trên ghế sa lon, dù tức giận vẫn ung dung nhìn cô ta, "Lúc trước chị nói là không muốn tôi chịu ủy khuất, muốn để cho tôi tự đi tìm kiếm chân ái của mình, cho tôi tự do,... Chúng ta đều đã là người trưởng thành rồi, đừng xem tôi là đồ đần. Chị vì cái gì trở về, tại sao muốn cái thân phận bà Lục này tôi đều biết rõ, cũng đừng có nói mấy lời giả tạo như vậy nữa."

"Mày có ý gì?"

"Tôi có ý gì chị không phải đã biết rõ rồi sao?" Diệp Trăn nhìn cô ta trêu tức, "Chị, đừng nghĩ tôi thành cái loại người lòng tham không đáy như vậy. Một người đàn ông mà thôi, tôi thật sự không quan tâm."

"Đàn ông mà thôi?" Diệp Tình nghiến răng, lửa giận dưới đáy lòng càng sâu. Đồ vật cô ta tâm tâm niệm niệm cầu còn không được Diệp Trăn lại nói đến bình thường như vậy, "Đây chính là Lục Bắc Xuyên!"

"Lục Bắc Xuyên thì sao? Không phải chỉ là người hơi đẹp trai một chút, có một tiền chút thôi sao? Người có ba cái chân mới khó tìm, chứ có hai cái đùi thì có gì là khó?" Một trùm phản diện kết cục hạ tràng thê lương thì có gì tốt?

"Mày..."

"Tôi không quan tâm, tôi căn bản cũng không muốn trở về. Chị yên tâm, hai ngày nữa tôi sẽ rời đi. Chị yên lặng một chút, đừng ngốc đến mức ở trước mặt người nhà Lục gia như xe bị tuột xích là được rồi."

Truyện chỉ được đăng tải tại trang wordpress & wattpad của @My_Twinkle

Diệp Trăn lười nhác, đối với chuyện này không phát sinh bất luận cái tranh chấp gì với Diệp Tình. Có thể bớt một chuyện thì bớt một chuyện, quan trọng nhất, vẫn là ở trên người Lục Bắc Xuyên.

Dọc theo con đường đến Lục gia, Diệp Trăn cũng nghĩ thông suốt, có lẽ đứa bé trong bụng này không phải là của Lục Bắc Xuyên, như vậy rất có thể là trước khi cô xuyên qua, "Diệp Trăn" đã mang thai cùng với nam nhân khác, còn người đàn ông này là ai thì còn phải điều tra một chút.

Loại khả năng thứ hai, đứa bé trong bụng thật sự là của Lục Bắc Xuyên. Nếu thật là của Lục Bắc Xuyên, như vậy thì khó rồi.

Lục Bắc Xuyên không chỉ giả hôn mê, mà còn biết chân tướng mình thay chị gả đi. Trước đó William còn kiểm tra cho cô, việc mang thai đoán chừng cũng bị Lục Bắc Xuyên biết rồi, cái này ước chừng cũng chính là nguyên nhân Lục Bắc Xuyên tự mình đến sân bay.

Trong tiểu thuyết, Lục Bắc Xuyên sở dĩ lưu "Diệp Trăn" lại ở bên cạnh hắn, không để cho cô ấy một mình ở bên ngoài là bởi vì "Diệp Trăn" đã sinh cho hắn một đứa con trai.

Nếu như đứa bé thật sự là của Lục Bắc Xuyên, vậy thật sự xong rồi.

Diệp Trăn kéo cửa phòng ra, chỗ ngoặt hành lang bỗng nhiên có một thân ảnh chợt lóe lên, tấm lưng kia tựa hồ có điểm giống Lục Bắc Xuyên.

Nhưng mà một giây sau Lư quản gia liền xuất hiện ở kia, mỉm cười nhìn Diệp Trăn, "Diệp tiểu thư, thiếu gia bảo tôi thông báo cho cô, có thể xuống ăn cơm được rồi."

"Lão quản gia, tôi là Diệp Trăn."

Lư quản gia sững sờ, "Cô là Nhị tiểu thư Diệp gia sao?"

Diệp Trăn gật đầu.

Lư quản gia hòa ái nở một nụ cười, "Cô và chị cô giống nhau như đúc, tôi thực sự còn nhận không ra đó."

Nói xong, Diệp Tình đã chỉnh lý tốt cảm xúc cuồng loạn trên mặt mình lúc nãy, từ trong phòng đi ra, nhìn không chớp mắt về phía Lư quản gia, "Tôi xuống đây."

Diệp Tình vênh váo tự đắc đi qua Diệp Trăn, Lư quản gia ở bên cạnh đứng dẹp qua một bên, để cho cô ta đi đầu.

Trong nhà ăn dưới lầu, Diệp Tình dẫn đầu ngồi xuống bên cạnh Lục Bắc Xuyên, Diệp Trăn thuận thế ngồi vào vị trí của khách.

Đáy mắt mẹ Lục vẫn đỏ ửng, nụ cười trên mặt giấu cũng không được, mỉm cười nhìn Diệp Trăn và Diệp Tình, cảm thán thật lâu, "Hai chị em các con dáng dấp thật đúng là giống nhau như đúc, mẹ đây còn không nhận ra được ai là ai."

Diệp Tình cười nói: "Mẹ, con nghĩ đợi chút nữa cơm nước xong xuôi sẽ đưa Trăn Trăn về nhà, cha mẹ con ở nhà cũng đang chờ."

"Chờ đến sốt ruột rồi sao?"

Diệp Tình giải thích nói: "Người trong nhà không đồng ý mối quan hệ của Diệp Trăn và bạn trai em ấy, nên muốn rời nhà bỏ trốn cùng bạn trai. Những ngày này cha mẹ con đều lo lắng không yên, may mà Bắc Xuyên tìm được em ấy trở về, nếu không..." Cô ta nhìn Lục Bắc Xuyên, thấp giọng nói: "Bắc Xuyên, cảm ơn anh."

Thản nhiên liền nói chuyện này ra, nói đến giống như thật sự là thuận miệng. Không chột dạ đỏ mặt, giống như nhân vật chính trong lời nói của cô ta không phải cô ta vậy.

Lục Bắc Xuyên mặt không biểu tình, một chữ "ừ" đơn giản cũng không thèm bố thí cho cô ta.

Ngoài cửa biệt thự truyền đến tiếng bước chân, Lục Thiếu Nhân đi vào, tâm tình rất tốt.

"Từ xa cũng nghe thấy mọi người đang nói cái gì mà rời nhà trốn đi, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Mẹ Lục bởi vì việc của Lục Bắc Xuyên nên tâm tình rất tốt, "Tình Tình đang kể em gái nó bỏ trốn cùng bạn trai, bọn em đang khuyên nó. Hôm nay làm sao anh..." Lời này còn chưa nói hết, mẹ Lục liền thấy một người theo sát sau lưng Lục Thiếu Nhân, sắc mặt đột biến.

"Đây là?"

Cha Lục dẫn người tới trước mặt mọi người, giới thiệu, "Đây là Lâm Trạm, sau này sẽ là một thành viên của Lục gia chúng ta."

Trên mặt Lâm Trạm cũng không có biểu tình, hắn khẽ liếc nhìn qua mọi người, nhìn về phía Diệp Tình một chút.

Ý cười bên khóe miệng của Lục Bắc Xuyên cất giấu hàn ý, quả thực đúng như trong dự liệu. Rốt cuộc đã đến rồi

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: “nữ nhân này, thật đúng là thích lâm trạm sao?!” (1)

Editor: ☆ঌ๊Tωĩηkℓε☆

***

Trước có Lục Bắc Phàm làm ví dụ, mẹ Lục đương nhiên biết Lục Thiếu Nhân dẫn theo Lâm Trạm về Lục gia giới thiệu như thế là có ý gì.

Một đứa con hoang còn chưa đủ, mới đuổi ra không được mấy ngày lại tìm mang về thêm một đứa nữa, có thể thấy được những năm nay Lục Thiếu Nhân bên ngoài phong lưu như thế nào!

Mẹ Lục ném bát đũa lên bàn, tiếng va chạm đồ sứ biểu hiện rõ lửa giận trong lòng của chủ nhân giờ phút này. Bà lạnh lùng nhìn Lục Thiếu Nhân, chất vấn: "Ông đây là có ý gì?"

Lục Thiếu Nhân bảo Lâm Trạm ngồi ở vị trí của Lục Bắc Phàm lúc trước, sau đó trực tiếp ngồi ở trước mặt mẹ Lục, phân phó người hầu lấy thêm hai bộ

bát đũa nữa đến.

"Bà xem lại bà một chút đi, ở trước mặt bọn nhỏ la hét thành cái dạng gì rồi!"

"Tôi thành cái dạng gì?" Mẹ Lục cười lạnh, "Sao ông không tự nhìn lại bản thân mình thành cái dạng gì rồi đi?"

Lửa giận trong lòng mẹ Lục bị kìm nén hơn hai mươi năm.

Từ lúc bà gả vào Lục gia đến nay, cỗ lửa giận này chưa từng được dập tắt.

Truyện chỉ được đăng tải tại trang wordpress & wattpad của @My_Twinkle

Mối thông gia thương nghiệp từ trước đến nay không có nhiều chân tình ở bên trong, đạo lý gặp dịp thì chơi mẹ Lục rất rõ ràng, bà sẽ không ăn dấm chua càng sẽ không làm khổ bản thân. Thẳng đến về sau, xí nghiệp của gia tộc mẹ Lục bị sụp đổ, hết thảy đều thay đổi.

Mẹ Lục họ Lâm, tên là Lâm Mi.

Lâm gia cũng từng là dòng dõi môn đăng hộ đối với Lục gia, nhưng sau năm thứ hai kể từ khi mẹ Lục gả vào Lục gia, Lâm lão gia đột ngột qua đời, con cháu thi nhau chiếm đoạt tài sản, một xí nghiệp gia tộc to như vậy bị chia năm xẻ bảy, sớm đã không thể như trước kia được nữa.

Ở dạng gia tộc như Lục gia, nguyên nhân một người đàn bà có thể đứng vững gót chân, một là được chồng yêu, hai là đến từ thế lực gia tộc không thể khinh thường phía sau người đàn bà ấy.

Lâm Mi đã không được chồng yêu, lại không có sự ủng hộ của gia tộc phía sau, càng không có nghề nghiệp ổn định, không có cảm giác an toàn, không có gốc rễ chống lưng là việc khiến người lo lắng nhất.

May mà chính là, bà mang thai. Trong những ngày Lục Bắc Xuyên còn chưa lớn lên, bà cẩn thận sống qua ngày, ngay cả khi biết Lục Thiếu Nhân phong lưu ở nên ngoài, bà cũng không có cách nào khác, chỉ có thể nhịn, kìm nén. Cũng may Lục lão gia là người trọng quy củ, Lục Thiếu Nhân chơi thì chơi, nhưng những đứa con do mấy ả tình nhân không ra gì kia sinh thì một đứa cũng đừng nghĩ mang vào Lục gia!

Thẳng đến về sau Lục Bắc Xuyên lớn lên, năng lực của hắn xuất chúng, nhảy lên trở thành người cầm quyền của Lục gia, lúc này bà mới có thể mở mày mở mặt.

Bây giờ con trai không chỉ tỉnh lại, mà hai chân cũng khôi phục đứng lên được rồi, mẹ Lục còn có lí do gì mà phải kìm nén lửa giận nữa?

"Đầu tiên là Lục Bắc Phàm, sau lại đến Lâm Trạm, đứa nào cũng mang về nhà. Như nào? Coi Lục gia là bãi rác, thứ gì cũng có thể mang về sao?"

Mẹ Lục từ trước đến nay ở trước mặt người ngoài chưa từng hạ thấp con của Lục Thiếu Nhân. Nhưng sự việc lần này bà xem như thấy được rõ ràng rồi, Lục Thiếu Nhân người này ích kỷ lương bạc, làm việc gì cũng khiến cho người ta buồn nôn cực độ, vì cái gì bà còn phải cố kỵ mặt mũi của hắn nữa?

"Lâm Mi!" Lục Thiếu Nhân không nghĩ tới mẹ Lục dám ở trước mặt mọi người nói những này khiến hắn thật mất mặt, "Ở trước mặt tiểu bối bà chú ý thể diện một chút đi!"

"Thể diện? Vậy thể diện của ông đâu? Ông dẫn nó về Lục gia cha biết không?"

Lục Thiếu Nhân biểu lộ một bộ dáng không ngoài sở liệu, yếu ớt nói: "Việc này, cha đồng ý rồi."

Sắc mặt mẹ Lục trì trệ, hết sức khó coi, nửa ngày mới gian nan phun ra mấy chữ, không thể tin được nói, "Làm sao có thể!"

"Làm sao không thể được!" Lục Thiếu Nhân không vui, giọng điệu chính nghĩa trách cứ: "Bắc Xuyên mặc dù đã tỉnh lại rồi, nhưng bác sĩ cũng đã nói, có thể đứng lên hay không còn phải nhìn xem mấy cuộc trị liệu tiếp theo. Vạn nhất về sau không có cách nào đứng lên nữa, người thừa kế Lục gia cũng không thể là người tàn tật được, đúng không?"

Nói xong, Lục Thiếu Nhân thở dài, quay đầu nói với Lục Bắc Xuyên ngồi ở một bên: "Bắc Xuyên, con cũng đừng trách cha, chuyện này là ông nội con đáp ứng. Ông đến cùng đang cố kỵ cái gì con cũng nên rõ ràng, thân thể của con không tốt, việc ở công ty lại quá nhiều, toàn bộ gánh nặng đặt ở trên người con không tốt đối với việc khôi phục thân thể của con. Lâm Trạm tới cũng có thể chia sẻ một chút với con, đều là anh em thân thiết, người một nhà với nhau cả mà, không cần kiêng nể."

Lời này nói ra thật sự đường hoàng, mẹ Lục tức giận tới mức phát run.

Trái lại Lục Bắc Xuyên, biểu lộ lạnh lùng, tựa hồ không có việc gì có thể khiến cho hắn dao động, "Người một nhà? Anh em thân thiết? Làm giám định thân tử chưa? Xác định là người của Lục gia sao?"

"Đương nhiên, nếu như con không tin, cha có thể mang Lâm Trạm đi làm giám định thân tử luôn."

Lục Bắc Xuyên cười, "Được, vậy người giám định thân tử kia lúc nào đến rồi cha hẵng dẫn anh ta vào cửa Lục gia. Bây giờ, làm phiền cha bằng cách nào dẫn anh ta vào, thì dẫn anh ta ra ngoài như vậy."

"Lục Bắc Xuyên!" Lục Thiếu Nhân khó thở, "Trong mắt con còn có người cha này và ông nội con không? Nỗi khổ tâm của ông ấy chẳng lẽ con không hiểu sao? Tất cả mọi người là vì nghĩ cho thân thể của con!"

"Nếu như cha lo lắng cho tình trạng thân thể của tôi, vậy cha hoàn toàn có thể không cần lo lắng nữa rồi, bởi vì..." Lục Bắc Xuyên đứng lên, khom người kẹp một đũa đồ ăn cho mẹ Lục, "Tôi khôi phục lại cũng không tệ lắm."

Lục Thiếu Nhân kinh ngạc nhìn Lục Bắc Xuyên, một màn này của Lục Bắc Xuyên, triệt để khiến Lục Thiếu Nhân chấn kinh rồi, "Con... con có thể đứng lên sao?"

Lục Bắc Xuyên gật đầu, "Đúng thế."

"Khi... khi nào?"

Tâm tình mẹ Lục thật tốt, mở mày mở mặt, "Chính là từ hai ngày này a, ông luôn nói công ty nhiều việc, rất bận bịu, về sau ông không cần bận rộn như vậy nữa rồi, con trai sẽ đến công ty giúp ông."

Trên mặt Lục Thiếu Nhân một mảnh xanh trắng. Tin tức hắn nghe được chính là Lục Bắc Xuyên cả đời này cũng không thể đứng lên được, nhưng lúc này mới chỉ qua không có mấy ngày, Lục Bắc Xuyên vậy mà đã khôi phục khỏe mạnh rồi! Đánh cho hắn trở tay không kịp!

Dưới loại tình huống này, việc hắn dẫn Lâm Trạm trở về chính là đang làm trò cười!

Nếu người thừa kế của Lục gia khỏe mạnh, Lục lão gia tuyệt đối sẽ không cho phép hắn mang về nhà một đứa con riêng!

"Cho nên, cha cảm thấy Lục gia cần hai cái người thừa kế sao?" Con ngươi sắc bén của Lục Bắc Xuyên nhắm lại, nhìn về phía Lâm Trạm, "Đến như nào, ra ngoài như thế."

Trước mắt bao người, lời nói này coi như là một chút mặt mũi cũng không cho Lục Thiếu Nhân.

Nhưng nếu Lâm Trạm bởi vậy mà rời khỏi Lục gia, Lục Thiếu Nhân sẽ càng mất mặt hơn. Trầm mặc một lát, Lục Thiếu Nhân giọng điệu cứng ngắc, nói: "Chuyện này là do ông nội con đồng ý, bây giờ ông quay lại nhà cũ rồi, có chuyện gì cũng phải chờ ông trở về rồi hẵng nói."

Từ trước đến nay Lục Bắc Xuyên ra lệnh đã quen, "Cha cảm thấy tôi không thể làm chủ được Lục gia rồi?"

Vui lòng đọc tại trang chính chủ để ủng hộ editor ra chương nhanh nhất

Bầu không khí trên bàn bỗng trì trệ, người hầu đã rửa bát đũa sạch sẽ rồi lại không dám đưa tới, Lư quản gia bảo cô ta đưa bát đũa cho mình, tự mình đem đến trên bàn ăn.

"Lục tiên sinh đi làm cả ngày chỉ sợ cũng đã đói bụng rồi, ăn cơm trước đi," Nói xong, ông lại cười nói với Lục Bắc Xuyên: "Thiếu gia, ngài là chủ nhân của Lục gia, người này tới đây là khách, sao có thể đuổi người ra ngoài, thật không hợp quy củ."

Lư quản gia là người làm lâu năm trong nhà, từ lúc Lục Thiếu Nhân sinh ra vẫn là do ông chăm sóc, không ai dám không cho ông mấy phần mặt mũi.

Vậy nên vẫn là để ông hòa hoãn lại không khí là tốt nhất.

Lư quản gia đặt hai cái bát đũa ở trước mặt Lục Thiếu Nhân và Lâm Trạm, cười cười với thiếu niên từ lúc vào cửa đến giờ vẫn luôn hạ thấp giá trị tồn tại của mình.

Lục Thiếu Nhân thoáng tỉnh táo lại, cũng biết việc này không thể quá nóng vội, "Ăn cơm trước đi."

Ánh mắt đảo ở trên bàn cơm một vòng, cuối cùng đem ánh mắt đặt ở trên người Diệp Trăn và Diệp Tinh, "Cái này... Đây là?"

Giọng điệu mẹ Lục vẫn không tốt, "Kia là em gái song bào thai của Diệp Tinh - Diệp Trăn."

"Diệp Trăn? Thật sự là giống nhau như đúc, cha kém chút nữa còn nhìn không ra." Lục Thiếu Nhân cố tình dời đề tài.

Nhịp tim Diệp Trăn đập vang như sấm.

Từ lúc Lâm Trạm vào cửa, một khắc kia cả người cô liền lâm vào trạng thái vô cùng lo lắng, hỗn loạn trên bàn ăn một chút cũng nghe không lọt tai.

Tại sao kịch bản lại lệch cái thành dạng này rồi?

Lâm Trạm không phải hẳn là nên cố gắng phấn đấu làm việc ở bên ngoài, bằng vào chính sức mình không ngừng cố gắng vươn lên, dựa vào bàn tay vàng của nam chính trở nên thành công, sau đó trở về Lục gia vả mặt nhân vật phản diện sao? Sao lại ở đây bị nhân vật phản diện vả mặt?

Thân là một đứa con riêng, trở về Lục gia sẽ gặp phải đãi ngộ như thế nào trong lòng anh ta không phải rõ ràng nhất sao? Lục gia sớm đã là vật trong lòng bàn tay của Lục Bắc Xuyên. Lâm Trạm không có một cái gì, còn vọng tưởng móc từ trong túi hắn cái gì sao? Hay là đang mơ tưởng về Lục gia?

Không phải anh ta rất xem thường Lục gia, càng xem thường Lục Thiếu Nhân hơn sao? Thà chết cũng không muốn trở về Lục gia sao? Vậy tại sao bây giờ lại trở thành cá mè một lứa với Lục Thiếu Nhân rồi?

Bởi vì Diệp Tình trở về cho nên cũng đi theo trở về sao?

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, trong tiểu thuyết nói tình yêu của nam chính đối với Diệp Tình là quyết chí thề không đổi, tất cả cố gắng động lực đều là bởi vì Diệp Tình. Nếu Diệp Tình trở về, Lâm Trạm đi theo trở về cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng cái này cũng... Quá rối loạn...

Tâm tình Diệp Trăn như thế, Diệp Tình cũng đồng dạng tâm loạn như ma, nhìn lên đồ ăn phong phú trước mặt, khó mà nuốt xuống.

Cô ta cho là giữa cô ta và Lâm Trạm không còn gì để giấu nhau nữa, nhưng Lâm Trạm lại chưa từng nói với cô ta hắn là con riêng của Lục gia, bất kể là đời này hay là đời trước cũng chưa từng nói. Thật không nghĩ đến, hắn vẫn còn có chuyện giấu diếm mình, một mực lừa gạt mình!

Bây giờ lại đang ngồi ở đây, không hề chớp mắt nhìn cô ta là đang tính toán cái gì?!

Còn thật sự coi mình là tiểu cô nương kiếp trước mặc hắn lừa gạt sao?

Ánh mắt như có như không của Lâm Trạm quá mức chói mắt, khiến Diệp Tình phá lệ khó xử.

Lục Bắc Xuyên cười khẽ, "Tại sao Lâm tiên sinh cứ nhìn Diệp Tình vậy?"

Đôi mắt Lâm Trạm trầm xuống, từ sau đêm đó biết Diệp Tình vì em gái mà quay về Lục gia, hắn liền hạ quyết tâm muốn mang Diệp Tình rời khỏi cái vòng xoáy này. Từ lúc bắt đầu đi vào Lục gia lần đầu tiên, hắn liền nhận ra Diệp Tình.

Lâm Trạm tròng mắt, "Không có gì."

Diệp Tình mỉm cười, quan tâm kẹp một khối xương sườn cho Lục Bắc Xuyên, "Không phải nhìn em, là đang nhìn Trăn Trăn."

Lục Bắc Xuyên nhìn cô ta, ánh mắt tối sầm, giọng nói lạnh thấu xương, một đôi mắt sáng như đao đâm thẳng về phía Diệp Tình, "Nhìn Trăn Trăn?"

Diệp Tình tay nắm chiếc đũa khẽ run lên, cô ta ở trước mặt Lục Bắc Xuyên từ trước đến giờ luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, chưa từng dám có nửa phần vượt quá giới hạn. Nhưng thái độ của Lục Bắc Xuyên đối với cô ta quá mức lãnh đạm, thậm chí còn có thể nói là chán ghét. Lục Bắc Xuyên nhu tình mật ý của đời trước cô ta thấy tựa hồ còn ở trước mắt cô ta, chỉ cần thoáng nhớ tới, liền khiến cô ta bỗng dâng lên một cỗ cảm giác thất bại tột cùng.

Cô ta cười gượng, "Bạn trai của Trăn Trăn, chính là Lâm Trạm."

"Cái gì?" Ánh mắt mẹ Lục lưu chuyển qua lại trên người Lâm Trạm và Diệp Trăn, dường như không thể tin được.

Cha Lục cũng nghi hoặc nhìn cô ta, "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Diệp Tình cười cười giải thích: "Là như vậy, trước đó cha mẹ con không đồng ý hôn sự của Trăn Trăn và Lâm Trạm, cho nên hai người liền hẹn nhau bỏ trốn. Con thấy cha mẹ lo lắng vô cùng, mẹ con còn bị bệnh cấp tính, cho nên liền nhờ Bắc Xuyên hỗ trợ tìm Trăn Trăn. May mà hôm nay Bắc Xuyên tìm được."

Diệp Tình nhìn Diệp Trăn một chút, thần sắc cảnh cáo dưới đáy mắt liếc qua là thấy ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-2: “Nữ Nhân Này, Thật Đúng Là Thích Lâm Trạm Sao?!” (2)

Editor: ☆ঌ๊Tωĭηƙℓε☆

***

"Thì ra là như vậy..." Cha Lục nhìn Lâm Trạm, "Thì ra con bé chính là bạn gái của con."

Sắc mặt Lâm Trạm cực kỳ khó coi. Hắn biết Diệp Trăn đóng giả Diệp Tình gả đi, nhưng vẫn có thể nhận ra người bây giờ đang ngồi ở bên cạnh Lục

Bắc Xuyên là Diệp Tinh chứ không phải là Diệp Trăn. Nhưng lời nói này của Diệp Tinh lại khiến cho hắn cảm thấy vô cùng lạ lẫm. Cô gái trong trí nhớ của hắn là một người lương thiện, hào phóng, kiêu ngạo; nhưng người phụ nữ trước mắt này dường như giờ đã biến thành một người lạnh lùng và kín đáo.

Rõ ràng cô ấy mới là người bỏ trốn cùng mình, nhưng lại có thể bình tĩnh đẩy hết mọi chuyện lên người Diệp Trăn!

Lâm Trạm tay cầm chiếc đũa nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay ẩn hiện rõ ràng.

Ngay tại thời điểm hắn không thể nhịn được nữa, lại tựa hồ có người đạp đạp chân của hắn ở dưới gầm bàn.

Theo bản năng, hắn quay sang nhìn Diệp Trăn. Diệp Trăn ngồi ở phía đối diện cúi thấp đầu, sắc mặt đỏ lên, lặng lẽ cười lắc đầu với hắn, đáy mắt chứa đầy khẩn cầu.

Ánh đèn trên trần nhà bị chia thành những mảnh vụn, chiếu xuống đáy mắt cô, khắc sâu vào đó như ẩn chứa những ngôi sao rực rỡ.

Trong nháy mắt đó, lửa giận dưới đáy lòng Lâm Trạm đột nhiên tiêu tán, lực đạo cầm chiếc đũa giảm xuống.

Nữ hài tử này từ nhỏ đến lớn đều vô cùng bình thường, nhưng ở thời khắc mấu chốt lại dũng cảm hơn so với bất luận kẻ nào. Lúc chị gái phấn đấu quên mình bỏ trốn vì yêu, lại nguyện ý dùng phương thức ủy khuất bản thân để bảo vệ chị của mình, bảo vệ Diệp gia, gả cho một người thực vật không có tương lai.

Bây giờ người đã tỉnh rồi, cái gì cũng không đạt được cô lại cam tâm tình nguyện rời đi, thậm chí còn tự nguyện cõng trên lưng cái thanh danh bỏ trốn theo trai mà người chị vội vã không nhịn nổi muốn vứt bỏ.

Diệp Tinh giải thích xong, phát hiện Diệp Trăn và Lâm Trạm có quan hệ, ánh mắt của mẹ Lục nhìn Diệp Trăn lại không hòa khí bằng lúc mới tới nữa, "Diệp Trăn, theo lý mà nói dì không phải người nhà của con nên không có tư cách nói con, nhưng nếu con là em của Tình Tình, dì vẫn nên khuyên với con hai câu. Bây giờ con vẫn chưa biết lòng người hiểm ác ra sao, chỉ toàn biết yêu đương, đầu óc nóng lên bỏ trốn với bạn trai mà thôi. Dì hỏi con, có nghĩ tới tương lai sau này hay không, có nghĩ tới cha mẹ trong nhà hiện tại gấp thành cái dạng gì rồi không!"

Diệp Trăn cười cười, thấp giọng nói: "Dì à, Lâm Trạm anh ấy rất tốt, trước kia con và Lâm Trạm không làm lớn chuyện nên không cân nhắc nhiều thứ, về sau bọn con sẽ nói chuyện cẩn thận với cha mẹ."

"Vậy là tốt rồi, con quả thực là đứa bé ngoan, chỉ là hơi đơn thuần một chút mà thôi. Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, lâu ngày mới có thể nhìn thấu được lòng người, cha mẹ con là người từng trải, ánh mắt nhìn người chắc chắn sẽ không sai đâu."

Diệp Trăn gật đầu liên tục, trong lòng lại mặc nhiệm thay nam chính.

Mặc dù ở bên ngoài phấn đấu có chút gian khổ, nhưng làm sao anh ta lại có thể cam tâm tình nguyện nghe mấy câu đối thoại móc mỉa như này ở Lục gia?

Phồn hoa bên ngoài thế gian không lo đi hưởng thụ, hết lần này tới lần khác đến đây chịu đựng.

Tình yêu quả thật là khiến người mù quáng.

Diệp Trăn lặng lẽ đạp đạp chân Lâm Trạm dưới gầm bàn, cười ra hiệu hắn bỏ qua cho.

Nam chính nha, tất cả chèn ép đều biến thành động lực để hắn cố gắng!

Nhưng tất cả những việc này ở trong mắt Lục Bắc Xuyên lại biến thành Diệp Trăn và Lâm Trạm tình chàng ý thiếp liếc mắt đưa tình, còn có động tác nhỏ dưới gầm bàn đừng tưởng rằng hắn không biết!

Lòng bàn tay Lục Bắc Xuyên giấu dưới bàn lặng lẽ nắm chặt. Vốn dĩ thắng lợi đã nằm chắc trong lòng bàn tay rồi nhưng lại bởi vì tuồng kịch này của Diệp Trăn mà bị phá hỏng luôn rồi.

Lúc trước nữ nhân này ở trước mặt mình nói cô ấy thích Lâm Trạm, hắn còn coi là tất cả đều là giả, lại không nghĩ đến cái nữ nhân này, thật đúng là thích Lâm Trạm!

***

Sau khi ăn cơm xong, Lục Thiếu Nhân lại lấy cớ dẫn Lâm Trạm đến thư phòng. Mẹ Lục sắp xếp cho Diệp Trăn ở phòng khách, cả một ngày bận bịu Diệp Trăn rốt cục cũng có thời gian riêng để có thể nghỉ ngơi thật tốt. Cầm lấy áo ngủ người hầu đưa tới sau đó vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Truyện chỉ được đăng tại trang wordpress & wattpad của @My_Twinkle

Phòng khách chỗ cô ở không có phòng vệ sinh riêng, chỉ có thể lên phòng vệ sinh trên lầu hai để tắm rửa.

Chất vải áo ngủ người hầu đưa tới là tơ lụa, kiểu dáng rất phổ thông, tắm nước nóng xong Diệp Trăn liền cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi của một ngày gió táp mưa rào nháy mắt được gột rửa hết đi.

Tắm rửa xong, Diệp Trăn một bên dùng khăn lông lau tóc còn ướt, một bên kéo dép lê đi khỏi phòng tắm.

Vừa ra khỏi phòng tắm, từ bên trong phòng rửa mặt liền kề phòng tắm dường như truyền đến tiếng nói chuyện.

Âm thanh kia tựa hồ còn có chút giống Diệp Tinh.

Bên trong phòng rửa mặt nhỏ hẹp, Diệp Tinh đứng đối diện Lâm Trạm. Từng là người yêu ba năm, mới tách ra có mấy ngày, ôn nhu đã từng cũng không còn sót lại chút gì.

"Lâm Trạm, anh có ý gì? Tại sao xưa nay không nói cho tôi biết anh là con riêng của Lục gia?"

Đối mặt với việc Diệp Tinh chất vấn, Lâm Trạm giải thích nói: "Anh không nói cho em biết là bởi vì cho tới bây giờ anh chưa từng coi mình là người của Lục gia. Trước đó anh đã nói với em rồi, người thân duy nhất ở trên đời này của anh chính là mẹ anh, hiện tại mẹ anh đi rồi, trên thế giới này ngoại trừ em anh không còn ai nữa."

"Anh đây là giảo biện! Nếu quả thật anh yêu tôi sẽ không giữ lại chút bí mật nào, toàn bộ nói cho tôi rồi!"

Lâm Trạm im lặng.

Đối với việc này hắn xác thực không nên giấu diếm Diệp Tinh.

Trong không gian chật hẹp tràn ngập hương thơm sữa tắm Diệp Tinh vừa mới tắm xong, ngọt ngào lại không cảm thấy nó rẻ, hoàn toàn tương phản với mùi hương tươi mát lúc trước.

Lâm Trạm bắt đầu có chút hiểu ra, nữ nhân trước mắt này, có lẽ kể từ sau khi cô ấy rời đi, rốt cuộc đã không thuộc về hắn nữa.

Thế nhưng là, hắn không cam tâm!

"Tinh Tinh, chúng ta còn có cơ hội, em đi theo anh đi."

"Đi theo anh? Tại sao tôi phải đi theo anh? Tôi hiện tại đã là vợ của Lục Bắc Xuyên rồi!"

"Em đừng có ngốc nữa!" Lâm Trạm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Ngay cả anh cũng nhìn ra được, chẳng lẽ em lại nhìn không ra sao? Lục Bắc Xuyên hắn ta căn bản không có một chút cảm giác đối với em. Chẳng lẽ em nguyện ý sống ở bên trong cuộc hôn nhân không có tình yêu này đến hết đời sao? Em quên lúc trước đã nói với anh như nào sao? Em nói mặc kệ anh cái gì cũng không có, cũng nguyện ý đi theo anh!"

Hồi còn trẻ có một lần Diệp Tinh được người hỏi, cô ta nguyện ý ngồi cười ở ghế đằng sau xe đạp, hay là nguyện ý ngồi khóc ở trong xe BMW.

Vui lòng đọc tại trang chính chủ để ủng hộ editor

Khi đó Diệp Tinh có BMW, cho nên cô ta hăng hái trả lời nói, nguyện ý ngồi cười ở ghế sau xe đạp.

Nhưng sau khi trải qua cuộc sống củi gạo dầu muối (*) đời trước, lại nhìn thấy Diệp Trăn hạnh phúc mỹ mãn, cô ta lại hối hận không thôi.

(*) Ý chỉ một cuộc sống bình thường. Nhưng đối với Diệp Tinh thì có lẽ là khó khăn =))

Lúc ấy cô ta liền có suy nghĩ, mà nghĩ một lần lại nhịn không được nghĩ tiếp, nếu như lúc trước cô ta không chắp tay nhường thân phận bà Lục của mình cho người khác, vậy hiện tại người đang ngồi ở trong xe Bentley hẳn là cô ta mới đúng!

Nhân sinh của Diệp Trăn, cũng đã là cô ta rồi!

Diệp Tinh lắc đầu, giọng điệu bình tĩnh, "Không, đây không phải tôi nói."

Lâm Trạm cho là cô ta đang cố ý phủ nhận, "Em đừng tự lừa gạt mình nữa. Tinh Tinh, theo anh đi. Anh thề, anh sẽ cố gắng để em được sống một cuộc sống tốt nhất."

Trong bóng tối, Diệp Tinh nhìn ánh mắt Lâm Trạm.

Lâm Trạm tuổi trẻ khinh cuồng, tướng mạo soái khí, thành tích ưu việt, cho nên được nhiều người yêu mến, là nhân vật phong vân vang dội toàn trường. Lúc đó cô ta còn không hiểu cuộc sống, không hiểu xã hội, đâm đầu vào thiếu niên trong sáng trên sân bóng rổ, tư vị rung động thời thanh xuân xác thực khiến cô ta khó mà quên.

Nhưng sau khi trải qua nhưng khó khăn của đời trước, quãng thời gian thanh xuân ngắn ngủi sớm đã trở nên không còn quan trọng nữa rồi. Cuộc sống dài dằng dặc, nhân sinh bôn ba vất vả, ai còn có thời gian và tinh lực để nhớ lại tư vị tình yêu nữa?

"Lâm Trạm, người nói lời này thật ra không phải tôi, mà là Diệp Trăn."

Lâm Trạm nhíu mày, "Em có ý gì?"

"Cũng đến nước này rồi, tôi liền nói thật cho anh biết," Diệp Tình bình tĩnh nói: "Năm đó người viết hơn hai mươi bức thư tình cho anh không phải tôi; người làm công cùng anh cũng không phải tôi; người thấy anh té xỉu đưa anh đi bệnh viện, người ở trong bệnh viện không ngủ không nghỉ chăm sóc mẹ anh càng không phải là tôi. Tôi sẽ không viết loại thư tình cảm động kia; tôi cũng sẽ không đi làm loại công việc bẩn thỉu ở trong quán ăn đó; anh cao như vậy tôi vác không nổi anh; nếu phải chăm sóc mẹ anh thì tôi sẽ mời người giúp việc,... Người làm những việc này chính là Diệp Trăn, hết thảy đều là Diệp Trăn làm anh biết không?"

Lâm Trạm hô hấp trì trệ, giống như ý thức không kịp phản ứng, "Em... Có ý gì?"

"Tôi có ý gì chẳng lẽ anh còn không rõ sao?" Diệp Tình không thèm đếm xỉa, thốt ra, "Tất cả những việc đó đều là do cô em gái kia của tôi làm. Nó ngây thơ sinh tự ti, trầm mặc ít nói, đối với người tốt xưa nay không dám nói thẳng. Nó thích anh thế nhưng lại sợ anh không thích nó. Không dám nói mình là Nhị tiểu thư cái gì cũng không biết của Diệp gia, chỉ dám nói mình là Đại tiểu thư cái gì cũng biết, thành tích ưu việt, được người người yêu mến của Diệp gia mà thôi!"

"Nhưng... thế nhưng là... Không! Việc này không có khả năng! Em đang gạt anh."

"Tôi lừa anh làm gì? Tôi có cần phải lừa anh không? Nếu như anh không tin thì anh đi hỏi Diệp Trăn đi, hỏi xem nó có thích anh hay không!"

Lời này của Diệp Tình, tựa hồ lật đổ tất cả nhận biết những năm nay của Lâm Trạm. Hắn nghẹn ngào, giống như có đồ vật gì ngăn chặn ở cổ họng khiến hắn một câu cũng nói không nên lời. Những việc hắn cho rằng là hồi ức trân quý nhất cùng Diệp Tình, lại không phải thuộc về hắn và Diệp Tình, trời xui đất khiến, mà là thuộc về Diệp Trăn?

"Thế nhưng... Những chuyện kia nếu như không phải cô làm, vậy làm sao mà cô biết được?"

Diệp Tình trầm mặc nhìn hắn, nửa ngày mới nói: "Nó... Có viết một quyển nhật ký. Trong cuốn nhật ký đó viết tất cả những chuyện có liên quan tới anh. Sau này quyển nhật ký đó bị tôi thấy được."

"Cho nên cô..."

"Lâm Trạm, cho tới bây giờ nói những lời này cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi. Tôi biết, tôi nợ Diệp Trăn rất nhiều, bây giờ tôi nguyện ý trả lại tất cả những gì tôi nợ nó trả lại cho nó, bao gồm cả anh."

Lâm Trạm cười hai tiếng, "Trả lại cho cô ấy? Tôi là đồ vật mà cô có thể đưa tới đưa lui sao?"

"Tôi cảm thấy, sở dĩ anh yêu tôi, có nguyên nhân rất lớn là bởi vì những sự việc nó và anh trải qua cùng nhau. Có lẽ anh nên thử..."

—— "Tại sao em lại ở đây?" Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm thấp giàu từ tính.

Ngoài cửa có người!

Diệp Tình vội vàng ngậm miệng, ngừng thở nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Vội vàng không kịp chuẩn bị, cửa phòng rửa mặt bị người một tay đẩy ra.

Ánh đèn trong hành lang nháy mắt lan tỏa toàn bộ phòng rửa mặt, Lâm Trạm đưa lưng về phía cửa, bao phủ Diệp Tình ở bên trong. Bóng đèn hắt xuống, hình bóng Diệp Tình mơ hồ lộ ra không rõ.

Ở bên ngoài phòng rửa mặt, Lục Bắc Xuyên đứng ở bên cạnh Diệp Trăn, nhìn thoáng qua Diệp Tình và Lâm Trạm ở trong phòng rửa mặt, thấp giọng, trong giọng nói không mang theo thiện ý, "Hai người đang nói cái gì vậy? Không cần lén lén lút lút như vậy, có thể vào trong phòng nói chuyện bình thường mà."

Diệp Tình không rõ ràng cho lắm, đang chuẩn bị lên tiếng giải thích, liền nhìn lấy tay Lục Bắc Xuyên ôm eo nhỏ của Diệp Trăn, giọng điệu thân mật, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, "Đã trễ như vậy rồi, chúng ta cũng đi về nghỉ ngơi thôi."

Lúc này Diệp Tình mới phát hiện, cô ta và Diệp Trăn mặc áo ngủ giống nhau.

Lục Bắc Xuyên hình như... Nhận lầm người rồi.

Nhưng cô ta và Lâm Trạm là cô nam quả nữ, hai người ở trong phòng rửa mặt chật hẹp này phải giải thích như thế nào?

Diệp Trăn vốn chỉ là đứng nghe lén ở góc tường, làm sao biết Lục Bắc Xuyên sẽ ra ngoài chặn ngang, còn mắt què nhận lầm người.

Cô nhìn áo ngủ tơ lụa kiểu dáng phổ thông trên người mình, lại nhìn áo Diệp Tình đàn mặc trên người, chính là cùng một kiểu dáng.

Dưới tình huống ánh đèn ảm đạm như thế khó tránh khỏi sẽ nhận lầm người, nhưng thấy Diệp Tình như vậy, việc này dù có giải thích cũng không thể nào.

Nhưng nếu không giải thích...

Diệp Trăn bị Lục Bắc Xuyên ôm, toàn thân cứng ngắc.

Không dám động đậy.

***

Editor có lời muốn nói:

Thôi bỏ bà Diệp Tinh về với vòng tay của em đi anh Lâm Trạm ơi =))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chịu đựng thôi chứ sao

Editor & Beta-er: ☆ঌ๊Tωĩηkℓε☆

***

Diệp Trăn quả thực có nỗi khổ lại khó nói, chỉ đứng nghe lén ở góc tường mà thôi, ngược lại khiến chính mình gặp rắc rối.

Bị Lục Bắc Xuyên ôm eo, toàn thân Diệp Trăn cứng ngắc như tượng gỗ, đi theo Lục Bắc Xuyên vào trong phòng.

Cô vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt, trên người còn bốc hơi nóng, toàn thân bởi vì vừa mới ngâm trong nước nóng nên bộ quần áo ngủ bó sát vào làn da trắng nõn, gương mặt hiện lên tia ửng đỏ

Lục Bắc Xuyên lấy máy sấy lấy ra đưa cho cô, Diệp Trăn trong lúc nhất thời không cầm lấy.

"Sao vậy? Muốn để anh sấy giúp em sao?" Lục Bắc Xuyên giống như cười mà không phải cười.

Nói đùa cái gì vậy?

Diệp Trăn liền tranh thủ cầm lấy máy sấy, quay đầu ngồi ở trước bàn trang điểm quay sấy tóc.

Lục Bắc Xuyên thản nhiên nhìn một chút, sau đó đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy và cọ rửa từ phòng tắm truyền đến, Diệp Trăn mắt nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, tâm loạn như ma.

Hết thảy chuyện này nhìn thì có vẻ như rất hợp tình hợp lý, nhưng nghĩ lại, tại sao lại cảm thấy trùng hợp như vậy nha?

Tầng hai không phải nơi phòng ở của Lục Bắc Xuyên, tại thời điểm cô đang nghe lén Diệp Tinh nói chuyện với Lâm Trạm hắn liền vừa đúng lúc xuất hiện, lại vừa đúng lúc cô đang mặc trên người một bộ quần áo ngủ giống nhau như đúc với Diệp Tinh. Chị em song bào thai nguyên bản dáng dấp đã rất giống nhau, dưới tình huống ánh đèn lờ mờ mà hai người còn mặc cùng một bộ quần áo, xác thực rất khó mà phân biệt.

Nhưng nhiều chuyện trùng hợp như vậy, liền không nhất định đã là trùng hợp.

Huống chi Lục Bắc Xuyên này là người hay quỷ cô còn chưa biết rõ ràng, sao có thể cứ như vậy mơ hồ trở về phòng rồi lên giường cùng hắn.

Bây giờ Lục Bắc Xuyên đi tắm, là một cơ hội tốt.

Truyện chỉ được đăng tại trang wordpress & wattpad của @My_Twinkle

Nghĩ xong, Diệp Trăn đặt máy sấy xuống, mặc cho nó ở trên bàn tiếp tục công việc, nhón chân lên nhẹ nhàng đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua phòng tắm, kính mờ trên cửa còn phản chiếu ra dáng người cao lớn của Lục Bắc Xuyên. Thân ảnh kia rõ ràng là trong phòng tắm, thế nhưng lại đem đến cho Diệp Trăn cảm giác cô đang nhìn thấy ảo giác.

Hồi tưởng lại hết mọi chuyện xảy ra từ sau khi trở về từ sân bay, tựa như hết thảy đều một mực nằm ở trong tay Lục Bắc Xuyên.

Tâm Diệp Trăn nhảy một cái, không khỏi chột dạ cắn răng, nhấc chân lên, lặng lẽ đi qua cửa phòng tắm, không phát ra một chút tiếng động nào.

Cô bịt miệng nín thở, nhẹ nhàng cầm lấy tay nắm cửa, chậm rãi, chậm rãi vặn mở, tận lực để khiến cho khóa cửa không phát ra tiếng, kinh động đến Lục Bắc Xuyên.

Tiếng máy sấy đặt trên bàn trang điểm vẫn còn, tiếng tắm gội trong phòng tắm cũng vẫn còn, một tiếng ken két nhỏ bé truyền đến trong tai Diệp Trăn đang chột dạ lại giống như một tiếng sấm chớp kinh thiên động địa. Chậm rãi kéo cửa ra, liền thấy Lư quản gia bưng một chén sữa bò đứng ở ngoài cửa, giống như chờ đã lâu.

"Chào buổi tối Diệp tiểu thư."

Bất ngờ không kịp đề phòng, Diệp Trăn bị dọa giật nảy mình, nửa ngày một câu cũng nói không nên lời.

Cùng lúc đó, tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, động tĩnh ở nơi này chỉ sợ đã bị Lục Bắc Xuyên nghe được rồi. Diệp Trăn mang vẻ mặt đau khổ xấu hổ cười nói: "Chào buổi tối Lư quản gia, Lục... Bắc Xuyên anh ấy vẫn còn đang tắm, có chuyện gì không ạ?"

Lư quản gia cười nói: "Là thiếu gia phân phó tôi mang lên cho cô sữa bò. Vẫn còn đang nóng, cô mau uống lúc còn nóng đi. Rất tốt cho giấc ngủ đấy."

Vừa nhìn thấy cái chén sữa bò này, Diệp Trăn liền nghĩ đến ly sữa bò lúc trước đó Lư quản gia từng bỏ "thuốc" vào.

Nhưng cô cũng biết Lư quản gia là có lòng tốt, tất nhiên sẽ không lôi việc này ra mà làm tổn thương trái tim của một ông lão hiền lành.

Cửa phòng tắm mở ra, trên đầu Lục Bắc Xuyên còn chảy xuống vài giọt nước. Trên người hắn chỉ mặc một bộ áo choàng tắm màu trắng, lồng ngực nửa lộ, cơ ngực hiển hiện vô cùng quyến rũ, mặt không biểu tình nhìn lướt qua Diệp Trăn, cầm lấy ly sữa bò trong tay Lư quản gia.

"Phiền Lư quản gia quá. Nơi này hết việc rồi, ngài mau đi nghỉ ngơi đi."

Lư quản gia cười hòa ái nói: "Vậy tôi đi trước. Hai vị, chúc ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Đóng cửa phòng lại.

Lục Bắc Xuyên bưng ly sữa bò ấm áp để ở trước bàn trang điểm, sau đó lại cầm lấy máy sấy Diệp Trăn đặt lên bàn vẫn còn đang tiếp tục làm việc của nó.

"Đến đây." Nhìn thoáng qua Diệp Trăn đang đứng cạnh cửa do dự, Lục Bắc Xuyên thản nhiên nói.

Giờ phút này Diệp Trăn chột dạ tới cực điểm, biểu cảm trên mặt Lục Bắc Xuyên vẫn không hề thay đổi, nhìn không ra nửa phần mánh khóe càng khiến cho cô thấp thỏm hơn. Không tình nguyện đi tới, bị Lục Bắc Xuyên kéo ngồi xuống ở trước bàn trang điểm, một chén sữa bò được đưa tới trước mặt cô.

Vụ sữa bò kia thực sự đã để lại bóng ma cho cô. Vạn nhất bên trong thật sự có thuốc, nếu như đứa bé trong bụng của cô thật sự là của Lục Bắc Xuyên, như vậy buổi tối hôm nay chẳng phải là sẽ bị Lục Bắc Xuyên muốn làm gì thì làm sao?

Nhìn Diệp Trăn do dự, Lục Bắc Xuyên thấp giọng nói: "Sao vậy? Không phải em nói sữa bò trợ giúp cho giấc ngủ cho nên mỗi buổi tối đều muốn uống, hôm nay tại sao không uống?"

Diệp Trăn tất nhiên không thể để lộ ra sơ hở, đành miễn cưỡng cười cười, bưng ly sữa bò ấm áp kia lên, chậm rãi uống.

Thẳng đến khi ly thủy tinh kia đã thấy đáy, lúc này Lục Bắc Xuyên mới cầm máy sấy tóc lên sấy cho Diệp Trăn.

Nhẹ tay ôn nhu vỗ về chơi đùa tóc của cô, cực kì tỉ mỉ, rất tinh ý điều chỉnh nhiệt độ vừa vặn, không lạnh cũng không nóng.

Lòng Diệp Trăn run lên, giật mình một chút.

Ban ngày Lục Bắc Xuyên lạnh lùng như vậy, tại sao đến buổi tối lại giống như biến thành người khác rồi?

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc thấp thỏm của Diệp Trăn, Lục Bắc Xuyên mặt vẫn không đổi sắc, tiếp tục sấy khô tóc cho cô.

Tóc của Diệp Trăn mềm mại đen nhánh. Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng cầm lấy sấy khô, tóc liền trượt đi từ trong khe hở, kém chút thì bắt không kịp.

Vui lòng đọc tại trang chính chủ để vả mặt trang ăn cắp truyện giùm editor

Tựa như người ở trước mặt này, vừa mới không để ý một chút, liền nghĩ hết biện pháp muốn rời khỏi hắn.

Đợi sau khi xử lý xong việc của Lục gia, hắn vẫn là nên nhanh chóng công bố thân phận của cô thì hơn. Sớm đoạt mất tâm tư muốn rời khỏi hắn của nữ nhân này càng tốt. Lục Bắc Xuyên trầm mặc nghĩ.

Sau khi tóc đã khô, Diệp Trăn dần dần cảm thấy buồn ngủ, ngáp một cái nước mắt đều chảy ra, quả nhiên lại bị tên vương bát đản này hạ dược rồi.

Cô nhìn đôi chân Lục Lục Bắc Xuyên ở trong gương, cái đùi rắn chắc lộ ra trong không khí. Tâm ý viên mãi nhớ đến những giấc mộng xuân kia vào ban đêm, không khỏi cam chịu nghĩ, còn có thể làm sao đây, bây giờ mình cũng là cá trong chậu rồi, chạy không thoát, trốn cũng không xong, vậy thì đành

ngủ đi, dù sao đứa bé cũng có rồi.

"Mệt rồi?"

Diệp Trăn nhẹ gật đầu.

Lục Bắc Xuyên tắt máy sấy, "Vậy đi ngủ đi."

Diệp Trăn run rẩy đứng dậy, đứng cũng không vững, lọ mọ bò lên giường. Nệm cảm giác rất mềm mại lại vô cùng dễ chịu, mùi hương quen thuộc trong chăn phả vào mặt, cô hài lòng cọ xát trên giường, đầu vừa mới chạm gối, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Lục Bắc Xuyên tắt đèn lớn trong phòng, thay vào đó là đèn ngủ ánh sáng yếu ớt ôn hòa ở đầu giường. Hắn đứng ở bên giường nhìn Diệp Trăn một lát, sau đó đi vào phòng tắm lấy khăn lông lau khô tóc mình, lên giường.

Nằm chung giường chung gối cùng người hơn một tháng, khoảng thời gian này trên cái giường này lại chỉ có một mình hắn, quả thực có chút không quen.

Những ngày này hắn kiệt lực cẩn thận, nhìn như mọi chuyện đều có vẻ kín kẽ không lọt sơ hở, nhưng chỉ có mình hắn biết, chỉ cần có một tia sơ hở thôi, Diệp Trăn rất có thể sẽ cao chạy xa bay. Nữ nhân này vô tình như vậy, nói đi là đi, nửa điểm tình cảm cũng không để lại cho hắn!

Đêm nay có người nằm bên, lòng hắn bỗng nhiên liền bình tĩnh lại.

Một năm trước Lục Bắc Xuyên trên đường đến sân bay đột nhiên gặp tai nạn xe cộ, kém chút thì mất mạng. Nhưng dù cho vẫn còn sống, hắn cũng chỉ có thể nằm liệt ở trên giường bệnh trong thời gian gần một năm, không chết cũng không sống.

Về sau mặc dù đã thức tỉnh từ trong trạng thái người thực vật, nhưng từ phần eo trở xuống lại bị tê liệt, căn bản không thể cử động. Vì không muốn đánh cỏ động rắn, hắn nhắm mắt tiếp tục giả bộ hôn mê. Trong quãng thời gian đó hắn cảm thụ được sâu sắc sự qua loa của hộ công và người hầu trong nhà, ông nội thở dài, mẹ khóc lóc kể lể và người cha giả nhân giả nghĩa, tất cả hắn đều ghi tạc ở trong lòng.

Lão gia sở dĩ thở dài bất quá chỉ là cho rằng từ đây Lục gia đã thiếu mất một người thừa kế ưu tú, mẹ khóc lóc kể lể bất quá chỉ là bởi vì nhìn thấy con trai không còn tương lai, còn cha giả nhân giả nghĩa chỉ là đang ăn mừng vì kế hoạch của mình rốt cuộc đã thành công mà thôi.

Duy chỉ có Diệp Trăn, tận lòng chăm sóc cho hắn, biết lúc nào thì hắn lạnh lúc nào thì hắn nóng, biết lúc nào hắn nằm không thoải mái, vô cùng quan tâm chăm sóc tỉ mỉ, còn vì hắn mà học tập những tên hộ công kia cách xoa bóp.

Ngay cả William cũng nói, hắn có thể khôi phục nhanh như vậy, có công lao rất lớn là nhờ quãng thời gian kia Diệp Trăn tỉ mỉ chăm sóc.

Trong thời gian một tháng đó, Diệp Trăn thành công hòa giải không ít oán hận trong lòng hắn.

Hắn biết sau mỗi lần Diệp Trăn xoa bóp cho hắn đều rất mệt mỏi, theo lý mà nói ban ngày mệt nhọc quá độ ban đêm đều sẽ ngủ rất ngon, nhưng Diệp Trăn ban đêm lại ngủ không được an ổn, thường xuyên gặp ác mộng bừng tỉnh, còn nói mê nói sảng.

Sữa bò là chất xúc tác tốt nhất cho giấc ngủ của cô.

Hắn nằm nghiêng nhìn Diệp Trăn, tay vỗ về trên cái bụng bằng phẳng của cô, chỗ ấy đang mang một sinh mệnh nhỏ, thuộc về hắn và Diệp Trăn.

Bất luận là nam hay là nữ, hắn cũng sẽ giáo dục cho đứa bé trưởng thành thật tốt, trở thành một người thiện lương giống mẹ của nó. Hắn cũng sẽ trở thành một người cha tốt, tuyệt đối sẽ không để đứa bé đi trên vết xe đổ của hắn nữa.

Lúc trước cô ấy chăm sóc mình, tự mình xử lý Lục Bắc Phàm thay hắn, món nợ ân tình này, không bằng để hắn dùng cả đời này trả cho cô.

Điện thoại di động ở đầu giường vang lên, Lục Bắc Xuyên xuống giường đi đến trước cửa sổ đứng ở một góc nghe máy.

"Lục tiên sinh, người đã bắt được rồi, kế tiếp xử lý như thế nào?"

Một năm trước hắn nắm quyền quản lý Lục thị, đó là thời khắc danh tiếng vô lượng, là mũi nhọn khiến người người phải tránh né, mà tất cả kế hoạch này vẻn vẹn chỉ bởi vì Lục Thiếu Nhân muốn đoạt lấy quyền quản lý Lục gia mà thôi.

Lục Bắc Xuyên tự hỏi, từ trước đến nay hắn đều là một người có thù tất báo, huống chi tình cha con của hắn và Lục Thiếu Nhân đã sớm bị trừ khử ngay trong những năm tháng tranh quyền đoạt thế này đến hầu như không còn nữa rồi. Hai cha con cách sơn cách nước, sớm đã có dã tâm riêng.

Tình thương của cha đối với Lục Bắc Xuyên mà nói sớm đã không phải thứ gì quan trọng nữa. Nửa đời trước đã trôi qua rồi, nửa đời sau hắn chỉ toàn tâm toàn ý với người mình trân trọng mà thôi.

Hắn nhớ tới lời căn dặn của Diệp Trăn trước đó: "Những chuyện phạm pháp tuyệt đối không nên làm. Đừng tưởng rằng mình quyền thế ngập trời thì có thể muốn làm gì thì làm, anh lợi hại hơn nữa cũng chạy không thoát khỏi vòng pháp luật đâu!".

Cúi người nhìn về phía Diệp Trăn đang ngủ say, cô vô ý thức xoay người, cánh tay thon dài khoác lên vị trí Lục Bắc Xuyên vừa nằm, ánh đèn chiếu xuống nửa khuôn mặt Diệp Trăn an tĩnh ngủ.

Khóe miệng Lục Bắc Xuyên không khỏi phác hoạ lên một độ cong ôn hòa, ngay cả âm thanh cũng không khỏi hòa hoãn mấy phần.

Hắn thấp giọng nói: "Giao cho cảnh sát, tất cả cứ dựa theo pháp luật mà xử lí."

"Giao cho cảnh sát?" Người trong điện thoại không khỏi sững sờ.

Tranh chấp hào môn liên quan đến mạng người, việc cha con tương tàn nếu bị truyền đi chỉ sợ sẽ biến thành một trò cười. Lục lão gia là người nặng quy củ còn coi trọng mặt mũi như vậy, tuyệt đối sẽ không đồng ý làm lớn chuyện này. Nếu là thuận theo ý của Lục lão gia, cách tốt nhất không phải hắn là giao chứng cứ cho Lục lão gia, để Lục lão gia tự mình xử trí, cũng đồng thời dùng cách này để chiếm được sự áy náy của Lục lão gia sao?

Nhưng ý của Lục Bắc Xuyên đã quyết định, người trong điện thoại cũng không dám xen vào, chỉ nói vài câu, sau đó liền cúp máy.

Người trong điện thoại đang nghĩ gì làm sao Lục Bắc Xuyên lại không biết.

Lúc trước hắn làm việc gì cũng tùy tâm sở dục, nhưng về sau lại không như vậy nữa rồi.

Hắn buông điện thoại di động xuống, nằm lại trên giường, nhẹ nhẹ vỗ về cái bụng bằng phẳng của Diệp Trăn.

Bây giờ hắn đã có vợ có con, làm gì cũng tuyệt đối không thể bất chấp hậu quả giống như trước được. Những chuyện đã phát sinh ở trên người hắn, tuyệt đối không thể tái diễn một lần nữa ở trên người Diệp Trăn.

Cho nên hắn chỉ có thể cẩn thận trù tính, giải quyết hết khi mà mọi việc còn chưa xảy ra hay bại lộ, che chở Diệp Trăn trước cơn bão này.

Hắn nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thử áo cưới

Editor & Beta-er: ✩ঌTωĭηkℓε✩

***

Đêm nay Diệp Trăn ngủ rất ngon, sau một ngày bôn ba mệt mỏi rã rời, được ngủ một giấc ngon lành, khi tỉnh dậy tinh thần thoải mái dễ chịu vô cùng.

Trái lại, một đêm này Diệp Tình và Lâm Trạm lại cơ hồ trắng đêm chưa ngủ.

Bởi vì việc này không thể giải thích nhận sai, Diệp Tình đành phải lấy thân phận của Diệp Trăn vào phòng khách đi ngủ. Cả một đêm lăn lộn khó ngủ, càng nghĩ cũng không thể hiểu Lục Bắc Xuyên là có ý gì.

Trước đó ở Lục gia, Lục Bắc Xuyên đối với cô ta luôn luôn lạnh nhạt, đối với việc cô ta lấy lòng thì thờ ơ, thậm chí còn không để cho mình ngủ chung một phòng với hắn. Nhiều khi cô ta cũng phải hoài nghi Lục Bắc Xuyên có phải là bị "bệnh" hay không, cho nên mới có thể làm như không thấy đối với cô ta.

Nhưng vừa rồi hắn lại chủ động ôm eo Diệp Trăn là có ý gì đây?

Biểu lộ ôn hòa, giọng điệu dịu dàng,.. Những điều đó cô ta chưa từng thấy qua.

Cô ta tự thấy mình ngụy trang rất giống Diệp Trăn, bất kể là tính cách hay là thói quen, đều không để lộ ra bất kỳ sơ hở nào, vậy tại sao cô ta luôn cảm thấy thái độ của Lục Bắc Xuyên đối đãi với cô và Diệp Trăn là hoàn toàn ngược lại?

Diệp Tình suy nghĩ một đêm, cũng không nghĩ được rõ ràng.

Mà đồng dạng, ở cách Diệp Tình một bức tường, Lâm Trạm cũng tương tự cả đêm không ngủ được.

Lời nói kia của Diệp Tình triệt để lật đổ nhận biết của hắn.

Diệp Tình nói năm đó người viết cho hắn hơn hai mươi bức thư tình không phải cô ta, người làm công cùng hắn ở quán cơm cũng không phải cô ta, người thấy hắn té xỉu đưa hắn đi bệnh viện, người ở trong bệnh viện không ngủ không nghỉ chăm sóc mẹ hắn càng không phải là cô ta.

Những ký ức trân quý nhất dưới đáy lòng Lâm Trạm, những lý do mà hắn dần dần yêu Diệp Tình, bây giờ lại đổi thành một người khác.

Hắn thích bút ký của nữ nhân xinh đẹp viết cho hắn hơn hai mươi bức thư tình kia, ngượng ngùng bày tỏ tình yêu của mình, trong từng câu chữ cơ hồ có thể tưởng tượng ra được gương mặt ửng đỏ của cô bé kia tại thời điểm viết bức thư tình này.

Hắn còn nhớ rõ nữ nhân lương thiện làm công cùng hắn ở quán cơm, lúc cẩn thận chăm sóc mẹ hắn, khuôn mặt tươi cười đó là những hồi ức trân quý nhất dưới đáy lòng hắn.

Nhưng hôm nay lại nói cho hắn biết, hết thảy mọi chuyện hắn đều tính sai rồi?

Người mà hắn đã từng thề, nói muốn chăm sóc cả đời, lại là nữ nhân một mực luôn bị hắn xem nhẹ sao?

Rất nhiều chi tiết bị hắn xem nhẹ giờ phút này lại hiển hiện rõ ràng ở trước mắt.

Bảo Diệp Trăn mang lễ vật cho Diệp Tình.

Vì không muốn để cha mẹ Diệp gia sinh nghi, mỗi lần hẹn hò cùng Diệp Tình đều là hai chị em cùng ra ngoài, sau khi hẹn hò xong Diệp Trăn và Diệp Tình lại về nhà cùng nhau.

Cuối cùng vì thành toàn cho mình và Diệp Tình, cô ấy không chỉ có hỗ trợ lên kế hoạch bỏ trốn, mà còn dứt khoát thay thế Diệp Tình gả cho một người thực vật còn chưa thức tỉnh.

Hắn không dám nghĩ, những nụ cười và ánh mắt bị hắn thuận theo tự nhiên xem nhẹ ấy, lúc đó có bao nhiêu thất vọng.

Tim Lâm Trạm như bị đao cắt.

Cô gái thiện lương như vậy, luôn luôn bị hắn coi thường, luôn luôn bị hắn thương hại.

Đêm này, hắn không chỉ hỏi mình một lần, tại sao lúc trước mình lại nhận lầm người?

***

Sáng sớm hôm sau, Diệp Trăn thần thanh khí sảng, mặc vào quần áo người hầu đưa tới sau đó xuống lầu. Lúc xuống đến đầu bậc thang tầng hai vừa lúc đụng thẳng Diệp Tình và Lâm Trạm, mắt hai người đều che kín tia máu đỏ.

Còn không đợi Diệp Trăn mở miệng nói chuyện, Diệp Tình thấy bốn bề vắng lặng, liền thân mật kéo tay Diệp Trăn, thấp giọng nói: "Đợi chút nữa chúng ta đổi quần áo."

Theo Diệp Tình, hai người trông giống nhau như đúc, khác biệt duy nhất chỉ có bộ quần áo mặc trên người này mà thôi. Chỉ cần thay quần áo, tương tự như vậy thân phận của hai người cũng có thể đổi lại cho nhau.

"Được."

Sau lưng, ánh mắt Lâm Trạm một mực nhìn qua Diệp Trăn, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, rồi lại không biết nên nói cái gì, bàn tay nắm chặt thành quyền, hồi lâu mới hô một câu, "... Diệp Trăn."

Hắn muốn tự mình hỏi Diệp Trăn một chút, lời nói hôm qua của Diệp Tình là thật hay giả.

Bất luận là thật hay giả, hắn cũng muốn nghe được từ chính miệng Diệp Trăn.

Nghe được âm thanh của Lâm Trạm, Diệp Tình quay người trợn mắt nhìn hắn, thấp giọng nghiêm nghị nói: "Có chuyện gì thì rời khỏi Lục gia rồi hẵng nói!"

Biểu tình Lâm Trạm ngưng trọng, giữa lông mày tựa hồ mang theo chút thần sắc không thể tin, ánh mắt phức tạp, giống như lần đầu hắn nhận biết Diệp Tình.

Diệp Tình trằn trọc một đêm, nghĩ tới nghĩ lui làm thế nào để đổi lại với Diệp Trăn mà thần không biết quỷ không hay, bây giờ chính là thời điểm tốt, lại bị Lâm Trạm cắt ngang, Diệp Tình trong lúc nhất thời lửa giận không kìm nén lại được, bùng phát.

Diệp Trăn giật giật ống tay áo Diệp Tình, thấp giọng nói: "Chúng ta vào phòng đi."

Diệp Tình không quan tâm phản ứng của Lâm Trạm, kéo tay Diệp Trăn lén lút đi đến căn phòng của mình.

Nhưng mới đi đến đầu bậc thang, liền bị Lư quản gia gọi lại.

"Buổi sáng tốt lành Diệp tiểu thư, thiếu gia bảo tôi gọi cô đến phòng ăn dùng bữa sáng."

Diệp Trăn cười nói: "Đợi tôi về phòng đổi quần áo đã, sau đó sẽ lập tức tới ngay."

Lư quản gia cười tủm tỉm nhìn Diệp Trăn, "Diệp tiểu thư, thật xin lỗi, thiếu gia nói những bộ quần áo trước kia cô từng mặc qua đều đã hỏng, cho nên phân phó chúng ta ném hết đi rồi. Quần áo mới của cô tầm tám giờ tối sẽ được đưa tới."

... Lục Bắc Xuyên có bị bệnh không?

Không có cách nào, bị chặn đến không còn đường lui nữa, đành phải đi theo Lư quản gia vào phòng ăn dùng cơm.

Lục Thiếu Nhân vội vàng đi xuống từ trên lầu, mắt nhìn Lâm Trạm, giọng nói gấp gáp: "Lâm Trạm, bây giờ con lập tức theo cha ra ngoài một chuyến."

Giống như là xảy ra chuyện gì lớn.

Lâm Trạm vô ý thức nhìn Diệp Trăn, chần chờ một lát sau đó liền đi theo Lục Thiếu Nhân.

Sau khi hai người đi, mẹ Lục hài lòng múc cháo, đang chuẩn bị chào hỏi người ngồi xuống, nhưng nhìn hồi lâu cũng không nhận ra ai mới là Diệp Tình.

"Hai chị em các con dáng dấp đúng là giống nhau như đúc, mẹ còn thực sự không nhận ra ai là ai." Nói xong, cười trêu chọc Lục Bắc Xuyên, "Bắc Xuyên, vợ của mình con hẳn là nhận ra được đúng không?"

Lục Bắc Xuyên nhìn qua Diệp Trăn, "Đương nhiên."

Dưới ánh nhìn chăm chú của Lục Bắc Xuyên, Diệp Trăn đành phải kiên trì ngồi ở vị trí bên cạnh hắn, lại tựa như ngồi trên gai.

Lục Bắc Xuyên xúc thêm một chén cháo gà nữa đưa tới trước mặt Diệp Trăn, nói: "Không phải hôm qua em nói cha mẹ trong nhà rất sốt ruột sao? Đợi chút nữa anh sẽ bảo lái xe đưa em của em về."

Nói xong, lạnh lùng nhìn Diệp Tình một chút.

Diệp Tình một mặt oán giận ngồi ở ghế của khách, nhưng lại chỉ có thể cường ngạnh gạt ra một nụ cười, "Đêm qua em đã liên lạc với cha mẹ rồi, cho nên em nghĩ nên thừa cơ hội này cùng trò chuyện cùng chị một chút, đợi thêm mấy ngày nữa rồi về nhà."

Diệp Trăn đón nhận ánh mắt của Diệp Tình, tiếp lời cười nói: "Hai chị em chúng ta lâu rồi không gặp, cho nên em nghĩ, có thể để cho chị... Để Trăn Trăn ở lại đây thêm hai ngày được không."

"Con không nỡ rời xa chị gái hay là không nỡ rời xa bạn trai?" Mẹ Lục ngồi ở một bên lành lạnh mở miệng, "Tình Tình, con đừng xen vào việc này. Mẹ thấy việc của em con và Lâm Trạm thì tốt nhất cứ để hai người bọn họ tự về nhà tìm cha mẹ con thương lượng giải quyết thì hơn."

Mẹ Lục ngộ nhận việc Diệp Tình muốn ở lại là bởi vì không muốn tách rời khỏi Lâm Trạm.

Lục Bắc Xuyên lột một quả trứng gà cho Diệp Trăn, "Mẹ nói không sai, việc của Lâm Trạm và em em tốt nhất vẫn là nên tự xử lý thì hơn."

Lòng Diệp Tình nóng như lửa đốt, từ trước đến nay túc trí đa mưu nhưng giờ phút này cô ta dĩ nhiên lại nghĩ không ra một lí do hợp lí nào để cho mình được lưu lại.

Diệp Trăn dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mẹ Lục, không tình nguyện nhận lấy quả trứng gà Lục Bắc Xuyên đưa cho cô, bỏ riêng lòng đỏ ra một cái đĩa nhỏ khác, nghĩ nghĩ, nói: "Việc này cha mẹ con chỉ sợ là không dễ nói chuyện như vậy, đợi chút nữa con về nhà cùng Trăn Trăn, khuyên nhủ cha mẹ con, có thể khuyên được mấy câu thì hay từng đó."

Sắc mặt Lục Bắc Xuyên trầm xuống, không nói gì.

Diệp Tình nghe xong lời này thì yên lòng, cười nói: "Cảm ơn chị."

"... Không có gì." Cái từ "chị" này cô ta gọi thật đúng là thuận miệng.

"Không được, hôm nay không được. Tình Tình, hôm nay con không thể ra khỏi cửa." Mẹ Lục đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn Lục Bắc Xuyên, "Còn có Bắc Xuyên nữa, hôm nay con cũng không được đến công ty. Hôm nay mẹ đã bảo người ta đưa mấy bộ áo cưới tới rồi, để cho Tình Tình thử một chút."

"Áo cưới?"

"Đương nhiên, lúc trước thân thể Bắc Xuyên chưa hoàn toàn khôi phục mẹ cũng không có cách nào khác, nhưng hiện tại Bắc Xuyên cũng có thể đứng lên rồi, hôn lễ này cũng nên đưa vào danh sách quan trọng. Ngày mười tháng sau là ngày tháng tốt, hai ngày nữa mẹ sẽ tự mình đến Diệp gia một chuyến, thương lượng với cha mẹ Tình Tình một chút việc hôn lễ."

Diệp Trăn sững sờ, vừa định từ chối, chỉ nghe thấy Lục Bắc Xuyên bên cạnh nói: "Khi nào đưa tới?"

"Tầm mười giờ."

"Vâng." Lục Bắc Xuyên đạm đạm gật đầu, xem như đồng ý.

Thấy Lục Bắc Xuyên đáp ứng, mẹ Lục nhẹ nhàng thở phào.

Diệp Tình ngồi ở một bên nghe, trong lòng cảm giác cực khó chịu.

Chén cháo Lục Bắc Xuyên múc, quả trứng gà hắn lột vỏ,... tất cả đều hẳn là thuộc về cô ta! Dựa vào cái gì mà hiện tại cô ta phải dùng tên Diệp Trăn ăn chực ở đây, mà Diệp Trăn lại có thể ngồi ở bên cạnh Lục Bắc Xuyên hưởng thụ mọi lời hỏi han ân cần từ mọi người?!

Nghĩ tới thái độ lạnh lùng của Lục Bắc Xuyên hôm qua lúc cô ta ngồi ở bên cạnh hắn, một cỗ đố kị không khỏi cháy hừng hực ở trong lòng, kém chút thì đốt hết lý trí của cô ta thành tro bụi.

Vốn định ăn xong điểm tâm sẽ tìm cơ hội đổi lại với Diệp Tình, vậy mà lại bị mẹ Lục lôi kéo, bảo muốn xem thử ảnh áo cưới.

Áo cưới bất luận là kiểu dáng thủ công hay là chất liệu tự nhiên đều là tốt nhất, từng kiện hoa lệ lóa mắt, Diệp Trăn nhìn cũng không dám nhìn.

Khoảng mười giờ, bảy bộ áo cưới được đưa đến Lục gia, dàn áo cưới trắng noãn xếp thành một hàng để ở phòng khách, mẹ Lục hài lòng gật đầu.

"Tình Tình, con xem xem thấy thích bộ nào? Con thích cái thì chúng ta thử trước."

Cho tới bây giờ Diệp Trăn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày có nhiều bộ áo cưới hoa lệ như vậy được đặt ở trước mặt mình tùy ý để mình chọn lựa. Những mảnh kim cương rực rỡ được phủ ở bên trên, nhìn một chút liền biết có giá trị không nhỏ.

"Những bộ này... Đều rất đẹp."

"Chọn một bộ thử đi, không hợp thì chúng ta lại cho người đưa thêm mấy bộ tới."

Lục Bắc Xuyên nhìn liếc qua những bộ áo cưới này, chỉ vào bộ thứ ba, "Thử bộ này xem."

Mẹ Lục cười nói: "Ánh mắt con trai của mẹ thực không tệ."

Có người đưa áo cưới vào phòng thử đồ để Diệp Trăn đổi áo cưới. Diệp Tình ngồi ở trên ghế sa lon, giờ phút này hai mắt đều đỏ bừng, bàn tay nắm chặt, kiệt lực che dấu cảm xúc chân thực của mình.

Hôn lễ long trọng đời trước của Lục Bắc Xuyên và Diệp Trăn đến nay cô ta vẫn còn nhớ rõ mồn một. Được không ít tin tức truyền thông đưa tin, được vô số người ghen tị.

Cô ta không rõ, tại sao trùng sinh rồi vẫn còn bắt cô ta tận mắt thấy một màn Diệp Trăn mặc áo cưới này!

Vợ của Lục Bắc Xuyên là Diệp Tình, người thử áo cưới cũng phải là Diệp Tình cô ta mới đúng!

Diệp Trăn cô ta dựa vào cái gì được thử!

Lục Bắc Xuyên ngồi ở trên ghế sa lon ngưng lông mày nhìn Diệp Tình, hơi có chút không vui.

Mấy ngày nay ở chung, đối với nữ nhân không biết mọc ra từ đâu có khuôn mặt giống Diệp Trăn hắn một chút hứng thú cũng không có, thậm chí đối với hành vi câu dẫn khắp nơi và ý đồ của cô ta mà cảm thấy vô cùng phản cảm cùng chán ghét.

Nữ nhân tự cho mình là đúng vẫn là nên mau chóng đưa tiễn là tốt nhất, miễn cho về sau lại phát sinh thêm sự cố.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: quot;lục tổng, đừng giả bộ nữaquot;

Editor & Beta-er: ✰ঌ๑Tωĭηƙℓε✰

***

Diệp Trăn nhìn mình trong gương. Chân váy cưới màu trắng dài chạm đất; mái tóc dài đen nhánh được búi sau đầu, lộ ra chiếc cổ thiên nga ưu nhã tinh tế, xương quai xanh lõm xuống hình chữ "v" gợi cảm xinh đẹp. Áo cưới bó sát phần eo, để lộ ra vòng eo không đủ một nắm và đường cong lung linh tinh tế của cô. Phía sau lưng một đôi xương hồ điệp mỹ lệ, giống như một đôi cánh vô cùng sống động.

Khiến ngay cả nhân viên thử áo cưới cho Diệp Trăn cũng nhịn không được sợ hãi thán phục, "Dáng người của bà Lục thật đẹp, cái áo cưới này đặc biệt hợp với cô, Lục tiên sinh thật là có mắt nhìn."

Diệp Trăn mỉm cười, đối với việc không biết là cố ý lấy lòng hay là thật lòng tán dương này của nhân viên không để ở trong lòng.

Có nữ nhân nào mặc áo cưới mà không đẹp đâu?

Nhân viên nhấc đuôi váy cưới lên, cửa phòng mở ra, người ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách không khỏi ngồi thẳng, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn sang.

Ánh mắt tán thưởng truyền đến từ bốn phía.

Mẹ Lục nhìn lên Diệp Trăn, đứng dậy đi đến trước mặt cô, dò xét trên dưới trước sau vài lần, thốt ra lời tán dương từ đáy lòng: "Con dâu của mẹ thật là xinh đẹp! Bắc Xuyên, con cảm thấy thế nào?"

Lục Bắc Xuyên bất động thanh sắc đứng ở một bên, không có cái biểu tình gì, ý cười dưới đáy mắt được hắn cất giấu rất sâu. Hắn nhìn Diệp Trăn một lúc lâu, sau đó chỉ bình đạm "ừ" một tiếng.

Mẹ Lục không nghe thấy đáp án như ý muốn từ Lục Bắc Xuyên, lại lôi kéo Diệp Tinh hỏi: "Trăn Trăn, con nhìn chị con và anh rể con xem, có phải là rất xứng đôi hay không? Quả thực chính là trời đất tạo nên một đôi!"

Lời này của mẹ Lục quả thực chính là một nhát đao đâm vào đáy lòng của Diệp Tinh, hết lần này tới lần khác bị thọc đao còn phải cười tủm tỉm nói không có việc gì, cắn nát răng nuốt lửa giận xuống bụng.

Sắc mặt Diệp Tinh cứng ngắc, mấy chữ cơ hồ là nghiến răng để nói ra, "Vâng, rất xứng."

Mẹ Lục hài lòng gật đầu, càng nhìn càng cảm thấy cái váy cưới này quả thực chính là may ra để dành cho Diệp Trăn.

"Tinh Tinh, con cảm thấy cái áo cưới này thế nào?"

Diệp Trăn dẫn vạt áo, vòng eo con kiến đong đưa, đuôi váy rải rác ở bốn phía cũng theo đó chập chờn, cao nhã đoan trang, thực sự khiến người khó mà dời mắt được khỏi bóng hình kia.

Lục Bắc Xuyên nhắm hai mắt lại, lúc không có người chú ý ánh mắt dần dần nóng rực.

"Cái áo cưới này rất đẹp."

"Vậy áo cưới liền chọn cái này đi, không cần thử nữa."

Nhân viên vội vàng đáp ứng.

Lục Bắc Xuyên tiếp điện thoại, cũng không biết là nói cái gì trong điện thoại, mà lại khiến Lục Bắc Xuyên - người không bao giờ để lộ cảm xúc lại nhíu chặt mi tâm, giống như vừa xảy ra chuyện gì rất khó giải quyết.

Thừa dịp Lục Bắc Xuyên nghe điện thoại, Diệp Tinh thừa cơ tiến lên thân mật kéo tay Diệp Trăn, "Chị, để em đi thay quần áo cùng chị."

Một màn này bị Lục Bắc Xuyên nhìn ở trong mắt.

Mẹ Lục gọi Diệp Tinh lại, nói: "Trăn Trăn, chị con thay quần áo con đi vào làm gì, con qua đây đi."

Diệp Tinh sững sờ, mặc dù thực không muốn, nhưng cũng không chịu nổi việc bị mẹ Lục nói trước mặt mọi người, cho nên đành phải mỉm cười, lề mà lề mề đứng bên cạnh mẹ Lục, "Dì, dì tìm con có chuyện gì không?"

Mặc dù biết Diệp Tinh dây dưa không rõ cùng cái đứa con riêng kia, nhưng hiện nay mẹ Lục là thật lòng thích Diệp Trăn, yêu ai yêu cả đường đi, cho nên bà cũng coi trọng Diệp Tinh mấy phần. Dù sao áo cưới cũng đưa tới rồi, liền chọn luôn đi.

Truyện chỉ được đăng tại trang wattpad & wordpress của @My_Twinkle

"Mặc dù dì không quá ưa thích bạn trai bỏ trốn cùng con, nhưng dì cũng từng trải qua tuổi trẻ, con có thể bỏ trốn cùng Lâm Trạm cho thấy con thật sự rất thích nó. Nghe nói các con hẹn hò được ba năm rồi? Dì thấy hai con rất yêu nhau, kết hôn chỉ là việc sớm muộn mà thôi. Dù sao hôm nay áo cưới cũng đã được đưa tới rồi, hay là con cũng thử đi, nhìn xem thích bộ nào?"

Bình tĩnh mà xem xét, mắt nhìn của Lục Bắc Xuyên xác thực rất độc đáo, bảy bộ áo cưới hắn chọn đều rất tinh xảo và thích hợp với Diệp Trăn.

Diệp Tinh vậy mà chỉ thích bộ mà Diệp Trăn đang mặc trên người kia, nếu như muốn thử thì cô ta khẳng định sẽ muốn thử bộ đó, nhưng rõ ràng bộ kia đã dự định là cho Diệp Trăn rồi, bây giờ lại bảo cô ta chọn mấy bộ còn lại mà Diệp Trăn không cần nữa?

Từ trước tới giờ đều là Diệp Trăn dùng đồ còn lại của cô ta, quần áo không thích cô ta ném cho Diệp Trăn, mỹ phẩm dưỡng da không muốn dùng cũng ném cho Diệp Trăn. Những năm này cô ta đã quen ném hết những đồ mà mình không cần cho Diệp Trăn rồi, bây giờ lại bắt cô ta nhận đồ thừa của Diệp Trăn sao?

Cô ta không tiếp thu được. Dưới cái nhìn của cô ta, đây là một sự khuất nhục lớn.

Diệp Tình cố nén tức giận, vạn phần cảm kích cười nói: "Cảm ơn dì, nhưng không cần đâu ạ. Việc của con và Lâm Trạm vẫn còn là ẩn số, không cần phải vội đâu."

"Không vội thì cũng nên thử một chút đi, đừng khách khí với dì. Dáng người của con và Tình Tình giống nhau, những cái áo cưới này đều là dì dựa theo kích thước của Tình Tình đặt may, chắc chắn cũng vừa với con. Mau chọn một bộ đi. Con không chọn, vậy chính là không nể mặt dì rồi."

Lời nói này khiến cho người ta rất khó mà cự tuyệt.

Rơi vào đường cùng, Diệp Tình đành phải tùy ý chọn một bộ áo cưới đuôi cá, "Vậy bộ kia đi."

"Bộ này cũng không tệ. Đợi chút nữa Tình Tình thay đồ xong, con cũng vào thử xem."

Sắc mặt Diệp Tình treo nụ cười khó xử, ngượng ngùng gật đầu.

Không lâu sau, Diệp Trăn đi ra. Diệp Tình từ chối không được, đành phải vào phòng thay áo cưới.

Nhân viên thay áo cưới thấy một bộ dáng người sống chớ lại gần của Diệp Tình, so với bộ dáng hòa khí ôn nhu vừa rồi của Diệp Trăn quả thực như trên trời dưới đất. Tính tình của hai chị em song bào thai này toàn toàn tương phản với nhau.

Cũng không dám cười nhiều với Diệp Tình, chỉ cố gắng nhanh chóng thay áo cưới cho cô ta.

Diệp Tình nhìn mình trong gương, tuy nói là bộ áo cưới đuôi cá này giúp tôn lên dáng người hoàn mỹ không một tì vết của cô ta, nhưng so với bộ kia của Diệp Trăn, vẫn là kém hơn một chút.

Hoặc là không muốn, nếu đã muốn thì phải là tốt nhất.

Từ trước đến nay Diệp Tình không thích hạ mình mà cầu xin người khác để mình chịu ủy khuất.

Cô ta miễn cưỡng lên tinh thần, kiệt lực khiến cho mình cười đến xán lạn, sau đó chậm rãi ra khỏi phòng.

Mẹ Lục ngồi trên ghế sa lon đang trò chuyện hăng say cùng Diệp Trăn, thấy Diệp Tình đi ra, hai mắt liền đánh giá trên dưới một vòng, "Cái này cũng không tệ, rất thích hợp với con. Tình Tình, con thấy thế nào?"

Diệp Trăn nhìn Diệp Tình một chút, tán dương từ đáy lòng, "Rất đẹp."

Diệp Tình đem ánh mắt nhìn về phía Lục Bắc Xuyên. Cho dù bây giờ thân phận của cô ta là "Diệp Trăn", cô ta cũng hi vọng Lục Bắc Xuyên có thể nhìn mình một chút, hi vọng có thể nhìn ra trong mắt Lục Bắc Xuyên được một chút kinh diễm và tán dương.

Vui lòng đọc tại trang chính chủ để ủng hộ editor

Nhưng Lục Bắc Xuyên từ đầu đến cuối lại không thèm liếc nhìn cô ta một cái.

Diệp Tình thấy rất rõ ràng, ánh mắt Lục Bắc Xuyên vẫn luôn như có như không một mực đặt ở trên người Diệp Trăn.

"Trăn Trăn, con cảm thấy bộ này thế nào?"

Diệp Tình nắm chặt góc váy, những mảnh kim cương vụn vỡ trang trí bên trên váy đâm vào trong lòng bàn tay khiến cô ta đau nhức; nhưng chỉ có như vậy mới có thể giúp cô ta nhắc nhở chính mình, khiến cho cô ta kiềm chế được tâm tình của mình, không để lộ cảm giác chân thực của cô ta.

"Rất đẹp ạ."

"Nếu con cũng cảm thấy đẹp, vậy lấy cái này đi," Nói xong, mẹ Lục lại quay sang nói với nhân viên: "Lấy hai bộ này."

"Vâng thưa Lục phu nhân."

Mẹ Lục vỗ nhẹ mu bàn tay Diệp Trăn, "Về sau Tình Tình cũng phải sửa lại cách xưng hô một chút đi. Đến khi kết hôn, để Bắc Xuyên chính thức giới thiệu con cho mọi người, khiến con nở mày nở mặt làm con dâu Lục gia chúng ta."

Đáy lòng Diệp Trăn khẽ thở dài một tiếng, cái thân phận con dâu Lục gia này cũng không dễ làm.

Không chỉ có không được người chào đón, còn bị liên lụy có kết cục tai ương, buồn bực sầu não mà chết trong lao ngục, quả thực là có nỗi khổ mà khó nói.

Diệp Trăn mỉm cười, không nói gì.

Thấy cảnh này, Diệp Tinh không thể kìm nén được, xoay người về phòng. Thần sắc ngoan lệ trên mặt cô ta khiến nhân viên thay áo cưới giật nảy cả mình, không khỏi sợ hãi đến nổi cả da gà.

Ở trước mặt người ngoài thì bày ra một mặt dịu dàng ngoan hiền, lúc không ai để ý lại dữ tợn như thế; trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì, hai mặt như vậy, thực là khiến người khác kinh hãi.

Diệp Tinh trừng cô ta (nhân viên) một chút, "Nhìn cái gì?! Tranh thủ thời gian thay quần áo cho tôi đi!"

Nhân viên kia liền vội vàng tiến lên thay quần áo giúp cô ta.

Trong phòng khách, mẹ Lục bất mãn nhìn Lục Bắc Xuyên từ lúc Diệp Trăn bắt đầu đổi áo cưới liền một mực đứng ở một bên nghe điện thoại, "Bắc Xuyên, có chuyện gì bận rộn như vậy, khiến con ngay cả việc chuẩn bị hôn lễ cũng không có thời gian?"

Lục Bắc Xuyên bóp lấy điện thoại trong tay, sắc mặt nhìn sơ qua có vẻ rất nặng nề. Nghe mẹ Lục nói vậy, lập tức buông điện thoại xuống, "Không có việc gì lớn đâu ạ."

"Việc gì lớn cũng không sánh bằng chung thân đại sự của con và Tình Tình," Mẹ Lục nhìn mi tâm gấp vặn của hắn, đoán chừng là có chuyện gì phiền lòng, đành thở dài, "Được rồi được rồi, con mau đi đi. Việc hôn lễ mẹ sẽ chuẩn bị cho con. Nhưng con cũng phải chú ý, bệnh mới vừa khỏe lại thôi, chú ý thân thể một chút."

Lục Bắc Xuyên khẽ gật đầu.

Có mẹ Lục ở đây, hắn liền an tâm vào thư phòng.

Nhìn bóng lưng Lục Bắc Xuyên, Diệp Trăn phỏng đoán, khoảng thời gian này, vừa đúng lúc là khoảng thời gian mà Lục Bắc Xuyên tự tay đưa cha mình vào ngục giam theo như trong tiểu thuyết; nắm lấy Lục thị trong tay. Cũng vào năm năm sau, hắn đưa Lục thị trở thành tập đoàn xí nghiệp lớn nhất, thống trị các ngành nghề khác nhau, đắc tội không ít người trong giới.

Đương nhiên, chuyện gì cũng phải có quả báo, vì sau đó Lâm Trạm hợp tác với các xí nghiệp khác, chung tay lật đổ Lục Bắc Xuyên và Lục thị.

Lúc trước đắc tội người của mọi tầng lớp triệt để bao nhiêu, về sau bị chèn ép phản công liền mãnh liệt bấy nhiêu. Dù cho đã chuẩn bị kỹ càng, Lục Bắc Xuyên cũng bị đánh đến quân lính tan rã.

Nhưng cũng thực là kỳ quái, từ sau khi Lục Thiếu Nhân vội vã dẫn theo Lâm Trạm rời đi, thẳng đến nửa đêm cũng không thấy trở về.

Mẹ Lục hiện tại đang tập trung hết tinh thần ở hôn lễ của con trai, đối với ông chồng thường xuyên vượt rào thành tính kia rất thờ ơ. Tốt nhất là cả đời không trở lại, bà cũng vui vẻ nhàn nhã.

Mẹ Lục thời thời khắc khắc đều dính lấy Diệp Trăn khiến Diệp Tinh vô cùng lo lắng. Mắt thấy trời đã tối, cô ta vẫn phải dùng thân phận của "Diệp Trăn", đứng ngồi không yên. Nhưng làm cô ta khó chịu nhất chính là, cô ta một mực phải ở bên cạnh nghe mẹ Lục kể khái quát và chi tiết về hôn lễ! Rõ ràng cô ta mới là người trong cuộc, giờ phút này lại chỉ có thể làm người bên ngoài đứng xem, không thể phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Bận rộn một ngày, mẹ Lục rốt cuộc cũng cảm thấy mệt mỏi, "Được rồi, nói cả một ngày cũng mệt, không vội nữa, còn rất nhiều thời gian, cứ chậm rãi nghiên cứu đã. Con trước tiên cứ lên lầu tắm rửa rồi nghỉ ngơi thật tốt đi."

Diệp Trăn cười đáp lại, lúc lên lầu, Diệp Tinh thật sự là tìm đủ mọi cách để đổi lại với Diệp Trăn, nhưng còn chưa đi đến đầu bậc thang liền bị ánh mắt Lục Bắc Xuyên khóa chặt.

Ánh mắt sắc bén không rõ ý vị, giống như tất cả bí mật đều bị mở ra ở trước mặt Lục Bắc Xuyên, tựa như ngay cả cô ta cũng bị Lục Bắc Xuyên nhìn thấu.

Diệp Tinh chột dạ, trở về phòng khách.

Lục Bắc Xuyên đánh giá Diệp Trăn một chút, thấp giọng nói: "Cả ngày mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi chút đi."

Không biết có phải là ảo giác của Diệp Trăn hay không, mà ánh mắt kia của Lục Bắc Xuyên lại như có như không lướt qua ở trên bụng cô. Mi tâm động một chút, cười nói: "Lục tổng cả ngày hôm nay quả thực rất bận, ngay cả cơm tối cũng không có thời gian ăn, không bằng hai chúng ta cùng trở về phòng nghỉ ngơi đi?"

Hai mắt Lục Bắc Xuyên nhắm lại.

Lục tổng?

"Đi."

Diệp Trăn dẫn đầu đi trước, Lục Bắc Xuyên đi sau nhìn bóng lưng của cô.

Trong phòng, Diệp Trăn ngồi ở trên ghế sa lon, dù tâm động vẫn ung dung nhìn Lục Bắc Xuyên, cười nhẹ nhàng nói: "Lục tổng, đừng giả bộ nữa, chúng

ta ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc đi."

Trải qua hai ngày quan sát, nếu như cô còn nhìn không ra được Lục Bắc Xuyên là đang diễn trò thì cô chính là mắt què rồi.

Bất quá đánh cờ cùng Lục Bắc Xuyên, cô nhất định phải chú ý cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lục tổng, chúng ta ly hôn đi

"Lục tổng, chúng ta ly hôn đi."

Editor & Beta-er: ☆ঌTωĭηkℓε☆

***

"Em muốn nói chuyện gì?"

Diệp Trăn không dám khinh địch, lại không dám có một chút lơi lỏng, trận địa sẵn sàng nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Nói những chuyện anh biết."

Lục Bắc Xuyên nhàn nhàn đứng ở đó, so với Diệp Trăn cẩn trọng, hắn lại có chút hờ hững, giọng điệu kia giống như thật sự chỉ là nói chuyện bình thường với Diệp Trăn.

"Anh biết những chuyện gì?"

"Lục tổng, đừng giả bộ nữa, tôi không bị mù, tất nhiên nhìn ra được."

Lục Bắc Xuyên vẫn là một bộ dáng giả hồ đồ, "Nhìn ra được cái gì?"

Lấy lui làm tiến, giả câm vờ điếc không lộ nửa phần hư thực, cái chiêu này của Lục Bắc Xuyên thật đúng là lợi hại.

"Lục tổng khi nào tỉnh?"

"Không phải em biết sao?"

Mi tâm Diệp Trăn cau lại, "Lục tổng, chúng ta quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Ngày mùng 4 tháng 10 ngày đó tôi trở về Diệp gia, kết quả Lư quản gia đích thân tới cửa đến đón tôi, nói là anh đã tỉnh. Vậy xin hỏi Lục tổng, anh thật sự tỉnh lại vào ngày đó sao?"

Lục Bắc Xuyên nghiêm túc suy nghĩ một lát, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Lục Bắc Xuyên đứng cô ngồi, Lục Bắc Xuyên nhìn xuống cô. Còn chưa có nói chuyện, khí thế đã thua Lục Bắc Xuyên một mảng lớn, hơn nữa nhìn biểu cảm trên mặt Lục Bắc Xuyên, hiển nhiên giống như chỉ là đang dỗ dành cô chơi mà thôi.

Cô biết rõ, Lục Bắc Xuyên người này, nếu như đã không muốn nói, thì mặc cho cô có nói đến thiên hoa loạn trụy (*) hắn cũng sẽ không nghiêm túc nói chuyện với cô.

(*) Thiên hoa loạn trụy: Ngàn hoa rơi loạn.

"Xem ra Lục tổng không muốn nói về vấn đề này, vậy được, chúng ta nói chuyện khác, Lục tổng đối với hôn lễ ngày mười tháng sau có ý kiến gì không?"

"Về thời gian thì không tính là nhanh."

"Vậy anh thấy vợ anh như nào?"

Lục Bắc Xuyên nhìn cô, bình tĩnh nhận xét nói: "Da trắng, mỹ mạo, vóc người đẹp,... Anh rất hài lòng."

"Thì ra Lục tổng cũng giống mấy người đàn ông khác, bất quá chỉ là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà thôi?"

Lục Bắc Xuyên gật đầu, "Lòng thích cái đẹp, ai cũng có."

Diệp Trăn cười nói: "Nếu Lục tổng đã thích mỹ nhân như vậy, đối với con gái khác của Diệp gia hẳn là cũng có hảo cảm mới đúng."

"Em nói con gái khác của Diệp gia là đang chỉ ai?"

Trên mặt Diệp Trăn kéo căng ra một nụ cười, câu nói này trực tiếp phá hỏng đường lui của cô.

Bây giờ người đang ngồi ở trước mặt Lục Bắc Xuyên nếu như là Diệp Tình, vậy người còn lại đang ngồi ở phòng khách chính là Diệp Trăn. Nhưng nếu như bây giờ người ngồi ở đây chính là Diệp Trăn, vậy người ngồi ở trong phòng khách chính là Diệp Tình.

Lục Bắc Xuyên nói: "Là em tìm anh nói chuyện trước, dù sao em cũng phải cho anh nhìn thấy một chút thành ý mới được."

Đây là tình thế bắt buộc.

Cái gọi là thành ý, bất quá chỉ là để bắt Diệp Trăn tự mình thừa nhận, người đang ở trong phòng khách chính là Diệp Tình, cô là Diệp Trăn mà thôi.

Truyện chỉ đăng duy nhất tại WordPress & Wattpad của @My_Twinkle

"Có quan trọng không? Chị em bọn tôi dáng dấp đều giống nhau, mà thời gian ở chung với Lục tổng ngắn ngủi, tôi không cho rằng Lục tổng có tình cảm đặc biệt gì đối với tôi hoặc là đối với chị ấy."

Lục Bắc Xuyên nhíu mày, "Xem ra em không muốn nói chuyện với anh rồi."

Nói xong quay người muốn đi.

Diệp Trăn giận dữ, cô biết Lục Bắc Xuyên cường thế đã quen, là người thích chiếm thế thượng phong, nhưng thật không nghĩ đến người này vậy mà còn khó chơi, đến giọt nước cũng không lọt như vậy!

"Tôi là Diệp Trăn."

Lục Bắc Xuyên dừng bước, ở nơi Diệp Trăn không thể trông thấy khóe miệng khẽ giương lên.

Thừa nhận như thế, Lục Bắc Xuyên tựa hồ rốt cục cũng cảm thấy hứng thú. Hắn dạo bước tới, ngồi ở trên ghế sa lon, dựa vào phía sau một chút, "Ừ, đã sớm biết rồi."

Diệp Trăn hơi ngốc lăng, "Anh... anh đã sớm biết? Khi... khi nào?"

Lục Bắc Xuyên lẳng lặng nhìn cô, nghĩ nghĩ, "Tại cái ngày em tát anh một bạt tai."

"... Cho nên, anh đã sớm tỉnh? Lúc nào?"

"Lúc em thẳng thắn với anh, nói em thay thế chị em gả cho anh."

"..." Cô đoán quả nhiên không sai.

Diệp Trăn trầm mặc hồi lâu, nửa ngày mới yếu ớt nói: "Đã nói đến nước này rồi, vậy tôi cũng không gạt anh nữa," Cô thở dài, thấp giọng nói: "Không sai, tôi tên là Diệp Trăn. Lúc trước vì muốn để Lục thị bơm tiền cho xí nghiệp của Diệp thị, cho nên đành thay thế chị Diệp Tình gả cho anh."

"Nhưng tất cả mọi người Lục gia đều biết, người gả cho anh chính là Diệp Tình không phải Diệp Trăn tôi. Tôi thay chị ở Lục gia chăm sóc anh lâu như vậy, hiện tại chị tôi trở về rồi, chẳng lẽ anh đối với chị của tôi không có một chút cảm giác nào sao?"

Trong tiểu thuyết nói Lục Bắc Xuyên đối với Diệp Tình gặp trên yến hội vừa thấy đã yêu, từ đây khó mà quên được.

Đối với lần này Diệp Trăn khịt mũi coi thường.

Cái gì mà vừa thấy đã yêu? Bất quá chỉ là nam nhân gặp sắc khởi ý, lấy cớ mà thôi.

"Cho nên, đây chính là nguyên nhân khoảng thời gian này em và chị em diễn những trò xiếc đó?"

Thái độ của Lục Bắc Xuyên đối đãi với Diệp Trăn và Diệp Tình ngày hôm qua và hôm nay, là hoàn toàn ngược lại.

Hắn không tin Diệp Trăn nhìn không ra.

"Chị em không phải là thích Lâm Trạm sao? Nguyện ý bỏ trốn cùng anh ta sao? Bây giờ lại nghĩ trăm phương ngàn kế để trở về. Đừng nói với anh là do cô ta cảm thấy có lỗi với em, cho nên mới trở lại đền bù cho em."

Theo lời Diệp Tình nói, quả thật là có ý này.

Nhưng người sáng suốt ai mà không biết Diệp Tình đến cùng là vì cái gì mới trở về? Lời nói ngụy biện của Diệp Tình lừa gạt được cha mẹ Diệp gia bất công thì cũng thôi đi, nhưng ở trước mặt Lục Bắc Xuyên, lại hoàn toàn không đáng chú ý.

Diệp Trăn nghĩ nghĩ, cho rằng biện pháp giải quyết tốt nhất của chuyện này chính là ly hôn.

"Lục tổng, chúng ta ly hôn đi." Nói xong, lại cảm thấy hai chữ "ly hôn" này không đúng lắm. Lúc cô gả vào Lục gia không tổ chức hôn lễ, Lục Bắc Xuyên là một người thực vật tất nhiên không có cách nào đi đăng ký kết hôn, nói gì đến chuyện ly hôn?

"Ly hôn?" Lục Bắc Xuyên giống như là nghe được trò cười gì.

"Không, không phải ly hôn. Giữa chúng ta căn bản cũng không có bất luận cái hiệp nghị gì, không cần nói chuyện ly hôn." Diệp Trăn nghiêm túc nhìn hắn, bình tĩnh tự nhiên nói tiếp: "Gả cho anh là tôi tự nguyện, Diệp gia dưỡng dục tôi nhiều năm như vậy, tôi không thể ăn không ngồi rồi. Tôi biết tác dụng của mình chỉ vẻn vẹn là để "chăm sóc" anh mà thôi. Diệp gia trèo cao không nổi Lục gia các người, nếu như không phải anh xảy ra tai nạn xe cộ trở thành người thực vật, thì tôi cũng không có cơ hội gả cho anh, điều này tôi tự mình hiểu được. Chờ sau khi anh tỉnh lại tôi sẽ rời đi, sẽ không dùng bất kỳ thủ đoạn nào áp chế anh. Anh có thể tự tìm một người phụ nữ anh thật sự thích, để làm vợ của anh, làm con dâu Lục gia."

"Cho nên, ý của em là, sau khi đã thử mặc áo cưới của Lục gia, xác định thời gian tổ chức hôn lễ rồi, lại muốn bỏ của chạy lấy người?"

Diệp Trăn rất muốn nói ý của cô chính là như vậy.

Nhưng ở trước mặt Lục Bắc Xuyên, cô làm sao dám nói vậy được.

Việc tự chui đầu vào rọ cô cũng không thể làm.

"Lục tổng cảm thấy, cuộc hôn nhân không có cơ sở tình cảm có thể đi tiếp sao?" Diệp Trăn nặng nề nhìn hắn, "Mạn phép cho tôi nói một câu bất kính. Mẹ của anh những năm này sống rất vất vả, bởi vì bà ấy không có một cuộc hôn nhân có tình cảm, không có người chồng yêu bà ấy. Nếu đã không có tình cảm, vậy cần gì phải miễn cưỡng lẫn nhau?"

Đừng giục chương nếu bạn không đọc tại trang chính thức, vì bạn không xứng

Ánh mắt Lục Bắc Xuyên sáng rực nhìn cô, "Tình cảm có thể bồi dưỡng, huống chi..." Ánh mắt của hắn nhìn xuống phía dưới, dừng lại ở trên bụng Diệp Trăn, "Huống chi, em đang mang thai con của anh."

Diệp Trăn vô ý thức che bụng dưới, "Anh biết?!"

Trong chớp mắt, Diệp Trăn tựa hồ hiểu ra được mọi thứ.

Ban đêm vô số lần nằm mơ thấy mộng xuân, trên người pha tạp đầy dấu đỏ. Những lời đồn đại vô căn cứ và chỉ trỏ tựa hồ còn hiện rõ mồn một ở trước mắt.

Cô không phải loại người coi trọng cái nhìn của người khác, cô chỉ là không thích bị Lục Bắc Xuyên đùa bỡn ở trong lòng bàn tay. Mà mình còn ở trước mặt hắn diễu võ giương oai, tự cho là đúng.

Như vậy sẽ chỉ khiến cho cô cảm thấy lúc trước mình giống một kẻ ngốc!

Trong khoảnh khắc đó, cảm giác phẫn nộ khi bị lừa gạt và thẹn quá hóa giận đồng loạt phóng tới đỉnh đầu, bao phủ lý trí của cô. Cô chỉ vào Lục Bắc Xuyên, tức đến run rẩy cả người, không lựa lời mà nói, "William và anh là cùng một bọn? Cái thuốc kia thật sự là do anh bảo William để quản gia bỏ vào bên trong ly sữa bò của tôi? Anh... anh anh anh hạ dược tôi!"

Lục Bắc Xuyên nhìn cô quá mức kích động, thấp giọng nói: "Anh chỉ là vì muốn tốt cho em mà thôi. Ban đêm em hay bị mất ngủ, ban ngày lại quá vất vả, nếu cứ tiếp tục như thế thân thể của em sẽ chịu không chịu nổi."

"Vì vậy nên anh liền có thể tùy tiện làm với tôi..." Diệp Trăn nói không nên lời.

"Chúng ta là vợ chồng, thực hiện nghĩa vụ giữa vợ chồng có cái gì không đúng sao? Huống chi, lần thứ nhất là do chính em chủ động."

"Tôi... tôi chủ động?"

"Lần uống say kia đừng nói với anh là em đã quên."

Diệp Trăn nghẹn họng.

Buổi chiều đầu tiên xuyên qua mượn rượu tiêu sầu, say đến mơ hồ, xác thực... Hình như là...

"Tôi... tôi chỉ coi là..."

"Đừng nói với anh em cho rằng đó là đang nằm mơ?"

Diệp Trăn một lần nữa á khẩu không trả lời được.

Có đôi khi suy đoán là một chuyện, mà suy đoán trở thành sự thật lại là một chuyện khác.

Lúc suy đoán, Diệp Trăn thường nghiêng về phía ngoài ý muốn, sẽ vô ý thức suy luận sự việc theo một hướng khác. So với việc hết thảy đều là do Lục Bắc Xuyên trù tính, thì cô càng muốn tin tưởng một chân tướng khác hơn.

Diệp Trăn siết chặt tay thành nắm đấm, chỉ sợ mình nhịn không được nện một quyền ở trên mặt Lục Bắc Xuyên.

"Anh rõ ràng đã tỉnh, tại sao còn cố tình giả bộ hôn mê?"

"Anh có tính toán của mình, về sau em sẽ hiểu, nhưng trước lúc đó, anh không thể nói cho em biết được."

"Không cần, tôi không muốn biết!" Diệp Trăn bỗng nhiên đứng lên, trợn mắt nhìn hắn chằm chằm, "Tôi mặc kệ anh tính toán thế nào, nhưng vợ của anh tên là Diệp Tinh, mà tôi tên là Diệp Trăn, tôi và anh không có bất cứ quan hệ nào hết!"

"Em bình tĩnh một chút đi!" Lục Bắc Xuyên đứng lên, chỉ lo lắng Diệp Trăn quá mức kích động.

"Lục Bắc Xuyên, anh làm tất cả chỉ là vì muốn có đứa bé này thôi sao?"

Mi tâm Lục Bắc Xuyên gấp vặn, giọng điệu có chút khó tin, "Tại sao em lại nghĩ như vậy?"

Trong tiểu thuyết, Lục Bắc Xuyên sở dĩ lưu lại "Diệp Trăn", không phải chỉ là bởi vì đứa bé thôi sao?

Tiếng gõ cửa vang lên, Lư quản gia đứng ở ngoài cửa thần sắc lo lắng, sau khi đã gõ cửa ra hiệu, chưa được sự cho phép liền mở cửa phòng, giọng điệu gấp gáp nói với Lục Bắc Xuyên: "Thiếu gia, tiên sinh ông ấy bị cảnh sát dẫn đi rồi!"

Diệp Trăn giật mình, vô ý thức nhìn Lục Bắc Xuyên.

Quả nhiên, Lục Bắc Xuyên vẫn bất động, trên mặt lộ rõ thần sắc không ngoài suy đoán.

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Buổi chiều ngày hôm nay, Lục lão tiên sinh hiện tại đang trên đường trở về, đoán chừng một lát nữa sẽ đến, ngài nhìn xem ngài có phải là nên đến cục cảnh sát tìm hiểu một chút tình huống hay không?"

Lục Bắc Xuyên trầm tư một lát, "Tôi biết rồi."

Đồng dạng, Diệp Trăn cũng lâm vào trầm tư.

Kịch bản quanh đi quẩn lại cuối cùng vẫn như vậy.

Đứa bé bị phát hiện, Lục Thiếu Nhân bị Lục Bắc Xuyên tống vào ngục giam, Lục Bắc Xuyên nắm quyền Lục thị, ngay sau đó là đứa bé sẽ được sinh ra, cô trở thành bà Lục.

Tất cả các bước ngoặt và nguyên văn của quyển tiểu thuyết đều giống nhau như đúc, các sự kiện cũng như vậy.

Mà giờ khắc này thân phận của Lâm Trạm đã bị lộ ra ngoài ánh sáng, trở thành con riêng Lục gia. Bạn gái yêu nhau nhiều năm của mình vì Lục Bắc Xuyên mà chia tay cùng hắn, hắn tất sẽ chiến đấu không chết không thôi với Lục Bắc Xuyên.

Đến lúc đó, ở dưới ánh hào quang của nhân vật chính, một nhà ba người bị chơi đến chết!

***

Editor có lời muốn nói:

Đáng lẽ định đăng từ hai hôm trước rồi, nhưng điện thoại My bị hỏng phải đổi sang máy khác, xong lại phải edit lại từ đầu:Đ Đành beta sương sương để đăng nhanh cho mọi người đọc, có sai chính tả chỗ nào mọi người nhớ nhắc nhe <33

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bởi vì có ý định mưu sát!

Editor & Beta-er: ☆ঌ๖ۣۜTωĭηkℓε☆

***

Lục Thiếu Nhân trực tiếp bị bắt, kỳ thật vẫn là có chút vượt ngoài dự kiến của Diệp Trăn.

Trong tiểu thuyết nói Lục Bắc Xuyên sau khi tỉnh lại, thế nhưng là giống như mèo vờn chuột, đùa bỡn xoay quanh Lục Thiếu Nhân, vạch trần giao dịch chứng khoán phi pháp, trốn thuế lậu thuế,... và các hành vi phạm pháp của Lục Thiếu Nhân; nhưng ở một đêm phán quyết cuối cùng lại lật bản án cho Lục Thiếu Nhân, thậm chí còn thiết kế mấy lần sự kiện tai nạn xe cộ. Đương nhiên, ngoại trừ bị kinh sợ ở bên ngoài, còn lại Lục Thiếu Nhân không bị hư hao chút nào.

Nhưng Lục Bắc Xuyên làm hết thảy mọi chuyện mà Lục Thiếu Nhân lại hoàn toàn không biết gì cả, còn tưởng lầm là con của mình năm lần bảy lượt cứu mình. Đang lúc hắn chuẩn bị thay đổi để trở về với gia đình, thì lại xuất hiện một vụ án mưu sát có mọi chứng cứ vô cùng xác thực chỉ vào hắn, triệt để đoạn mất đường sống của Lục Thiếu Nhân. Cuối cùng bị phán án ở tù chung thân, chết ở trong ngục giam.

Bây giờ lại không có sự việc gì làm nền đã trực tiếp tống vào ngục giam?

Diệp Trăn nghi hoặc nhìn về phía Lục Bắc Xuyên, "Nhìn anh giống như không cảm thấy bất ngờ, càng không nóng nảy?"

Những năm này Lục Thiếu Nhân làm những sự việc khốn nạn kia Lục Bắc Xuyên không có ý định để Diệp Trăn biết, chỉ thuận miệng nói một câu: "Đây là do ông ta đáng phải chịu."

Hắn hắng giọng một cái, sửa sang lại cổ áo, nhìn Diệp Trăn, ánh mắt có chút bất đắc dĩ, thấp giọng dặn dò: "Hôm nay nói chuyện dừng ở đây thôi. Anh hi vọng trước ngày mười tháng sau, em và chị em sẽ bớt tiếp xúc với nhau, đừng chơi cái trò hoán đổi thân phận đó nữa."

Vui lòng đọc tại trang wattpad & WordPress chính chủ của My

Diệp Trăn ngưng lông mày, lửa giận tích góp chờ bùng phát.

"Bây giờ em là phụ nữ mang thai, nổi giận không tốt đối với thai nhi." Lục Bắc Xuyên mỉm cười nhìn bụng dưới bằng phẳng của cô, "Anh đã vụng trộm thông báo với Lư quản gia rồi, về sau trên bàn cơm sẽ không xuất hiện đồ ăn có quá nhiều dầu mỡ. Nếu có cái gì thấy không quen hoặc là muốn ăn cái gì, em có thể trực tiếp cùng nói với Lư quản gia."

Diệp Trăn trầm mặc. Có lẽ là bị ảnh hưởng của việc mang thai, cho nên tâm tình đột nhiên cảm thấy phiền muộn, khiến cho cô một chữ cũng không muốn nói.

Tiếng xe ở dưới lầu truyền lên, có lẽ là Lục lão gia trở về.

Hai người xuống lầu, Lục lão gia giờ phút này cũng đã vào nhà. Hắn chống gậy, sắc mặt ngưng trọng, người hầu đứng ở bên cạnh cũng không dám thở mạnh.

Mẹ Lục ngồi ở trên ghế sa lon, tâm tình không ngưng trọng như vậy, nhưng ở trước mặt Lục lão gia lại không thể không giả bộ lo lắng.

Theo mẹ Lục, Lục Thiếu Nhân xảy ra chuyện như vậy chính là ác giả ác báo, tự gây họa thì không thể sống, xứng đáng!

Lục Thiếu Nhân ở trong văn phòng công ty bị cảnh sát trực tiếp bắt đi, xe cảnh sát đỗ ở dưới tầng công ty dẫn đến không ít sự chú ý của mọi người. Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lại lan truyền ngàn dặm. Cảnh sát mang Lục Thiếu Nhân vào xe cảnh sát, còn chưa biết vì sao, lời đồn đại vô căn cứ đã bay ra ngoài đầy trời. Lục lão gia lúc tiếp nhận tin tức này suýt nữa đã ngồi không vững.

"Bắc Xuyên, con đi dò tra xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, tại sao Thiếu Nhân bị cảnh sát bắt?"

Lư quản gia đưa cho Lục lão gia một ly trà sau đó lui xuống một bên, Lục Bắc Xuyên nhìn thoáng qua những người xung quanh, thấp giọng nói: "Ông, chúng ta trên lầu nói chuyện."

Nếu để nhiều người biết thì bí mật khó giữ, Lục lão gia nhìn những người trong phòng khách, nặng nề gật đầu, được Lục Bắc Xuyên đỡ vào thư phòng.

Trong thư phòng, Lục Bắc Xuyên đưa một đống tư liệu sớm đã chuẩn bị xong cho Lục lão gia.

"Đây là cái gì?" Lục lão gia nhìn cặp văn kiện kia.

"Đây là chứng cứ sau khi con hôn mê, ông ta tiếp nhận công ty sau đó thay đổi vị trí tài sản." Từ "ông ta" này Lục Bắc Xuyên nói dĩ nhiên chính là chỉ Lục Thiếu Nhân.

"Thay đổi vị trí tài sản?"

"Trước mắt thì bây giờ Lục thị đã trở thành một cái xác không rồi, sáng nay con vừa mới nhận được tin tức, Lục Thiếu Nhân chuẩn bị thay đổi vị trí toàn bộ số tài sản còn lại sau đó cho Lâm Trạm thừa kế, để Lâm Trạm nhận lấy cái cục diện rối rắm kia." Đối với cái người được gọi là cha này, Lục Bắc Xuyên không có nửa phần tôn kính.

Sắc mặt Lục lão gia nghiêm túc, "Lá gan của anh ta cũng thật là lớn! Ở dưới mí mắt của ông lại dám làm ra loại sự tình này!"

"Nội bộ trong tập đoàn đã sớm bất mãn, một năm qua Lục Thiếu Nhân nắm quyền không chỉ có khiến phòng tài vụ gặp tổn thất, mà uy tín của công ty cũng bị chất vấn. Hai ngày này con đã đi mấy ngân hàng, người phụ trách uyển chuyển biểu thị không muốn hợp tác với Lục thị nữa."

Tập đoàn có một số hạng mục bất động sản thất bại, tiền không thể lấy lại được, tập đoàn cũng chịu nhiều tổn thất."

Thấy nộ khí trên mặt Lục lão gia dần dần dày, Lục Bắc Xuyên đưa một phần tư liệu điều tra khác cho Lục lão gia.

"Đây lại là cái gì?"

"Đây là kết quả điều tra có liên quan tới sư kiện tai nạn xe cộ một năm trước."

"Tai nạn xe cộ?"

Một năm trước, trên đường đi tới sân bay Lục Bắc Xuyên gặp tai nạn xe cộ, lúc đó kết quả điều tra chỉ phát hiện đây chỉ là một trận tai nạn xe cộ ngoài ý muốn mà thôi. Lục lão gia lật tư liệu điều tra, trong tư liệu viết rất rõ ràng sự kiện phát sinh ngày hôm đó, tai nạn xe cộ cũng không phải là chuyện gì ngoài ý muốn, hết thảy đều có người đứng đằng sau sai khiến.

Lúc ấy tài xế lái xe của Lục Bắc Xuyên cũng là bị người dùng tiền thu mua.

Trận tai nạn xe cộ kia suýt chút nữa thì đã lấy mạng của Lục Bắc Xuyên, cũng may mạng hắn lớn.

Nhìn tư liệu trong tay, hô hấp của Lục lão gia càng ngày càng thô trọng, sắc mặt đỏ bừng, lửa giận tích góp dưới đáy lòng rốt cuộc cũng bộc phát.

"Tên súc sinh này!" Lục lão gia đập một chưởng trên bàn sách, "Hổ dữ cũng không ăn thịt con, hắn vậy mà... vậy mà chỉ vì một chút lợi ích nhỏ mà hại chết con trai ruột của mình!"

Lục lão gia tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Hắn coi trọng Lục Bắc Xuyên bao nhiêu người sáng suốt đều biết, Lục gia có nhiều con cháu, nhưng chỉ có Lục Bắc Xuyên lọt vào mắt của hắn, giao Lục thị cho Lục Bắc Xuyên hắn vô cùng yên tâm.

Lục Thiếu Nhân nặng mấy cân lượng trong lòng Lục lão gia biết rõ, vậy nên không giao quyền thừa kế công ty cho hắn phụ trách. Đối với người thừa kế của Lục gia, Lục Thiếu Nhân lại không hiểu khổ tâm của hắn, bất công chèn ép con của mình.

Nếu như Lục Thiếu Nhân hắn thật sự có một chút xíu thực lực, vậy Lục lão gia cũng sẽ không để hắn ăn chơi lêu lổng như vậy rồi. Nhưng bùn nhão không dính lên tường được, không có biện pháp nào khác.

Sự thật chứng minh ánh mắt của Lục lão gia quả thực không sai, trong hơn một năm Lục Bắc Xuyên hôn mê, Lục thị bị Lục Thiếu Nhân nắm quyền. Hắn đầu tư vô số hạng mục to nhỏ, nhưng cơ hồ đều mất cả chì lẫn chài, đánh giá sai thị trường, đống tiền bỏ ra trôi theo dòng nước. Nếu không phải gốc rễ Lục thị rắn chắc, chỉ sợ đã sớm bị Lục Thiếu Nhân chơi đùa đến mức chỉ còn lại cái xác không.

Lục Bắc Xuyên bưng chén trà đã chuẩn bị trước cho Lục lão gia, "Ông bớt giận."

Lục lão gia uống một ngụm nhỏ, lửa giận trong lòng tiêu tán không ít, cuồn cuộn kéo đến chính là sự thất vọng và thống hận vô tận đối với con trai của mình.

"Cho nên lần này Thiếu Nhân bị bắt, đến cùng là bởi vì chuyện gì?"

Lục Bắc Xuyên đối với ánh mắt đục ngầu của Lục lão gia, trầm giọng nói: "Bởi vì có ý định mưu sát."

Lục lão gia trầm mặc một lát, mở xấp tài liệu trong tay ra, "Chuyện này con hoàn toàn có thể nói cho ông biết trước, tại sao lại trực tiếp đưa chứng cứ cho cục cảnh sát?"

Mặc kệ là vì sao, nhưng cha có ý định mưu sát con ruột, loại tin tức này một khi bị lưu truyền, người bị mất mặt sẽ chỉ là Lục gia mà thôi.

Lục Bắc Xuyên nhớ tới tiếng nói trong trẻo kia, chững chạc khuyên bảo mình không thể làm việc phạm pháp.

"Ông ta vi phạm pháp luật, đáng phải bị pháp luật nghiêm trị, con không có quyền lực tuyên án."

Lục lão gia nhìn Lục Bắc Xuyên đứng trước mặt, như một thanh kiếm đã được ra khỏi vỏ lộ ra tài năng, trong lòng mặc dù bất mãn Lục Bắc Xuyên khư khư cố chấp không thương lượng với hắn việc này, nhưng đến cùng vẫn là đứa bé mà mình một tay nuôi lớn, bây giờ có thể một mình đảm đương mọi chuyện, vẫn rất vui mừng.

Nhưng cho dù Lục Thiếu Nhân là một tên hỗn trướng (*), thì đó vẫn là con trai ruột của mình.

(*) Hỗn trướng: Khốn nạn, vô liêm sỉ,...

Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, cắt đi phần nào cũng khiến lòng hắn đau như đao cắt.

Trầm tư thật lâu, Lục lão gia lúc này mới mỏi mệt phất phất tay, "Nếu chứng cứ đã vô cùng xác thực, như vậy chuyện này liền giao cho cảnh sát xử lý đi. Về phía Lục thị thì con mau chóng tiếp nhận, đừng để người ta chê cười."

Lục Bắc Xuyên hiểu đây là Lục lão gia đã thỏa hiệp, thấp giọng nói: "Con hiểu rồi."

Trong phòng khách, mẹ Lục đối với chuyện Lục Thiếu Nhân bị bắt không để ở trong lòng, ngược lại còn rất bình tĩnh tao nhã thu xếp chuyện hôn sự của con trai.

Bà lôi kéo tay Diệp Trăn, "Tình Tình, con xem lúc nào thì thuận tiện, chúng ta gặp mặt cha mẹ con, thu xếp nốt những chuyện còn lại. Bạn bè thân thích gì cũng mời tới đi."

Hôn lễ này, quả thực giống như phù chú đòi mạng.

Một lời liền đóng đinh cô với hai chữ "bà Lục" chù phú này!

"Cái này... Chút nữa con sẽ hỏi bọn họ."

"Lâu như vậy cũng chưa ngồi xuống tâm sự cùng cha mẹ con quả thực đúng là Lục gia chúng ta không nên. Như vậy đi, sáng mai mẹ có thời gian, mẹ sẽ đưa em con về nhà, thuận tiện gặp mặt cha mẹ con luôn."

"Cái này..."

Mẹ Lục càng nghĩ càng thấy nên gặp thông gia sớm một chút càng tốt, chi tiết hôn lễ cũng có thể cùng thương lượng lại.

"Quyết định như vậy đi, sáng mai mẹ và con sẽ cùng về nhà. Được rồi, mẹ đi chuẩn bị trước một chút lễ gặp mặt sáng mai cho bà thông gia." Nói xong, mỉm cười hát một bài dân gian thong dong lên lầu.

Lúc Diệp Trăn vừa mới tới Lục gia mẹ Lục đều phải nén giận nhẫn nhịn trước mặt cha Lục, bây giờ ngược lại bà càng sống tự do tự tại hơn. Có thể thấy được, có đôi khi không có nam nhân, so với có nam nhân ở bên cạnh sống tốt hơn nhiều.

Hành lang tầng hai, nhìn điệu bộ của Diệp Tinh đứng ở đó đợi mình, Diệp Trăn trong nháy mắt hiểu rõ ý tứ của cô ta. Đứng dậy đi lên lầu, vừa đi vào phòng, liền nhìn thấy Diệp Tinh ngồi ở trên ghế sa lon, lo nghĩ bất an.

"Tại sao bây giờ cô mới đến!" Diệp Tinh khóa trái cửa phòng lại, không kịp chờ đợi đã muốn đổi quần áo vớiDiệp Trăn.

Diệp Trăn lại chỉ ngồi ở trên ghế sa lon không nhúc nhích, đầy rẫy ưu sầu.

"Chúng ta tranh thủ thời gian thay quần áo, đợi chút nữa sẽ không kịp rồi."

Diệp Trăn nhìn cái người chị trong đầu chỉ có hai chữ "bà Lục" này, thở dài, "Chị gái, không cần đổi nữa, Lục Bắc Xuyên anh ta biết hết rồi."

Diệp Tinh nhất thời không kịp phản ứng, "Biết cái gì?"

"Anh ta biết tất cả mọi chuyện, biết trò chơi thay đổi trang phục của tôi và chị, cũng biết kịch bản tôi thay gả cho anh ta. Chỉ là người này một mực nhìn ở trong mắt ghi ở trong lòng, không nói ra mà thôi." Diệp Trăn yếu ớt nói: "Mất công bận rộn một trận, còn để cho người ta xem trò đùa miễn phí."

Nghe vậy, tim Diệp Tinh đập rộn lên, nửa ngày mới không thể tin hỏi: "Ý của cô là, Lục Bắc Xuyên không chỉ biết ban đầu người thay thế tôi gả cho anh ấy là ai, mà còn biết mấy ngày nay người ở Lục gia chính là tôi không phải cô sao?"

Diệp Trăn gật đầu.

Diệp Tinh mờ mịt thất thố đứng tại chỗ, trong đầu chỉ xoay quanh lời nói kia của Diệp Trăn, sau đó nghi hoặc nhìn Diệp Trăn, "Tại sao anh ta biết chuyện này?"

Từ lúc Lục Bắc Xuyên tỉnh lại chỉ mới qua nửa tháng, nửa tháng này cơ bản mỗi ngày đều ở bệnh viện chữa trị, những chuyện này làm sao mà anh ấy biết được?

Diệp Tinh nhìn chăm chú Diệp Trăn, bức hỏi: "Không phải mày nói cho anh ấy biết đấy chứ?"

Câu nói này nói với Diệp Trăn, nói như thể thật đúng là do chính miệng cô nói với Lục Bắc Xuyên vậy.

Ngẫm lại thật đúng là mình xứng đáng, lúc trước nếu như không phải mình lắm mồm nói một câu như vậy, Lục Bắc Xuyên cũng không có khả năng biết chân tướng cô thay gả.

"Mặc kệ là do ai nói cho anh ta biết, hiện tại anh ta cũng đã biết chân tướng rồi chúng ta cũng không thể thay đổi sự thật này. Bất quá chị yên tâm, chị không phải muốn làm bà Lục sao? Vẫn còn có biện pháp"

***

Editor có lời muốn nói:

Dạo này bận học quá QAQ 1/5 đi học lại mà không biết có nên vui hay không:v

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chiếc nhẫn

Editor & Beta-er: ✰ঌ๑Tωĭηƙℓε✰

***

Nếu Lục Bắc Xuyên cũng đã biết chân tướng rồi, vậy Diệp Tình và Diệp Trăn cũng không cần thiết chơi cái trò đổi quần áo gì trước mặt Lục Bắc Xuyên nữa.

Diệp Trăn để Diệp Tình về phòng trước. Lúc khác, cô lại nghĩ biện pháp.

Vừa đưa tiễn Diệp Tình không bao lâu, Lư quản gia đã gõ cửa phòng, đẩy chiếc xe đồ ăn nhỏ, đưa những món ăn khuya bổ dưỡng đặc biệt xào nấu vì Diệp Trăn vào, đặt từng cái lên bàn.

Bên trong tất cả đều là những món canh bổ, tổ yến, v.v... Mà Diệp Trăn chưa từng thấy qua.

"Nhiều như vậy ạ?"

"Thiếu gia bảo cô tự chọn ăn," Lư quản gia nhìn thân thể gầy yếu của Diệp Trăn, thở dài, "Thân thể của cô cũng nên bồi bổ thêm."

Diệp Trăn suy đoán, bây giờ Lục Bắc Xuyên có lẽ còn chưa có công khai sự thật cô mang thai. Dù sao cô mang thai đã gần hai tháng rồi, mà Lục Bắc Xuyên cũng chỉ mới tỉnh lại được nửa tháng mà thôi, thời gian không chính xác, truyền ra ngoài cũng không dễ nghe.

"Cảm ơn Lư quản gia, ngài mau đi về nghỉ ngơi đi."

Lư quản gia cười tủm tỉm nhìn cô, từ đáy lòng thích tiểu cô nương này, thích tính cách lương thiện tinh khiết trên người cô, "Vậy tôi đi trước, có chuyện gì cứ việc gọi tôi."

"Vâng."

Sau khi Lư quản gia rời đi, Diệp Trăn mới bưng lên một chén canh thăm dò. Hít một hơi, không ngửi thấy có mùi gì khác lạ cũng không có khiến cho cô có cảm giác buồn nôn. Cầm thìa múc một muỗng nhỏ, hương vị cũng không tệ lắm.

Lục Bắc Xuyên đẩy cửa vào, thấy Diệp Trăn ngồi ở bên cạnh bàn ăn khuya, hắn cởi cởi áo khoác ra, tiện tay ném lên trên chỗ tựa lưng của ghế sô pha, kéo lỏng cà vạt. Cảm giác nhiệt độ có chút thấp, nhìn bộ đồ ngủ mỏng manh của Diệp Trăn, mi tâm Lục Bắc Xuyên không khỏi cau lại, cầm lấy điều khiển tăng nhiệt độ phòng lên.

Lớp áo sơ mi bó chặt dáng người tam giác ngược rắn chắc của hắn. Diệp Trăn liếc mắt nhìn hắn, lại nhìn sang bảy tám gói thuốc bổ trước mặt, "Lục tổng, anh đây là đang nuôi heo sao?"

Lục Bắc Xuyên lấy trên kệ áo ra một cái chăn, choàng lên người Diệp Trăn, ngồi ở bên cạnh thuận thế ôm eo của cô, bàn tay đặt ở trên bụng cô, "Em gầy quá, ăn nhiều một chút đối với sức khỏe của đứa bé cũng tốt."

Quả nhiên, quan tâm như vậy bất quá chỉ là vì đứa bé ở trong bụng của cô mà thôi.

Diệp Trăn lành lạnh nói: "Tức giận đối với đứa bé cũng không tốt."

Lục Bắc Xuyên không nhiều lời, cầm tay trái của Diệp Trăn lên, đeo một chiếc nhẫn kim cương rực rỡ ở trên ngón tay cô.

Đây chiếc nhẫn cưới tượng trưng cho cuộc hôn nhân của hai người lúc Diệp Trăn vừa mới được gả vào Lục gia.

"Bây giờ em mang thai con của anh, cũng chính là vợ của Lục Bắc Xuyên anh. Chuyện kết hôn cứ giao cho anh, việc liên quan tới thân phận của em anh cũng sẽ tự mình xử lý cho tốt. Đừng có mưu đồ khác, hiểu chưa?" Hắn biết Diệp Trăn một lòng muốn rời khỏi hắn, nếu như dùng đứa bé để ràng buộc

cô, có lẽ sẽ có thể khiến cho cô mềm lòng ở lại.

Diệp Trăn nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón tay trái của mình, cùng chiếc nhẫn trên bàn tay của Lục Bắc Xuyên góp thành một đôi.

***

Sáng sớm hôm sau, Lục Bắc Xuyên đến công ty nhậm chức, Lục phu nhân thì chuẩn bị không ít quà tặng quý giá để đến biếu Diệp gia. Nhìn sắc mặt vui vẻ trên mặt mẹ Lục, là biết bà ấy thật sự không có để chuyện chồng mình bị tống vào ngục ở trong lòng.

Không chỉ có mình Lục phu nhân, ngay cả Lục Bắc Xuyên và Lục lão gia cũng không thèm ra mặt, tựa hồ tất cả đều xem thường.

Trên đường đi trong lòng Diệp Trăn lén hỏi thầm, tội danh có ý định mưu sát của Lục Thiếu Nhân, đến tột cùng là chụp lên đầu hắn kiểu gì?

Trong tiểu thuyết không kể rõ ràng, Diệp Trăn cũng không rõ lắm, bất quá việc Lục Thiếu Nhân vào tù đúng là do Lục Bắc Xuyên tính kế. Nhưng bởi vì cái gì, cô không biết.

Hào môn rất phức tạp, thật sự không cần thiết phải lội vào vũng nước đục này.

Không bao lâu đã đến Diệp gia.

Cha mẹ Diệp hai người đang đứng chờ ở cửa ra vào, Lục phu nhân vừa xuống xe liền bày ra một khuôn mặt tươi cười chào đón.

"Lục phu nhân, nghe danh bà đã lâu, nay bà có thể tự thân tới cửa chào hỏi, quả thực là vinh hạnh của Diệp gia chúng tôi."

Lục phu nhân cầm tay cha Diệp, "Đều là người một nhà cả, đừng có khách sáo như thế."

Cha Diệp liên tục gật đầu, mời người vào biệt thự.

Mẹ Diệp tận lực thả chậm bước chân, liếc nhìn qua Diệp Trăn và Diệp Tình. Lúc xuống xe bà ta nhìn thấy rõ ràng, Lục phu nhân kéo tay Diệp Trăn, bà ta còn tưởng rằng là mình nhìn lầm, nhưng nhìn kỹ lại đúng thật là như vậy.

Bà ta thấp giọng nói: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Diệp Tình cúi đầu ủy khuất không nói lời nào, mẹ Diệp trừng mắt nhìn về phía Diệp Trăn, "Diệp Trăn, chuyện gì đã xảy ra!"

Diệp Trăn mặt không biểu tình nhìn bà ta, "Có chuyện gì buổi tối rồi nói."

Nói xong liền đi thẳng để lại mẹ Diệp sững sờ đứng đó, mẹ Diệp còn muốn nói cái gì, Diệp Tình đã kéo bà ta lại, không biết cô ta ghé tai nói cái gì với mẹ Diệp, mà chọc đến mẹ Diệp giận đến tím mặt.

Trong phòng khách, cha Diệp niềm nở lấy trà lá ngon nhất của nhà mình ra chiêu đãi Lục phu nhân, "Lục phu nhân, mời bà uống trà."

Lục phu nhân liếc nhìn phòng khách trong biệt thự một vòng, cách trang trí rất huy hoàng lộng lẫy bà cũng không tiện mở miệng khen. Vừa lúc người hầu đi theo đưa lễ vật bà đã chuẩn bị đặt ở trong phòng khách, lục phu nhân liền cười nói: "Tình Tình gả vào Lục gia chúng ta cũng đã hơn hai tháng rồi, thân thể của Bắc Xuyên lúc ấy vẫn chưa khỏe lại cho nên cũng không đến chào hỏi hai người được. Lần này tới không chỉ là để chào hỏi thôi mà còn để thương lượng cùng hai người một chút về hôn lễ của Tình Tình và Bắc Xuyên nữa."

"Hôn... hôn lễ?" Từ sau khi Diệp Trăn gả vào Lục gia, cha Lục vẫn nghĩ muốn trèo lên cái cành cây Lục gia này.

Nhưng cái cành cây này lại quá cao, chỉ dựa vào một đứa con gái không được sủng ái thì không thể trèo lên nổi.

"Đúng thế, hiện tại thân thể của Bắc Xuyên cũng tốt hơn rồi, dù sao cũng phải bổ sung một cái hôn lễ, không thể ủy khuất con gái nhà hai người được. Tôi tính thời gian, ngày mười tháng sau chính là ngày tháng tốt, cho nên cố ý tới để hỏi ý kiến của hai người."

Vừa dứt lời, Diệp Trăn đi vào. Lục phu nhân nhìn thấy cô liền vẫy gọi cô lại, để cô ngồi ở bên cạnh mình, thân mật lôi kéo tay Diệp Trăn, "Diệp tiên sinh, Diệp gia các người thật biết cách nuôi dạy con gái! Diệp Trăn vừa mới gả vào Lục gia chưa tới mấy ngày mà con trai của tôi đã tỉnh rồi, hiện tại còn có thể đứng lên được, toàn bộ đều là nhờ lúc trước Tình Tình tận lòng chăm sóc Bắc Xuyên đó!"

Diệp Trăn cười cười, không nói.

Cái này cũng không hẳn là đúng, Lục Bắc Xuyên khỏi hẳn cũng không phải nhờ công lao của cô, đó là trùm phản diện, vốn dĩ đã được định sẵn sẽ tỉnh lại được rồi, còn cô cùng lắm chỉ là một người góp chút sức mà thôi.

Mẹ Diệp và Diệp Tình đi vào, thu lại biểu lộ trên mặt mình, ngồi đối diện Lục phu nhân.

Cha Diệp suy nghĩ trong chốc lát, "Ngày mười tháng sau... Chẳng phải là chỉ còn cách mười ngày nữa thôi sso? Cái này... cái này còn chưa kịp chuẩn bị cái gì mà, có kịp không?"

"Kịp, áo cưới tôi đã chọn xong cho Tình Tình rồi, sân bãi tổ chức hôn lễ tôi cũng đã chọn xong, chỉ còn một chút chi tiết muốn bàn bạc với hai người thôi."

Mẹ Diệp nhìn Lục phu nhân lôi kéo tay Diệp Trăn, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Mắt nhìn đứa con gái ủy khuất ngồi ở một bên, liền vỗ vỗ mu bàn tay Diệp Tình trấn an, "Lục phu nhân, tôi mượn Tình Tình có chút việc, bà cứ nói chuyện với chồng tôi trước đi. Ông ấy có thể tự làm chủ được."

"Được, không vấn đề gì."

Mẹ Diệp ra hiệu cho Diệp Trăn đi cùng bà ta vào phòng. Vừa đóng cửa lại, mẹ Diệp liền không kịp chờ đợi đặt câu hỏi: "Diệp Trăn, chuyện gì xảy ra vậy? Không phải đã để con xuất ngoại rồi sao? Tại sao không nói một tiếng đã quay về Diệp gia rồi?"

Diệp Trăn không biết việc này Diệp Tình nói thế nào với mẹ Diệp, bất quá đã đến mức này rồi cô cũng không cần phải giấu diếm làm gì.

"Là Lục Bắc Xuyên anh ta mang tôi về, anh ta đã biết chuyện tôi thay chị gả cho anh ta, cho nên tôi cảm thấy không tất yếu gì phải diễn kịch ở trước mặt anh ta nữa."

"Nó biết rồi?" Mẹ Diệp ngưng lông mày, "Làm sao mà nó biết được?"

Diệp Trăn suy đoán mập mờ, "Làm sao tôi biết được tại sao anh ta biết? Không chỉ như thế thôi đâu, anh ta còn biết người mấy ngày nay ở Lục gia chính là chị chứ không phải tôi."

"Cái này... Đây rốt cuộc... Cái này..." Mẹ Diệp nửa ngày không thể nói ra thành lời.

Nếu như đã biết hết rồi, vậy Tình Tình của bà ta còn có thể gả vào Lục gia được sao?

Diệp Trăn nhìn bà ta một cái, thở dài, "Không có biện pháp nào, giấy không thể gói được lửa, nếu Lục Bắc Xuyên cũng đã biết rồi, thì sớm muộn gì cũng có một ngày tất cả mọi người sẽ biết. Đến lúc đó chuyện này khó mà ép xuống được. Không bằng mọi người thẳng thắn một chút, cùng nhau ngồi xuống nói cho rõ chuyện này, thì có lẽ..."

Diệp Tình vừa mới đi vào vừa đúng lúc nghe thấy câu nói này của Diệp Trăn, trong lòng bỗng nhiên bốc lên một cỗ lửa giận khó mà ức chế được.

Thì ra suy đoán của cô ta không có sai!

"Tao biết ngay mày có ý định này mà! Từ lúc vừa mới bắt đầu mày đã không có ý định trả lại vị trí bà Lục cho tao rồi có đúng hay không? Một bên giả mù sa mưa muốn xuất ngoại cho tao xem, một bên lại nói chân tướng cho Lục Bắc Xuyên để anh ấy đến sân bay mang mày trở về. Mày cho rằng làm như vậy thì thật sự có thể gối cao không lo sao!"

Diệp Tình chỉ vào Diệp Trăn cả giận nói: "Diệp Trăn, tất cả mọi người đều biết, người gả cho Lục Bắc Xuyên là Diệp Tình tao không phải Diệp Trăn mày. Mày dựa vào cái gì mà dám chiếm vị trí của tao?"

"Diệp Trăn, con mau nói đi, chị con nói có phải là thật hay không?"

Có một số người, tâm đã hiểu lệch rồi, thì lời nói hành động tự nhiên cũng lệch theo.

Diệp Trăn lạnh lùng nhìn lên hai người lòng đầy căm phẫn trước mặt, "Chị, chị nên biết rõ, không phải tôi chiếm vị trí kia, mà chính là do chị không muốn vị trí đó cho nên mới đẩy lại cho tôi. Bây giờ đến nước này rồi, chị lại đẩy tất cả sai lầm lên người tôi?"

"Được, chị thừa nhận, lúc trước là lỗi của chị, chị không nên bỏ trốn cùng Lâm Trạm. Nhưng đó là bởi vì lúc trước chị không biết người anh ta một mực thích chính là em; hiện tại chị đã biết rồi, cho nên chị không thể tiếp tục mối quan hệ này nữa," Hai mắt Diệp Tình đẫm lệ nhìn Diệp Trăn, "Chị vẫn luôn tại suy nghĩ cho em, nhưng em thì sao? Em có từng hiểu cho chị không?"

Nghe những lời này của Diệp Tình, mẹ Diệp hơi ngốc lăng, "Cái gì? Lâm Trạm thích Diệp Trăn sao?"

Diệp Tình gật đầu, "Cho nên con không thể duy trì mối quan hệ với anh ấy được nữa. Trăn Trăn, không phải em cũng rất thích Lâm Trạm sao? Bây giờ chị trả lại anh ấy cho em, em cũng trả lại Lục Bắc Xuyên cho chị đi, có được hay không?"

Diệp Tình biết rõ, Diệp Trăn vẫn luôn thích Lâm Trạm, từ trong ánh mắt Diệp Trăn nhìn Lâm Trạm cô ta liền có thể nhìn ra được.

Cô ta cũng rất hưởng thụ ánh mắt hâm mộ, ghen tị của Diệp Trăn lúc nhìn cô ta vì cô ta có thể được Lâm Trạm yêu, được Lâm Trạm quan tâm. Cô ta cũng tin tưởng, chỉ cần Lâm Trạm có thể thổ lộ với Diệp Trăn, Diệp Trăn nhất định sẽ không có một chút do dự mà đi cùng Lâm Trạm.

Nghe Diệp Tình nói, mi tâm Diệp Trăn cau lại, "Anh ta không phải thích chị sao?"

"Người anh ấy thích chính là người năm đó viết cho anh ấy hơn hai mươi bức thư tình, làm việc cùng một chỗ với anh ấy, ở trong bệnh viện không ngủ không nghỉ chăm sóc mẹ anh ấy, đây đều là em." Diệp Tình nhìn cô, thấp giọng nói: "Nếu như không phải là bởi vì chị phát hiện người Lâm Trạm thích chính là em, thì chị còn trở về làm gì? Chị không thể đoạt bạn trai của em, em là em gái của chị, chị hi vọng em có thể hạnh phúc, mà không phải phó thác cả thanh xuân cho một người mà em không thích."

Những lời này lúc Diệp Trăn đứng ở ngoài cửa toilet cũng nghe được, bất quá những lời này được Diệp Tinh nói ra, vẫn là có một chút giả tạo.

Diệp Tinh lấy điện thoại di động ra, tìm số di động của Lâm Trạm, "Nếu như em không tin, chị sẽ giúp em hỏi anh ấy!"

Điện thoại vang lên hai tiếng liền được kết nối, không đợi người đầu bên kia điện thoại nói chuyện, Diệp Tinh đã nhanh miệng: "Lâm Trạm, tôi hỏi anh, anh thích tôi hay là thích em tôi."

Đầu bên kia điện thoại nửa ngày không có tiếng trả lời, ba người ăn ý duy trì trầm mặc lắng nghe. Hồi lâu sau, mới nghe được Lâm Trạm thở dài một tiếng, "Tinh Tinh, chuyện này chúng ta sau này hãy nói được không?"

Diệp Tinh cười lạnh cúp máy, nhìn Diệp Trăn, "Em nghe đi, anh ta căn bản cũng không dám ở trước mặt chị trả lời vấn đề này!"

Mi tâm Diệp Trăn càng nhíu chặt.

Trước không biết Diệp Tinh nói thật hay là giả, nhưng ngay cả Lâm Trạm cũng có thái độ này là sao? Trong tiểu thuyết thì nói thề non hẹn biển không rời không bỏ, bây giờ tại sao lại ấp a ấp úng không rõ ràng cho lắm rồi?

Coi như lúc trước nhận lầm người đi, nhưng tốt xấu gì cũng đã hẹn hò ba năm rồi mà. Tình cảm ba năm bồi dưỡng ra còn chưa đủ thâm hậu sao? Cứ như vậy bị dăm ba câu nói của Diệp Tinh làm cho bàng hoàng rồi? Lời nói quyết chí thề không đổi thay, toàn tâm toàn ý yêu nhau đâu?

Tra nam!

Thấy Diệp Trăn trầm mặc, Diệp Tinh chìm khẩu khí, vành mắt dần dần đỏ bừng, "Trăn Trăn, thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi."

Đề cập đến chuyện cũ, Diệp Tinh giống như thật sự vô cùng áy náy, "Nếu như chị có thể sớm biết người anh ấy thích chính là em, như vậy chị tuyệt đối sẽ không đoạt người với em. Em cũng sẽ không phải thay chị gả cho một người không thích em."

Diệp Trăn không nhìn nổi bộ dạng ủy khuất đáng thương này của Diệp Tinh, giống như là bạch liên hoa làm bộ làm tịch vậy, có một loại ảo giác nguy hiểm không thể tiếp cận.

"Chị có thể... Có thể đưa số điện thoại của Lâm Trạm cho tôi không? Tôi có vài lời muốn hỏi anh ta."

Trong lòng Diệp Tinh vui mừng. Cô ta biết ngay mà, Diệp Trăn tuyệt đối không bỏ được Lâm Trạm! Thần kinh căng cứng nhất thời thư giãn, trên mặt lại bất động thanh sắc như cũ, "Được."

Diệp Trăn bấm số điện thoại Lâm Trạm, nhìn Diệp Tinh và mẹ Diệp, thấp giọng nói: "Tôi muốn ở riêng một lát."

Diệp Tinh rất là thông cảm, lôi kéo mẹ Diệp rời khỏi phòng.

Sau khi hai người đi, Diệp Trăn tiếp tục gọi cho Lâm Trạm, thẳng đến khi đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nói mệt mỏi, Diệp Trăn mới cười tủm tỉm nói: "Lâm Trạm, tôi là Diệp Trăn; chính là cái người viết cho anh hơn hai mươi bức thư tình, làm công cùng một chỗ với anh, ở trong bệnh viện không ngủ không nghỉ chăm sóc mẹ anh - Diệp Trăn. Có một việc này, tôi muốn nhờ anh giúp một tay."

Nếu Diệp Tinh đã muốn làm vợ của trùm phản diện như vậy rồi, thì liền thỏa mãn cô ta đi.

Kết cục cuối cùng cũng chỉ là giàn dụa nước mắt ở trong song sắt mà thôi.

***

Lục phu nhân ở Diệp gia thảo luận cùng cha mẹ Diệp một ngày, thẳng đến khi ánh chiều tà le lói, lúc này mới chuẩn bị cáo từ về nhà.

Bà nhìn Diệp Trăn đứng ở trên bậc thang, cười nói: "Tinh Tinh, ngày mười tháng sau Bắc Xuyên sẽ đến rước con, đến lúc đó con phải chuẩn bị cho thật kỹ càng, chính thức trở thành con dâu Lục gia chúng ta."

Diệp Trăn vuốt ve chiếc nhẫn kim cương vô danh trên ngón tay mình, gật đầu, "Được."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: “—— Ngày tổ chức hôn lễ không cần mang giày cao gót, anh sẽ chuẩn bị cho em giày đế bằng.”

Editor & Beta-er: ☆ঌTωĩηkℓε☆

***

Tin tức Lục gia chuẩn bị hôn lễ nhanh chóng bị lan truyền.

Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, Lục gia sau khi trải qua một năm giày vò, mặc dù không thể tính là đứng đầu thành phố, nhưng vẫn may là còn vững chắc, cũng coi như là thuộc giới hào môn.

Cuộc hôn lễ này cũng tới rất đúng lúc.

Tin tức Lục Thiếu Nhân vào tù khiến cổ phiếu của Lục thị tụt giảm mạnh, nhân viên trong công ty bàng hoàng, từng xí nghiệp đang hợp tác lặng lẽ quan sát tình hình. Người thừa kế của Lục gia bởi vì tai nạn xe cộ mà hôn mê một năm bây giờ đang chuẩn bị hôn lễ, tin tức kia làm chấn động tất cả mọi người, cũng trực tiếp che giấu tin tức Lục Thiếu Nhân bị bắt vào tù.

Đồng thời cũng trấn an được lòng mọi người.

Lục Thiếu Nhân vào tù mà người Lục gia còn có tâm tư chuẩn bị hôn lễ, biểu thị tin đồn nhốn nháo bên ngoài truyền đi không phải là sự thật. Nếu không con trai của Lục lão gia, cha của Lục Bắc Xuyên dính vào vụ án hình sự lớn như vậy, đã sớm lo lắng đến sứt đầu bể trán rồi.

Tại cục cảnh sát.

Lục Bắc Xuyên dẫn theo luật sư đến gặp mặt Lục Thiếu Nhân.

Lục Thiếu Nhân mặc áo tù nhân bẩn thỉu, trên mặt tiều tụy khó coi, mắt thấy Lục Bắc Xuyên dẫn luật sư đến, hắn giống như bắt lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, "Bắc Xuyên! Cha bị hãm hại, tìm giúp cha luật sư tốt nhất đi!"

Lục Bắc Xuyên mặt không biểu tình nhìn hắn, sau đó ném cho luật sư bên cạnh một ánh mắt.

Luật sư lôi một chồng văn kiện từ trong cặp ra để lên bàn, đưa cho Lục Thiếu Nhân.

Lục Thiếu Nhân không nhận lấy cũng không nhìn, vô ý thức cảm giác được đó không phải vật gì tốt.

"Đây là cái gì?"

Lục Bắc Xuyên không nói gì, luật sư thay hắn giải thích, "Đây là chứng cứ trong một năm này ngài đã trốn thuế, lậu thuế và thay đổi vị trí tài sản phi pháp, đằng sau là tài liệu liên quan đến cổ phần của ngài bị chuyển nhượng không rõ nguồn gốc."

Lục Thiếu Nhân gắt gao nhìn chằm chằm Lục Bắc Xuyên, "Con có ý gì?"

Từ nhỏ đến lớn, Lục Thiếu Nhân rất hiếm khi tận tâm làm đúng trách nhiệm của một người cha, cũng không tự tay giáo dưỡng Lục Bắc Xuyên, tình cảm giữa hai cha con cũng theo đó mà lạnh nhạt.

Vui lòng không đọc truyện tại trang web lậu

Những năm này Lục Thiếu Nhân ở bên ngoài phong lưu, lục tục ngo ngoe không biết lại tạo thêm mấy đứa con riêng. Trước khi xảy ra tai nạn xe cộ Lục Bắc Xuyên cũng chỉ làm như không thấy với Lục Thiếu Nhân, hai người dường như không liên quan đến nhau. Nhưng sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, Lục Bắc Xuyên lúc này mới phát giác, thì ra chỉ làm như không thấy là không đủ. Mức độ tham lam của lòng người cho tới bây giờ đều khiến người ta giật nảy cả mình.

"Nếu ông giao ra toàn bộ số tài sản của Lục thị mà ông đã lén lút thay đổi vị trí ra đây, tôi sẽ cầu tình cho ông trước mặt thẩm phán."

"Cầu tình cho cha? Con cũng cho rằng là cha phái người hãm hại con sao?"

"Chứng cứ vô cùng xác thực, tôi giao cho cảnh sát chứng cứ giấy trắng mực đen, mọi việc đều đã rõ như ban ngày rồi."

Lục Thiếu Nhân bị còng hai tay bỗng nhiên đập lên mặt bàn, trợn mắt nhìn Lục Bắc Xuyên, "Tao là cha mày mà mày cũng dám..."

Lục Bắc Xuyên lạnh lùng quét mắt tới, "Lúc ông thu mua người muốn ám sát tôi có nghĩ tới tôi là con của ông không? Ông không coi tôi là con trai, vậy tôi cần gì phải coi ông là cha? Con trai của ông nhiều như vậy có thể không thèm quan tâm tôi, mặc dù tôi chỉ có một người cha nhưng từ nhỏ đã như không có rồi. Vậy vì cái gì mà tôi không dám?"

"Lão gia ông ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!" Bộ dáng Lục Thiếu Nhân dữ tợn nhìn hắn.

Lục Thiếu Nhân bình tĩnh nói: "Ông hủy hoại tâm huyết hơn nửa đời người của ông nội, ông cho là ông ấy sẽ bỏ qua cho ông sao?"

Sắc mặt Lục Thiếu Nhân trắng bệch, đôi môi không còn chút máu, "Ý... ý của mày là gì?"

"Không chỉ có mình ông là có nhiều con trai đâu, ông nội cũng không chỉ có mình ông là con trai. Bên nhà kia, vẫn còn có người sẵn sàng thay thế vị trí của ông bất cứ lúc nào."

"Không, những người kia ông ấy đều chướng mắt! Nếu không, ông ấy làm sao sẽ nguyện ý để cho tao nắm quyền công ty hơn một năm!"

"Đó là ông nội cho ông một cơ hội, nhưng đáng tiếc, ông lại không khiến cho ông nội nhìn thấy năng lực của ông được, chỉ làm cho ông nội thấy được dã tâm của ông mà thôi." Ánh mắt Lục Thiếu Nhân dừng lại ở bên trên phần văn kiện kia, "Ký tên thì tôi có thể tìm cho ông một luật sư tốt nhất, cầu tình cho ông trước mặt thẩm phán. Nhưng nếu như không ký, thu mua, giết người, trốn thuế lậu thuế, đưa tất cả chứng cứ mà tôi có được ra,... Thì ông cảm thấy, sẽ phải ngồi tù trong bao năm?"

"Mày... mày..."

"Nể tình ông là cha của tôi, tôi chỉ nộp tư liệu việc ông thu mua người, giết người lên thôi. Nếu như ông không ký, về sau không chừng tôi lại đưa ra tiếp."

"Mày đang uy hiếp tao!" Lục Thiếu Nhân nghiến răng nghiến lợi, "Mày cho rằng chỉ dựa vào những thứ này thì có thể chơi chết tao sao? Tao cho mày biết, không có khả năng đâu!"

"Nếu như ông còn đang chờ mong Lâm Trạm có thể cứu ông, vậy tôi khuyên ông vẫn nên bỏ bớt cái ý niệm này đi," Lục Bắc Xuyên giễu cợt, "Một đứa con riêng không có bối cảnh, lúc trước tôi không biết vậy thì thôi, nhưng ông lại để cho anh ta xuất hiện ở trước mặt tôi thì ông cảm thấy tôi còn có thể nhắm mắt làm ngơ sao? Cảm ơn ông đã để tôi thấy được tiềm lực của anh ta, đủ để cho tôi bóp chết anh ta từ trong trứng nước rồi."

Ánh mắt Lục Bắc Xuyên tối tăm, "Trong mắt tôi ông làm những trò này kỳ thật đều không tính là cái gì. Việc duy nhất mà ông làm sai, chính là khi đó ông không rút ống dưỡng khí quản của tôi ra, khiến tôi vẫn còn sống."

Lục Thiếu Nhân hoảng sợ, nhìn lên đứa con trai mà mình sớm đã không thèm dạy dỗ trước mặt này, hai tay không tự giác run rẩy.

"Ông tưởng rằng một người thực vật sẽ không có khả năng gây ra sóng lớn gì. Nhưng ông có nghĩ tới hay không, người thực vật cũng sẽ có một ngày tỉnh lại? Mấy việc thu mua giết người của ông làm đều sẽ không tìm thấy được ngọn nguồn? Nói cho cùng, ông nội nói rất đúng," Lục Bắc Xuyên trào phúng, "Bùn nhão không dính lên tường được."

"Lục Bắc Xuyên... mày... mày..."

"Ký hay là không ký tự ông xem mà quyết định đi."

Tài sản cũng không hẳn là quản trọng nhất, quan trọng nhất chính là hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần, một khi hắn đã ký tên, vậy tất cả cổ phần Lục thị mang danh nghĩa của hắn toàn bộ sẽ bị chuyển nhượng cho Lục Bắc Xuyên. Đến lúc đó, toàn bộ Lục thị sẽ bị Lục Bắc Xuyên nắm trong lòng bàn tay, ngay cả Lục lão gia cũng không thể quản được hắn.

"Cơ hội chỉ có một lần mà thôi, nếu như ông muốn đợi cả đời trong ngục thì cứ nói."

Trong lòng Lục Thiếu Nhân đang rối rắm. Lý trí nói cho hắn biết không thể ký, một khi đã ký, hắn sẽ thật sự không còn gì cả.

Nhưng nếu như không ký, những tội danh này sẽ bị phơi bày, ít nhất cũng phải ngồi trong tù từ mười đến hai mươi năm, cũng đồng nghĩa với việc vô vọng cả đời.

"Mày có thể... Có thể trực tiếp giúp tao thoát ra sao?"

Luật sư cười nói: "Lục Thiếu Nhân tiên sinh, tội danh của ngài là thu mua giết người, người phán quyết không phải là chúng ta, mà là cơ quan tư pháp. Chúng ta không có năng lực như thế, việc duy nhất chúng ta có thể làm, đó chính là tận lực giảm hình phạt cho ngài mà thôi."

"Chủ ý của mày là quyết định khiến cho tao phải ngồi tù sao?"

Lục Bắc Xuyên nhớ tới lời Diệp Trăn "ân cần dạy bảo", "Ông vi phạm pháp luật, đáng phải bị pháp luật trừng phạt."

Truyện chỉ được đăng tải tại trang wattpad & WordPress của My

Nói như thế một phen, kiên nhẫn của Lục Bắc Xuyên sớm đã bị dùng hết, giọng điệu hắn bình thản, "Nếu đã không muốn ký thì..."

"Chờ một chút!" Lục Thiếu Nhân chìm khẩu khí, "Có phải chỉ cần ký thì mày có thể bỏ qua cho tao không?"

Lục Bắc Xuyên lạnh giọng, "Ông không có lựa chọn."

Lục Thiếu Nhân cắn răng, "Được! Tao ký!"

Luật sư đưa bút cho hắn, Lục Thiếu Nhân chần chờ một lát, sau đó run rẩy kí tên của mình lên trên văn kiện.

Lục Bắc Xuyên tùy ý nhìn thoáng qua, sau đó liền không ở lại thêm, nhanh chân rời khỏi cục cảnh sát.

Ngày mai hôn lễ sẽ bắt đầu, so với Lục Thiếu Nhân, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn ngắn.

Diệp Trăn đang dùng cơm liền nghe thấy một tiếng "đing", cô lấy điện thoại ra, nhìn thấy một tin nhắn ngắn mới từ Lục Bắc Xuyên. Ấn mở ra xem, quả thật không ngoài suy đoán của Diệp Trăn.

—— "Ngày tổ chức hôn lễ không cần mang giày cao gót, anh sẽ chuẩn bị cho em giày đế bằng."

Diệp Trăn bĩu môi, có cô dâu nào kết hôn mà không mang giày cao gót không?

Cô lười biếng phản hồi một chữ "ừ", sau đó cất điện thoại đi.

Ánh mắt Diệp Tình sáng rực nhìn cô, "Lục Bắc Xuyên à?"

"Không phải," Diệp Trăn nhíu mày, "Chỉ là tin nhắn lừa đảo mà thôi."

***

Buổi sáng mùng 10, mí mắt Lục Bắc Xuyên liên tục dựt dựt, nhưng bị mẹ Lục thúc giục nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Hôn lễ được cử hành tại khách sạn. Bởi vì vội vàng, Lục gia trực tiếp bao toàn bộ khách sạn, hiện trường hôn lễ được bố trí hơn nửa tháng. Bạn tốt và đồng nghiệp thân thiết của hai bên gia đình ngồi kín chỗ ngồi.

Lục Bắc Xuyên mặc một thân âu phục đứng ở trên đài, tay cầm bó hoa nhìn hướng cửa lớn, càng nổi bật lên vẻ đẹp trai bất phàm của hắn.

Không ít người luân phiên chúc mừng Lục lão gia và Lục phu nhân, mẹ Diệp ngồi ở bên cạnh Lục phu nhân đồng thời cũng cười không ngậm được miệng. Hôm nay bởi vì có Lục gia, cho nên bà ta mới có thể gặp được những người mà trước đây bà ta không có tư cách gặp càng không có tư cách liên hệ.

Cửa lớn được mở ra. Cô dâu mặc trên người một chiếc áo cưới hoa lệ, mang giày cao gót khoác tay cha Diệp chậm rãi đi tới chỗ Lục Bắc Xuyên.

Tinh thần cha Lục rất vui vẻ hăng hái, dưới đài là vô số vị quý khách trước đây đã từng xem thường ông ta, bây giờ, đã đến phiên những người này phải ngửa đầu lên nhìn ông ta khinh thường bọn họ.

Vừa nghĩ tới từ nay về sau Diệp gia bọn họ và Lục gia chính là quan hệ thông gia, nụ cười trên mặt cha Diệp càng tươi hơn.

Đi đến đài, cha Diệp hắng giọng một cái, đang muốn nói lên vài câu, đôi mắt Lục Bắc Xuyên đã lạnh lẽo nhìn qua cô dâu đang cúi đầu, hai gò má ửng hồng vẻ ngượng ngùng, "Người đâu?"

Mấy người gần đó đều ngây người một lát, không rõ ý tứ của Lục Bắc Xuyên trong lời nói này. Duy chỉ có cha Diệp nhanh chóng kịp phản ứng, cười nói: "Tình Tình chẳng phải đang ở đây sao? Con gái của cha a..."

Lục Bắc Xuyên lúc này trầm mặc, tiện tay ném bó hóa đang cầm trong tay xuống đất, kéo cà vạt trực tiếp đi ra ngoài, không cho người ta kịp phản ứng.

Toàn trường oanh động.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Không biết, đây là tình huống gì vậy? Không cưới nữa sao?"

Lục lão gia không kiềm lại được, ra hiệu cho Lư quản gia đi ngăn cản Lục Bắc Xuyên lại.

"Thiếu gia, ở đây nhiều người như vậy, ngài đang muốn đi đâu?"

Trong mắt Lục Bắc Xuyên hiện lên ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ, "Lư quản gia, ngài thật sự không nhận ra ai mới là Diệp Tình sao?"

Lư quản gia hơi ngừng lại, thấp giọng nói: "Nhưng hôm nay ở đây nhiều người như vậy, cứ coi như ngài không cố kỵ mặt mũi của lão tiên sinh đi, thì ít ra cũng phải cố kỵ mặt mũi của Lục gia. Việc của cha ngài mới phát sinh không lâu, tập đoàn của Lục thị cũng không thể xuất hiện thêm bất kỳ scandal nào nữa."

Lục Bắc Xuyên cười lạnh, "Ngài yên tâm, cho dù có nhiều scandal đi nữa, tôi cũng có thể nâng Lục thị lên."

Nói xong, hắn tránh khỏi Lư quản gia, nhanh chân đi ra ngoài.

Lục lão gia thấy Lục Bắc Xuyên khư khư cố chấp như vậy, nghiêm nghị nói: "Đi cản nó lại mau!"

Mấy tên bảo tiêu sau lưng không hề dao động.

Lục lão gia quay đầu, nhìn bọn họ, "Tôi bảo các anh đi cản nó lại!"

Một tên bảo tiêu trong đó mặt không đổi sắc nói: "Lục lão tiên sinh, thật xin lỗi, Lục tiên sinh nói, toàn bộ công việc của chúng tôi là phải bảo vệ an toàn của ngài."

Lời này Lục lão gia làm sao không hiểu cho được, lúc này đã bị tức đến mức sắc mặt trắng bệch, run run rẩy rẩy, nửa ngày nói không ra câu.

Lục phu nhân ngồi ở một bên lôi kéo tay mẹ Diệp cười cười, "Diệp phu nhân, đừng có lo lắng. Bà yên tâm đi, con gái của bà chắc chắn sẽ được gả vào Lục gia."

***

Ngồi ở trong phòng chờ máy bay, Diệp Trăn liền suy nghĩ, thời gian trôi qua thật nhanh, lần trước đến sân bay vẫn còn là nửa tháng trước. Lần này trong trường hợp long trọng như thế, nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy, coi như Lục Bắc Xuyên phát hiện ra cô dâu là Diệp Tinh thì rốt cuộc vẫn phải đâm lao đành phải theo lao mà lấy Diệp Tinh thôi không phải sao?

Dù sao Lục lão gia cũng là một người coi trọng mặt mũi như vậy, vô luận như thế nào cũng sẽ không để cho Lục Bắc Xuyên làm mất mặt Lục gia mới đúng.

Lâm Trạm đưa hành lý và mấy món đồ cho Diệp Trăn, sau đó nặng nề nhìn cô, đáy mắt tất cả đều là lo lắng, "Một mình em... Nhớ phải bảo trọng."

Diệp Trăn cười nói: "Cám ơn anh Lâm Trạm."

Cô biết rất rõ, trước ngày kết hôn Lục Bắc Xuyên nhất định sẽ phái người giám sát cô và Diệp gia, nếu không, lần trước cha Diệp mua vé máy bay cho cô tại sao nhanh như vậy đã bị Lục Bắc Xuyên tra ra được?

Cho nên lần này rút kinh nghiệm, để Lâm Trạm giúp cô mua vé máy bay dưới tên Diệp Tinh.

Thời gian đăng ký sắp đến rồi, Diệp Trăn theo lệ ôm Lâm Trạm một cái, "Hẹn gặp lại."

Lần này cô thật sự muốn thoát khỏi vận mệnh làm vợ của trùm phản diện, đồng thời kiếm thêm độ thiện cảm và áy náy của nhân vật chính. Cô khẽ xoa bụng dưới, đứa bé này cô nhất định sẽ nuôi dưỡng nó trưởng thành thật tốt, tuyệt đối sẽ không khiến cho nó xảy ra vận mệnh của nhân vật phản diện giống cha nó.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đa mưu túc trí

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: ☆ঌTωĭηkℓε☆

(*) Đa mưu túc trí: Khôn ngoan, thông minh lanh lợi, có thể nghĩ ra nhiều mưu kế để ứng phó và xử lý mọi tình huống.

***

Trên máy bay đến nước Mỹ, tiếp viên hàng không dáng người cao gầy, ngũ quan xinh đẹp giữ thái độ ôn hòa đi kiểm tra dây an toàn cho lữ khách (1).

(1) Lữ khách: khách đi đường xa.

Trong cabin nhiệt độ rất ấm áp, ngồi bên cạnh Diệp Trăn chính là một chú ngoại quốc mặc âu phục có vẻ nho nhã lễ độ. Cô mỉm cười thiện ý chào ông ấy, sau đó cởi áo bông nặng nề ra, đắp lên trên người chuẩn bị ngủ một giấc.

Tiếng cơ trưởng phát thanh vang lên, ngồi thêm mấy phút, cô thật sự muốn rời khỏi mảnh đất này đến một quốc gia khác.

Mười hai giờ ánh nắng mặt trời chói sáng, chiếu xuyên thấu qua khe cửa sổ nhỏ hẹp vào trong cabin. Diệp Trăn nhắm mắt lại, dưới mặt đất vẫn còn có nhân viên đang làm một số thủ tục bay.

Kéo tấm màn che xuống, Diệp Trăn vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình. Ông chú ngồi bên cạnh dùng tiếng Trung bập bẹ hỏi cô đến nước Mỹ làm gì?

Diệp Trăn nói: "Start a new life."

Tiếng phát thanh của cơ trưởng vang lên, Diệp Trăn chờ máy bay cất cánh, đáy lòng lại không tự chủ được nghĩ đến Lục Bắc Xuyên.

Bây giờ, hôn lễ hẳn là sắp kết thúc rồi đúng không?

Lập tức, cô liền muốn thoát ly khỏi cái thân phận và kết cục của vợ nhân vật phản diện này. Không cần thời thời khắc khắc đều phải lo lắng cho kết cục thê lương của mình, lại càng không phải cẩn thận mà sống qua ngày. Trời cao biển rộng, từ đây cô muốn làm gì thì làm, mừng rỡ sống thong dong tự tại.

Nghĩ tới cuộc sống tương lai tốt đẹp, Diệp Trăn bất giác liền mộng tưởng miên man. Cô ngáp một cái, cảm giác em bé đang thấy buồn ngủ. Mới chợp mắt một cái tỉnh dậy lại nghe thấy trong cabin có không ít hành khách đang bị kích động, một số người hỏi thăm tiếp viên hàng không tại sao không thể bay. Tiếp viên hàng không kiên nhẫn giải thích. Ngay sau đó, tiếng cơ trưởng phát thanh lại vang lên lần nữa, bởi vì gặp phải vấn đề thời tiết, cho nên chuyến bay lần này đành phải trì hoãn thời gian cất cánh.

Truyện chỉ được đăng tại wattpad & WordPress của @My_Twinkle

Đội ngũ nhân viên liên tục ở bên cạnh xin lỗi, hành khách đứng xếp hàng xuống máy bay, một lần nữa quay về phòng chờ máy bay đợi chuyến sau.

Diệp Trăn theo đám người đi xuống. Vừa đặt chân xuống sân bay, thần kinh Diệp Trăn liền căng cứng, trong lòng bắt đầu sinh ra một loại dự cảm bất thường.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, việc này chỉ sợ không đơn giản chỉ là trùng hợp như vậy.

Lúc tất cả hành khách đều theo thứ tự đi vào phòng chờ máy bay, Diệp Trăn lén rời khỏi đám người, đi sang hướng ngược lại. Nhưng đi chưa được mấy bước, ba tên nhân viên sân bay đã ngăn cản cô lại.

Một tên tiếp viên hàng không dáng vẻ ngọt ngào trong số đó hỏi cô: "Xin hỏi cô là tiểu thư Diệp Trăn sao?"

Nghe xong tên này tra hỏi, Diệp Trăn đại khái đã đoán được, cô mỉm cười nói: "Không, tôi không phải là Diệp Trăn, anh nhận lầm người rồi."

Tiếp viên hàng không dừng lại chốc lát, sau đó cười nói: "Diệp tiểu thư, xin cô đừng nên hiểu lầm, chúng tôi là nhân viên sân bay, không có ác ý đâu."

"Xin lỗi, anh thật sự đã nhận lầm người rồi, tôi đích xác không phải là Diệp Trăn." Bây giờ cô đang cầm chứng minh nhân dân của Diệp Tinh!

Nghiêng người sang muốn rời khỏi nơi này, lại nhìn thấy hai tên đàn ông mặc Âu phục đi giày da mặt không biểu tình đứng đối diện, trực tiếp đi tới chỗ cô.

"Diệp tiểu thư, mời đi bên này."

Diệp Trăn lạnh lùng xem xét hai tên này, đây tuyệt đối không phải là người dễ trêu chọc, trong lòng liền thở dài.

Cô thật sự không rõ, trong tiểu thuyết những người mang bầu chạy trốn đều thuận lợi, nhưng cô chạy cả hai lần cũng không thành công, rốt cuộc là vì cái gì?

Cô giằng co với hai tên bảo tiêu.

Một tên bảo tiêu trong đó sắc mặt lạnh lùng nói: "Diệp tiểu thư đừng để cho chúng tôi phải khó xử." Nói xong nghiêng người nhường đường nói, "Mời đi bên này, Lục tiên sinh đợi cô đã lâu rồi."

Đã lâu...

Những kẻ có tiền chết tiệt này!

Ước chừng cũng cảm thấy dưới tình huống này không có khả năng chạy trốn, cho nên Diệp Trăn đành phải đi theo hai tên bảo tiêu vào căn phòng khách rộng lớn nào đó. Quả nhiên, Lục Bắc Xuyên đang ngồi nói chuyện với một người ở bên trong.

Người đó thấy Diệp Trăn tới, cười cười đứng dậy, nắm tay Lục Bắc Xuyên nói: "Vậy hôm nay nói chuyện đến đây thôi, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

Lục Bắc Xuyên đưa tay phải ra nắm, khẽ gật đầu.

Người kia nhìn Diệp Trăn một chút, sau đó cười rời khỏi phòng.

Diệp Trăn nhìn nam nhân giờ phút này đáng lẽ phải ở trong lễ đường trước mắt. Trên người hắn mặc âu phục, chiếc nơ lại không cánh mà bay; cổ áo sơmi bị bung hai cúc, trên quần áo xuất hiện không ít nếp nhăn.

Nhìn thấy bộ dáng này của Lục Bắc Xuyên, mi tâm Diệp Trăn cau lại.

Chật vật như vậy còn có thể bình tĩnh nói chuyện hợp tác với người khác sao?

Ngay lúc Diệp Trăn đang dò xét hắn, Lục Bắc Xuyên cũng đang quan sát cô.

Chân mang một đôi giày cao gót ống dài quá gối, trên người khoác một cái áo bông nặng nề, cả người được ôm trọn bởi áo, lộ ra dáng người yếu đuối bên trong, nhưng nhìn qua cũng thật ấm áp.

Không một người nói chuyện. Toàn bộ phòng khách lâm vào trong trạng thái trầm mặc.

Diệp Trăn chịu không nổi cái không khí ngột ngạt này, đành tiến lên hai bước, "Bây giờ anh rể không phải hẳn là nên ở lễ đường ư? Tại sao lại ở đây bàn chuyện hợp tác với người ta vậy?"

Mặt mày Lục Bắc Xuyên hơi trầm xuống, trên mặt xuất hiện vẻ không vui.

Ở cùng một sân bay đi bắt cùng một người, hắn làm sao không tức giận cho được?

Nhưng vừa nhìn thấy Diệp Trăn mình cũng cảm thấy chột dạ, lại cảm thấy buồn cười. Cô cũng biết sợ sao?!

Diệp Trăn cực kỳ chột dạ, hắng giọng một cái, "Cái kia... Tôi biết việc này là tôi làm không đúng, thế nhưng người mà Lục gia các anh muốn cưới không phải là Diệp Tình sao, tôi chỉ là... ài... Anh làm gì vậy?"

Lời còn chưa nói hết, Diệp Trăn đã bị Lục Bắc Xuyên nhấn ngồi ở trên ghế sa lon, lập tức quay người phân phó với hai tên bảo tiêu đi theo Diệp Trăn hai câu. Sau khi hai tên đó đi, Lục Bắc Xuyên lại tăng nhiệt độ trong phòng lên, lúc này mới đi đến trước mặt Diệp Trăn, ở trên cao nhìn xuống, không hề chớp mắt nhìn cô.

Ánh mắt này, thực sự khiến cho người ta toàn thân cảm thấy không được tự nhiên, giống như một cái đao lớn, đâm ở trên người cô, làm chỗ nào cũng không thoải mái.

"Anh đã từng nói với em cái gì?"

Diệp Trăn suy nghĩ trong chốc lát, thành thật nói: "Anh nói, bây giờ đứa bé trong bụng của tôi chính là con của anh, tôi là vợ của Lục Bắc Xuyên anh, chuyện kết hôn tất cả đều giao cho anh, việc liên quan tới thân phận của tôi anh cũng sẽ tự xử lý cho tốt," Cô ngẩng đầu nhìn hắn, "Thế nhưng thẳng đến tận một ngày trước khi kết hôn, anh cũng không xử lý cho tốt được việc này. Muốn bắt tôi một lần nữa lấy danh nghĩa của Diệp Tình gả cho anh sao? Không có cửa đâu!"

Yêu cầu không reup và edit ngang dưới mọi hình thức

"Chỉ bởi vì việc này thôi sao?"

Diệp Trăn khí thế hùng hổ hỏi lại hắn, "Bằng không thì anh cho rằng là vì sao? Gả cho Lục Bắc Xuyên anh, trở thành bà Lục, vậy mà tôi ngay cả tên của mình cũng không thể có ư?"

Diệp Trăn chột dạ tới cực điểm, chỉ sợ bị Lục Bắc Xuyên đa mưu túc trí đâm thủng lời nói dối.

Lục Bắc Xuyên duy trì trầm mặc.

Tất cả mọi chuyện hắn đều đã sắp xếp xong xuôi, về vấn đề thân phận hắn cũng đã chuẩn bị lúc ở trong hôn lễ, sẽ giới thiệu vợ của mình cho tất cả mọi người rồi. Không nói trước với Diệp Trăn là hắn sai, hắn cũng chỉ là muốn cho cô một kinh hỉ mà thôi.

Nhưng nào nghĩ đến nữ nhân này so với trong trí tưởng tượng của mình còn gấp gáp hơn, một lời không hợp liền muốn chạy, hơi không chú ý liền chuồn đi, quả thực rất ghê gớm!

"Tại sao anh lại tới đây?"

"Vợ của anh mang theo con của anh chạy, anh có thể không đuổi theo sao?"

Diệp Trăn lại hỏi: "Vừa rồi chiếc phi cơ kia bị lùi chuyến bay là do anh làm sao?"

Lục Bắc Xuyên cười khẽ, "Em đánh giá anh quá cao rồi, gần đây trời trở giá rét, bởi vì lí do thời tiết nên mới phải trì hoãn chuyến bay lại mà thôi."

Chính là bởi vì biết chuyến bay sẽ bị trì hoãn, cho nên lúc đuổi đến sân bay, nhìn thấy Diệp Trăn ôm Lâm Trạm hắn mới nhịn xuống được.

Hắn biết Diệp Trăn vẫn có tâm tư muốn rời đi, lần trước không đi được là bởi vì tất cả đã nằm trong sự khống chế của hắn, lần này nếu như không phải do hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, vậy ở lễ đường hắn đã bị Lục lão gia cản lại rồi.

Cho nên hắn cho rằng, hắn nhất định phải giáo huấn vợ của mình để cho cô nhớ kỹ.

Ngay khi nhìn thấy Bắc Xuyên (2), mọi suy nghĩ của cô đều hoàn toàn biến mất. Nếu lần sau lại có suy nghĩ muốn trốn đi, thì cô vẫn nên nhớ tới ngày tốn công vô ích này để rút kinh nghiệm.

(2) Nguyên cv là Tịch Dương (?)

Tên bảo tiêu vừa rồi được Lục Bắc Xuyên phân phó ra ngoài lại quay trở về, trong tay hắn cầm theo một cái hộp, đưa cho Lục Bắc Xuyên.

Lục Bắc Xuyên mở cái hộp kia ra, trầm mặc ngồi xổm xuống trước mặt Diệp Trăn.

Tâm Diệp Trăn run lên, giật nảy cả mình, vội vàng muốn đứng lên, lại bị Lục Bắc Xuyên nắm lấy bắp chân.

Diệp Trăn: "!!!"

"Thật xin lỗi, chuyện này là do anh không cân nhắc thỏa đáng, không nói trước cho em biết. Em yên tâm, về sau nếu có việc gì anh đều sẽ thương lượng với em trước," Hắn cởi giày cao gót của Diệp Trăn xuống, thay bằng giày đáy bằng ống cao mà tên bảo tiêu vừa đưa tới, "Nhưng bây giờ em là phụ nữ đã mang thai, đi ra ngoài cũng phải chú ý một chút, trời lạnh như vậy đừng có đi giày cao gót."

Mang xong một chiếc giày, Lục Bắc Xuyên buông lỏng tay, Diệp Trăn cũng vội vàng thu chân lại. Lúc lòng bàn tay của Lục Bắc Xuyên nắm lấy bắp chân của mình, nhiệt độ lòng bàn tay giống như tăng lên mấy độ, cho tới bây giờ còn có thể cảm giác được chỗ bắp chân vẫn còn nóng rực.

Cô vội vàng khom người cởi cái giày cao gót còn lại ra, thay bằng một cái giày đáy bằng khác.

Lục Bắc Xuyên đứng lên, một tay nắm lấy cả vai của cô đi ra ngoài.

"Đi đâu vậy?"

"Hôn lễ còn chưa kết thúc, em thật sự nghĩ rằng ngày hôm nay cứ kết thúc như vậy thôi sao?"

Vẫn phải gả cho Lục Bắc Xuyên trở thành bà Lục ư?

Vừa nghĩ tới trong hôn lễ còn phải đối mặt với bà chị dối trá và người một nhà ích kỷ bất công, Diệp Trăn liền cảm thấy phiền phức.

Giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Diệp Trăn, "Yên tâm, mọi chuyện cứ giao cho anh."

***

Rời khỏi phòng khách, một tên bảo tiêu khác lại đi tới, ném cho Lục Bắc Xuyên một ánh mắt, Lục Bắc Xuyên trong nháy mắt liền hiểu.

"Em lên xe chờ anh trước đi, anh sẽ lập tức tới ngay."

Diệp Trăn còn chưa kịp đáp lời, đã thấy bóng lưng Lục Bắc Xuyên rẽ sang một hành lang khác.

Trong một căn phòng vắng vẻ, Lục Bắc Xuyên ở trên cao nhìn xuống Lâm Trạm đang nằm rạp trên mặt đất, dáng vẻ của hắn vô cùng chật vật nhưng ánh mắt vẫn như lang như hổ.

Hắn rất không thích Lâm Trạm, không chỉ là bởi vì ở phi trường nhìn thấy một màn Diệp Trăn ôm hắn, mà còn là vì Lâm Trạm tạo cho hắn một loại cảm giác rất nguy cơ. Hắn biết rõ Lâm Trạm và mình là cùng một loại người, chỉ cần có thể bắt lấy cơ hội, cho dù là một cọng rơm, cũng sẽ dốc hết toàn lực để trèo lên trên.

Người như vậy thường rất khủng bố, hơi không cẩn thận đã có thể cho hắn cơ hội mà bò lên, trở thành kình địch.

Khóe mắt Lâm Trạm chất đầy vết máu, nhưng vẫn chống đỡ mí mắt ngẩng đầu hung dữ nhìn Lục Bắc Xuyên, cái gì cũng không nói.

Không có gì đáng nói, bất cứ ai cũng đều có thể nói lời cay đắng, nhưng người quyền cao chức trọng chân chính sẽ bị hù dọa sao?

Lục Bắc Xuyên bình tĩnh mở miệng trước, "Lâm Trạm, anh có biết vì sao anh lại biến thành như vậy không?"

"Anh theo sai người, Lục Thiếu Nhân là loại người gì từ nhỏ anh đã nên biết rồi, anh không nên về Lục gia cùng ông ta."

Đáy mắt Lục Bắc Xuyên nào có cái gì gọi là huynh đệ tình thâm, "Tôi hẳn là nên cảm ơn Lục Thiếu Nhân đã đưa anh đến trước mặt tôi, về sau, tôi sẽ không cho anh cơ hội để trèo lên trên nữa đâu."

"Nhưng nếu như anh có thể chấp nhận trở thành một nhân viên bình thường 9 giờ đi làm 5 giờ tan việc, không bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi và Diệp Trăn nữa, vậy tôi sẽ tha cho anh, anh thấy thế nào?"

Lâm Trạm cười lạnh, "Nếu như tôi vẫn xuất hiện thì sao?"

Lục Bắc Xuyên nhớ tới lời Diệp Trăn "ân cần dạy bảo", "Vậy tôi sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn hợp pháp, khiến anh mãi mãi cũng không thể đứng dậy được."

Hắn sửa sang lại áo khoác, mắt lạnh nhìn Lâm Trạm, "Bây giờ, anh có thể chúc tôi tân hôn hạnh phúc."

Lâm Trạm tay nắm chặt thành quyền, cắn răng, "Lục Bắc Xuyên!"

Lục Bắc Xuyên mặc kệ hắn. Ánh mắt kia, giống như thật sự chỉ là đang nhìn một nhân vật bé nhỏ không chút thu hút nào, sau đó nhấc chân đi ra ngoài.

***

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Bắc Xuyên vốn chính là trùm phản diện không phải loại người tốt lành gì, về sau được Diệp Trăn "dạy dỗ" mới quaytrở về quỹ đạo!

Editor có lời muốn nói:

Mong là mọi người sẽ không ghét anh Xuyên vì chuyện này TvT

Bắt đầu đếm ngược thời gian từ lúc này =w=

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: “Anh chưa từng làm bất kỳ việc phạm pháp nào!” (1)

Editor: ☆ঌ๊Tωĭŋ๓ℓε☆

***

Diệp Trăn ngồi vào trong xe, buồn bực ngán ngẩm chờ Lục Bắc Xuyên giải quyết việc riêng.

Nhiệt độ trong xe rất vừa vặn, chăn lông vừa mềm mại vừa ấm áp, Diệp Trăn vuốt bụng dưới bằng phẳng của mình, cô suy nghĩ, trừ đứa bé ra, cũng không nghĩ ra được nguyên nhân nào khiến Lục Bắc Xuyên phải đến sân bay đón mình.

Lục gia là một gia tộc rất coi trọng quy củ, Lục lão gia vẫn còn có tư tưởng cổ hủ ở thế hệ trước, rất coi trọng Lục thị cũng như người thừa kế. Lục Thiếu Nhân tuổi còn trẻ đã trêu hoa ghẹo nguyệt có vô số con riêng, nhưng Lục Bắc Xuyên đã hai mươi tám tuổi rồi, vậy mà đến nay còn chưa lập gia đình, việc này trở thành tâm bệnh của Lục lão gia và mẹ Lục.

Có ai mà không hi vọng nhà mình có con cháu đầy đàn?

Từ trước đến nay cô vẫn cho rằng, cái gọi là vừa thấy đã yêu bất quá chỉ là do đàn ông gặp sắc khởi ý (*) nên lấy cớ mà thôi.

(*) Mê gái đẹp:v

Bốn chữ "lâu ngày sinh tình" này thì không thích hợp với cô, dù sao cô và Lục Bắc Xuyên chính thức ở chung với nhau vẫn còn chưa tới nửa tháng.

"Vừa thấy đã yêu", "lâu ngày sinh tình", cả hai câu này đều chứa một chữ "tình".

Một nam nhân đa mưu túc trí, bụng dạ âm hiểm như Lục Bắc Xuyên, ở chung chưa tới mấy ngày, có thể sinh ra loại tình cảm gì với một nữ nhân miệng còn hôi sữa như cô?

Diệp Trăn thật sự không cảm thấy mình có mị lực lớn như vậy.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là bởi vì đứa bé mới phù hợp nhất so với tâm tư của Lục Bắc Xuyên.

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại trang wordpress (bemytwinkle.wordpress.com) & wattpad của @My_Twinkle

Cửa xe được mở ra, dòng suy nghĩ của Diệp Trăn bị cắt ngang, Lục Bắc Xuyên ngồi ở chỗ ngồi phía sau, nói tài xế lái xe.

Tài xế bật tấm màn che lên, để cho hai người có không gian riêng.

Bên trong xe nháy mắt an tĩnh lại.

Bentley bình ổn di chuyển, cảnh sắc ngoài cửa sổ cấp tốc lùi lại về phía sau, Diệp Trăn thực sự đoán không ra được tâm tư của người đàn ông bên cạnh

mình. Cô ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ cái không khí khiến người ta xấu hổ này, "Anh tới đây, lão tiên sinh ông ấy có biết không?"

Lục Bắc Xuyên kết hôn, những người thân thích và đồng nghiệp hợp tác với Lục gia đều đến dự, nếu rời đi ngay giữa buổi lễ không phải là đã ném hết mặt mũi của đám người đó đi rồi sao, mà Lục lão gia cũng không ngăn anh ta lại?

"Hiện tại Lục gia đã do anh quản lí, chuyện anh muốn làm, ông ấy không thể ngăn được anh."

Trong lòng Diệp Trăn lộp bộp một tiếng, kịch bản lại tiến triển thuận lợi như vậy sao?

Sau khi Lục Thiếu Nhân bị Lục Bắc Xuyên tống vào ngục giam, Lục Bắc Xuyên mất nửa năm trời mới triệt để nắm được toàn bộ Lục gia trong tay. Bây giờ tại sao Lục Thiếu Nhân vừa mới vào tù chưa tới mấy ngày, Lục gia đã bị Lục Bắc Xuyên thâu tóm rồi?

"Cho nên từ nay về sau cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi anh. Anh không muốn có lần thứ ba lại phải đến phi trường mang em trở về đâu," Lục Bắc Xuyên quản lý Lục thị đã lâu, giọng điệu cao cao tại thượng cũng trở thành thói quen. Mãi lúc sau kịp phản ứng, hắn cũng cảm thấy không nên dùng giọng điệu này, hắn nhìn sắc mặt Diệp Trăn, hắng giọng một cái, thấp giọng nói: "Bây giờ em đang mang thai con của Lục gia, chính là vợ của Lục Bắc Xuyên anh. Huống chi em ở bên cạnh chăm sóc anh lâu như vậy, đương nhiên anh cũng phải ra sức báo đáp em."

Lấy oán trả ơn!

Diệp Trăn kìm nén một hơi, không nói gì.

Nếu như quả thật muốn báo đáp cô, thì thà rằng hắn đưa cô rời đi còn hơn.

Thân phận vợ của nhân vật phản diện, sớm muộn gì sẽ phải sống hết quãng đời còn lại ở ngục giam thì có gì phải mong ước?

"Cha anh mới bị cảnh sát khởi tố, vậy mà anh cứ vội vàng cử hành hôn lễ như vậy, anh không sợ những ký giả truyền thông kia viết linh tinh sao?"

"Đó là do ông ta tự chuốc lấy!" Lục Bắc Xuyên thản nhiên giải thích nói: "Một năm trước anh xảy ra tai nạn xe cộ, chính là do một tay ông ta tính kế! Ông ta mua chuộc tài xế của anh, đóng giả hiện trường tai nạn xe cộ. Nếu như không phải là mạng anh lớn thì đã sớm chết rồi."

"Một tay tính kế?" Diệp Trăn thật sự kinh ngạc, "Ông ta là cha của anh mà, ông ta... Cứ coi như bình thường tác phong của ông ta không tốt đi chăng nữa, nhưng nói cho cùng ông ta vẫn là cha anh, sao lại có thể..."

Nguyên nhân về việc Lục Bắc Xuyên tống Lục Thiếu Nhân vào ngục giam vẫn còn rất mơ hồ, nói gì đến việc Lục Bắc Xuyên cầm chứng cớ gì đưa Lục Thiếu Nhân vào ngục giam.

"Chứng cứ vô cùng xác thực, ngay cả chính ông ta cũng thừa nhận."

"Lời anh nói... Đều là sự thật, vậy tại sao anh không..."

Vui lòng không mang công sức của editor đi nơi khác TvT

"Em nói đúng, nói cho cùng, ông ta vẫn là cha anh. Cha chỉ vì lợi ích mà có ý định mưu sát con trai ruột của mình, loại chuyện này, anh không thể để cho nó lưu truyền ra ngoài được."

Diệp Trăn hít một ngụm khí lạnh, nửa ngày mới lắp bắp hỏi: "... Nói cách khác, thật... thật sự là cha anh bị trừng phạt đúng tội, chứ không phải anh làm xằng làm bậy, vu oan giá họa cho cha anh sao?"

Mi tâm Lục Bắc Xuyên gấp vặn, hắn nhìn Diệp Trăn đầy khó hiểu. Người ngoài không tin vậy thì thôi, nhưng ngay cả người bên gối cũng không tin mình sao?

"Em nghe ai nói như vậy hả?" Hắn đè nén lửa giận của mình, nhìn Diệp Trăn, gằn từng chữ: "Anh chưa từng làm bất kỳ chuyện phạm pháp nào!"

Lục Bắc Xuyên thật sự khó mà tin được, trong suy nghĩ của Diệp Trăn mình lại là người thích làm xằng làm bậy không từ thủ đoạn như vậy sao?

***

Editor có lời muốn nói:

Để ra sớm hơn nên từ giờ mình sẽ chia chương ra nhe mọi người ;-; một chương hơn 2000 từ (có chương 4000) nên chia ra thì vẫn đủ đọc mọi người yên tâm =))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26-2: “Anh chưa từng làm bất kỳ việc phạm pháp nào!” (2)

Editor: ☆ঌ๊Tωĩηƙℓε☆

***

Trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, Lục Bắc Xuyên biết rõ mặc dù mình không được tính là người tốt lành gì, nhưng từ đầu tới cuối cũng chưa từng mù quáng bước qua khỏi biên giới pháp luật. Cùng lắm chỉ là dùng chút thủ đoạn thương nghiệp trên thương trường mà thôi. Xảy ra tai nạn xe cộ, hắn hôn mê mất gần một năm, tỉnh lại cũng chỉ mới hơn một tháng, lời đồn đại vô căn cứ này Diệp Trăn nghe ở đâu mà có thể kết luận hắn là một người bởi vì lợi ích gia tộc, có thể giá họa và tống cha mình vào ngục giam?

Đối mặt với ánh mắt chứa đầy sự chất vấn và đè nén lửa giận của Lục Bắc Xuyên, Diệp Trăn chột dạ quay đầu sang chỗ khác, xấu hổ cười gượng. Lục Thiếu Nhân vào tù, xác thực là không có chứng cứ nào biểu hiện là do Lục Bắc Xuyên vu hãm (1) ông ta.

(1) Vu hãm: vu oan + hãm hại.

Quả thật là cô chỉ dựa vào tính cách của Lục Bắc Xuyên nên mới suy ra hắn là người như vậy.

Nguyên tác không có viết về nguyên nhân Lục Thiếu Nhân vào tù, nói cách khác, bây giờ Lục Bắc Xuyên kỳ thật vẫn chưa trở thành người xấu sao?

Mà nguyên nhân khiến Lục Bắc Xuyên làm đủ trò ác...

Truyện chỉ được đăng tải tại trang wattpad @My_Twinkle & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Diệp Trăn bưng chặt bụng của mình, hình như cũng là bởi vì tên oắt con trong bụng này bày mưu tính kế cho cha nó! Xấu tính, xấu tính!

Diệp Trăn duy trì trầm mặc.

Nửa ngày, cô mới nói với Lục Bắc Xuyên: "Thật xin lỗi, là tôi hiểu lầm anh."

Lục Bắc Xuyên cũng trầm mặc, giọng điệu mềm nhũn, "Lần sau đừng có tin tưởng những lời đồn đại vô căn cứ đó nữa."

Diệp Trăn gật đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, biểu lộ ngưng trọng.

Cô vẫn cho rằng bất luận có thay đổi kịch bản như thế nào, thì kết cục của nhân vật đều đã được quyết định, không có cách nào sửa chữa.

Nhưng tất cả những điều này đều là do cô quá mức cố chấp mới thành ra như vậy. Nếu lúc trước chỉ đứng ở một bên nhìn hoặc không câu nệ theo kịch bản, có lẽ cục diện sẽ không như bây giờ.

"Vậy tại sao anh phải cưới tôi? Bởi vì đứa bé trong bụng tôi sao?" Diệp Trăn đột nhiên quay đầu, hỏi hắn.

Cô đã gặp quá nhiều cuộc hôn nhân không có tình yêu. Nếu như tính cách có thể thay đổi, thì cũng có thể miễn cưỡng sống chung bình đạm cả đời, nhưng nếu tính cách và tam quan không hợp thì nếu hai người ở cùng một chỗ, vậy nhất định sẽ không được dài lâu.

Một đứa bé cũng không có khả năng trói buộc một hôn nhân.

"Nếu như em nguyện ý cho anh cơ hội," Lục Bắc Xuyên nói: "Thì anh sẽ cho em một đáp án hài lòng."

***

Tại hiện trường hôn lễ, những vị khách quý trong giới kinh doanh, chính trị và bạn bè thân thích được Lục Bắc Xuyên mời tới sau khi bị hắn bỏ lại ở hội trường rời đi, có không ít người bàn tán ầm ĩ.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Hôn lễ kết thúc rồi sao?"

"Lục tổng bỏ đi cũng không có một lời giải thích là có ý gì?"

"Tôi nghe nói cô bé này được Lục lão tiên sinh mang vào Lục gia để "chăm sóc" cho Lục tổng lúc anh ta hôn mê, chẳng lẽ Lục tổng đổi ý? Sắc mặt Lão tiên sinh nhìn có vẻ không được tốt lắm, hôn lễ này chỉ sợ là bị hủy rồi."

Tiếng bàn luận xôn xao như sóng triều nối liền không dứt, đối mặt với loại cục diện này, ai cũng nhịn không được hỏi hai câu, thanh âm dần dần cũng trở nên lớn hơn.

Bị Lục Bắc Xuyên bỏ rơi trên khán đài, toàn thân Diệp Tinh cứng ngắc. Vẫn giữ nguyên bộ dạng kéo cánh tay cha Diệp đứng ở đó, những cánh hoa được tung lên khán đài bị chà đạp dưới chân cô ta, có vài cánh hoa bị dẫm đến héo tàn, áo cưới hoa lệ xinh đẹp trên người, tất cả đều như đang cười

khinh bỉ cô ta.

Từ nhỏ đến lớn Diệp Tình đều là tiêu điểm chú ý của mọi người, bất luận đi đến nơi nào cũng nhận được không ít ánh mắt hâm mộ và khích lệ. Bây giờ những ánh mắt chỉ trỏ này roi ở trên người cô ta, giống như một lưỡi dao sắc bén, từng lời nói đồn đại vô căn cứ, đâm vào trong lòng cô ta.

Từ trước đến nay Diệp Tình phải nhịn xuống việc bị Lục Bắc Xuyên coi thường nhưng vẫn luôn kiêu ngạo, vậy mà bây giờ lại nhịn không được những lời chỉ trỏ này của mọi người.

Từng giọt nước mắt trong phút chốc rơi xuống.

Cô ta đẩy cha Diệp ra, nhấc mép váy lên, chạy ra phía bên ngoài hội trường.

Cô ta cũng không muốn từng giây từng phút phải đứng ở đây hứng chịu những ánh mắt thương hại của đám người này!

Tại sao! Cô ta là nhân vật nữ chính của đêm nay, là con dâu của Lục gia, vợ của Lục Bắc Xuyên, có trong tay thân phận mà tất cả mọi người đều ghen ghét, dựa vào cái gì mà bọn họ dám dùng loại ánh mắt kia nhìn cô ta!

Vui lòng đọc tại trang chính chủ để ủng hộ editor

Cha Diệp vội vàng đuổi theo.

Mẹ Diệp ngồi ở dưới nhìn thấy cảnh tượng này đang muốn đứng lên, lại bị Lục phu nhân kéo lại, "Diệp phu nhân, ngồi xuống đi, đừng lo lắng."

Người nói chuyện là Lục phu nhân, mẹ Diệp làm sao dám nói lại, bà đành phải nhịn xuống lửa giận và gấp gáp, thấp giọng nói: "Lục phu nhân, làm sao tôi không nóng nảy cho được? Bị chú rể bỏ lại ở hiện trường hôn lễ, trong nội tâm Tình Tình nó khẳng định sẽ rất khó chịu. Chuyện này... Bắc Xuyên đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy, tại sao không nói tiếng nào đã bỏ đi rồi? Không được, tôi phải đi gặp rồi khuyên nhủ nó!"

Lục phu nhân cười cười, "Diệp phu nhân, nghe nói, bà có hai đứa con gái, là thật sao?"

Sắc mặt mẹ Diệp trì trệ, "Đúng, tôi có hai đứa con gái."

"Tôi còn nghe nói hai đứa con gái của bà là song bào thai, giống nhau như đúc, không nói lời nào thì ai cũng không phân biệt được ai là ai, có thật không?"

Mẹ Diệp duy trì trầm mặc.

"Nếu đều là con bà, vậy tôi rất muốn hỏi thử, tại sao bà thông gia có thể nặng bên này nhẹ bên kia (2) như vậy?"

(2) Nặng bên này nhẹ bên kia: Thiên vị.

Sắc mặt mẹ Diệp trong nháy mắt khó coi, bà ấp úng nói: "Đều là con gái của tôi mà, làm sao... làm sao mà tôi có thể nặng bên này nhẹ bên kia cho được? Lục phu nhân bà cứ nói đùa."

"Vậy tôi hỏi, tại sao sau khi Diệp Tình bỏ trốn cùng với bạn trai, Diệp gia các người liền đưa Diệp Trăn đến, thay thế Diệp Tình gả cho Bắc Xuyên? Thay thế chị của mình thì cũng thôi đi, thế nhưng lúc chị trở về rồi, thì nó dựa vào cái gì mà bắt em mình nhường lại vị trí?"

Lời Lục phu nhân vừa mới nói ra, mẹ Diệp như nghẹn ở cổ họng, "Bà... bà biết rồi?"

"Tôi và Diệp Trăn ở chung cũng được một khoảng thời gian rồi, đương nhiên biết rõ tính cách của nó. Về sau đứa nhỏ này đột nhiên thay đổi, tôi tất nhiên cảm thấy hoài nghi, may là Bắc Xuyên nói cho tôi biết chân tướng,"

Lục phu nhân thở dài, "Lúc trước thái độ của tôi đối với Diệp Trăn không được tốt lắm, tôi cũng rất hối hận. Nó là một đứa bé tốt, không nên bị đối xử như vậy. Thân làm mẹ không thể quá bất công, dù sao con bé cũng là do bà hoài thai mười tháng sinh ra. Tôi nghe nói, từ nhỏ bà đã phân biệt đối xử với hai con gái của mình. Diệp Tình được bà bồi dưỡng trở thành một đứa bé thập toàn thập mỹ người gặp người thích, mà đến Diệp Trăp thì bà lại bỏ mặc không quan tâm. Lúc nào bà cũng ủy khuất nó, yêu cầu nó nhượng bộ mọi việc, có bao giờ bà từng nghĩ đến nó cũng sẽ cảm thấy tổn thương hay không?"

"Lục phu nhân... chuyện này..."

"Lúc tôi mang thai Bắc Xuyên cũng thiếu chút nữa đã chết ở trên bàn giải phẫu. Cha của Bắc Xuyên là một tên hỗn đản, khi tôi mang thai còn không thèm ở nhà, ngày nào cũng ở bên ngoài phong lưu. Tôi phát hiện chứng cứ ông ta ngoại tình, ông ta lên cơn nóng giận liền đẩy tôi ngã, cho nên tôi mới bị sinh non. Lúc ấy tôi liền nghĩ, ông ta suýt chút nữa đã lấy mạng con của mình rồi, cho nên tôi đã quyết cả đời này đều sẽ bảo vệ nó thật tốt, tuyệt không cho phép nó chịu bất cứ tổn thương nào!"

Lục phu nhân nhìn mẹ Diệp, buông lỏng tay, lạnh mặt nói, "Cho nên tôi không thể hiểu được tạo sao bà có thể lạnh nhạt với con gái của mình nhiều năm như vậy, con bé là mạng của bà a."

***

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Trăn rốt cục nghĩ thông suốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Áo cưới mới và lễ phục (1)

Editor: ☆ঌ๊Tωĩŋkℓε☆

***

Đối mặt với sự chất vấn của Lục phu nhân, mẹ Diệp vẫn duy trì trầm mặc.

Đạo lý này bà cũng hiểu, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy Diệp Trăn, trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng ngứa mắt, ngứa mắt vì Diệp Trăn vừa mới sinh ra suýt chút nữa thì đã lấy mạng của bà.

"Nhưng tôi tin, về sau con bé sẽ không phải chịu ủy khuất nữa. Tôi nhìn ra được, tình cảm của Bắc Xuyên đối với Trăn Trăn là thật lòng, nó sẽ không để cho con bé chịu ủy khuất thêm một lần nào nữa."

Những vị khách bốn phía vẫn bàn tán ầm ĩ. Bỗng nhiên có một người bước lên khán đài, cầm microphone cười nói với tất cả mọi người ở đây: "Rất xin lỗi vì đã để mọi người đợi lâu, Lục tiên sinh đã bảo tôi chuyển lời xin lỗi của anh ấy đến tất cả mọi người. Đồng thời cũng đã dặn tôi nói với mọi người rằng, anh ấy đang trên đường trở về, hai giờ sau hôn lễ sẽ tiếp tục được cử hành!"

Đám người nghe được tin tức này, rốt cuộc mới ngồi yên, nhưng vẫn có không ít người âm thầm bàn tán.

Lục lão gia trầm mặc ngồi ở chỗ chủ trì, một mặt kìm nén lửa giận, hiển nhiên ông rất không vui vì Lục Bắc Xuyên tự quyết định hết mọi chuyện. Ông nhìn Lục phu nhân, hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy, mau nói rõ ràng cho cha!"

Thế là Lục phu nhân liền một năm một mười nói hết chuyện Diệp Trăn đóng giả chị mình gả vào Lục gia cho Lục lão gia nghe.

Mặc dù Lục lão gia cảm thấy rất tức giận vì hành vi bí mật chiếm lấy Lục thị của Lục Bắc Xuyên, nhưng ông không phải lão hồ đồ. Bây giờ Lục gia chỉ có Lục Bắc Xuyên gánh vác để đứng dậy, Lục thị này, sớm muộn gì rồi cũng phải giao cho hắn.

"Cho nên, Diệp Trăn mới là người chăm sóc cho Bắc Xuyên vào khoảng thời gian đó?"

Lục phu nhân gật đầu.

Lục lão gia nghĩ trong chốc lát, "Bắc Xuyên quả thực là người có ơn tất báo, rất tốt."

Mẹ Diệp ngồi ở một bên nghe thấy lời này liền luống cuống, Lục lão gia cũng đã biết hết mọi chuyện rồi, về sau Tinh Tinh của bà phải làm sao bây giờ?

"Lục lão tiên sinh, không nên nói như vậy nha, ban đầu là ông chỉ rõ tên, nói muốn Diệp Tinh. Sao bây giờ có thể vứt chị ở một bên mà cưới em nó? Như vậy thì về sau Tinh Tinh làm sao còn mặt mũi để mà sống?"

Lục phu nhân triệt để lạnh mặt, "Ở Lục gia chúng ta, không có đạo lý ngồi mát ăn bát vàng."

Sau khi nghe xong hai người cãi qua cãi lại, Lục lão gia chìm khẩu khí, đứng lên, "Được, tôi hiểu rồi."

***

Bên trong phòng hóa trang, Diệp Tinh hùng hổ khóc lóc tức giận quét toàn bộ đồ trang điểm trên mặt bàn xuống, từng mảnh nhỏ rơi vỡ đầy đất. Cô ta nằm ở trên bàn trang điểm, khóc ròng ròng.

Thợ trang điểm khó xử đứng bên cạnh thấy bộ dáng này của Diệp Tinh cũng không dám lên khuyên, ở lại không được mà đi cũng không xong.

May là cha Diệp đuổi theo vào, người trong phòng hóa trang mới thuận thế đi ra.

Cha Diệp nghe thấy tiếng khóc của Diệp Tinh, nhìn bóng lưng run rẩy của cô ta, trong lòng có chút không đành lòng, "Tinh Tinh, đừng khóc nữa."

Diệp Tinh nghe thấy tiếng cha Diệp, mới ngồi xuống quay người nhìn hắn. Hai mắt cô ta đỏ bừng, nước mắt lã chã rơi xuống, khóc giống như vô cùng ủy

khuất, khiến cho người ta nhìn vào liền cảm thấy thương tiếc phát ra từ nội tâm.

Bản edit của truyện chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)!

"Cha, về sau... về sau con làm sao còn mặt mũi để nhìn người nữa a!"

Nếu như đó là một nhà bình thường, thì lúc Lục Bắc Xuyên làm ra hành vi hỗn trướng kia, hắn đã không kiêng nể gì mà vung một nắm đấm lên rồi. Nhưng đó lại là Lục gia, coi như bây giờ ở bên ngoài đang có nhiều tin đồn về Lục gia bay đầy trời, thì đó vẫn là Lục gia.

Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, Lục gia so với nhà giàu mới nổi Diệp gia này vẫn mạnh hơn nhiều.

Hắn nào dám đắc tội.

"Đừng khóc đừng khóc nữa, con vừa khóc, trái tim của cha sắp tan nát rồi."

Nghe vậy, Diệp Tình càng khóc dữ dội hơn. Cô ta giang tay ôm cha Diệp, toàn thân run rẩy, lòng đau xót muốn chết, "Cha, người nhất định phải làm chủ cho con. Áo cưới con cũng đã mặc vào rồi, sao Lục Bắc Xuyên anh ta lại có thể đối xử với con như vậy!"

"Được được được, chỉ cần có thể giúp con thì cha nhất định sẽ giúp. Trước tiên nín khóc lại đi." Cha Diệp an ủi Diệp Tình, lấy tay lau đi hai hàng nước mắt chảy xuống bên gò má cô ta.

Diệp Tình cũng biết nếu cứ tiếp tục khóc thì cũng không thể giải quyết được vấn đề gì. Chỉ có thể yếu đuối một chút, quá nhiều sẽ khiến người ta cảm thấy phiền.

Cô ta vừa lau nước mắt vừa thút thít, "Cha, Bắc Xuyên anh ta.. anh ta chắc chắn là đi tìm Diệp Trăn. Con thật sự không hiểu, dáng dấp của con và Diệp Trăn đều giống nhau, chỗ nào của con cũng đều ưu tú hơn so với Diệp Trăn, tại sao Bắc Xuyên lại không thích con mà lại thích Diệp Trăn? Rốt cuộc là cô ta đã bỏ bùa gì cho Bắc Xuyên!"

"Con yên tâm, đợi chút nữa sau khi Bắc Xuyên trở về, nhất định bắt nó bù đắp cho con!" Cha Diệp nói lời này kỳ thật rất chột dạ, hắn làm gì có năng lực bắt Lục Bắc Xuyên bù đắp cho cô ta. Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, đứa con gái trầm mặc ít nói đã quen kia của hắn thật đúng là lợi hại, vô thanh vô thức đã có thể khiến cho Lục Bắc Xuyên khăng khăng một mực không rời bỏ cô. Rất biết che giấu tài năng, thủ đoạn này so với chị của cô còn cao tay hơn.

Diệp Tình cũng biết lời này của cha bất quá chỉ là an ủi cô ta mà thôi, làm gì dám bắt Lục Bắc Xuyên bù đắp cho cô ta, huống chi nếu thật sự dám bắt, Lục Bắc Xuyên sẽ làm sao?

"Cha, người thật sự cảm thấy chuyện này không có liên quan gì đến Diệp Trăn sao?"

Cha Diệp rục rịch.

Hắn đương nhiên nghĩ chuyện này có quan hệ với Diệp Trăn, nhưng ở trước mặt đứa con gái lớn luôn kiêu ngạo, sao hắn có thể đả kích nó!

"Chớ suy nghĩ quá nhiều, tình huống bây giờ như thế nào vẫn còn chưa rõ ràng lắm đâu."

"Cái gì mà không rõ ràng!" Diệp Tình đột nhiên kích động, "Cha, người đang thiên vị Diệp Trăn sao? Rõ ràng trong lòng nó đang có ý định muốn đoạt anh rể của nó!"

Nếu bạn yêu thích truyện, xin hãy đọc tại trang chính chủ =w=

Lục lão gia chống gậy đứng ở ngoài cửa đang định đi vào nghe nói như vậy, dưới chân trì trệ, dừng chân ngoài cửa.

Vốn là muốn đến trấn an một chút cô dâu bị Lục Bắc Xuyên bỏ rơi, thật không nghĩ đến lại nghe được những lời này.

Người ở thế hệ trước có loại người nào mà chưa từng thấy qua, đã từng trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn, âm mưu quỷ kế còn chẳng được tính là cái gì. Dám chơi trò tâm cơ ở trước mặt ông, chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ. Không muốn vạch trần cô ta, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải so đo với một đứa bé mà thôi.

Những ngày Diệp Trăn ở Lục gia chăm sóc Lục Bắc Xuyên lúc hắn đang hôn mê, Lục lão gia cũng nhìn thấy, đứa bé kia vừa thành thật lại chân thành. Ánh mắt cô rất trong suốt, không lừa được người khác; quả thực chính là một đứa bé không có nhiều tâm cơ. Bỗng nhiên nghe được lời nói này của Diệp Tình, giờ phút này trong lòng ông thật sự vô cùng phản cảm.

Lư quản gia đứng ở một bên nghe thấy cũng phải nhíu mày, Diệp tiểu thư này, nói dễ nghe một chút thì có hơi thẳng thắn, còn nói khó nghe thì chính là không có giáo dục. Thật sự không thể so sánh được với Diệp Trăn tiểu thư, bảo sao thiếu gia không thích cô ta.

Lục lão tiên sinh không đi vào, mà chỉ thở dài nặng nề quay người rời đi.

Trong lúc nhất thời cả căn phòng trang điểm chỉ còn nghe thấy tiếng khóc sụt sùi của Diệp Trăn.

***

Editor có lời muốn nói:

Thật ra là chương này edit xong từ 23:39 ngày hôm qua rùi cơ nhưng bây giờ mới đăng:v tại sợ phiền noti mọi người é ;;^;;

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27-2: Áo cưới mới và lễ phục (2)

Editor: ☆ঌ๊Tωĩŋ๓ℓε☆

***

Cha Diệp đi tới đi lui, nhịn không được thở dài một tiếng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía điện thoại, hi vọng xuất hiện chút tin tức gì đó.

Đợi một hồi, tiếng chuông điện thoại rốt cuộc cũng vang lên. Diệp Tình có chút mừng rỡ, cô ta cầm điện thoại di động lên xem, sau khi xem xong ý cười trên mặt dần biến mất, mặc cho điện thoại vang lên một hồi lâu rồi mới chậm chạp bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại xuất hiện âm thanh suy yếu của Lâm Trạm, trong giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu, "Tình Tình, theo anh đi, Lục Bắc Xuyên anh ta căn bản là không yêu em."

Diệp Tình lắc đầu, giọng điệu kiên quyết, "Không, anh không hiểu gì hết, tôi không thể đi được."

Làm sao cô ta có thể bỏ mặc tất cả mà đi theo Lâm Trạm?

Cuộc sống nghèo khó đời trước cô ta thực sự rất chán ghét, nếu bắt cô ta phải tiếp tục sống một cuộc sống củi gạo dầu muối như vậy nữa, cô ta thực sự sẽ điên mất!

Lâm Trạm thất vọng thở dài, "Diệp Tình, em chia tay với anh, nói là không thể khiến cho Diệp Trăn chịu ủy khuất đóng giả em sống ở Lục gia, nhưng bây giờ người Lục Bắc Xuyên thích chính là Diệp Trăn. Diệp Trăn em ấy rõ ràng không bị ủy khuất, tại sao em vẫn nhất quyết phải cưới Lục Bắc Xuyên?"

Diệp Tình không nói gì.

Lâm Trạm nở nụ cười châm chọc, "Bởi vì chỗ nào của anh cũng đều không bằng Lục Bắc Xuyên, đúng không?"

Giọng nói Diệp Tình trấn định, "Nếu anh đã biết rồi vậy tại sao còn phải hỏi tôi."

"Em thừa nhận?"

"Lâm Trạm, thứ em muốn có được anh không thể cho em."

Lâm Trạm cười chua xót, vết máu hòa cùng với giọt lệ nóng chảy xuống khóe mắt, "Nhưng anh có thể cho em tất cả mọi thứ của anh."

"Nhưng những thứ anh cho tôi đều không phải là thứ tôi muốn." Diệp Tình mặt không biểu tình nói: "Như vậy đi, đừng gọi cho tôi nữa."

Bản edit chỉ được đăng tải tại wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Nói xong, Diệp Tình đột nhiên nghĩ tới điều gì, "Đúng rồi, không phải là anh đưa Diệp Trăn đi sao? Nó đi chưa?"

Trong điện thoại truyền đến một tiếng thở dài, "Chưa, Lục Bắc Xuyên dẫn cô ấy đi rồi."

Lửa giận của Diệp Tình trong nháy mắt bùng phát không thể kềm lại được, "Sao anh có thể để Lục Bắc Xuyên dẫn nó đi?! Không phải anh đã đáp ứng tôi sẽ đưa Diệp Trăn rời đi rồi sao?"

Không có tiếng đáp lại.

Đầu bên kia, Lâm Trạm nặng nề cúp máy. Trên mặt trên tay hắn đều pha tạp đầy vết máu, màn hình điện thoại di động cũng bị vỡ nát. Hắn ngồi dựa vào tường trầm mặc nhìn lên trần nhà. Lâm Trạm cầm di động, bị mảnh vỡ màn hình đâm vào trong lòng bàn tay cũng không hề hay biết.

Đột nhiên cảm thấy mình có chút buồn cười.

Từ không có gì cả đến có được toàn bộ thế giới, cho tới bây giờ lại không có gì cả.

Ông trời đối xử thật công bằng với hắn a.

Không giống như một số người, từ lúc vừa mới sinh ra đã có được tất cả.

Lâm Trạm tự giễu cười cười, cầm điện thoại lên, chuẩn xác ném vào thùng rác. Nửa ngày sau hắn mới vịn tường, lảo đảo đứng lên, lết từng bước một đi ra ngoài.

Diệp Tinh cúp máy, hai tay vẫn không ngừng run rẩy.

Đời này cô ta và Lâm Trạm đã xem như thật sự kết thúc, không có bất cứ khả năng nào để cứu vãn nữa rồi.

Không không không, làm sao cô ta có thể kết thúc được với Lâm Trạm đây? Lục Bắc Xuyên đã mang Diệp Trăn trở về rồi làm sao cô ta có thể kết thúc được với Lâm Trạm!

Cô ta tiếp tục gọi lại, nhưng vẫn không có người nghe.

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác nguy cơ kịch liệt. Kim đồng hồ quay hết vòng này tới vòng khác, cuối cùng ngoài cửa cũng truyền đến một tràng tiếng bước chân lộn xộn

Diệp Tinh vui mừng, một lúc sau, cửa phòng hóa trang được mở ra.

Lục Bắc Xuyên đi vào, có không ít thợ trang điểm đi theo phía sau, tựa như chúng tinh phủng nguyệt (*) kéo Diệp Trăn đến trước bàn trang điểm.

(*) Chúng tinh phủng nguyệt (众星捧月 - zhòng xīng pěng yuè): Đại loại là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng.

Tất cả mọi người trong căn phòng đều làm như không thấy Diệp Tinh và cha Diệp.

Diệp Tinh tất nhiên thấy được Diệp Trăn; sắc mặt cô ta trắng bệch, dẫn theo mép váy đi về phía Lục Bắc Xuyên. Âm thanh khóc nức nở, mang theo giọng khịt mũi nặng nề, chóp mũi và đôi mắt đỏ ửng không hề chớp mắt nhìn hắn như đang lên án. Nhưng lúc nhìn thấy hắn trong lòng lại như nhũn ra.

"Bắc Xuyên, anh..."

Nhưng Lục Bắc Xuyên lại là người có ý chí sắt đá, hắn nhìn cô ta từ trên xuống dưới một chút, giống như chiếc áo cưới này cực kỳ chướng mắt, "Cởi áo cưới ra."

Nếu thực sự yêu thích truyện, xin hãy đọc tại trang chính chủ =3=

Tiếng Diệp Tinh run rẩy, không thể tin được nhìn hắn, "Anh... anh đang nói cái gì vậy?"

"Hôm nay cũng không phải hôn lễ của cô, cô mặc áo cưới làm cái gì?"

Lục Bắc Xuyên không chút khách khí, giọng nói bình tĩnh lan truyền khắp cả căn phòng.

Nhóm thợ trang điểm cho Diệp Trăn không dám quay đầu, tiếp tục vùi đầu chuyên tâm trang điểm cho Diệp Trăn.

Cha Diệp thấy tình thế không ổn, lập tức tiến lên giữ chặt Diệp Tinh. Ánh mắt lại nhịn không được liếc nhìn Diệp Trăn, cười cười nói: "Chuyện này... Chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy? Lục tiên sinh, chuyện này... Dù sao cậu cũng phải cho Tinh Tinh... Không, là cho chúng tôi một cái công đạo không phải sao? Dù sao vừa rồi cũng có nhiều người như vậy nhìn thấy."

"Bàn giao sao?" Lục Bắc Xuyên nhìn qua cha Diệp, âm thanh lạnh lùng nói: "Cần thiết không?"

Cha Diệp thoáng nhìn thấy hàn ý dưới đáy mắt hắn, lúc này mới vội vàng lắc đầu, "Không không không, không cần đâu."

"Cha!" Diệp Tinh không thể tin được nhìn cha Diệp.

Cha Diệp cũng không có cách nào khác, hắn không quen biết Lục Bắc Xuyên, nhưng ở trên thương trường cũng thường xuyên nghe nói qua cái tên Lục Bắc Xuyên này. Trong nội tâm cực kì sợ hãi, lập tức kéo Diệp Tinh sang một bên, thấp giọng nói: "Được rồi, đừng nói nữa!"

"Đừng nói nữa?" Diệp Tinh tựa hồ đã hiểu rõ, cha Diệp làm gì thực sự thích con gái của mình. Đối với hắn mà nói, đứa nào có lợi với hắn, thì chính là đứa con gái hắn thích nhất!

Cô ta gật gật đầu, hai tay siết chặt áo cưới, hung hăng kéo một cái, phía bên phải của chiếc váy bị cô ta xé ra một lỗ hổng lớn.

Nhưng vẫn còn chưa đủ, Diệp Tinh tựa hồ là mang tất cả mọi oán hận đều phát tiết trên chiếc áo cưới xinh đẹp hoa lệ này. Chỉ cần vừa nghĩ tới ngày hôm đó ở Lục gia phải đứng nhìn bộ dáng Diệp Trăn mặc thử áo cưới, cô ta liền tức giận đến mức đầu óc choáng váng.

Diệp Trăn từ nhỏ đã kém hơn mình, mọi thứ chỗ nào cũng đều kém hơn mình, dựa vào cái gì bây giờ nó có thể được mọi người yêu thích, được người nâng trong lòng bàn tay!

Những thứ đó đều phải là của cô ta mới đúng!

Một bộ áo cưới xinh đẹp cứ như vậy bị phá nát.

Cô ta bị sự ghen ghét làm cho choáng váng đầu óc. Một màn ấm áp bên trong chiếc xe nhìn thấy ở đời trước đánh thẳng vào lý trí của cô ta, giọng nói khổ sở của Lâm Trạm bên trong điện thoại khiến cho cô ta triệt để sụp đổ. Cô ta oán hận nhìn Lục Bắc Xuyên, "Nếu như tôi không thể mặc, thì Diệp Trăn cũng đừng hòng mặc được!"

Lục Bắc Xuyên lại thờ ơ, "Bắt cô cởi chiếc áo cưới này ra chỉ bởi vì đây không phải hôn lễ của cô, cô không có tư cách mặc nó; nhưng không có nghĩa là vị hôn thê của tôi phải mặc cái áo mà người khác đã mặc qua."

Tiếng gõ cửa đúng lúc này vang lên.

"Lục tổng, áo cưới và lễ phục mới chúng ta đo theo yêu cầu của ngài đã được đưa tới rồi."

***

Tác giả có lời muốn nói:

Để mọi người đợi lâu rồi! Thật sự rất cảm ơn các độc giả đã ủng hộ, chương này là lì xì ta tặng tất cả các độc giả đã ủng hộ ta nha ^_^

Editor có lời muốn nói:

Về sau không biết như nào nhưng hiện tại thực sự cảm thấy thương Lâm Trạm:(Một người đàn ông không có gì trong tay nhưng vì người mình yêu mà có thể đứng lên từ từ gây dựng sự nghiệp như vậy thực sự đáng quý, tiếc là Diệp Tinh lại không thấy được điều đáng quý đó:(

Từ giờ mình sẽ thường xuyên làm phiền notif của mọi người vào ban đêm nhé =))

Anyway, có ai thích thể loại trọng sinh hum =3=

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Có chút chua (1)

Editor: ☆ঌ๊Tωĭηkℓε☆

(*) Chua ở đây có nghĩa là ghen nha:))

***

Diệp Trăn cũng bị bộ dáng điên cuồng này của Diệp Tinh dọa đến mức nghẹn họng nhìn trân trối.

Giả bộ đáng thương, nói lời đe dọa, xé áo cưới cho hả giận, làm đủ hành vi mất trí mà sau khi đã cùng đường, đây không phải là tiêu chuẩn thấp nhất của những nữ phụ ác độc trong truyện sao?

Diệp Tinh thân là nữ chính trong quyển tiểu thuyết, tại sao hình tượng lại sụp đổ đến nước này rồi?

Rõ ràng trong truyện miêu tả Diệp Tinh rất khôn khéo tài giỏi, là một người hào phóng. Ở trong một bữa tiệc rượu ánh hào quang tỏa sáng rực rỡ, khiến cho Lục Bắc Xuyên vừa nhìn thấy cô ta đã yêu, nhớ mãi không quên. Còn vì cô ta mà đối nghịch với Lâm Trạm, cuối cùng không chỉ làm gia tộc xí nghiệp nhà mình bị liên lụy, mà còn hại hắn cửa nát nhà tan.

Bây giờ nhìn bộ dáng oán hận điên cuồng này của Diệp Tình mà Lục Bắc Xuyên vẫn còn có thể coi trọng cô ta mới là lạ.

Điều Diệp Trăn không biết chính là, đời trước Diệp Tình và Lâm Trạm yêu nhau hơn hai mươi năm.

Mặc dù cuộc sống bình thường rất ấm áp, nhưng Diệp Tình đã quen sống một cuộc sống của tiểu thư nhà giàu rồi, hai ngày sống thử cuộc sống của người bình thường cũng khá là mới mẻ, nhưng thời gian dần trôi qua, sự hứng thú nhất thời cũng bị sự khó khăn làm vơi đi.

Lúc Lâm Trạm bắt đầu lập nghiệp rất cần tiền, Diệp Tình đã quen dùng những đồ mỹ phẩm dưỡng da cao cấp, quần áo hàng hiệu đắt đỏ, tất nhiên mấy

bộ quần áo ở chợ không thể thỏa mãn được cô ta. Càng đáng sợ hơn chính là, Diệp gia phá sản, căn bản không thể giúp đỡ Diệp Tinh.

Cái cảm giác mỗi ngày tỉnh dậy đều phải lo lắng các loại tiền chi tiêu trong nhà hàng tháng, đến bây giờ cô ta vẫn còn rất sợ hãi.

Nhưng khoảng thời gian kia cũng không phải không thể chịu đựng được, có một người chồng biết tự lập, ở trong căn phòng bé nhỏ ấy vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Thẳng đến có một ngày, cô ta gặp được Diệp Trăn nhìn trông giống như thiếu nữ mười tám tuổi ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe Bentley.

Làn da còn tựa như quả trứng gà được lột vỏ, vừa trắng lại vừa mềm. Trông không giống như là một bà mẹ đã có một đứa bé năm tuổi rồi.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Tinh tựa hồ thấy được bộ dáng của mình lúc còn trẻ, hoảng hốt cảm thấy, người đang ngồi bên trong xe Bentley đáng lẽ ra phải là mình mới đúng, tại sao bây giờ mình và Diệp Trăn lại hoán đổi thân phận cho nhau đây?

Ý nghĩ này ngày đêm đều giày vò cô ta, mở mắt ra nhắm mắt lại, tất cả đều là khung cảnh người một nhà vui vẻ hòa thuận kia.

Lúc trang điểm ngẫu nhiên lại nhìn thấy khóe mắt mình xuất hiện nếp nhăn, trước mắt bỗng nhiên hiển hiện lên đôi mắt như ánh trăng của Diệp Trăn, tỏa sáng lấp lánh, quả thực vẫn còn là một thiếu nữ trẻ tuổi.

Mà toàn bộ những thứ này, đều là do cô ta chắp tay nhường cho!

Cảm giác vô cùng hối hận đặt ở trong lòng cô ta nặng trĩu, những ác mộng thời thời khắc khắc đều vây quanh cô ta, làm cho cô ta một chút cũng không được bình yên.

Ngày qua ngày, tính tình của cô ta biến dạng đến mức dị thường táo bạo. So sánh với Lục Bắc Xuyên, sự thất bại của Lâm Trạm bị cô ta phóng đại lên vô số lần.

Sự ghen ghét cũng theo đó mà phóng đại lên không biết bao nhiêu, giờ phút nào cô ta cũng vô cùng thống hận.

Truyện chỉ được đăng tải tại wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Đáng lẽ còn tưởng rằng cô ta và Lâm Trạm sẽ tiếp tục tra tấn nhau như thế cả đời, thì cô ta lại trùng sinh.

Đồ vật đã từng mất đi, bây giờ lại có thêm cơ hội nữa để nắm lấy.

Trăm phương ngàn kế, không chịu bước đi nhiều một bước, lại không dám đi sai bước nào. Mắt thấy cô ta sắp thành công, sắp lấy lại được mọi thứ rồi, thì Diệp Trăn lại trở về. Mỗi buổi sáng hối hận thống khổ đó, đã để lại ám ảnh lớn trong lòng cô ta.

Áo cưới trên người Diệp Tinh bị xé rách từ bắp đùi, bị cô ta tùy ý ném ở một bên trở thành một thứ rác rưởi không đáng một đồng. Bộ dáng cõi lòng đầy oán hận điên cuồng này cho tới bây giờ cha Diệp cũng chưa từng nhìn thấy.

Hắn tranh thủ kéo cô ta sang một bên, chỉ sợ Lục Bắc Xuyên thấy được biểu lộ trên mặt Diệp Tinh bây giờ.

"Con bị điên rồi sao?!" Cha Diệp thấp giọng nghiêm nghị nói: "Con muốn hại chết chúng ta sao?"

Bây giờ toàn bộ vốn đầu tư của Diệp thị đều là của Lục gia, nếu như Lục gia rút vốn, thì Diệp thị chỉ còn có một con đường chết.

Diệp Tinh không nói gì, hai mắt chăm chú nhìn vào bộ áo cưới rách nát trên người.

Lúc ở Lục gia mặc thử mấy bộ áo cưới kia, Diệp Trăn mặc thử thấy bộ này là đẹp mắt nhất, cho nên cô ta nguyện ý mặc lại bộ áo cưới mà Diệp Trăn đã từng mặc, thậm chí còn hơi có chút đắc ý nghĩ thầm, coi như mặc rồi thì sao? Cuối cùng còn không phải vẫn rơi vào trong tay cô ta ư?

Thật không nghĩ đến, ngay cả đồ mà người khác đã mặc Lục Bắc Xuyên cũng không muốn cho Diệp Trăn mặc lại!

Xin hãy đọc tại trang chính chủ nếu bạn thực sự yêu thích truyện

Diệp Tinh cô ta bẩn thỉu như vậy sao?!

Áo cưới cô dâu được đưa vào. Dưới ánh đèn, váy cưới đính những hạt kim cương nhỏ dài chạm đất lóe ra ánh hào quang sáng chói. Không khác gì ánh mắt trời phản chiếu xuống mặt nước, lập loè tỏa sáng.

Diệp Tinh cười lạnh, "Cha, chúng ta đi!"

"Đi?" Lục Bắc Xuyên quay người lạnh lùng nhìn Diệp Tinh chăm chú, "Vì cô là chị của Diệp Trăn nên hôm nay tôi không so đo với cô. Chút nữa đổi quần áo xong, thu nước mắt của cô lại, sau đó tiếp tục tham gia hôn lễ."

Diệp Tinh nghiến răng nghiến lợi phun ra hai chữ, "Nằm mơ!"

"Diệp tiên sinh, hôm nay là hôn lễ của con gái ông, tôi hi vọng hai người có thể ở hiện trường hôn lễ chúc phúc cho bọn tôi," Lục Bắc Xuyên nhìn về phía Diệp Tinh, tiếp tục nói: "Cô cũng vậy."

Diệp Trăn đang ngồi trang điểm ở một bên nghe thấy lời này của Lục Bắc Xuyên cũng phải líu lưỡi.

Biết rõ Diệp Tinh muốn, lại vẫn cứ cố tình để cho cô ta tận mắt nhìn thấy thứ mà cô ta trăm phương ngàn kế muốn lấy được lại rơi vào trong ngực người khác, triệt để cắt đứt mất hi vọng của cô ta.

Chiêu này quả thật hung ác.

***

Editor có lời muốn nói:

Ra đều coi như quà sinh nhật của tui nhe ;;^;; chứ bạo chương chắc không được đâu tại tui hông có nhiều thời gian lắm.v Yêu mọi người =))□

Mọi người đoán xem chương sau ai mới là người ghen nè =)) Ai đoán đúng và nhanh nhất chương sau tui tặng người đó hihi

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-2: Có chút chua (2)

Editor: ☆ঌ๊Tωĩηℓℓε☆

***

Quả nhiên, nghe xong lời này toàn thân Diệp Tinh liền run rẩy, cô ta hung dữ nhìn Diệp Trăn, "Đoạt đồ vật của tôi còn vọng tưởng tôi chúc phúc cho nó, nằm mơ đi!"

"Cô không nguyện ý sao?" Lục Bắc Xuyên nhìn cha Diệp, "Diệp tiên sinh, con gái của ông không nguyện ý sao?"

Đầu cha Diệp đầy mồ hôi, dắt lấy tay Diệp Tinh lắc đầu liên tục, "Không không không, nó nguyện ý nó nguyện ý, để tôi nói nó!"

Nói xong liền lôi Diệp Tinh ra ngoài.

"Mày bị sao vậy? Mày muốn khiến cho cả nhà mình phải ra ngủ ở đầu đường xó chợ đúng không?"

Diệp Tinh không thể tin được nhìn thái độ lật nhanh hơn bánh tráng của cha Diệp, "Cha?"

"Cha? Mày còn biết tao là cha mày sao? Mày nhìn lại mày đi, từ nhỏ đã suốt ngày ganh đua với em mày rồi. Chỉ cần nó có một chút xíu đồ tốt mày đều muốn, bây giờ ngay cả chồng của nó mà mày cũng ghen tị đến đỏ cả mắt? Đây là người mà mày có thể ghen tị sao? Đây chính là Lục Bắc Xuyên!"

"Con... con ghen tị với nó sao?" Diệp Tinh nghẹn ngào cười nói: "Ngay từ đầu người đính hôn với Lục Bắc Xuyên chính là con!"

Cha Diệp nghiêm nghị nói: "Ban đầu là mày khăng khăng một mực đòi bỏ trốn với Lâm Trạm, nếu khi đó mày chịu nghe tao và mẹ mày khuyên một hai câu, thì sự tình đã không như bây giờ rồi!"

Diệp Tinh cắn chặt răng quay đầu đi, nước mắt khuất nhục rớt xuống từ hốc mắt.

Nhìn thấy Diệp Tinh một mặt quật cường như thế, cha Diệp liền thở dài, "Con nói xem tại sao con lại như vậy, vì sao cứ nhất định phải gả cho Lục Bắc Xuyên? Chẳng lẽ cả thế giới này, chỉ có mình Lục Bắc Xuyên mới có thể gả thôi sao?"

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Làm sao mà cha Diệp không biết tâm tư của cô ta, giờ phút này tận tình khuyên bảo nói với Diệp Tinh: "Con đừng mãi cố chấp với Lục Bắc Xuyên nữa, chính con là người đã bỏ anh ta mà sao giờ lại có thể trách em của con? Bây giờ việc em con trở thành bà Lục giống như là chuyện ván đã đóng thành thuyền rồi, tại sao con lại kết thù kết oán với em con? Con không thể bình tĩnh làm hòa với nó được sao?"

Diệp Tinh vẫn nghiêng đầu không nói lời nào.

Cha Diệp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn cô ta, "Con nói con đó, tại sao lại ngu ngốc như vậy! Mặc dù Lục Bắc Xuyên sẽ trở thành em rể của con, thế nhưng những người quen biết của Lục Bắc Xuyên cũng không kém cạnh gì, con chỉ cần tạo mối quan hệ với Trăn Trăn, về sau làm quen với

những người kia còn khó nữa không? Đến lúc đó dựa vào vóc người và khuôn mặt này của con, muốn tìm một người đàn ông lợi hại hơn Lục Bắc Xuyên không phải rất dễ dàng ư?"

Đời trước, Lục Bắc Xuyên cơ hồ đã trở thành chấp niệm của cô ta, sau khi trùng sinh cũng một mực lấy Lục Bắc Xuyên làm mục tiêu. Cho tới bây giờ cô ta cũng không nghĩ tới, còn có thể...

Cha Diệp một phen lay tỉnh cô ta.

Chuyện hôn lễ của Lục Bắc Xuyên và Diệp Trăn là chuyện ván đã đóng thành thuyền, cô ta không thể cứ chấp nhất mãi với Lục Bắc Xuyên được. Chỉ có tóm chặt lấy ván cầu Diệp Trăn này, thì cô ta mới có cơ thể tiếp tục trèo lên trên, tìm một người có gia thế còn lớn mạnh hơn so với Lục Bắc Xuyên, triệt để thoát khỏi vận mệnh của mình!

Nghĩ như vậy, Diệp Tình nhất thời lại luống cuống, bất tri bất giác nhớ tới mỗi lời nói hành động ban nãy của mình, cúi đầu nhìn thoáng qua áo cưới trên người, rốt cuộc vừa rồi cô ta đã suy nghĩ cái gì vậy!

"Cha..." Giọng nói Diệp Tình run rẩy, "Cha, vừa rồi con... không phải cố ý, con chỉ là hiểu lầm Trăn Trăn mà thôi. Con... con phải làm sao bây giờ, em ấy có ghét con không?"

Cha Diệp an ủi cô ta, "Sau khi đi vào con nói lời xin lỗi thật chân thành với Trăn Trăn và Bắc Xuyên là được, sẽ không sao nữa."

Xin lỗi...

Trong lòng Diệp Tình một trăm một ngàn lần không muốn, phải cúi đầu trước mặt Diệp Trăn, so với giết cô ta quả thực còn khó chịu hơn.

Thấy Diệp Tình do dự, cha Diệp liền đen mặt, "Diệp Tình!"

"Con biết rồi!" Diệp Tình ủy khuất lau nước mắt trên mặt đi, "Con đi thay quần áo trước."

"Đúng đúng đúng, bộ quần áo này tranh thủ thay đi. Một bộ áo cưới đẹp như vậy, nhìn xem bị con xé thành cái dạng gì rồi! Thật sự không hiểu chuyện chút nào!"

Nếu ghét Diệp Tình hãy đọc tại trang chính chủ =3=

Vừa nghe cha Diệp quở trách, Diệp Tình vừa đi đến phòng tắm thay quần áo khác, đổi thành một bộ lễ phục dạ hội màu trắng. Con mắt vẫn có hơi sưng, cúi đầu đẩy cửa đi vào phòng trang điểm.

Giờ phút này bên trong phòng trang điểm Diệp Trăn đã thay xong bộ áo cưới, đứng bên cạnh Lục Bắc Xuyên cũng vừa thay một bộ đồ lễ phục Tây, hai người xứng đôi như Kim Đồng Ngọc Nữ, trai tài gái sắc, khiến cho người ta không khỏi ghen tị từ đáy lòng.

Diệp Tình nhịn xuống phẫn hận dưới đáy lòng, nhìn ánh mắt ra hiệu của cha Diệp, đi đến trước mặt Diệp Trăn, cưỡng ép kéo ra một nụ cười, "Vừa rồi... Là chị không biết lựa lời nói, Trăn Trăn, em đừng... đừng hiểu lầm chị, chị không phải cố ý đâu."

Diệp Trăn vô cùng kinh ngạc nhìn cô ta.

"Trăn Trăn, thật xin lỗi, mong em hãy tha thứ cho chị. Vừa rồi tâm trí chị bị mê muội, là chị nghĩ lầm rồi, nhưng em phải tin, chị thật sự không tham lam. Em với chị từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, chẳng lẽ còn không biết chị là loại người nào sao?"

Nhìn bộ dáng chịu nhục này, trong lòng Diệp Trăn còn vì cô ta mà lớn tiếng kêu "được"!

Vừa mới còn la to, một lát sau liền co được dãn được, quả nhiên là nữ chính!

Lúc trước vì mạng của mình, Diệp Trăn không muốn đắc tội Diệp Tình, cho nên lúc nào cũng nhường nhịn chiều theo cô ta.

Hiện tại xem ra cô không có cơ hội chạy trốn khỏi "ma trảo" của Lục Bắc Xuyên nữa rồi, làm sao sẽ tiếp tục để mình bị ủy khuất giống như trước nữa.

"Chị, bộ áo cưới kia em rất thích, lại bị chị xé hỏng mất rồi, em hi vọng chị có thể bồi thường cho em."

Nụ cười của Diệp Tình tức khắc cứng lại, cha Diệp vội vàng đi tới giải vây, "Tình Tình, con mau đến hiện trường hôn lễ xem mẹ con một chút đi."

Diệp Tình thấy vậy liền thuận theo rời đi cùng cha Diệp.

Nhìn bóng lưng Diệp Tình, Diệp Trăn không tự chủ được muốn biết sự tình bên trong, biểu hiện của Diệp Tình ở trong buổi tiệc rượu kia đến cùng có biết bao mê người, đến nỗi còn khiến cho trùm phản diện Lục Bắc Xuyên phải nhớ mãi không quên suốt hơn hai mươi năm.

Lục Bắc Xuyên đi tới ôm eo thon của cô, thấp giọng hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?"

Diệp Trăn nhìn hắn, cố ý làm lơ một cỗ chua ê ẩm đang trào dâng dưới đáy lòng mình không lý do, "Đang nhớ tới dáng vẻ anh bị Diệp Tình mê hoặc đến mức thần hồn điên đảo."

Lục Bắc Xuyên: "?"

***

Tác giả có lời muốn nói:

Ta xin lỗi! Ta không khống chế nổi tay của mình, mới viết truyện chậm như vậy! QAQ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lần đầu kết hôn, không có kinh nghiệm (1)

Editor: ☆ঌ৩Twinkle☆

***

Những vị khách được mời đến trong hôn lễ của Lục gia đa phần đều là nhân vật có mặt mũi, ai cũng có vẻ nho nhã lễ độ. Cho dù trong lòng rất không kiên nhẫn, nhưng trên mặt cũng phải biểu hiện như bình thường, trò chuyện rất vui vẻ.

Về phía bên họ hàng của Diệp gia, lại không có được tính nhẫn nại như vậy.

Tục ngữ nói "Hoàng đế còn có họ hàng nghèo", nói gì đến Diệp gia còn là nhà giàu mới nổi, đương nhiên cũng không tránh được.

Có không ít đám họ hàng thường xuyên dựa dẫm vào Diệp gia, cha Diệp lại thích sĩ diện, được một đám người thân nghèo xin xỏ, bất luận chuyện gì cũng đều đáp ứng. Được bọn họ tâng bốc và cảm ơn, trong lòng cảm thấy mười phần ưu việt.

Mà những người họ hàng nghèo bên Diệp gia, mặc dù bình thường dựa dẫm vào Diệp gia được thơm lây không ít chuyện tốt, nhưng trong lòng nói thế nào vẫn có chút không dễ chịu. Tuy trên mặt ăn nói khép nép, nhưng sau lưng lại âm thầm trào phúng bốn chữ "nhà giàu mới nổi", thường xuyên ngóng trông Diệp gia gặp bất trắc.

Cái này nói thẳng ra được gọi là ghen ghét, chỉ là một đám bạch nhãn lang (1) mà thôi.

(1) Bạch nhãn lang: Là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lần này con gái Diệp Tình của Diệp gia được gả cho Lục Bắc Xuyên, đây là chuyện đại sự a. Có ai mà không biết Lục gia và Lục Bắc Xuyên? Loại chuyện tốt như vậy mà lại rơi xuống trên người Diệp Tình, mặc dù trong lòng đám người họ hàng Diệp gia cảm thấy vô cùng ghen ghét, nhưng vẫn phải giả bộ vui mừng hớn hở đi chúc mừng cha mẹ Diệp. Nói một đống lời chúc phúc, chỉ vì cái thiệp cưới tham gia hôn lễ kia mà thôi.

Hôn lễ của Lục gia tuyệt đối không sơ sài, đám họ hàng người quen bên Lục gia ai cũng là người bình thường khó gặp, cho nên đám họ hàng bên Diệp gia cầm thiệp cưới, dẫn theo đứa con gái ăn mặc trang điểm lộng lẫy tham gia hôn lễ. Nói lời xã giao hoa mĩ chúc mừng cha mẹ Diệp, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có cơ hội để làm quen được với ai.

Thẳng đến lúc Lục Bắc Xuyên bỏ Diệp Tình lại rồi rời đi.

Trước mắt bao người, Lục Bắc Xuyên không chừa lại cho bất luận kẻ nào mặt mũi, bỏ cô dâu ở lại sau đó liền chạy đi, thật đúng là kiêu ngạo.

Một đám người ở dưới khán đài lớn tiếng bàn tán xem rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra.

Truyện chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

"Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao chú rể lại bỏ cô dâu ở lại sau đó chạy đi?"

"Đúng vậy a, hôn lễ này đến cùng đã kết thúc hay chưa?"

"Đang cử hành hôn lễ gần một nửa rồi lại đổi ý, không lẽ là..." Thanh âm cố ý vặn nhỏ chút, "Không lẽ là Lục gia chướng mắt con gái của Diệp gia, cho nên đổi ý rồi?"

Không ít người suy đoán ác ý ở trong lòng.

Mẹ Diệp nghe thấy, tức giận đến mức toàn thân phát run, nhưng ở trước mặt mọi người, bà cũng không thể làm mình mất mặt được, cho nên cũng chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Không lâu sau, Diệp Tình đi vào từ cửa sau, cô ta hơi hơi cúi đầu, mặc dù không muốn bị người ta trông thấy, nhưng trong này lộ liễu như vậy, làm sao có thể giấu được. Có không ít người ngay lập tức nhìn thấy cô dâu đã thay áo cưới xuất hiện, tiếng nghị luận lần nữa vang lên.

Lúc đi qua bàn khách, những tiếng bàn tán xôn xao kia giống như từng mũi dao, đâm thật sâu vào trong lòng Diệp Tình, khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Nhưng cô ta chỉ có thể nghiến chặt hàm răng, tay nắm chặt thành quyền, chạy trối chết đến chỗ mẹ Diệp.

Mẹ Diệp vừa nhìn thấy Diệp Tình liền đứng lên, tràn đầy quan tâm hỏi cô ta, "Tình Tình, con không sao chứ?"

Ánh mắt Diệp Tình đỏ bừng, vẫn còn hơi sưng nhẹ, lộ ra một nụ cười ủy khuất, "Con không sao ạ."

Vì không muốn khiến cho Diệp Tình xấu hổ, mẹ Diệp liền nắm tay Diệp Tình, muốn kéo cô ta đến một bàn khác. Không ngờ Lục phu nhân lại đột nhiên nhìn Diệp Tình cười nói: "Bộ lễ phục này rất thích hợp với con, thật là xinh đẹp. Mau ngồi xuống đi, vừa rồi Bắc Xuyên mới gọi cho bác, nói là đã xong rồi, hôn lễ sẽ ngay lập tức được cử hành."

Không còn cách nào khác, Diệp Tình đành phải ngồi sát bên cạnh mẹ Diệp.

Xin hãy đọc tại trang chính chủ để ủng hộ editor OwO

"Tình Tình, chuyện vừa rồi bác không nói nhưng bác nghĩ con cũng biết là bác muốn nói gì. Có một số việc nói quá rõ sẽ không có ý nghĩa nữa, con là người thông minh, hẳn là sẽ hiểu ý của bác."

Diệp Tình kéo ra một nụ cười miễn cưỡng, "Bác gái, con biết, những việc này đều là do con mà ra. Mặc dù bình thường Trăn Trăn không thích nói chuyện, nhưng kỳ thật nó là một đứa bé có lòng tự trọng rất cao, vẫn luôn muốn theo đuổi tình yêu tự do. Nó và Lục tiên sinh mới ở chung không lâu, hai người không nảy sinh tình cảm gì cũng là chuyện bình thường. Trăn Trăn một lòng muốn rời đi bác cũng đừng trách nó."

Những lời này đều là lựa lời mà nói, Diệp Tình không cảm thấy mình nói sai chỗ nào.

Nói thẳng ra chính là đang nói cô ta đồng ý tặng vị trí bà Lục này cho Diệp Trăn, đồng thời mách ngầm rằng Diệp Trăn cố ý bỏ trốn.

Lục phu nhân nghe xong những lời này chỉ tùy ý cười hai tiếng, "Bác biết rồi, Trăn Trăn vẫn chỉ là một đứa bé, gả cho một người không có tình cảm đương nhiên sẽ biết sợ, muốn bỏ đi cũng là chuyện bình thường, điểm ấy bác rất hiểu. Nhưng bà thông gia à, bà yên tâm, về sau Bắc Xuyên nhà chúng tôi sẽ chăm sóc cho Trăn Trăn thật tốt. Có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho nó chịu một chút khi dễ nào, bà cứ yên tâm đi."

Đáng lẽ Diệp Tình còn muốn nói xấu Diệp Trăn trước mặt Lục phu nhân một chút, thật không nghĩ đến Lục phu nhân lại là người thấu tình đạt lý (2) như vậy, chỉ bằng dăm ba câu nói đã tiếp nhận được sự thật này rồi?

(2) Thấu tình đạt lý: Chỉ lời nói, việc làm rất thấu hiểu lý lẽ.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu từ trước đến nay vẫn là một vấn đề rất khó giải quyết, nhìn thấy Lục phu nhân ngược lại còn che chở Diệp Trăn như vậy, cỗ ghen ghét và phẫn hận từ dưới đáy lòng Diệp Tình ngay lập tức đều thi nhau tràn ra khỏi hốc mắt.

Những điều này đáng lẽ nên thuộc về cô ta!

Đột nhiên, trong hội trường xuất hiện không ít nhân viên khách sạn đi đến từng bàn rượu, bọn họ cười tạ lỗi, thay đổi tất cả các thẻ bài ghi chữ đám cưới của Lục Bắc Xuyên và Diệp Tình trên bàn trưng bày, đổi lại thành tên của Diệp Trăn và Lục Bắc Xuyên.

Có không ít người vẫn không hiểu cho lắm, nhưng đám họ hàng bên Diệp gia lại bừng tỉnh đại ngộ.

Bên họ hàng có ai mà không biết chuyện Diệp gia có đôi chị em song bào thai? Người chị thông minh ưu tú; đứa em ngược lại rất trầm mặc, vô cùng bình thường. Lúc nhận được thiệp cưới của Diệp Tình và Lục Bắc Xuyên bọn họ vẫn còn cảm thán Diệp Tình thật là ưu tú, ngay cả Lục Bắc Xuyên cũng không thoát khỏi cô ta. Nhưng cũng chỉ là cảm thán mà thôi, không có quá nhiều cảm xúc ngoài dự đoán lắm.

Thật không nghĩ đến người kết hôn với Lục Bắc Xuyên lại là Diệp Trăn?!

Cái đứa em vẫn luôn yên lặng, một nửa cũng không bằng chị của mình - Diệp Trăn sao?

***

Editor có lời muốn nói:

Mai có điều bất ngờ nek:)) Sẽ đăng thông báo trên bảng tin cho những bạn fl mình nha =))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29-2: Lần đầu kết hôn, không có kinh nghiệm (2)

Editor: Myy

***

Tất cả mọi người đều giật nảy cả mình! Tiếng bàn tán nối liền không dứt.

"Diệp Trăn? Tại sao lại thành Diệp Trăn rồi?"

"Thật đúng là nhìn không ra, nhìn Diệp Trăn bình thường như vậy, thế mà lại có thể khiến cho Lục tổng coi trọng." Câu nói này ở dưới loại tình huống này, cũng không giống như là chúc phúc.

"Đúng vậy a, tôi thấy đứa bé kia bình thường cũng không thích nói chuyện, càng không thích ăn diện, cũng không thấy yêu thích cái gì, tại sao lại có thể..."

"Vậy vừa rồi Lục tổng bỏ rơi Diệp Tình là vì muốn đi tìm Diệp Trăn sao?"

"Còn không phải đã quá rõ ràng rồi sao?! Con bé Diệp Trăn này thật sự là quá may mắn!"

"Ai nói không phải đâu! Thân phận bà Lục này, có biết bao nhiêu người ghen tị đến đỏ cả mắt! Lúc trước tôi đã xem trọng con bé Diệp Trăn này rồi, nó quả là có phúc khí!"

Có không ít ánh mắt của mọi người đặt ở trên người Diệp Tình.

Nghe thấy những lời đó, tâm Diệp Tình như rơi vào hầm băng.

Cái cảnh tượng này, giống như lại được trở về đời trước, cái đoạn thời gian khiến cô ta trằn trọc, kém chút nữa đã sụp đổ đó.

Tất cả những lời từng tán dương Diệp Tình đều chuyển hướng sang Diệp Trăn. Nửa đời trước cô ta sống ở trong sự ngưỡng mộ của mọi người, tuổi già lại trở thành một người còn nghèo khó hơn so với bình thường.

Lúc mọi người ở đây đang bàn tán ầm ĩ, trong hiện trường hôn lễ bỗng vang lên tiếng âm nhạc trầm bổng. Cửa lớn hội trường được mở ra, Diệp Trăn mặc chiếc áo cưới trắng như tuyết, khoác tay cha Diệp, theo tiếng âm nhạc chậm rãi đi vào từ phía ngoài cửa.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Ánh đèn toàn bộ hội trường ảm đạm, duy chỉ có ánh đèn trên đỉnh đầu Diệp Trăn và hai dãy đèn bên cạnh là phát sáng rạng rỡ. Những mảnh kim cương nhỏ được khảm nạm bên trên chiếc áo cưới ở dưới ánh đèn phản xạ ra ánh hào quang chói mắt.

Ánh mắt mọi người không tự chủ được bị Diệp Trăn hấp dẫn.

Ở một bên, Diệp Tình nắm chặt tay mẹ Diệp, cúi đầu không muốn nhìn thấy cái cảnh tượng này, hốc mắt bỗng chốc ửng đỏ.

Nhìn bộ dáng này của Diệp Tình, mẹ Diệp cũng đau lòng nắm chặt tay của cô ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay an ủi.

"Tình Tình nhà mình, đáng giá có được tốt hơn."

Diệp Tình miễn gượng cười nói: "Ân."

Đúng vậy, cô ta đáng giá có được tốt hơn nhiều!

Đó cũng chỉ là Lục Bắc Xuyên mà thôi, cô ta không tin dựa vào điều kiện của cô ta mà không tìm được một ai ưu tú hơn Lục Bắc Xuyên!

Trong nháy mắt, Diệp Trăn đã đi đến trên khán đài, cô được cha Diệp tự tay trao cho Lục Bắc Xuyên.

Cha Diệp nhẹ lau nước mắt, trên mặt mũi tràn đầy vẻ không nỡ, khẽ ôm Diệp Trăn thể hiện tình cha con sâu đậm.

Những vị khách đang ngồi ở đây đều là những "diễn viên" có kinh nghiệm lâu năm, toàn bộ mọi người đều ăn ý quên đi chuyện chú rể bỏ đi tìm cô dâu vừa mới phát sinh hơn hai giờ trước, dồn dập vỗ tay chúc phúc.

Lòng bàn tay Diệp Trăn bị Lục Bắc Xuyên siết chặt, bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, đặc biệt còn bị Lục Bắc Xuyên nhìn đến mức không hề chớp mắt, gương mặt cô đột nhiên có chút nóng lên. Cô phát hiện mình có chút lo lắng khẩn trương.

Người chủ trì phát biểu một vài lời chúc phúc, sau đó đưa microphone cho Lục Bắc Xuyên.

Lục Bắc Xuyên cầm lấy, bình tĩnh nhìn Diệp Trăn, tất cả mọi người trong phòng đều duy trì sự yên tĩnh.

Diệp Trăn cũng nhìn Lục Bắc Xuyên, chớp mắt, dùng việc này để che dấu sự khẩn trương và bất an của mình. Lúc đang chờ đợi hắn nói cái gì đó, liền trơ mắt nhìn thấy Lục Bắc Xuyên quỳ một gối xuống ở trước mặt cô.

"Này! Anh đang làm gì vậy!" Diệp Trăn giật nảy cả mình, vô ý thức lui về sau một bước, thấp giọng nói.

"Có một chuyện trước khi hôn lễ được bắt đầu anh nhất định phải làm." Lục Bắc Xuyên không đáp, chỉ nhìn cô nói: "Một năm trước anh xảy ra tai nạn xe cộ hôn mê gần một năm, nếu như không phải là nhờ có em, thì anh cũng không có khả năng tỉnh dậy nhanh như vậy được. Anh đã từng hứa, anh sẽ chăm sóc em cả một đời."

Hắn dừng một chút, nhìn ánh mắt dần dần kinh ngạc của Diệp Trăn, nói tiếp: "Có lẽ em không tin, nhưng từ lần đầu tiên gặp em, anh đã bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai của hai chúng ta. Em có nguyện ý tín nhiệm anh, giao phó cả cuộc đời của mình gả cho anh không?"

Mặc dù không nói ra cái chữ "yêu" này, nhưng trong từng câu chữ vẫn tràn đầy yêu thương lại không cần ai nói cũng hiểu.

Vui lòng không lấy công sức của editor đi nơi khác!

Diệp Trăn nhìn hắn, đầu não trống rỗng.

Cô thật sự bị chấn kinh rồi.

Ôn nhu và lãng mạn như vậy, một chút cũng không có dáng vẻ cường thủ hào đoạt (*) của trùm phản diện. Không phải bình thường hắn sẽ cường ngạnh đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô sau đó tuyên bố với tất cả mọi người đây là vợ của Lục Bắc Xuyên hắn sao?

(*) Cường thủ hào đoạt: Cưỡng ép, chiếm đoạt.

Huống chi hắn còn một người đàn ông trầm ổn như thế, vậy mà lại ở trước mặt mọi người, cam tâm tình nguyện quỳ xuống cầu hôn cô sao?

"Nếu như em không đồng ý, anh sẽ không cưỡng cầu. Nhưng cả đời này, ngoại trừ anh ra, em cũng đừng mong tái giá được cho người khác, anh sẽ một mực theo đuổi em, đến khi em đồng ý mới thôi."

"..." Diệp Trăn nhỏ giọng thầm thì: "Bá đạo!"

Lục Bắc Xuyên thấp giọng cười nhẹ một tiếng, lấy ra chiếc nhẫn lúc trước được đeo trên ngón tay Diệp Trăn, nâng lên trước mặt cô, "Anh cam đoan với em, anh sẽ dùng cả đời này để chăm sóc em, sẽ không để cho em chịu dù chỉ là một chút ủy khuất, anh sẽ khiến cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này."

Có lẽ Diệp Trăn không biết, lúc hắn đang trong giai đoạn không thể động đậy, tất cả những người nhìn như có vẻ quan tâm đến bệnh tình của hắn, nhưng lại cũng sơ ý xem nhẹ tình trạng cơ thể của hắn. Duy chỉ có Diệp Trăn, có thể cẩn thận biết được gối đầu của hắn có quá thấp hay không, nguyện ý ngồi ở trước giường không biết mệt mỏi đấm bóp cho hắn; sẽ không ngừng nói chuyện cùng hắn, chỉ bởi vì bác sĩ nói làm như vậy có thể kích thích bệnh nhân tỉnh dậy được.

Sau khi trải qua một giai đoạn dài thử thách lòng người, so sánh ra, Diệp Trăn vẫn rất lương thiện, đơn thuần và đáng quý như vậy.

Hắn không muốn để người đáng quý như vậy chạy khỏi mình.

Khi đó hắn liền suy nghĩ, chờ hắn tỉnh lại, hắn nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt, sẽ không để cho cô chịu một chút xíu ủy khuất nào.

Diệp Trăn trầm mặc một lát, trong lòng hình như cũng không quá lưỡng lự cân nhắc, chỉ là nhìn người đàn ông trước mắt này, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một cỗ rung động xưa nay chưa từng có.

"Vậy anh có thể đáp ứng tôi một điều kiện không?"

"Điều kiện gì anh cũng có thể đồng ý với em."

Diệp Trăn nhỏ giọng nói: "Về sau anh phải nghe lời tôi."

Trông coi một tên trùm phản diện cũng không dễ dàng gì, đặc biệt là sau khi tiểu nhân vật phản diện được sinh ra, sau đó mới bắt đầu gà bay chó chạy.

Mặc dù có hơi lo lắng sớm một chút, nhưng phòng ngừa chu đáo vẫn là tốt nhất.

Lục Bắc Xuyên đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của Diệp Trăn, thấp giọng cười nói: "Được, về sau cái gì anh cũng đều nghe lời em."

Nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay mình, Diệp Trăn không khỏi có chút hoảng hốt, quanh đi quẩn lại, cuối cùng cô vẫn trở thành vợ của trùm phản diện.

Bất quá bây giờ lại không có cảm xúc bối rối phiền muộn như lúc trước nữa.

"Tại sao không nói trước là anh sẽ cầu hôn ở hôn lễ?"

Lục Bắc Xuyên đứng dậy ôm Diệp Trăn, hôn lên cái trán của cô, thấp giọng nói: "Lần đầu kết hôn, không có kinh nghiệm."

Diệp Trăn rất quan tâm cười nói, "Không sao, lần sau rồi sẽ có kinh nghiệm thôi."

Lục Bắc Xuyên: "...?"

***

Editor có lời muốn nói:

Truyện mới đã được đăng tải! Vào trang cá nhân ủng hộ tui nhe =3=

Dù đào hố mới nhưng tui vẫn ưu tiên ra chương đều bộ này hơn é nên mọi người yên tâm hen:))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Luyến Tiếc Như Trân Bảo (1)

Editor: Myy

***

Trên khán đài một mảnh ấm áp, dưới khán đài lại dần dần có người đứng ngồi không yên.

Mặc dù không biết vì sao cô dâu đột nhiên từ Diệp Tinh lại đổi thành Diệp Trăn, nhưng hai chị em này dáng dấp rất giống nhau, đoán chừng là nhận nhầm người. Sao loại chuyện như vậy lại có thể phát sinh ở trong hôn lễ?

"Chị Thẩm Như, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Hôm nay không phải là hôn lễ của Lục Bắc Xuyên và Diệp Tinh ư? Tại sao đột nhiên lại đổi thành Diệp Trăn rồi? Hóa ra cô dâu có thể tùy tiện đổi sao?"

Người nói chuyện chính là dì của Diệp Tinh - Thẩm Tĩnh. Tính tình cô ta từ trước đến nay vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng, nghĩ gì nói nấy. Phần lớn lời nói ra đều không phải những lời gì dễ nghe, nhưng cô ta vốn ngây thơ và có tấm lòng nhiệt tình. Người không rõ nội tình có lẽ sẽ cho rằng Thẩm Tĩnh là người nói năng chua ngoa, nhưng thật ra lòng lại như đậu hũ. Trong lòng có ý tốt lại làm thành chuyện xấu, tính cách ngay thẳng, không có nhiều tâm cơ, chỉ là hay nói những lời không dễ nghe đắc tội với nhiều người, nói trắng ra cũng chỉ là EQ thấp mà thôi.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Nhưng mẹ Diệp sống chung với cô ta nhiều năm như vậy, làm sao mà không biết được cô ta có tâm tư gì.

Thẩm Tĩnh ở trước mặt Lục phu nhân thì ra vẻ bênh vực lẽ phải, giống như là muốn làm chủ cho Diệp Tinh, "Dù sao thì em cũng là dì của Diệp Tinh, Diệp Tình nhà chúng ta bị người ta khi dễ, không phải chúng ta nên tìm hiểu rõ tình huống rồi đi tìm đối phương đòi công đạo sao?"

Sắc mặt mẹ Diệp không được tốt lắm, mặt mày âm trầm nói ra: "Được rồi, chuyện này em cũng đừng nhúng tay vào."

"Em nói nghe chị Thẩm Như, nhìn chị cũng thật là bình thản." Thẩm Tĩnh ngồi ở bên cạnh mẹ Diệp, thấp giọng nói: "Lục Bắc Xuyên bỏ rơi Diệp Tinh trước mặt mọi người, dẫn theo Diệp Trăn lên khán đài, chuyện này rõ ràng chính là đang vả mặt Tinh Tinh. Hôm nay chúng ta không làm gì, về sau Tinh Tinh của chúng ta còn làm người như thế nào đây? Không thể khi dễ người khác như vậy được! Bọn họ coi Diệp Tinh của chúng ta là cái gì? Nói kết hôn liền kết hôn, nói bỏ liền bỏ sao. Nam sinh theo đuổi Tinh Tinh có thể đứng xếp thành một hàng dài, có rất nhiều người muốn nó nha."

"Được rồi, chuyện này chị biết nên giải quyết thế nào mà, em đi đi."

Bây giờ mẹ Diệp cực kỳ phiền muộn, Thẩm Tĩnh nói không sai, sau khi xảy ra chuyện ngày hôm nay, Tinh Tình nhà bà cũng đã biến thành trò cười trong mắt người khác rồi. Bà lo lắng còn không xong, làm gì có thời gian để mà cãi cọ với Thẩm Tĩnh nữa.

"Chị, thái độ này của chị là có ý gì? Chị là mẹ Tinh Tinh đó, sao có thể nén giận như vậy? Không được, nếu chị không đi thì em đi, nỗi nhục này ngươi làm mẹ như chị có thể nuốt trôi được nhưng em là dì lại nuốt không trôi!"

Nói khí thế hùng hổ xong liền muốn đi tìm người Lục gia tính sổ.

Diệp Tinh một tay níu Thẩm Tĩnh lại, cô ta cố kỵ người của Lục gia, thấp giọng hấp tấp nói: "Dì à, việc này tự con xử lý được, không cần dì quan tâm đâu."

Không ai nói gì, cũng không biết nguyên do, tất cả cũng đều chỉ là mọi người suy đoán lung tung mà thôi. Không có chứng cớ gì, có lẽ vẫn sẽ còn có người cho rằng, là đứa em mặt dày vô sỉ vì muốn gả cho nhà giàu nên lên kế hoạch muốn đoạt chồng của chị mình. Một lúc sau, lời đồn đại truyền ra, bị bóp méo thành cái dạng gì ai mà biết?

Vui lòng đọc tại trang chính chủ!

Chỉ cần không công khai, việc này đối với Diệp Tinh mà nói chính là vừa có lợi vừa vô hại. Nhưng nếu việc này thật sự bị công khai trước mặt mọi người, vậy cô ta sẽ thật sự không có cách nào làm người nữa rồi.

Thẩm Tĩnh nhìn hai cặp mắt đỏ bừng của Diệp Tinh, "Chị nhìn Tinh Tinh nhà mình chịu nhiều ủy khuất như vậy, các người không dám nói, vậy tôi sẽ nói. Chân trần không sợ mang giày, hai người sợ Lục gia bọn họ, nhưng Thẩm Tĩnh tôi lại không sợ!"

Nói xong, cô ta hất cánh tay Diệp Tinh ra, Diệp Tinh vẫn liên tục lôi kéo lại, thấp giọng nói, "Dì à, được rồi, chuyện này dì đừng đi mà!"

Giờ phút này mẹ Diệp thật hận không thể sai người ném cô ta ra khỏi hội trường, nhưng hiện tại bà ta là mẹ của cô dâu. Tất cả mọi người đều đang chú ý, sao có thể làm ra hành động kinh thiên động địa gì được.

"Thẩm Tĩnh! Em ngồi xuống cho chị! Việc này không cần em làm náo loạn đâu."

Ánh mắt mẹ Lục nhìn thì giống như đang tập trung đặt trên người Lục Bắc Xuyên và Diệp Trăn, lỗ tai lại nghe lấy mẹ Diệp và em gái của bà ta nói chuyện với nhau, lại cố tình giả bộ không nghe thấy, bất động thanh sắc vỗ tay.

Một trận tiếng vỗ tay vang lên, vị dì họ này liền tránh thoát khỏi mẹ Diệp và Diệp Tinh, vội vã chạy lên khán đài.

Cha Diệp trên khán đài vừa nhìn thấy được Thẩm Tĩnh, liền biết người đàn bà này chỉ sợ là đang muốn gây chuyện, ông ta vội vàng kéo cô ta lại, "Làm gì vậy! Mau đi xuống đi!"

"Anh rể! Người hiền bị bắt nạt, Diệp Trăn là con gái của anh, Tinh Tinh thì không phải sao? Người làm cha mẹ không thể quá thiên vị được!"

"Chuyện này về sau anh sẽ giải thích cho em, bây giờ em đi xuống trước đi, đừng đứng ở đây chuốc thêm mất mặt nữa!"

"Mất mặt? Thế nào là mất mặt? Em hỏi thế nào là mất mặt! Thật đúng là chưa từng thấy người làm cha mẹ nào như hai người!" Cô ta đẩy cha Diệp ra, nhìn Lục Bắc Xuyên, cao giọng nói: "Lục tiên sinh, tôi muốn hỏi cậu, tôi nhận được thiệp cưới của cậu và Diệp Tinh, tại sao vừa lên khán đài lại trở thành Diệp Trăn rồi? Cậu coi Diệp Tinh nhà chúng tôi là cái gì vậy hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30-2: Luyến tiếc như trân bảo (2)

Editor: My

———

Âm nhạc trong hội trường ngừng lại, người chủ trì cười cười muốn hoà giải, nhưng lại bị Lục Bắc Xuyên ngăn cản.

Chuyện này hắn cũng đang định nói cho rõ ràng, tiếng bàn tán và ánh mắt phía dưới quá mức phô trương, khiến cho hắn cảm thấy không quá dễ chịu.

Diệp Trăn nhìn qua thì giống như là không thèm để ý, nhưng hắn lại không thể không để ý.

Lục Bắc Xuyên tùy ý nhìn cô một cái, "Chuyện này đáng lẽ là tôi không muốn nói ra, là vì không muốn khiến cho các người mất hết mặt mũi, dù sao hôm nay cũng là ngày tốt lành của tôi và Trăn Trăn, loại chuyện này nói ra cũng chỉ phá hư sự hào hứng của mọi người mà thôi."

Hắn một tay ôm eo Diệp Trăn, một tay cầm microphone, nói với tất cả mọi người ở đây: "Giới thiệu cho mọi người một chút, người phụ nữ hiện tại đang đứng ở bên cạnh tôi, từ hôm nay trở đi chính là vợ của Lục Bắc Xuyên tôi, cô ấy tên là Diệp Trăn."

Ánh mắt Lục Bắc Xuyên nhìn về phía Diệp Tinh, hai con ngươi sắc bén giống như mũi tên, khiến cho Diệp Tinh không tự chủ được cúi đầu, không dám đối mặt với hắn.

"Mọi người hẳn là ai cũng biết, một năm trước tôi xảy ra tai nạn xe cộ, đến tận nửa tháng trước mới tỉnh lại được, trong khoảng thời gian tôi hôn mê, là Diệp Trăn ở bên cạnh chăm sóc tôi. Có thể nói là, nếu như không nhờ vợ của tôi ngày đêm không ngủ chăm sóc, thì tôi cũng không thể tỉnh lại nhanh như vậy được." Lục Bắc Xuyên cúi đầu nhìn Diệp Trăn, "Đối với việc này, tôi rất cảm kích vợ của tôi."

"Nhưng khi cưới, vợ của tôi lại lấy danh nghĩa là Diệp Tình tới chăm sóc tôi, khiến cho tôi và người nhà của tôi vẫn cho rằng người chăm sóc cho tôi là Diệp Tình. Tôi không biết tại sao Diệp Tình tiểu thư lại muốn ôm trên người sự thực rằng cô ấy mới là người chăm sóc tôi. Nhưng cứ coi như là giống nhau như đúc đi, thì tôi cũng không cho rằng có ai có thể thay thế được vợ của tôi!"

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bernytwinkle.wordpress.com)

Lục Bắc Xuyên nói những lời này cũng không quá thẳng thắn, thậm chí còn có chút uyển chuyển, nhưng những vị khách ở đây có người nào mà không phải cáo già, lời bóng nói gió có ai mà nghe không hiểu đâu?

Nói tới nói lui tóm lại không phải là Diệp Trăn chăm sóc Lục Bắc Xuyên hơn một tháng, cuối cùng lại bị Diệp Tình thay thế, cô ta muốn dùng thân phận của Diệp Trăn gả vào Lục gia để hưởng vinh hoa phú quý thôi sao.

Hiển nhiên Thẩm Tĩnh cũng không biết còn có chân tướng này, bà ta ngốc lăng trong chốc lát, trên mặt lộ rõ thần sắc xấu hổ, "Cái này... có chuyện như vậy thật sao..."

Mặt Lục Bắc Xuyên không biểu tình liếc nhìn toàn bộ hội trường, "Diệp Trăn, vợ của tôi, là một người lương Thiện dịu dàng, tôi hi vọng các vị sẽ không suy nghĩ xấu về cô ấy. Về sau tôi không muốn nghe thấy dù chỉ là một ít lời đồn đại vô căn cứ nào nữa."

Ánh mắt mọi người ở đây liếc qua liếc lại trên người Diệp Trăn và Diệp Tình. Lục gia rất biết lựa người để mời, phần lớn đều là thành phần tri thức có kinh nghiệm, thể loại người nào cũng đã từng gặp qua rồi, cho nên đối với hành vi của Diệp Tình cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, chỉ bất động thanh sắc dò xét, âm thầm ghi việc này ở trong lòng.

Những người họ hàng bạn bè thân thích bên Diệp gia thì ngược lại. Từ nhỏ đến lớn Diệp Tình vẫn luôn ưu tú, vậy mà hình tượng lại bị đổ vỡ chỉ trong vòng một ngày, khó tránh khỏi sẽ có người bàn tán hai câu.

"Không dám nghĩ tới a, sao Diệp Tình lại có thể vì ham muốn được gả vào nhà giàu mà đoạt chồng của em mình?"

"Thật đúng là nhìn không ra, bình thường nhìn Diệp Tình ưu tú như thế, vậy mà cũng chỉ vì tham lam mà biến thành như này! Thật đúng là mất mặt!"

"Đã nói rồi mà! Tôi thấy Trăn Trăn rất ngoan, đứa nhỏ này từ nhỏ đã thành thật lại còn lương thiện, quả là có phúc khí!"

"Tôi đã nói rồi, từ nhỏ Trăn Trăn đã luôn thành thật, tại sao lại dám đoạt chồng của mình. Vừa rồi suýt chút nữa đã hiểu lầm Trăn Trăn rồi. Ai da, tôi nhìn Diệp Tình lớn lên từ nhỏ, đứa bé này cũng không giống như là loại người này, tại sao bây giờ lại trở thành như vậy rồi?"

Hãy đọc tại trang chính chủ TvT

"Biết người biết mặt, không biết lòng! Cô xem xem Thẩm Như đối xử bất công với hai đứa bao nhiêu, cái gì tốt đều cho Diệp Tình trước, mà Diệp Trăn thậm chí còn không giống như con gái của bà ta. Bây giờ Trăn Trăn cũng coi như là hết khổ rồi, thể loại mẹ như vậy không cần cũng được!"

"Sao có thể bỏ được a? Diệp Trăn được gả vào Lục gia, về sau nhá, vợ chồng hai người Thẩm Như nịnh bợ còn không kịp đâu!"

"Để tôi xem hai người này nịnh bợ Diệp Trăn như nào!"

"..."

Bên tai truyền đến tiếng bàn tán xôn xao, Diệp Tình tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Cô ta thật sự hận chết Diệp Trăn! Nếu như không phải do nó, thì hôm nay cô ta cũng sẽ không trở thành trò cười của tất cả mọi người rồi!

Nhưng những lời Lục Bắc Xuyên nói đều là sự thật, hết lần này tới lần khác cô ta lại không có cách nào phản bác. Nếu như cô ta dám đứng lên phản bác, vậy cả đời sau này cô ta cũng đừng nghĩ tới việc lôi kéo được quan hệ gì từ Lục gia!

Hiển nhiên mẹ Diệp cũng hiểu chuyện này không thể lên tiếng, chỉ đành phải lôi kéo tay Diệp Tình an ủi cô ta.

Đứa con gái bà yêu quý nhất bị khi dễ thành như vậy, trái tim mẹ Diệp như bị chà đạp, chảy máu không ngừng.

Thẩm Tĩnh hốt hoảng đi xuống dưới khán đài, trở về ngồi lại chỗ cũ, lại bị một cô bé ăn mặc xinh đẹp ngồi bên cạnh thấp giọng chỉ trích, "Mẹ! Mẹ làm cái gì vậy! Mắc cỡ chết đi được!"

"Mất mặt? Mẹ còn có thể mất mặt hơn Diệp Tình sao?" Trên mặt Thẩm Tĩnh không có chút thần sắc ngượng ngùng nào, bà ta cười lạnh nói: "Loan Loan, mẹ đang giúp con hả giận đó. Con xem con đi, lúc trước nhịn Diệp Tình không biết bao nhiêu lần, hôm nay vạch trần được lớp mặt nạ thật sự của Diệp Tình, chúng ta cũng xem như được mở mày mở mặt rồi. Để mẹ nhìn xem về sau còn ai dám cưới Diệp Tình nữa!"

"Mẹ, trước mặt mọi người mẹ khiến Diệp Tình xấu mặt, mẹ không sợ về sau nhà bác Diệp..."

"Mẹ sợ bọn họ sao?" Thẩm Tĩnh cười nhạo, "Bây giờ Diệp Trăn gả cho Lục Bắc Xuyên, nó mới là người chúng ta cần phải để ý, Diệp Tĩnh thì tính là cái gì. Huống chi lúc trước Thẩm Như đối xử bất công như vậy, mẹ cũng không tin Diệp Trăn không có khối u trong lòng. Chúng ta cứ chờ xem kịch vui đi."

Diệp gia đối xử bất công với hai đứa con gái có ai mà không biết?

Hai đứa con gái, một đứa thì ưu tú kiêu ngạo, một đứa thì bình thường nhát gan. Đứa giống như viên Trân Châu, đứa còn lại lại giống cục đất cát.

Hiện tại cục đất cát được người ta xem như viên kim cương nâng trong lòng bàn tay, luyến tiếc như trân bảo. Mà Trân Châu lại bị bỏ đi như cặn bã, thật sự là hả giận!

Trên khán đài, Diệp Trăn lặng lẽ giật giật ống tay áo của Lục Bắc Xuyên, thấp giọng nói: "Lục tổng a, bộ dáng này của anh, sẽ chỉ khiến cho chị ta càng ghen ghét tôi hơn thôi."

Cô nhìn ánh mắt như sói như hổ của Diệp Tĩnh, giống như đang muốn lao đến ăn tươi nuốt sống côn

Nhìn đôi môi đỏ mềm mại kia không ngừng đóng mở, hai mắt Lục Bắc Xuyên nhắm lại, cúi người khẽ hôn cô một cái, "Không sao, em cứ dần thích ứng đi, về sau sẽ còn có thêm nhiều người ghen ghét em hơn."

***

Tác giả có lời muốn nói:

Hôn lễ đã kết thúc rồi! Kế tiếp chính là thời gian gà bay chó chạy với tiểu nhân vật phản diện á!

Đương nhiên, nhất định phải có sự nghiệp, khẩu hiệu của chúng ta là: Nữ cường nhân!

Các bạn học tiếp tục chờ đi nha! Khoảng sáu giờ chiều sẽ up chương nha~

Cám ơn đã ủng hộ ^_^

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mẹ, Trăn Trăn Mang Thai Rồi (1)

Editor: Myy

———

Mặc dù buổi hôn lễ này xảy ra nhiều biến cố, nhưng cũng may là kết thúc viên mãn. Khách quý hai bên nhà lên chúc phúc cả hai người sau đó dần dần đi về, đám cưới hạ màn kết thúc.

Ánh chiều tà le lói, sau khi Lục gia đưa tiễn tất cả bạn bè họ hàng về thì cũng chuẩn bị về nhà. Ở cửa, cha Diệp đang đứng trước xe chờ đợi, hiển nhiên đã chờ khá lâu.

Thấy Lục Bắc Xuyên tới, ông ta liền cười tiến lên, "Bắc Xuyên, về sau Trăn Trăn nhà chúng ta giao phó cho con, con nhất định phải chăm sóc con gái bảo bối của cha cho thật tốt đó."

Lục Bắc Xuyên không biểu lộ gì, chỉ khẽ vuốt cằm, "Cha yên tâm đi, tôi biết rồi."

Cha Diệp ngượng ngập cười nói: "Thế là tốt rồi, vậy cha đi trước nhé. Trăn Trăn à, về sau nếu không bận việc gì thì nhớ về thăm nhà thường xuyên nha."

Cha Diệp thật sự rất muốn nhân cơ hội này nói chuyện hợp tác công việc với Lục Bắc Xuyên, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, sau khi trải qua màn kịch nháo loạn vừa rồi trong hôn lễ, Lục Bắc Xuyên đối với Diệp gia bọn họ chỉ sợ là đã có chút bất mãn, vậy nên ông ta chỉ có thể đặt hi vọng lên người Diệp Trăn mà thôi.

Làm sao mà Diệp Trăn không hiểu được trong lòng cha Diệp đang suy nghĩ cái gì, từ đầu tới cuối rốt cuộc trong lòng ông ta vẫn chỉ coi đây là một cuộc giao dịch bán con gái để cầu vinh mà thôi, nào có mấy phần tình nghĩa cha con.

Cô ngoài cười nhưng trong lòng không cười, Vâng."

Cha Diệp nhìn một đoàn người thân thích bên Lục gia lái xe rời đi, âm thầm thở dài, ông ta nhìn thái độ của Diệp Trăn, sớm biết vậy thì năm đó đã quan

tâm đứa con gái này nhiều hơn rồi.

Vừa nghĩ tới đó, cha Diệp lại âm thầm oán trách mẹ Diệp và Diệp Tinh.

***

Trở lại Lục gia, Diệp Trăn tự mình ngâm chén trà bưng ra cho mẹ Lục, đổi xưng hô gọi là mẹ.

Mẹ Lục đưa một cái vòng tay phỉ thúy Bích Ngọc cho Diệp Trăn, "Về sau con chính là con dâu của Lục gia chúng ta rồi, cái vòng tay này đã theo mẹ rất nhiều năm, hôm nay mẹ tặng nó cho con, hi vọng về sau con có thể sống hạnh phúc với Bắc Xuyên cả đời."

Diệp Trăn cũng không từ chối, thản nhiên nhận lấy, "Cảm ơn mẹ ạ."

Cô lại bưng chén trà cho Lục lão gia, "Mời ông uống trà ạ."

Lục lão gia không tặng món quà gì quý giá giống mẹ Lục, chỉ đưa cho Diệp Trăn một cái lì xì. Phong lì xì cầm lên rất nhẹ, không biết được là có gì trong đó.

"Ông thấy con là một đứa bé hiền lành, có con ở bên cạnh Bắc Xuyên ông cũng yên tâm. Ông đã già, bây giờ cũng nên đi bảo dưỡng tuổi thọ rồi." Lục lão gia thở dài, "Bắc Xuyên, sau này Lục gia giao phó cho con. Sáng mai ông sẽ trở về nhà cũ để dưỡng lão. Hi vọng con sẽ không khiến cho ông phải thất vọng."

Lục Thiếu Nhân vào tù, Lục Bắc Xuyên nắm giữ phần lớn cổ phần của Lục thị, triệt để nắm Lục thị ở trong lòng bàn tay.

Lục lão gia bây giờ cũng bất lực. Mặc dù tức giận hành động âm thầm này của Lục Bắc Xuyên, nhưng ông cũng hiểu rằng, thế hệ này của Lục gia, ngoại trừ Lục Bắc Xuyên thì không còn ai khác có thể gánh vác được trách nhiệm nặng nề như vậy. Nếu đã là như thế, còn không bằng dỡ xuống toàn bộ trách nhiệm trên vai, về nhà cũ dưỡng lão tuổi thọ còn hơn. Những chuyện phiền lòng như này ông cũng không xen vào nữa.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Con cháu tự có phúc của con cháu, cứ để bọn nó tự quyết định cuộc sống cua mình đi.

Lục Bắc Xuyên trầm giọng nói: "Ông, ông yên tâm, có con ở đây, Lục thị tuyệt đối sẽ không sụp đổ!"

Lục lão gia gật đầu, "Thứ ông muốn chính là câu nói này của con. Thôi, hôm nay tất cả mọi người đều đã mệt rồi, đi về nghỉ đi."

Mẹ Lục cũng mỉm cười nhìn Diệp Trăn và Lục Bắc Xuyên, "Đúng rồi, mau đi nghỉ ngơi đi, mẹ vẫn đang muốn được ôm cháu trai sớm đó!"

Nụ cười kia quả thực không cần nói cũng hiểu, nhìn đến mức Diệp Trăn cũng không nhịn được đỏ mặt cúi đầu.

Lục Bắc Xuyên ngược lại da mặt rất dày, bình thản ung dung ôm Diệp Trăn trở về phòng.

Trong phòng ngủ, Diệp Trăn sau khi tắm rửa xong ngồi ở trên ghế sa lon, hiếu kì lấy ra phong lì xì Lục lão gia vừa đưa cho cô. Phong lì xì hơi mỏng, khiến cho người ta hoàn toàn không đoán ra được bên trong chứa cái gì. Cô mở phong lì xì, đổ đồ vật bên trong ra.

Một chiếc lá bách thụ mỏng rơi vào trong lòng bàn tay Diệp Trăn, trừ cái lá đó ra thì cũng không còn cái gì khác nữa.

"Đây là cái gì?"

Lục Bắc Xuyên từ phòng tắm đi ra, thuận thế ôm eo của cô. Hắn ôm Diệp Trăn lên trên giường, đắp chăn kín người cô, "Lá bách thụ, ý nghĩa của nó chính là hi vọng chúng ta trăm năm hạnh phúc, khai chi tán diệp (*). Ông đưa cho em chiếc lá này, tức là ông đã chấp nhận đứa cháu dâu này rồi."

(*) Khai chi tán diệp: Tương tự như "Đâm chồi nảy lộc", ý chỉ việc con cháu đầy đàn, nối dõi tông tường.

Một chiếc lá bách thụ có nhiều ý nghĩa như vậy sao?

"Thật à?"

"Đương nhiên là thật. Ông đã chuyển hết mười phần trăm cổ phần còn lại của ông cho em rồi, như vậy chẳng phải đã chấp nhận em rồi sao?"

"Mười phần trăm?" Diệp Trăn kinh ngạc nói.

Xí nghiệp Lục thị là tâm huyết cả đời của Lục lão gia, là dùng nỗ lực cả đời để đổi lấy, vậy mà hôm nay lại chi mạnh tay như vậy, chuyển hết mười phần trăm cổ phần cho cô?

Chỉ trong vòng một đêm mà cô đã trở thành tiểu phú bà hàng tỉ rồi sao?

Không khỏi líu lưỡi, "Cái này... Cái này cũng quá nhiều rồi..."

Hãy đọc tại trang chính chủ!

"Đây là phần thuộc về con dâu Lục gia. Năm đó mẹ anh gả vào, cũng có mười phần trăm cổ phần." Mặc dù mười phần trăm kia đã chuyển sang cho hắn rồi.

Trên người giữ một khoản tiền lớn như vậy, chỉ trong một đêm bất chợt trở nên giàu có, khiến Diệp Trăn có một loại cảm giác không thể tin nổi, giống như đang nằm mơ vậy.

Bảo sao luôn luôn có người nghĩ trăm phương ngàn kế chỉ để được gả vào nhà giàu.

Lục Bắc Xuyên nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới của Diệp Trăn, "Hôm nay em cũng mệt rồi, mau ngủ đi."

Toàn thân Lục Bắc Xuyên rất ấm áp, Diệp Trăn giống như trước, quấn tay và chân lạnh như băng lên người Lục Bắc Xuyên để sưởi ấm. Lục Bắc Xuyên cũng không có ý kiến, ngược lại còn đưa tay xuyên qua phần gáy của Diệp Trăn, khiến cho cô tựa ở đầu vai mình, tiện thể ôm luôn cô vào trong ngực.

Thật ấm áp! Diệp Trăn thoải mái nghĩ.

Hắn quan tâm như thế, thật sự khiến cho Diệp Trăn có chút không quen, dù sao trong tiểu thuyết nói Lục Bắc Xuyên đã tra lại còn xấu xa, khiến người ta tức giận đến mức nghiến răng.

Vừa nghĩ tới kết cục của Lục Bắc Xiên trong quyển tiểu thuyết, Diệp Trăn không khỏi thổn thức một trận.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại một chút, nguyên nhân sở dĩ Lục Bắc Xuyên làm ra đủ chiêu trò xấu xa đó...

Sắc mặt Diệp Trăn đột nhiên trì trệ, bưng chặt bụng dưới của mình.

***

Editor có lời muốn nói:

Hix xin lỗi mọi người hôm qua bận cày view cho 4 chị nhà nên quên edit TvT Nhân tiện mọi người đã có ai cày view/nghe thử "Sour Candy" chưaaa QvQ

Link: https://youtu.be/fnPn6At3v28

P/s: Đã đến lúc thích hợp để đổi xưng hô của Diệp Trăn với LBX chưa ta:v?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31-2: Mẹ, Trăn Trăn Mang Thai Rồi (2)

Editor: Myy

———

Nếu như cô nhớ không lầm, thì chính là do tên oắt con trong bụng này bày mưu tính kế bên tai cha của nó! Tiểu gia hỏa này thật là xấu tính, thông minh lại không biết dùng đúng chỗ, ngược lại lúc nào cũng bày chủ ý xấu cho cha nó, hết hại cha lại đến hại mẹ.

"Sao vậy?" Lục Bắc Xuyên nhìn động tác bưng chặt bụng dưới của cô, tâm không khỏi xiết chặt, vội hỏi: "Không thoải mái à?"

William đã từng nói, mấy tháng đầu tiên mang thai là khoảng thời gian cần phải chú ý nhất, nếu xảy ra bất cứ chuyện gì thì cũng phải đến bệnh viện kiểm tra.

Diệp Trăn lắc đầu, "Không sao, chẳng qua là em cảm thấy sinh con thì dễ nhưng nuôi lại khó. Em bé trưởng thành ra sao phần lớn là nhờ cha mẹ, em đang lo lắng không biết mình có thể dạy tốt cho con mình được hay không mà thôi."

Vừa nghĩ tới đó, Diệp Trăn nghiêm túc nói với Lục Bắc Xuyên: "Sau này em bé ra đời thì để em dạy nó, anh không được yêu chiều nó, càng không được can thiệp vào cách dạy dỗ của em. Nếu nó không nghe lời thì cứ đánh mông nó! Mặc dù anh làm cha, cũng không thể đau lòng cho nó!"

Gần đây Lục Bắc Xuyên biết không ít hội chứng của phụ nữ mang thai, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Trăn, hắn nghĩ chắc là do phụ nữ mang thai tâm tình hay thay đổi thất thường mà thôi.

"Được, anh đồng ý với em, nếu như con không nghe lời thì sẽ đánh cái mông nó."

Nghe được lời cam đoan của Lục Bắc Xuyên, lúc này Diệp Trăn mới an tâm một chút.

Cũng không thể trách cô quá cẩn thận như vậy được, phòng ngừa chu đáo mà thôi. Tuy nói là có chút buồn lo vô cớ, nhưng chuẩn bị sớm một chút vẫn tốt hơn.

Có vết xe đổ trong quyển tiểu thuyết, cô cũng không dám để Lục Bắc Xuyên dạy dỗ con trai, nếu như lại dạy dỗ thành một tiểu nhân vật phản diện thích hại cha nó thì phải làm sao?

Nhưng nghĩ lại, tên oắt con này vẫn đang còn ở bên trong bụng của cô chưa hình thành cơ thể đâu, sau này tâm lí của đứa trẻ tròn méo ra sao không phải vẫn là nhờ sự giáo dục của cha mẹ thôi sao? Bây giờ coi một đứa nhỏ chưa được sinh ra như một tiểu nhân vật phản diện cũng không công bằng cho lắm.

"Được rồi, sau khi đứa bé sinh ra rồi lại nói sau, nhưng... Không cho phép anh đánh con! Bất kể là nó làm sai chuyện gì thì anh cũng phải giảng đạo lý với nó trước, quá mức yêu chiều và quá nghiêm khắc là hai thái cực khác nhau, nhưng đều có thể khiến con lớn lên không tốt!"

Nữ nhân mang thai không giảng đạo lý, ví dụ này William đã sớm đã nói với hắn. Nếu muốn để phụ nữ mang thai bảo trì tâm tình tốt thì phải làm theo ý muốn của phụ nữ mang thai, vả lại đây cũng không phải là chuyện gì lớn, Lục Bắc Xuyên lập tức cười cười, "Được rồi, em nói cái gì thì chính là như vậy, tất cả đều nghe lời em."

Diệp Trăn hài lòng gật đầu, "Chuyện em mang thai cũng không giấu được bao lâu, anh định để đến lúc nào mới nói với mẹ?"

Đây thật là một vấn đề khó giải quyết.

Nếu như trên tình hình thực tế mà nói, mang thai một tháng, Diệp Trăn chắc chắn sẽ bị gán cho thanh danh ngoại tình, dù sao một tháng trước Lục Bắc Xuyên vẫn còn là một người thực vật.

Nhưng nếu như không nói chuyện mang thai ra, phản ứng mang thai của cô theo thời gian sẽ càng mãnh liệt hơn, mẹ Lục cũng là phụ nữ đã từng mang thai, làm sao lại không biết được những bệnh trạng này, sớm muộn gì cũng bị lộ tẩy.

Lục Bắc Xuyên ôm cô, "Những chuyện này cứ giao cho anh, em không cần lo lắng, cứ an tâm dưỡng thai đi, anh sẽ tự mình giải quyết chuyện này."

Cũng thật là kỳ quái, từng mối lo lắng trĩu nặng đặt ở trong lòng Diệp Trăn khiến cho cô lo nghĩ bất an, nhưng Lục Bắc Xuyên nói ra những lời này, lại giống như tháo bỏ xuống toàn bộ gánh nặng trên vai cô, cả người đều cảm thấy dễ chịu.

"Muộn rồi, ngủ đi."

Thần kinh Diệp Trăn bắt đầu thả lỏng, từ sáng đến tối chưa được nghỉ ngơi, bây giờ vừa mới đụng vào gối đầu, thật là có chút buồn ngủ. Cảm nhận được Lục Bắc Xuyên một lúc lại vuốt ve đầu mình, cơn buồn ngủ giống như thủy triều quấn tới, cô cọ xát trong ngực Lục Bắc Xuyên, tìm một góc độ dễ chịu, chưa đến một lát sau liền rơi vào trạng thái ngủ say.

Hãy đọc tại trang chính chủ nhé:3

Bận rộn cả một ngày, Lục Bắc Xuyên cũng cảm thấy hơi mệt, hai chân mơ hồ truyền đến cảm giác đau nhức.

Vừa nghĩ tới buổi trưa nếu như chuyến bay này không bởi vì thời tiết xấu mà ngừng bay, thì bây giờ người trong ngực sớm đã không biết bay đến nơi nào rồi, trời nam đất bắc, muốn tìm một người nói nghe thì không chỉ dễ như vậy. Càng không thể tưởng tượng được một nữ nhân mang thai, lẻ loi một mình ở nơi đất khách quê người kia giãy dụa để sinh tồn sẽ khó khăn bao nhiêu.

Nỗi sợ hãi cô sẽ biến mất vào lúc nào đó khiến hắn không khỏi ôm người càng chặt hơn, cẩn thận từng li từng tí vuốt bụng dưới vẫn hơi bằng phẳng của Diệp Trăn, còn dịu dàng hôn trán cô, cười cười.

Nhưng cũng may mọi chuyện đều kết thúc rồi, mọi thứ đều đáng giá.

***

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Lục lão gia đã trở về nhà cũ cùng Lư quản gia, nhìn tình hình như này có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không trở lại nữa.

Ngẫm lại cũng đúng, cho dù Lục Thiếu Nhân rất hỗn trướng, nhưng rốt cuộc đó vẫn là con trai của ông. Lục Thiếu Nhân tự làm tự chịu bị trừng phạt đúng tội, Lục lão gia cũng không thể giận cá chém thớt lên người Lục Bắc Xuyên được, đành phải lấy cái cớ dưỡng lão để tạm thời nghỉ ngơi một thời gian.

Trên bàn cơm, Diệp Trăn không có hứng dùng cái thìa múc cháo hải sản trong cháo. Nói đến cũng thật là kỳ quái, bình thường mùi tanh của hải sản không phải là cô không thể ngửi được, nhưng hôm nay vừa ngửi thấy, cảm giác lại vô cùng buồn nôn.

"Sao vậy? Không thấy ngon miệng à?"

Diệp Trăn miễn cưỡng cười cười, "Chắc là do tối hôm qua không ngủ ngon thôi ạ."

Mẹ Lục bừng tỉnh đại ngộ, dùng ánh mắt trách cứ trừng Lục Bắc Xuyên, "Bắc Xuyên, con làm sao vậy? Hôm qua cả ngày đã mệt lắm rồi, tại sao còn không cho Trăn Trăn nghỉ ngơi!"

Vừa dứt lời, Diệp Trăn liền quay người nôn khan.

Lục Bắc Xuyên vội vỗ lưng cho Diệp Trăn, Diệp Trăn vẫy tay, ra hiệu cho hắn nói mình không sao.

Lục Bắc Xuyên bưng chén cháo hải sản trước mặt Diệp Trăn đi, mặt không đổi sắc nói: "Mẹ, Trăn Trăn mang thai rồi. Sau này đổi thức ăn trên bàn thành món nào thanh đạm một chút đi ạ."

"Mang thai?" Mẹ Lục sững sờ, sau đó mừng rỡ hỏi: "Nhanh như vậy đã mang thai rồi sao? Được mấy ngày rồi?"

Diệp Trăn: "Một tháng."

Lục Bắc Xuyên: "Nửa tháng."

Hai người trăm miệng một lời.

Mẹ Lục mờ mịt, "Vậy rốt cuộc là một tháng hay là nửa tháng?"

Diệp Trăn: "Nửa tháng!"

Lục Bắc Xuyên: "Một tháng!"

Mẹ Lục: "?"

***

Editor có lời muốn nói:

Có ai nhớ hôm nay ngày gì khum =w=

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đã nghĩ kỹ hết nên cho cháu trai đi nhà trẻ nào rồi! (1)

Editor: Myy

———

Tính toán thời gian, từ lúc Diệp Trăn thay Diệp Tình gả vào Lục gia đến giờ cũng đã hơn hai tháng rồi.

Mà một tháng trước Lục Bắc Xuyên tỉnh lại.

Nửa tháng trước mới đứng lên được.

Nói cách khác, tính đi tính lại thì bây giờ thời gian Diệp Trăn mang thai cũng chỉ có thể là nửa tháng mà thôi.

Cho nên ngay lập tức Diệp Trăn liền đáp "Nửa tháng".

Bất quá loại chuyện mang thai này làm gì mà được nửa tháng, vừa nói xong, Diệp Trăn liền hối hận rồi. Nhưng hết lần này tới lần khác Lục Bắc Xuyên lại giống như muốn đối nghịch với cô, cô nói nửa tháng, hắn liền nói một tháng, không ăn ý một chút nào, trong nháy mắt liền bị lộ tẩy.

Diệp Trăn nhìn bộ dáng bình tĩnh mặt không đổi sắc của Lục Bắc Xuyên, hận không thể đập cho hắn ta một cái, tối hôm qua không phải đã nói hắn không cần quản chuyện này rồi ư?

Một tháng sao?

Một tháng trước anh vẫn còn đang bị liệt nửa người nằm ở trên giường đó!

Mẹ Lục bị tin tức Diệp Trăn mang thai làm cho vui vẻ đến mức đầu óc choáng váng.

Bà thường xuyên đi họp mặt bạn bè, không có việc gì lớn, cũng chỉ là một nhóm phụ nữ tuổi tác gần bằng nhau rảnh rỗi ngồi uống trà nói chuyện phiếm để giết thời gian mà thôi. Nhưng những người đàn bà kia nếu như không phải đã được ôm cháu trai thì cũng chính là chuẩn bị có cháu. Một buổi tụ họp bình thường lại bỗng nhiên trở thành "buổi thảo luận về phụ nữ mang thai", "khoe khoang ganh đua so sánh về con cháu",... Một người có đứa con trai còn chưa kết hôn như Lục phu nhân mỗi lần gặp chuyện như vậy đều ngồi ở một bên ăn không ngồi chờ, trong lòng cảm giác cực khó chịu.

Mãi mới chờ được đến lúc con trai mình kết hôn, hôm qua còn đang suy nghĩ bao giờ mới có thể ôm cháu trai, kết quả sáng sớm hôm nay đã thông báo cho bà biết con dâu đã mang bầu rồi!

Mẹ Lục trong nháy mắt đã nghĩ kỹ làm sao để có thể khoe khoang cháu mình với hội bạn, thậm chí ngay cả sau này cho cháu trai đi nhà trẻ nào cũng đều đã lên kế hoạch xong xuôi!

Xem ra hai ngày nữa đi họp bạn bà cũng nên mang theo giấy bút để ghi chép lại kinh nghiệm nuôi cháu của những người kia.

Cho nên Lục phu nhân cũng không có nghĩ quá nhiều, bây giờ ở trong lòng bà chỉ cực kỳ bất mãn đối với Lục Bắc Xuyên, liền cả giận nói: "Lục Bắc Xuyên, Trăn Trăn mang thai mấy tháng rồi mà con cũng không biết? Con làm chồng kiểu gì vậy!"

"Con đứa nhỏ này, tại sao mang thai lại không nói cho mẹ biết? Hôm qua loạn như vậy, nếu như xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Lục Bắc Xuyên, vợ con cũng mang thai rồi con không thể trì hoãn thời gian tổ chức hôn lễ được hay sao? Gấp gáp muốn kết hôn như vậy à? Độc thân nhiều năm như thế còn nhất thời nóng lòng? Ở hôn lễ có nhiều người như vậy, nhỡ bị va chạm hay xảy ra xô xát gì thì sao!" Nói xong, bà liền lôi kéo tay Diệp Trăn, "Tại sao tay con lạnh như vậy! Trăn Trăn à, sao lại mặc ít như thế, có phải do không đủ quần áo hay không? Lát nữa mẹ liền gọi người đưa những mẫu quần áo mới tới... Lục Bắc Xuyên, đây là vợ con, đang mang thai con của con đó! Con nhìn con xem, không thèm để bụng chút nào! Thời tiết sáng sớm lạnh như thế, không biết mặc thêm áo cho vợ con sao? Nếu nó lạnh quá thì làm sao hả!"

"Lư quản gia! Ông tăng điều hòa... Ôi mẹ già nên hồ đồ mất rồi, Lư quản gia sáng sớm đã đi theo Lão gia về nhà cũ rồi còn đâu. Không được không được, như này không được, trong nhà không có người làm thì làm sao được! Mẹ đi gọi điện cho ông, để ông ấy sai mấy dì có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ mang thai ở nhà cũ sang đây... Chắc chắn ông vẫn chưa biết chuyện con đang mang thai đâu, mẹ phải đi báo tin vui cho ông mới được!"

Nói liên miên lải nhải một phen, làm gì còn để bụng vấn đề mang thai mấy tháng nhỏ nhoi này.

Nói xong liền đứng dậy, vui mừng hớn hở đi gọi điện thoại.

Lục Bắc Xuyên cầm tay Diệp Trăn, cảm thấy tay của cô cũng hơi lạnh, liền sai người hầu trong nhà tăng nhiệt độ điều hòa lên, sau đó cũng vào trong phòng lấy một cái áo khoác ra mặc cho Diệp Trăn.

"Đợi chút nữa anh sẽ nói rõ mọi chuyện cho mẹ, em không cần lo lắng đâu."

Diệp Trăn gật đầu.

Lục Bắc Xuyên tiếp tục dặn dò: "Gần đây thời tiết chuyển lạnh, không nên ra khỏi cửa, cứ ở nhà dưỡng thai đi, hai ngày nữa thời tiết tốt hơn rồi anh sẽ dẫn em ra ngoài."

"Đi đâu vậy?"

Lục Bắc Xuyên thấp giọng nói: "Lấy giấy tờ hôn thú."

Hai tháng trước Diệp Trăn thay Diệp Tinh gả vào Lục gia, Lục Bắc Xuyên vẫn còn đang hôn mê, loại chuyện bắt buộc cả hai bên vợ chồng phải đồng thời trình diện này tất nhiên là không thể nào làm được.

"Em không sao, mới mang thai hơn một tháng thôi mà, không nghiêm trọng đến mức như vậy đâu."

Hãy đọc tại trang chính chủ!

"Không được, việc này cứ nghe anh." Lục Bắc Xuyên nhìn đồng hồ, "Bây giờ anh phải đến công ty rồi, em ở nhà nghỉ ngơi đi, có việc gì thì cứ gọi điện cho anh."

"Vâng, em biết rồi."

"Trăn Trăn à, chút nữa sẽ có bác sĩ đến kiểm tra cho con, con yên tâm, đó đều là..."

Lục phu nhân mang vẻ mặt tươi cười đi ra từ phòng khách, Lục Bắc Xuyên đứng dậy, "Mẹ, con có việc cần nói với mẹ."

"Được được được, tối nay rồi nói, con đến công ty trước đi, về nói sau," Nói xong, lại đi vòng qua Lục Bắc Xuyên tiến vào phòng bếp, "Mau làm vài món điểm tâm và quà vặt mà phụ nữ mang thai thích ăn đi. À đúng rồi, Trăn Trăn, con có thèm ăn cái gì không?"

"... Con không thấy đặc biệt muốn ăn cái gì ạ."

"Vậy như này đi, cứ chuẩn bị trước vài món chua và cay để sẵn trong nhà, sau này ba bữa cơm cứ làm thanh đạm một chút. Các người đều là đầu bếp có kinh nghiệm, hẳn là phải biết bữa ăn cho phụ nữ mang thai nên làm thế nào rồi."

Hai tên đầu bếp vội vàng nói: "Phu nhân cứ yên tâm, chúng tôi biết nên làm gì."

Lục phu nhân hài lòng gật đầu, "Vậy là tốt rồi."

Dặn dò xong đầu bếp lại nói với Diệp Trăn: "Trăn Trăn a, con muốn ăn cái gì thì cứ nói với đầu bếp, sau này Lục gia chính là nhà của con, con muốn làm gì thì cứ làm, biết chưa?"

Diệp Trăn cười gật đầu, "Vâng ạ, cảm ơn mẹ."

"Cám ơn cái gì," Đột nhiên nhớ ra cái gì, Lục phu nhân vội vàng đi hỏi Lục Bắc Xuyên: "Con đã dẫn Trăn Trăn đến bệnh viện kiểm tra kỹ càng chưa?"

Lục Bắc Xuyên đang chuẩn bị nói chuyện.

"Được rồi được rồi, đúng là không trông cậy được gì vào con. Trăn Trăn, chút nữa mẹ sẽ dẫn con đến bệnh viện làm xét nghiệm kiểm tra toàn thân," Lục phu nhân thở dài, cầm điện thoại di động lên nhìn thoáng qua, "Không được không được, dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa, mẹ vẫn nên gọi bác sĩ đến thì hơn."

Lục Bắc Xuyên trầm mặc đứng đấy.

"Con đi làm đi đừng đứng ở chỗ này chắn đường!" Lục phu nhân đẩy Lục Bắc Xuyên đang đứng sau lưng Diệp Trăn ra.

Lục Bắc Xuyên nhường đường.

Diệp Trăn ngửa đầu nhìn hắn, chớp mắt, "Lục tổng, anh đi làm đi."

Lục Bắc Xuyên nặng nề nhìn cô, ánh mắt hơi tối... Rồi đột nhiên hắn cúi người xuống hôn cô, trừng phạt công thành đoạt đất. Đám người hầu đứng bên cạnh kinh hô một tiếng, sau đó xoay người sang chỗ khác, xấu hổ đến mức mặt đỏ tới mang tai.

***

Editor có lời muốn nói:

Tuần sau tui thi tất cả các môn nên không ra chương thường xuyên được nhe TvT Khi nào thi xong sẽ bù cho mọi người:v

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32-2: Đã nghĩ kỹ hết nên cho cháu trai đi nhà trẻ nào rồi! (2)

Editor: Myy

_____

Diệp Trăn cũng bị việc Lục Bắc Xuyên đột nhiên hôn khiến cho mặt đỏ tới tận mang tai, mãi đến khi cô kêu lên hai tiếng "ô ô" kháng cự thì Lục Bắc Xuyên mới bỏ qua cho cô.

"Anh làm gì vậy!"

"Về sau không được gọi anh là Lục tổng."

Diệp Trăn giống như ghét bỏ chùi chùi miệng, tức giận nhìn hắn chằm chằm không nói lời nào.

"Biết chưa?" Lục Bắc Xuyên nhẹ giọng uy hiếp.

"Biết rồi!" Âm điệu bị cô kéo ra rất dài.

"Vậy em nên gọi anh là gì?"

Diệp Trăn hỏi lại: "Gọi là gì?"

Lục Bắc Xuyên thấp giọng nói: "Gọi chồng."

Diệp Trăn bĩu môi, cô nhìn đám người hầu ngượng ngùng đứng ở bên cạnh, sau đó đẩy Lục Bắc Xuyên ra, qua loa nói: "Em biết rồi, mau đi làm đi, sắp muộn giờ rồi còn lề mề!"

Ánh mắt Lục Bắc Xuyên trầm xuống, làm bộ giống như định cúi xuống hôn tiếp, Diệp Trăn liền vội vàng đầu hàng, "Chồng chồng chồng, được chưa!"

Nghe được lời muốn nghe, khóe miệng Lục Bắc Xuyên liền phác hoạ lên một đường cong hài lòng, hắn nhẹ nhàng hôn trên trán Diệp Trăn một cái, "Anh đi làm đây."

Vừa dứt lời, Lục phu nhân liền đi xuống từ trên lầu, "Trăn Trăn à, chúng ta nên đợi bác sĩ đến hay đi bệnh viện kiểm tra đây? Có những thiết bị ở bệnh viện thì kiểm tra cũng yên tâm hơn một chút. Bây giờ con có thấy đói bụng hay lạnh không? Muốn trở về phòng nghỉ ngơi không?"

Lục Bắc Xuyên ngồi thẳng lên, sửa sang lại âu phục, sau đó đi ra ngoài.

***

Hai giờ chiều, Diệp Trăn và Lục phu nhân cùng nhau đi đến bệnh viện khám thai. Bác sĩ kiểm tra chính là một vị chủ nhiệm có tiếng ở khoa phụ sản, có thanh danh "Đệ nhất bác sĩ phụ khoa", ông ấy vừa đến đã nhanh chóng tiến hành kiểm tra toàn diện cho Diệp Trăn.

Trình tự kiểm tra sức khoẻ và khám thai cũng khá bình thường, vẫn là theo thường lệ hỏi han một chút về những món thường xuyên ăn và tình trạng thân thể gần đây.

Kết quả kiểm tra cũng không có nhiều chuyện cần phải nói lắm.

"Lục phu nhân, bà yên tâm đi, con dâu của bà và đứa bé trong bụng đều rất khỏe mạnh. Nhưng phụ nữ mang thai trong giai đoạn đầu đều cần phải chú ý nhiều hơn bất kể là ăn uống hay vận động. Như vậy đi, về sau mỗi tuần hãy tới đây kiểm tra một lần, để chúng tôi có thể quan sát chi tiết hơn về tình trạng của thai nhi. Ngoài ra còn có chuyện gì khác thì bà cũng có thể liên hệ với tôi." Bác sĩ đưa tư liệu khám sức khỏe cho Lục phu nhân.

Lục phu nhân nhận lấy những tờ tư liệu kia, "Làm phiền ông rồi bác sĩ Trần."

"Không phải khách khí."

Nghĩ ngợi một lúc, Lục phu nhân lại hỏi: "Đúng rồi, Trăn Trăn nhà chúng tôi mang thai bao lâu rồi?"

"Khoảng chừng một tháng."

"Một tháng..." Lục phu nhân lẩm bẩm suy nghĩ, "Như vậy... Được rồi, hôm nay trước hết cứ kiểm tra đến đây thôi, chúng tôi xin phép đi trước."

"Bà đi thong thả."

***

Trong xe, Diệp Trăn bưng lấy chén giữ ấm từ từ uống canh bổ Lục phu nhân tự tay nấu cho cô. Cụ thể là vì sao cô cũng không rõ lắm, nhưng sau khi uống xong lại cảm thấy thật thoải mái.

Đọc ở trang chính chủ để thi trúng tủ.

"Trăn Trăn à, lúc nào thì con biết mình mang thai vậy?"

Diệp Trăn dừng một chút, "Vài ngày trước ạ."

"Vài ngày trước sao? Bắc Xuyên cũng biết?"

Diệp Trăn gật gật đầu.

Lục phu nhân thở dài, "Các con ấy, chuyện lớn như vậy tại sao lại không nói trước với mẹ? Nếu như bọn con sớm nói trước với mẹ, thì không phải hôn lễ sẽ được đẩy lùi lại sao? Trong buổi hôn lễ đông người như vậy, sơ ý một chút bị té thì làm sao bây giờ!"

"Mẹ... Không sao đâu ạ, con mới chỉ mang thai một tháng mà thôi, sẽ không gặp chuyện gì đâu ạ."

"Đó chỉ là may mắn mà thôi! Nhỡ thật sự xảy ra chuyện, vậy con nhất định sẽ hối hận đó! Nếu sớm biết con đang mang thai, thì buổi hôn lễ này đáng lẽ không nên tiến hành!"

Diệp Trăn không dám lên tiếng.

Nhưng những lời của mẹ Lục cô vẫn có chút không tán đồng cho lắm, dù sao mới chỉ mang thai có một tháng mà thôi; có nhiều người mang thai năm, sáu tháng vẫn còn phải vác bụng đi làm việc cơ mà. Diệp Trăn bỗng nhiên cảm thấy mình giống như trở thành một bát vàng được chăm sóc và nâng niu vậy.

"Có phải con đang cảm thấy mẹ đang làm chuyện bé xé ra to không?"

Diệp Trăn lộ vẻ mặt khó xử.

"Mẹ là người từng trải, biết phụ nữ mang thai rất vất vả, cũng biết phụ nữ mang thai rất dễ gặp nguy hiểm. Năm đó mẹ cũng có ý nghĩ giống như con, cho rằng mới chỉ mang thai một hai tháng căn bản không cần quá mức để ý. Nhưng có một số việc rốt cuộc cũng không thể tránh khỏi, nếu như không phải do mẹ sơ sẩy, vậy đứa bé đầu tiên cũng sẽ không..." Đề cập đến chuyện cũ, giọng nói của mẹ Lục bỗng nhiên trở nên nghẹn ngào.

"Mẹ, mẹ vừa mới nói... đứa bé đầu tiên sao?"

"Đó là đứa con đầu tiên của mẹ, bây giờ nhớ tới..." Mẹ Lục miễn cưỡng gượng cười nói: "Dù sao mọi chuyện cũng đều đã qua cả rồi, về sau con đã có Bắc Xuyên ở bên cạnh chăm sóc... Cho nên, đừng trách mẹ lắm mồm, mẹ cũng chỉ là hi vọng đứa bé này có thể thuận lợi bình an sinh ra mà thôi."

***

Editor có lời muốn nói:

Hi mọi người tui thi xong rùi nè UvU Cảm ơn tất cả mọi người rất nhiều vì đã chúc tui thi tốt nhe ❤ Đến lượt tui chúc những ai chưa thi thì thi tốt còn ai thi rùi thì đạt điểm cao nek □❤

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trăn Trăn nhà chúng tôi mang thai rồi!【Vẻ mặt khoe khoang】1

Editor: My

———

Trong tiểu thuyết cũng không miêu tả quá nhiều về Lục gia, cho nên miêu tả về Lục phu nhân đã ít lại càng ít hơn. Dựa vào một vài dòng miêu tả, chỉ thấy được mẹ Lục là một người đàn bà chanh chua đóng giả làm một quý phu nhân mà thôi.

Từ xưa đến nay quan hệ mẹ chồng nàng dâu vẫn luôn là một câu đố chưa thể hóa giải, cộng thêm việc lúc trước vừa mới gả vào Lục gia, thái độ của Lục phu nhân đối với cô cũng rất lãnh đạm, cho nên tới bây giờ Diệp Trăn vẫn rất đề phòng Lục phu nhân.

Nhưng trong khoảng thời gian này mẹ Lục đối xử rất tốt với mình, cô vẫn luôn ghi nhận ở trong lòng.

Lúc Lục Bắc Xuyên trở về Lục gia là đã gần sáu giờ, hắn vừa vào cửa đã bị mẹ Lục gọi vào thư phòng.

"Mẹ hỏi con, Trăn Trăn mang thai một tháng, rốt cuộc là vì sao?"

Nghe vậy, Lục Bắc Xuyên thấp giọng hỏi: "Mẹ không nói cái gì với Trăn Trăn đấy chứ?"

Mẹ Lục trợn mắt nhìn Lục Bắc Xuyên một chút, "Làm sao? Nhìn mẹ trông giống như là loại đàn bà ác độc không hiểu chuyện lắm sao?" Bà chìm khẩu khí, "Tính cách của Trăn Trăn như nào trong lòng mẹ hiểu rất rõ, nó không phải là loại người sẽ làm ra loại chuyện như vậy. Con là con trai của mẹ, tính cách của con như thế nào trong lòng mẹ cũng rất rõ ràng, nếu như đứa bé Trăn Trăn đang mang thai không phải của con thì con sẽ cưới nó sao? Nói đi, đến cùng là có chuyện gì?"

Lục Bắc Xuyên thấp cười nhẹ một tiếng, nói thẳng ra chuyện mình đã sớm tỉnh lại cho Lục phu nhân nghe.

***

Từ lúc mang thai, Diệp Trăn cảm nhận được cơ thể mình có chuyển biến rõ rệt, càng ngày cô càng thích ngủ, lại dễ bị mỏi mệt. Từ lúc trở về nhà cô vẫn

luôn ở trong phòng nghỉ ngơi, cầm lấy một quyển tạp chí vốn chỉ là dự định tùy tiện lật xem qua, kết quả sơ sẩy một cái liền ngủ thiếp đi luôn.

Lục Bắc Xuyên đẩy cửa vào, liền nhìn thấy Diệp Trăn ngủ ở trên ghế sa lon. Hắn đi qua đặt tạp chí sang một bên, sau đó khom người ôm Diệp Trăn đang ngủ say lên trên giường.

Vừa dính lấy giường trong nháy mắt Diệp Trăn liền tỉnh ngủ. Cô cau mày, ánh mắt lim dim nhìn Lục Bắc Xuyên, trong giọng nói vẫn còn mang theo lười biếng, giống như mèo con hừ hừ hai tiếng, "Anh trở về rồi à?"

Lục Bắc Xuyên hôn lên trán cô một cái, tay âu iếm vỗ vỗ trên bụng cô, nơi có một tiểu sinh mệnh vẫn chưa được hình thành.

Rốt cục căn biệt thự cũng không còn lạnh như băng nữa, giống như một núi băng lạnh giá quanh năm cuối cùng cũng tan chảy, khiến hắn nhớ mong được về nhà sớm.

"Hôm nay đến bệnh viện kiểm tra, kết quả thế nào?"

Diệp Trăn ngáp một cái, toàn thân uể oải, "Mới mang thai một tháng thì khám được gì." Nói xong lại nhìn đồng hồ treo trên tường, nghi ngờ nói: "Tại sao anh lại trở về sớm như vậy? Công ty giờ rảnh rỗi lắm sao?"

Một năm qua Lục thị bị Lục Thiếu Nhân chèn ép quá sức, Lục Bắc Xuyên tiếp nhận công ty có thể nói như là đang tiếp nhận một đống cục diện rối rắm. Công việc nặng nề, loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, trên bàn luôn bày đầy văn kiện cần phải xử lý. Làm gì có khái niệm "rảnh rỗi"?

"Anh mang công việc về nhà, có còn buồn ngủ nữa không? Còn thì ngủ thêm đi."

Diệp Trăn lắc đầu, "Bây giờ không thấy buồn ngủ nữa, anh có việc quan trọng thì đi làm trước đi."

Tiếng điện thoại di động kêu lên, Lục Bắc Xuyên cầm điện thoại đứng ở trước cửa sổ nghe một hồi, sau đó mặt không chút thay đổi nói: "Việc của Tần Thiệu không cần hỏi lại tôi, sau khi thu mua công ty xong thì để anh ta rời đi đi."

Dưới trướng tập đoàn Lục thị có không ít công ty đủ các loại ngành nghề. Trong tiểu thuyết nói sau khi Lục Bắc Xuyên tiếp nhận Lục thị, điều hành công ty ngày càng phát triển, sau đó hắn từng chút một càn quét mọi công ty xí nghiệp khác.

Lục Bắc Xuyên người này có dã tâm bừng bừng, chưa từng làm chuyện gì vô ích; nếu như đã làm thì sẽ phải làm tốt nhất.

Những năm đó hắn nắm quyền Lục thị, đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp nhìn xuống, các công ty có máu mặt khác cũng bị hắn dẫm đạp dưới chân. Cũng chính bởi vì phong thái thuận ta thì sống nghịch ta thì chết này mà mang đến cho hắn vô số kẻ thù lớn và khiến Lục thị bị sụp đổ.

Sau khi nam chính trở về, anh ta liên lạc với những công ty xí nghiệp đã bị Lục Bắc Xuyên áp chế nhiều năm kia, đồng tâm hiệp lực tiến hành "càn quét" Lục thị, rốt cục khiến cho Lục thị từng chút bị hủy diệt.

Mắt thấy Lục Bắc Xuyên lại bắt đầu có phong thái này, Diệp Trăn bắt đầu lo lắng, đây không phải là đang chuốc thêm thù cho hắn sao? Cái hành vi tìm đường chết này tuyệt đối không thể tiếp tục!

Cô nhịn không được nói: "Anh không thể thu thập những người có năng lực chân chính đó dưới trướng mình được sao?"

Diệp Trăn biết, trong tiểu thuyết nói Lục Bắc Xuyên rất bảo thủ, nhưng hắn quả thật có năng lực. Nếu như không phải nam chính có ánh sáng hào quang thì dưới tình huống bình thường, Lục Bắc Xuyên và Lục thị cũng không có khả năng bị hủy diệt dễ dàng như vậy.

Đọc tại trang chỉnh chủ mọi người nhó

Lục Bắc Xuyên trầm mặc một lát, thản nhiên nói với người trong điện thoại di động: "Trước cứ như vậy đi, đợi chút nữa tôi sẽ gọi lại cho anh."

Hắn để điện thoại di động xuống, nhìn Diệp Trăn ôn hòa nói: "Sao vậy?"

Diệp Trăn không hiểu những chuyện trên thương trường, nhưng cô biết, cái tên Tần Thiệu mà Lục Bắc Xuyên vừa mới đề cập đến trong điện thoại kia về sau sẽ trở thành một trong những uy hiếp lớn nhất của Lục thị.

Tần Thiệu dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trong vòng năm năm ngắn ngủi liền tăng giá trị bản thân lên nghìn vạn lần, cũng coi như là một truyền kỳ. Nếu như không phải do đợt khủng hoảng tài chính lần này ảnh hưởng thì cũng sẽ không luân lạc tới cái tình trạng bị thu mua như bây giờ.

"Tần Thiệu người này rất có năng lực, kết thêm một người bạn dù sao cũng tốt hơn kết thêm thù, anh và anh ta cũng không có thâm cừu đại hận gì, nếu như không thể triệt để đánh chết hắn thì dại gì lại kết thêm một kẻ thù lớn như vậy. Nếu hóa thù thành bạn, thêm một người trợ lực không phải sẽ tốt hơn sao?"

Ánh mắt Lục Bắc Xuyên hơi tối, "Em đã từng nghe nói về anh ta?"

Diệp Trăn gật đầu.

Tần Thiệu này đúng là có năng lực rất mạnh, bị Lục Bắc Xuyên luân phiên chèn ép nhưng vẫn có thể giãy dụa sống sót. Nếu kết hợp với Lâm Trạm thì sẽ

trở thành một kích trí mạng lớn của Lục Bắc Xuyên.

Mà hết thảy chuyện đó đều là bắt nguồn tư dự án thu mua lần này của Lục Bắc Xuyên.

Một cái uy hiếp lớn như vậy, Diệp Trăn cảm thấy mình cần phải nhắc nhở Lục Bắc Xuyên một tiếng.

"Em đã từng nghe cha em đề cập qua về anh ta, không có ý gì khác, chẳng qua là em cảm thấy dạng người như anh ta nếu bị mai một thì có hơi đáng tiếc. Bây giờ anh ta chính là một bước ngoặt nguy hiểm, anh giúp anh ta một tay đi, tuy chỉ là tiện tay mà thôi nhưng ít ra cũng có thiện chí giúp người, giúp người cũng chính là giúp mình, cũng có hại gì cho anh đâu đúng không?"

Lục Bắc Xuyên nhìn cặp mắt trong suốt sáng ngời của Diệp Trăn, hơi dừng một chút, sau đó thấp giọng nói: "Được, tất cả đều nghe lời em."

***

Editor có lời muốn nói:

Mọi người thi xong hết chưaaa?:>

Xem M/V mới của BlackPink chưaaaa nè?:>

https://www.youtube.com/watch?v=ioNng23DkIM

Trời ui tui nghe xong muốn rụng trứng wa" hjhj □

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33-2: Trăn Trăn nhà chúng tôi mang thai rồi!【Vẻ mặt khoe khoang】2

Editor: My

_____

Sáng sớm hôm sau, Lục Bắc Xuyên xuống lầu liền nhìn thấy mẹ Lục đang chỉ huy một đám người quét dọn biệt thự.

"Mẹ, hôm nay có khách đến ạ?"

Hôn qua sau khi mẹ Lục nói chuyện cùng hắn, trong lòng vẫn cảm thấy cực khó chịu, bà oán giận nói, "Mẹ mời một vài người bạn tới nhà uống trà, thuận tiện trao đổi một chút về vấn đề tâm đắc."

"Tâm đắc?" Lục Bắc Xuyên ngưng lông mày.

"Cái này không cần con quan tâm, con mau đi làm đi." Mẹ Lục không rảnh quản hắn, "Dì Nguyệt, bà chuẩn bị xong bữa sáng cho Trăn Trăn chưa?"

Dì Nguyệt là người giúp việc do người bên nhà cũ Lục gia phái tới hôm qua, rất có kinh nghiệm trong việc chăm sóc phụ nữ mang thai.

Dì Nguyệt nhô đầu ra từ trong phòng bếp, cười nói: "Sắp xong rồi đây."

Diệp Trăn từ trên lầu đi xuống, dì Nguyệt liền bưng bữa sáng đã chuẩn bị xong lên trên bàn.

Lục Bắc Xuyên đoán chừng đã biết mình bây giờ có chút dư thừa, liền nhanh tay hôn Diệp Trăn một cái, sau đó dặn dò hai câu liền đi làm.

"Trăn Trăn à, trước tiên cứ ăn một chút điểm tâm đi, buổi chiều mẹ có mời một số bạn bè tới nhà uống trà chơi, nhân tiện giới thiệu con cho bọn họ luôn."

"Uống trà ạ?"

"Toàn là mấy người bạn già của mẹ thôi ấy mà, con cũng đừng sợ, chỉ cần ngồi bên cạnh nghe là được."

"Nghe ạ?" Diệp Trăn hơi trì trệ một chút, không hiểu cho lắm.

Hai giờ chiều, bốn người đàn bà mặc quần áo sáng thể hiện rõ sự giàu có của nhà mình tới. Những người này Diệp Trăn có chút quen mắt, đều đã từng

gặp qua ở trong hôn lễ rồi.

"Lục phu nhân, vị này chính là con dâu của bà sao? Ngày hôm đó ở trong hôn lễ không có cẩn thận nhìn qua, mãi đến hôm nay xem kĩ, quả nhiên là một cô gái đẹp. Bà đấy, về sau thế nào cũng được hưởng thụ cuộc sống yên vui sung sướng rồi."

Lục phu nhân cười nói: "Đó là điều đương nhiên."

Nói chuyện phiếm hai câu, một vị phu nhân trong số đó giống như nhớ ra cái gì, liền nói: "Trần phu nhân, tôi nhớ thằng cháu nhà bà đã đến tuổi đi mẫu giáo rồi đúng không? Bây giờ thế nào rồi?"

"À đúng rồi, tôi cũng thật là khổ sở. Tiểu Ma Vương kia ở nhà suốt ngày giày vò tôi, chút nữa tôi còn phải đến nhà trẻ đón nó nữa cơ, một chút thời gian để ngồi yên cũng không có." Tuy là nói như vậy, nhưng trên mặt nào có một chút vẻ không vui.

"Giống tôi! Thằng cháu quả thật là nghịch ngợm. Cháu nhà tôi giống như muốn phá cả nhà vậy, suốt ngày ầm ĩ hết cả lên. Bà nhìn tóc trắng của tôi này, sắp bị nó chọc đến mức rụng mấy sợi rồi kia kìa."

Diệp Trăn nhìn đám phu nhân kia, mặt mày sáng ngời ngời, mái tóc đen nhánh sáng óng ánh, làm gì có chỗ nào tóc trắng.

"Thằng cháu nào cũng suốt ngày ầm ĩ như vậy. Tiểu Hầu Tử nhà tôi cũng thế, không ngồi yên được một phút. Chu phu nhân, cháu gái của bà hình như còn đang tập đánh đàn đúng không?"

"Đúng vậy a, nó thích nên tôi cũng chiều nó, gần đây nó còn nói muốn học khiêu vũ, tôi đang định đi thuê cô giáo dạy vũ đạo đến tập cho nó."

"Lần trước tôi đến nhà Chu phu nhân, nhìn cháu gái bà ấy đánh đàn, quả thật là có thiên phú, tôi ghen tị đến mức nổ cả mắt, có một đứa cháu gái ưu tú như vậy, đã biết đánh đàn lại còn biết khiêu vũ nữa. Không giống cháu trai tôi, cái gì cũng không biết," Thở dài một cái, "Gần đây còn nhao nhao nói muốn đi trại hè gì đó, bà nói xem nó mới bao nhiêu tuổi? Mới chỉ có năm tuổi thôi đó! Tôi có thể yên tâm để nó đi được sao?"

"Thế thì nghìn vạn lần không thể cho nó đi. Nhỏ như thế, người trong nhà không ở bên cạnh, nếu như xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn thì sao."

"Cha nó nghĩ sao mà lại chủ trương cho đứa bé đi trại hè vậy, nhỏ như thế rất dễ gạp tai nạn! Sau khi bị tôi mắng một trận rốt cuộc mới chịu yên đấy."

Diệp Trăn ngồi ở một bên xem như đã hiểu, câu nào cũng chứa một chữ "cháu gái" một chữ "cháu trai", đây còn không phải là đang khoe khoang sao?

"Lục phu nhân, bây giờ bà nên tận hưởng nốt đi, nếu không đến lúc con dâu bà mang thai thì không kịp than đâu."

"Tôi ấy à, quả thực chính là một người mệnh khổ, vừa mới lo xong chuyện kết hôn của hai đứa mà đã phải bắt đầu lo cho chuyện của đứa bé rồi." Mẹ Lục nắm lấy tay Diệp Trăn, cao giọng nói: "Trăn Trăn nhà chúng tôi mang thai rồi."

Đám người sững sờ, vô cùng kinh ngạc.

"Nhanh như thế mà đã mang thai rồi sao?"

Mẹ Lục cười tủm tỉm nói: "Hôm qua đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện."

"Chúc mừng bà sắp được lên chức bà nội! Mà mang thai bao lâu rồi?"

Đọc tại trang chính chủ các bạn nhớ

Trong lòng mẹ Lục lại mắng cho Lục Bắc Xuyên một trận, hàm hồ nói: "Cũng mới vài ngày thôi."

"Phụ nữ mới mang thai trong vòng ba tháng rất quan trọng, cần phải tẩm bổ nhiều," Vị phu nhân kia đánh giá Diệp Trăn, "Con dâu bà gầy như vậy, nên cho nó ăn nhiều vào."

"Cái này tôi biết rồi, bên nhà cũ cũng vừa phái tới một bà vú, có bà ấy chăm lo cho khẩu vị của Trăn Trăn thì tôi cũng yên tâm hơn một chút." Lục phu nhân cười vui đến mức không ngậm được miệng, "Bà không biết đâu, hôm qua đi khám phát hiện con dâu đang mang thai, cả người tôi đều thơ thẩn. Ngày hôm nay lại nghe các bà kể khổ về cháu trai cháu gái, sợ đến phiên tôi lại không biết làm thế nào."

"Bây giờ quần áo và đồ chơi cho em bé nên chuẩn bị trước đi, nếu không đến lúc đó luống cuống tay chân, thiếu cái này thiếu kia, rất không tiện."

"Đã chuẩn bị hết cả rồi! Còn phòng cho em bé nữa, cũng đã mời nhà thiết kế đến rồi, hai ngày sẽ mời công nhân đến xây. Tôi không trông cậy được vào Bắc Xuyên, tôi tự mình làm cũng yên tâm hơn được phần nào."

Diệp Trăn nhịn không được xen vào, "Mẹ, vẫn còn chưa biết là nam hay là nữ mà."

Lục phu nhân một mặt kiêu ngạo, "Cho nên mẹ đã chuẩn bị cả hai rồi!"

Tâm tình Diệp Trăn cực kì phức tạp.

Chưa kịp lo lắng việc Lục Bắc Xuyên quá yêu con cái, lại thêm một người bà nội yêu chiều cháu trai nữa.

Yêu chiều là nguyên nhân của vạn việc ác. Diệp Trăn không khỏi có chút bận tâm, sau khi bánh bao được sinh ra, cô còn có thể quản giáo được nó nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34-1: Mẹ chuẩn bị trước một ít đồ cho cháu của mẹ thì sao! 1

Editor: My

_____

Hải Tân thị, thông qua chính sách cải cách của quốc gia, sau mấy chục năm đã lắc mình biến hoá trở thành trung tâm kinh tế. Mỗi ngày đều có vài công ty nhỏ được thành lập, theo đó, mỗi ngày cũng có không ít công ty bị phá sản.

Rất nhiều trong số đó đã dùng năm năm để từ từ bay lên thành một ngôi sao mới, bây giờ cũng đã bước đến biên giới của sinh tử.

Tần Thiệu là nhân vật thủ lĩnh đời đầu của Tần thị.

Mà giờ khắc này trong phòng họp sáng chế, sắc mặt Tần Thiệu nặng nề, nghe đám cổ đông phía dưới tranh luận.

Nếu như không vướng phải vụ khủng hoảng tài chính lần này thì công ty cũng tuyệt đối sẽ không lâm vào tình trạng bị phá sản như bây giờ.

Mắt thấy tâm huyết nhiều năm sắp bị sụp đổ, Lục thị liền phái người tới muốn thu mua.

Tần Thiệu không cam tâm, nhưng không cam tâm cũng không còn cách nào khác, hiện tại cơ hội duy nhất của hắn cũng chỉ có thể để công ty bị Lục thị thu mua, mới có khả năng để sống tiếp.

Nhưng thanh danh của Lục Bắc Xuyên trong giới kinh doanh có ai mà không biết, đã bảo thủ lại còn hoành hành bá đạo, điều kiện thu mua chính là phải chọn một nhóm trong nội bộ Lục thị đến thay hết toàn bộ nhân viên của hắn.

Tần Thiệu biết, Lục Bắc Xuyên không tín nhiệm bọn họ.

Người trong đoàn đội đều là nhân viên kỹ thuật tín nhiệm của công ty, những người này đều đã theo hắn từ lúc công ty mới được thành lập. Bây giờ công ty bị thu mua cũng tức là những người này sẽ bị sa thải.

Tần Thiệu tự hỏi, nếu như không có những người này thì nhất định công ty cũng không thể đạt được những thành tựu như ngày hôm nay. Nhưng bây giờ lại bắt hắn vì bảo toàn công ty mà từ bỏ những nhân viên đã từng "tranh đấu giành thiên hạ" cùng mình, hắn còn không có vô sỉ như vậy đâu.

Kéo dài một đoạn thời gian, bộ phận cổ đông công ty đều đứng ngồi không yên, khoảng thời gian này công ty bởi vì đầu tư thất bại dẫn đến tài chính bị thiếu hụt, tiếp theo lại phát sinh ra một loạt nguy cơ và tín nhiệm về tài sản. Toàn bộ Hải Tân thị không ai dám tiếp nhận, chỉ có Lục thị nguyện ý thu mua, việc thu mua đã đến giai đoạn luật sư điều tra rồi, nhưng Tần Thiệu lại chậm chạp không chịu đưa ra quyết định.

"Tần tổng, tôi không cho rằng công ty ngoại trừ việc bị Lục thị thu mua thì còn có những biện pháp nào khác để khởi tử hồi sinh nữa. Danh dự và uy tín của chúng ta cũng đã bị phá sản theo ngân hàng kia rồi, không còn ngân hàng nào dám tín nhiệm chúng ta nữa, cũng không còn những công ty khác muốn bơm tiền, thật sự nếu không đưa ra quyết định thì ngoại trừ phá sản, công ty không còn có con đường thứ hai nữa đâu!"

"Không sai, mà tôi cũng cho rằng nếu để tập đoàn Lục thị thu mua thì công ty sẽ có cơ hội phát triển tốt hơn!"

"Đúng vậy, toàn bộ thành phố này trừ Lục thị cũng không còn công ty nào khác muốn thu mua nữa, Lục thị là con đường duy nhất của chúng ta."

Thần sắc Tần Thiệu khó coi, đoàn đội kỹ thuật Hạch Tâm vẫn luôn theo hắn lập nghiệp ngồi ở trong phòng họp một mực không nói gì.

Muốn bảo vệ công ty thì phải vứt bỏ nhân viên. Một bên là công ty, một bên là tình cảm nhiều năm, Tần Thiệu liền lâm vào thế lưỡng nan.

"Tôi đi tìm Lục Bắc Xuyên nói chuyện, hôm nay trước cứ đến đây thôi."

Kỳ thật nên nói cái gì cũng đều đã nói hết cả rồi, nhưng thái độ Lục thị rất cường ngạnh, không có chỗ thương lượng, rất có phong thái ép mua ép bán.

Vừa đứng lên, có người đã đứng ra ngăn cản, đưa một phong đơn từ chức cho hắn, "Tần tổng, đây là đơn từ chức của tôi."

Tần Thiệu không nhận, nhìn người trước mặt, lại quét mắt nhìn đám cổ đông đều có mục đích riêng phải đạt được trong phòng họp, thấp giọng hấp tấp nói: "Cậu đi theo tôi."

Tần Thiệu dẫn người đi vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, nghiêm nghị hỏi: "Dương Chiêu, cậu có ý gì?"

Dương Chiêu và hắn là đồng nghiệp nhiều năm, lúc mới lập nghiệp ngày đêm làm quần quật, thật vất vả mới giúp công ty phát triển được, bây giờ lại vì cứu công ty mà đuổi hắn đi?

Chuyện như vậy Tần Thiệu hắn không làm được.

"Tôi cũng đã được nghe nói rồi, nếu như được thu mua thì bên Lục thị sẽ điều động toàn bộ đội kỹ thuật mới qua đây thay chúng ta, đây cũng là một trong các điều kiện thu mua. Công ty đã như vậy rồi, tôi không muốn làm anh khó xử. Anh cũng không cần lo lắng cho bọn tôi, ở công ty nhiều năm như vậy, chắc chắn tôi sẽ tìm được việc làm khác thôi, sẽ không bị chết đói đâu."

"Cho nên cậu liền đưa đơn xin từ chức sao?" Mi tâm Tần Thiệu hãm sâu, đáy mắt mang theo vẻ giận dữ, "Tôi đương nhiên biết lấy năng lực của cậu ra ngoài sẽ không bị chết đói, nhưng cái này là một chuyện sao?"

"Bỏ xe giữ tướng thôi mà, chúng tôi có thể hiểu được."

"Tôi là loại người "bỏ xe giữ tướng" sao?" Tần Thiệu giận quá mà cười, hắn nhìn Dương Chiêu, nói năng có khí phách, "Coi như ngày hôm nay công ty có bị sụp đổ thì tôi cũng có thể xây dựng lại được!"

"Tần tổng, công ty này là tâm huyết của chúng ta, là kết quả cố gắng của tất cả đoàn đội, là kết quả của chúng ta từng chút từng chút một biến đoàn đội chỉ gồm có hai người phát triển lên tới công ty gần ngàn người như bây giờ. Anh nhẫn tâm nhìn tâm huyết của mình bị hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?" Dương Chiêu thở dài, thấp giọng nói: "Tần Thiệu, anh có thể đứng nhìn công ty bị phá sản, nhưng tôi lại không thể trơ mắt nhìn công ty đóng cửa. Công ty Lục thị hùng hậu, tôi tin công ty nếu được lãnh đạo bởi Lục Bắc Xuyên sẽ càng tốt hơn."

Sắc mặt Tần Thiệu âm trầm, giữ yên lặng không nói gì.

Đang trong thời khắc giằng co, bên ngoài cửa phòng có người gõ cửa.

"Vào đi."

Trợ lý đẩy cửa đi vào, thấp giọng nói: "Tần tổng, người của Lục thị đến rồi."

Tần Thiệu và Dương Chiêu nhìn nhau, đều thấy được sự nặng nề trong đáy mắt của đối phương.

Hãy đọc tại trang chính chủ TvT

Tần Thiệu sửa sang lại chỗ nếp gấp trên trang phục, sau đó nhấc chân đi ra ngoài.

Lần này tập đoàn Lục thị điều động hơn mười người tới, người nào cũng mang khuôn mặt nghiêm túc, trầm mặc ngồi ở trong phòng họp.

Cửa phòng họp đẩy ra, Tần Thiệu âm trầm đi vào, nhìn hơn mười người này mà mi tâm nhíu chặt. Từ lúc công ty thành lập đến nay, hắn chưa bao giờ có thời điểm tức giận đến như vậy.

Một người trong số đó thấy hắn thì cười đứng dậy, bắt tay cùng Tần Thiệu, "Chào anh Tần tổng, chúng tôi là người bên tập đoàn Lục thị phái tới để nói chuyện với anh về chi tiết vụ việc thu mua."

"Chào anh." Ánh mắt Tần Thiệu như chim ưng liếc qua trên người mấy người này, "Một tháng trước tôi đã nói hết với quý công về điều kiện rồi, nếu như quý công ty vẫn kiên trì điều động đoàn đội mới vào công ty, như vậy tôi đành xin được từ chức."

Lục Bắc Xuyên đã không thể chứa hắn, không thể chứa đoàn đội của hắn, đã vậy hắn liền tự mình làm lại!

Có đoàn đội ở bên cạnh, hắn nghĩ Đông Sơn tái khởi (*) bất quá chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

(*) *Đông Sơn tái khởi (thành ngữ): khôi phục lại lực lượng sau khi thất bại. Cũng được ví giống như ra làm quan trở lại sau khi ẩn cư.*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34-2: Mẹ chuẩn bị trước một ít đồ cho cháu của mẹ thì sao! 2

Editor: Myy

_____

Người kia trì trệ trong chốc lát, cười nói: "Ngài hiểu lầm rồi, trải qua ước định một tháng trước của Lục thị, chúng ta cho rằng quý công ty rất có tiền chất để phát triển, hiểu rõ lịch sử lập nghiệp của quý công ty, Lục tổng cho rằng, dựa vào ngài và đoàn đội của ngài, về sau nhất định có thể phát triển công ty lên một tầm cao mới. Nếu như ngài từ chức, vậy thật sự rất đáng tiếc."

Tần Thiệu vì đó mà sững sờ, "Trước đó các anh không phải đã nói là..."

"Nếu như ngài có bất kỳ mong muốn và ý kiến nào thì có thể trực tiếp bàn bạc với Lục tổng, anh ấy luôn chào đón ngài." Nói xong, anh ta liền đưa cho Tần Thiệu danh thiếp của Lục Bắc Xuyên.

Từ lúc Lục thị tỏ ý muốn thu mua công ty đến nay, Lục Bắc Xuyên luôn giao việc này cho người trong tập đoàn xử lý, chưa hề hỏi đến chuyện thu mua, giống như công ty này trong mắt Lục thị chỉ là một cái công ty nhỏ sắp bị phá sản vậy, có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng ở trong mắt Tần Thiệu lại là tất cả.

Hắn cũng hi vọng người thu mua mới có thể tôn trọng cái công ty này, mà không chỉ xem nó như là một công cụ kiếm tiền.

Nắm trong tay cái tấm danh thiếp kia, Tần Thiệu không khỏi trầm mặc lại.

Lục Bắc Xuyên trong lời đồn, hình như có chút khác biệt.

***

Mười giờ tối, Lục Bắc Xuyên một nắng hai sương trở về nhà, vừa mới bước vào liền nhìn thấy mẹ Lục lo lắng ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách.

Lục Bắc Xuyên dừng bước lại, "Sao bây giờ mẹ còn chưa ngủ?"

Lục phu nhân thở dài, "Đợi tí nữa mẹ sẽ đi ngủ, con vào xem Trăn Trăn trước đi."

Giọng điệu này hình như có hơi không đúng.

"Mẹ sao vậy?" Lục Bắc Xuyên gần đây quá bận rộn về việc của công ty, mười ngày qua hắn luôn đi sớm về trễ, cũng không có thời gian ngồi xuống ăn một bữa cơm với người trong nhà.

Lục phu nhân mất hết cả hứng khoát tay, rất là u buồn, "Không có gì, con đi lên đi."

"Mẹ cứ việc nói thẳng."

Lục phu nhân trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn là không nhịn được kể khổ trước mặt con trai, "Hôm nay Trăn Trăn kém chút nữa đã cãi vã với mẹ rồi."

"Có chuyện gì vậy ạ?" Quan hệ mẹ chồng nàng dâu rạn nứt rồi sao?

"Mẹ chỉ là... mẹ chỉ là chuẩn bị trước một ít đồ cho cháu trai mà thôi, vậy mà Trăn Trăn cứng rắn nói mẹ quá nuông chiều đứa bé rồi. Con nói xem, mẹ là bà nội của đứa bé, một chút đồ vật thôi mà, mẹ chuẩn bị trước cho nó thì có sao? Đợi đến lúc nó trưởng thành rồi sẽ cần dùng đến mà."

Nói đến đây, giọng điệu mẹ Lục mười phần ủy khuất.

Kể từ khi tháng trước bà mời bạn bè tới nhà uống trà, ngày thứ hai trong nhà liền chất đầy quần áo và đồ chơi em bé, bây giờ vẫn còn đang liên tục mua các loại vật dụng cho trẻ em chưa có dấu hiệu ngừng lại. Sau khi nhà thiết kế vẽ xong bản thiết kế phòng ngủ cho em bé, mẹ Lục ngay lập tức liền mời công nhân tới trang trí.

Bà cũng không cảm thấy mình đã làm sai điều gì. Nó là đứa cháu trai duy nhất của Lục gia, về sau toàn bộ Lục gia đều là của nó, những vật này thì có tính là cái gì!

Mà tất cả những thứ đó lại còn là bà dùng tiền của mình để chi trả nữa.

Mặc dù Lục Bắc Xuyên không biết đồ vật mà mẹ Lục chuẩn bị trước là cái gì, nhưng hắn cũng biết Diệp Trăn luôn luôn có ý kiến đối với việc nuông chiều con cái.

"Mẹ, mẹ yên tâm đi, để con đi nói chuyện với Trăn Trăn xem sao."

Lục phu nhân vội vàng căn dặn hắn: "Con chỉ cần thương lượng với nó thôi chứ đừng dùng từ ngữ quá nặng nề, nếu như nó thật sự không đồng ý thì cũng đừng nhất quyết quá. Cái gì cũng nên nghe lời nó, nó cũng chỉ là vì đứa bé mà thôi."

"Con biết rồi."

Nói xong, Lục Bắc Xuyên nhấc chân đi lên phòng ngủ chính.

Trong phòng ngủ chính đèn vẫn còn sáng, hắn nhẹ giọng ghé vào nhìn, Diệp Trăn đang nằm nghiêng ở đầu giường ngủ thiếp đi, trong tay vẫn còn cầm một quyển tạp chí.

Lục Bắc Xuyên rút quyển tạp chí từ trong tay Diệp Trăn ra, lại làm đánh thức cô.

"Anh về rồi."

Lục Bắc Xuyên hôn trán của cô một cái, vuốt bụng dưới coi như bằng phẳng của Diệp Trăn.

Diệp Trăn mang thai đã hơn hai tháng rồi, hiện tại chính là thời điểm cần đặc biệt lưu ý chăm sóc.

"Hôm nay cảm thấy thế nào?"

Diệp Trăn sờ soạng bụng của mình một vòng, bĩu môi, "Em luôn cảm thấy mình lên cân."

Từ lúc mang thai đến nay, mẹ Lục giống như hận không thể một ngày bón cho cô tám cân gạo vậy, bây giờ mới có một tháng ngắn ngủi mà cô đã phát hiện mình có thêm một cái nọng cằm rồi, bụng còn tăng thêm một vòng nữa.

Diệp Trăn rất lo lắng tám tháng sau mình sẽ béo thành cái dạng gì.

Lục Bắc Xuyên cười, "Đã hơn hai tháng rồi, đương nhiên bụng sẽ từ từ lớn hơn, béo một chút cũng tốt."

Hắn dường như lơ đãng hỏi: "Vừa rồi lúc anh đi qua phòng khách, phát hiện cảm xúc của mẹ không ổn lắm, có chuyện gì à?"

"Cũng không có chuyện gì lớn lắm," Cũng đến nước này rồi, Diệp Trăn nghĩ nghĩ, lại ngồi thẳng dậy nhìn hắn, "Anh không cảm thấy dường như mẹ đã quá nuông chiều đứa bé rồi sao?"

"Mua chút đồ chơi và đồ dùng cho trẻ sơ sinh thôi mà, nếu như em cảm thấy quá nhiều, anh có thể để người hầu cất vào nhà kho."

"Không phải như vậy," Diệp Trăn thấp giọng nói: "Hôm nay mẹ nói với em là bà ấy đã mở cho Bảo Bảo một cái tài khoản ngân hàng rồi! Anh có biết bên trong tài khoản cất bao nhiêu tiền cho Bảo Bảo không?" Cô giơ vài ngón tay ra chỉ số lượng, biểu lộ doạ người, "Ngay cả phòng ở và xe cũng đã chuẩn bị đầy đủ cho Bảo Bảo hết rồi."

Lục Bắc Xuyên ngược lại không cảm thấy gì, giống như chuyện này hoàn toàn không quan trọng vậy, "Không tốt sao?"

Hãy đọc tại trang chính chủ =3=

"Tốt cái gì!" Diệp Trăn nghiêm túc nói: "Còn chưa ra đời mà đã như vậy rồi, đến lúc ra đời chẳng lẽ nó muốn mặt trăng liền cho mặt trăng, muốn mặt trời liền cho mặt trời sao. Em đã nói với anh rồi, không thể quá nuông chiều con, nếu không đến lúc đó lại nuôi thành một đứa bại gia chi sản thì anh định tính sao!"

"Tại sao con của chúng ta lại bại gia?"

Diệp Trăn nhớ tới tiểu hỗn đản kia ở trong quyển tiểu thuyết, khẽ cắn môi, "Vậy cũng không được, đề phòng vẫn tốt hơn, nhất định phải giết hết mọi tai hại từ trong trứng nước!"

Lục Bắc Xuyên nhìn cô nhíu chặt lông mày, đáy lòng hiển hiện vô hạn yêu thương, hắn suy nghĩ trong chốc lát, "Được em nói cái gì thì chính là cái đó, về sau con cái đều do em quản."

"Đây chính là anh nói đó."

"Ừ, là anh nói."

Diệp Trăn lúc này mới nở nụ cười, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, hỏi: "Gần đây công ty không có việc gì sao?"

"Chuyện thu mua công ty kia hôm nay đã định rồi. Em nói đúng, năng lực của Tần Thiệu quả nhiên rất mạnh, nếu như không phải nhờ có em thì có khả năng anh đã mất đi một nhân tài rồi."

Lục Bắc Xuyên hoàn toàn tin tưởng Tần Thiệu và cái công ty này.

Diệp Trăn nói không sai, có người như Tần Thiệu và đoàn đội đó, nếu như có thể thu nhập xuống dưới trướng của hắn thì đích thật chính là một sự giúp

đỡ lớn.

Mất đi một nhân tài chỉ là chuyện nhỏ, nhưng về sau hắn lại có thêm một đối thủ mạnh, đây mới là chuyện lớn.

"Đó là đương nhiên! Nhưng về phương diện Internet quả thực anh ta biết nhiều hơn anh, anh nên buông tay để anh ta tự làm thì hơn," Diệp Trăn ngáp một cái, "Dù sao anh cũng có nhiều tiền mà."

***

Editor có lời muốn nói:

Editor iu mọi người như cách Lục Bắc Xuyên iu Diệp Trăn □ moaz □❤

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tới cửa thăm viếng (1)

Editor: My

_____

Phụ nữ mang thai thích ngủ là điều rất bình thường, mới nói chưa tới hai câu, Diệp Trăn đã cảm thấy mình lại bắt đầu buồn ngủ rồi.

Lục Bắc Xuyên vuốt mái tóc của cô, "Nếu biết anh có tiền thì đừng để ý đến chuyện mẹ chuẩn bị vài món đồ cho đứa con chưa chưa sinh ra của chúng ta."

Quanh đi quẩn lại cuối cùng vẫn trở về cái đề tài này.

"Bây giờ mẹ chỉ là chuẩn bị một ít đồ dùng cho em bé mà thôi, cũng không phải chuyện gì lớn, đây cũng chính là một chút tâm ý của mẹ mà. Ông và mẹ già rồi, muốn được ôm cháu trai sớm cũng có thể hiểu được. Bây giờ em cảm thấy mẹ quá mức yêu chiều cháu mình, vậy đến lượt ông thì sao, đến lúc đó làm sao em từ chối được ông đây?"

"Em..."

"Chúng ta bây giờ là người một nhà rồi. Người trong nhà mua một ít đồ dùng cho người nhà mà thôi, em cũng không nên quá nhạy cảm như vậy."

Diệp Trăn trầm mặc một lát, Lục Bắc Xuyên tiếp tục nói: "Về vấn đề giáo dục đứa bé, em yên tâm, anh sẽ không nuông chiều nó thái quá đâu."

Diệp Trăn nhìn có vẻ không vui lắm, những cũng không giải thích quá nhiều. Lục Bắc Xuyên một mực phủ định ý kiến của cô, khiến cho cô cảm thấy đặc biệt buồn bã, mức độ cảm xúc trong nháy mắt đã rơi xuống đến đáy cốc.

"Em biết rồi."

"Anh đi tắm đây, em ngủ sớm một chút nhé."

Diệp Trăn gật gật đầu.

Đến khi Lục Bắc Xuyên tắm rửa xong xuôi, Diệp Trăn hình như đã ngủ rồi. Bận rộn cả một ngày, Lục Bắc Xuyên cũng không hề nghĩ nhiều, trực tiếp nằm xuống bên cạnh Diệp Trăn nhắm mắt đi ngủ.

Diệp Trăn nằm nghiêng, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cái gối đầu cũng bị thấm ướt một mảnh.

Cô biết, bất kể là Lục Bắc Xuyên, mẹ Lục, hay là Lục lão gia đều đối xử rất tốt đối với cô, đối với Bảo Bảo trong bụng của cô càng không thể bắt bẻ điều gì. Nhưng cô làm mẹ em bé chẳng lẽ lại không muốn chiều con cái, lại muốn đối xử nghiêm khắc với một đứa bé còn chưa được sinh ra như vậy sao?

Cô cũng muốn giống như mẹ Từ, cũng muốn mỗi ngày đều đi mua quần áo đồ dùng cho con của mình, nhưng đứa bé còn chưa ra đời mà người nhà đã biểu hiện yêu chiều như vậy rồi, sao cô có thể không lo lắng.

Trong tiểu thuyết không phải đã nói đứa bé bởi vì được người thân quá mức yêu chiều, cho nên mới dần dần sa đọa trở thành loại người như vậy sao?

Mẹ không hiểu cô thì thôi, vì sao đến cả Lục Bắc Xuyên cũng không hiểu cho cô!

Diệp Trăn thật sự rất khổ sở, cảm thấy những gì mình đang cố gắng đều không có chút ý nghĩa nào, đổi lấy tất cả mọi người đều không thông cảm cho mình.

Tiếng ngẹn ngào truyền đến, Lục Bắc Xuyên đang mơ màng ngủ giống như nghe thấy cái gì, vô ý thức đưa tay ôm lấy Diệp Trăn, chưa kéo người qua đến lại nghe được một tiếng khóc thút thít.

Lục Bắc Xuyên nhất thời tỉnh táo lại.

"Tại sao còn chưa ngủ?" Lục Bắc Xuyên lật vai Diệp Trăn qua, lại phát hiện toàn thân cô run rẩy đến lợi hại. Hắn đưa tay muốn ôm Diệp Trăn vào lòng, lại chạm tới một mảnh đã bị thấm ướt.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

"Sao vậy!" Lục Bắc Xuyên hoảng hồn, tranh bật chiếc đèn đầu giường lên. Nhìn thấy Diệp Trăn lệ rơi đầy mặt tâm hắn liền run rẩy mấy cái, liên tục hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái sao? Đừng sợ, anh sẽ dẫn em đi bệnh viện ngay đây!"

Diệp Trăn cắn môi lắc đầu, khóc không thành tiếng, "Em không sao."

Môi dưới bị cắn in thành một vết dấu răng nhìn thấy mà giật mình.

"Không được! Em thành thật nói đi, đến cùng là có chuyện gì vậy!"

Cũng không biết là vì cái gì mà giờ phút này trong lòng Diệp Trăn lại cảm thấy đặc biệt khó chịu, sự tức giận tích tụ lại từng chút một, mà lời nói lúc này của Lục Bắc Xuyên lại khiến Diệp Trăn thực sự bùng nổ.

Cô ngồi dậy, hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Lục Bắc Xuyên, lửa trong lòng lập tức dâng lên, "Anh đừng có chạm vào tôi, tôi không muốn nói chuyện với anh!"

Diệp Trăn như vậy, Lục Bắc Xuyên sao có thể yên tâm, nhưng thực sự nghĩ mãi mà không rõ đến cùng là có chuyện gì, trong nội tâm bất chợt cháy bỏng, cường ngạnh ôm Diệp Trăn vào trong ngực mình.

"Em thành thật nói cho anh biết, đến cùng là chuyện gì đi?"

Diệp Trăn còn đang giãy dụa, nghe nói vậy, cô liền tựa ở trong lòng Lục Bắc Xuyên lặng lẽ rơi lệ.

Cả trái tim của Lục Bắc Xuyên trong phút chốc giống như bị nắm chặt lên, hắn thấp giọng nói: "Chúng ta là vợ chồng, bất luận là có chuyện gì, em cũng phải nói với anh."

"Vậy vì sao trước đó anh không nói cho em biết, anh vẫn cảm thấy em hay buồn lo vô cớ có đúng hay không?"

"Buồn lo vô cớ?"

"Em chỉ là không muốn mẹ quá yêu thương em bé, sợ rằng ít nhiều gì em bé cũng sẽ bị nuông chiều quá mức mà sa đọa mà thôi." Chuyện thằng oắt con sẽ càng sa đọa đi trong tiểu thuyết ngày ngày đều đặt ở trong lòng cô, mẹ Lục tốt với cô như vậy, cô tuyệt đối phải dạy tốt cho con, không thể để cho đứa bé tiếp tục hại Lục gia nữa.

Thì ra là bởi vì việc này.

"Em chỉ vì việc này mà khóc sao?"

"Chuyện này chẳng lẽ không quan trọng sao?" Diệp Trăn hỏi lại hắn.

Lục Bắc Xuyên bất đắc dĩ lau đi nước mắt trên gò má cô, "Trăn Trăn, anh hỏi em, em cảm thấy mẹ anh là một người không hiểu chuyện sao?"

Đầu óc Diệp Trăn rất mê man, thế nhưng cô vẫn cẩn thận nghĩ suy trong chốc lát, khe khẽ lắc đầu.

"Vậy em cảm thấy anh là người không hiểu chuyện sao?"

Ánh mắt Diệp Trăn đỏ hồng, chậm rãi lắc đầu.

Mấy trang web ăn cắp truyện mới là không hiểu chuyện.

"Bây giờ em chỉ lo lắng là mẹ biểu hiện quá mức nuông chiều em bé, sợ rằng sau này đứa bé sinh ra thì sẽ càng nuông chiều mất kiểm soát hơn. Nhưng cả anh và mẹ anh đều không phải là người không hiểu chuyện, làm sao sẽ làm hư con đây?"

Diệp Trăn hơi trì trệ, suy nghĩ kỹ một chút, quả thực cũng có lý.

Ở chung một nhà mấy tháng đến bây giờ, cô đã tiếp xúc với tất cả mọi người trong Lục gia. Ngoại trừ Lục Thiếu Nhân đang ở trong ngục giam, còn lại đều là người có hiểu biết, có tam quan chính xác.

Như vậy vấn đề ở đây là, thằng oắt con còn vì lý do gì mà sẽ trở nên sa đọa?

"Mặc dù mẹ chuẩn bị đồ vật cho em bé quả thật có hơi nhiều một chút, nhưng em yên tâm đi, mẹ vẫn tự chủ được bản thân. Ông thì càng không phải là người cưng chiều em bé, nếu không bây giờ anh cũng sẽ không như vậy đâu."

"Anh biết em đang lo lắng cái gì, lần đầu làm mẹ tránh không được sẽ sợ không giáo dục tốt được con. Nhưng em yên tâm đi, sau khi đứa bé sinh ra, anh và em sẽ cùng nhau dạy bảo nó, chúng ta mặc dù không có kinh nghiệm làm cha mẹ, nhưng chúng ta có thể cùng nhau học, có được không?"

Nhìn cặp mắt sáng như tuyết của Lục Bắc Xuyên, Diệp Trăn đột nhiên không còn cảm thấy sợ cái gì nữa.

Giống như tìm lại được chỗ dựa, tìm được đối tượng ỷ lại, cô không cần phải lúc nào cũng buồn lo vô cớ, lại càng không phải lo lắng tiểu gia hỏa trong bụng về sau sẽ hủy hoại toàn bộ Lục gia.

"Anh nói, chờ... chờ đứa bé sinh ra, chúng ta cùng nhau dạy nó."

Cô ghé vào trong ngực Lục Bắc Xuyên, cọ xát trên áo ngủ của hắn, bôi toàn bộ nước mắt lên người hắn.

"Ừm, anh nói, chúng ta sẽ cùng nhau dạy bảo con. Được rồi, ngoan, nghe lời anh, đừng suy nghĩ quá nhiều nữa, mau đi ngủ đi."

Diệp Trăn nhẹ gật đầu, sau khi nghe Lục Bắc Xuyên khuyên xong tảng đá nặng trong lòng giống như rơi xuống, vô cùng thoải mái, cơn buồn ngủ dần dần xông lên đỉnh đầu, không bao lâu liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Sau khi Diệp Trăn đã ngủ say, Lục Bắc Xuyên lúc này mới đứng dậy, mở máy tính ra, nhìn giao diện bên trên trầm mặc một hồi lâu, sau đó cau mày, đánh mấy chữ lên cột tìm kiếm.

—— Vì sao phụ nữ mang thai tâm tình lại không ổn định?

Các kết quả tìm kiếm có liên quan: Cảm xúc của phụ nữ mang thai không ổn định thường xuyên nổi giận vô cớ. Phụ nữ mang thai không khống chế nổi cảm xúc sẽ bật khóc. Cảm xúc của phụ nữ mang thai không ổn định thì làm sao bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35-2: Tới cửa thăm viếng (2)

Editor: Myy

——

Sáng sớm hôm sau, Diệp Trăn mang theo một đôi mắt sưng đỏ xuống lầu. Trong phòng khách, mẹ Lục đang ngồi ở trên ghế sa lon, tay cầm một bộ quần áo em bé thở ngắn thở dài, trên khuôn mặt đều hiện rõ sự buồn bã.

Thấy Diệp Trăn đi xuống, mẹ Lục liền tranh thủ bỏ bộ quần áo sang một bên, "Trăn Trăn, mau tới đây ăn điểm tâm đi, hôm nay mẹ đặc biệt bảo phòng bếp chuẩn bị cho con rất nhiều đồ ăn bổ dưỡng đó, con nhất định sẽ thích."

Diệp Trăn mất tự nhiên chớp mắt, cúi thấp đầu không để mẹ Lục phát hiện ra điều gì.

Gần đây Diệp Trăn ăn cái gì cũng không có khẩu vị, mẹ Lục liền tìm đủ mọi cách giúp cô bồi bổ.

Ăn một chén cháo, Diệp Trăn nghĩ tới cách mẹ Lục đối xử với mình trong khoảng thời gian này. Mẹ quả thực rất tốt, làm mọi chuyện cũng vì mình, làm mọi thứ đều nhớ tới mình. Chỉ cần mình than một lời đau nhức thì mẹ sẽ đi gọi bác sĩ đến ngay lập tức, bất luận muốn ăn cái gì hay khó mua cỡ nào thì đến ngày thứ hai cũng nhất định sẽ xuất hiện trên bàn ăn. Mà mình lại chỉ bởi vì mẹ thể hiện một chút tâm ý đối với cháu trai của mình mà kém chút nữa đã cãi nhau với mẹ.

Người có tuổi muốn ôm cháu trai thì có cái gì không đúng, bà thương cháu trai muốn mua chút lễ vật cho cháu mình thì có lỗi gì.

Mẹ muốn nuông chiều cháu trai thì cứ để mẹ nuông chiều đi. Bây giờ mình còn không phải là mẹ của đứa nhỏ sao? Sao đứa bé còn có thể sa đọa được?

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Chuyện mang thai là một chuyện đáng để vui vẻ như vậy, sao cô cứ không biết tốt xấu khiến mẹ khó xử như vậy làm gì?

Có mẹ chồng tốt như vậy sao cô có thể không biết tốt xấu mà hành xử như thế?

Vừa nghĩ tới đó, cảm xúc áy náy ngăn cản cũng đỡ không nổi, nước mắt như hồng thủy trút xuống, lạch cạch một tiếng, rơi vào bên trong chén cháo trước mặt.

"Trăn Trăn à, hôm qua con nói cảm thấy trứng hấp có mùi tanh, hôm nay mẹ đã bảo phòng bếp..." Mẹ Lục nói được nửa câu, đang bưng chén bánh ga-tô nhỏ liền khựng lại giữa chừng, nhìn Diệp Trăn cúi đầu yên lặng rơi lệ, giọng nói gấp gáp hỏi: "Trăn Trăn... Sao, sao vậy? Mới sáng sớm tại sao lại khóc rồi?"

Diệp Trăn hé miệng lắc đầu.

Lục Bắc Xuyên đứng bên cạnh cũng nắm chặt tay của cô, khẩn trương thấp giọng hỏi: "Em sao vậy?"

"Lục Bắc Xuyên! Buổi tối hôm qua có phải do con bắt nạt Trăn Trăn đúng không?" Mẹ Lục rút một tờ giấy đưa cho Diệp Trăn, "Đừng khóc nữa, nói cho mẹ biết đi, có phải là do Lục Bắc Xuyên khinh bạc con đúng hay không?"

Nói xong, còn hung hăng trừng Lục Bắc Xuyên một chút.

Diệp Trăn lau nước mắt, nghẹn ngào lắc đầu, "Không phải đâu, mẹ ạ, Bắc Xuyên không có khi dễ con."

"Vậy sao con lại..."

"Chẳng qua là con cảm thấy Bắc Xuyên nói rất đúng mà thôi. Mẹ à, những ngày này là con sai, con không nên..." Nghĩ tới những ngày vừa qua mình tùy hứng làm bậy, Diệp Trăn lại khổ sở khóc lên tiếng, "Con không nên từ chối ý tốt của mẹ. Mẹ quá tốt với con rồi, con thật sự... thật sự cảm thấy đặc biệt có lỗi với mẹ, mẹ đừng nóng giận... Là do con..."

Diệp Trăn khóc không thành tiếng.

Đọc tại trang chính chủ í ẹ

Tối hôm qua sau khi Lục Bắc Xuyên đọc hết hai mươi trang bài viết nói về "Vì sao phụ nữ mang thai tâm tình lại không ổn định", bây giờ cảm xúc bình tĩnh dị thường. Hắn rút tờ khăn giấy, dốc lòng lau nước mắt trên mặt đi cho Diệp Trăn.

"Được rồi, không sao, không có ai trách con đâu, đừng khóc nữa."

Mẹ Lục ở một bên nghe thấy tiếng Diệp Trăn khóc nức nở, lửa giận lúc này không kềm chế được, trợn mắt nhìn Lục Bắc Xuyên, quát lớn: "Lục Bắc Xuyên! Hôm qua mẹ nói như nào với con? Mẹ bảo con đừng dùng lời lẽ quá nặng nề, cái gì cũng nên nghe theo Trăn Trăn cơ mà. Buổi tối hôm qua sao lại cãi nhau với Trăn Trăn!"

Diệp Trăn vội vàng giải thích, "Mẹ, đừng có trách Bắc Xuyên nữa ạ... Nguyên nhân là do con, khoảng thời gian này là do con quá đáng, mong mẹ tha thứ cho con."

"Trăn Trăn à, con đừng nghe nó, nếu con không thích thì mẹ có thể không mua, về sau cũng không mua nữa." Ánh mắt mẹ Lục cháy bỏng nhìn Diệp Trăn, cảm xúc của phụ nữ mang thai không tốt thì cũng sẽ ảnh hưởng tới Bảo Bảo trong bụng. Bây giờ trong lòng bà thật sự tức giận Lục Bắc Xuyên đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Con dâu của bà đã như vậy rồi, mà nó lại cứ đứng thờ ơ cứ như một người không liên quan vậy!

Chẳng giống một người sắp làm cha gì cả!

***

Editor có lời muốn nói:

Phụ nữ mang thai nhạy cảm và dễ bị stress lắm nên mong mọi người đừng ghét chị ha □

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Quyết đấu đỉnh cao cùng bạn gái cũ! (1)

Editor: Myy

———

Buổi tối hôm qua Lục Bắc Xuyên tìm đọc tư liệu đến đêm khuya, hiểu rõ phụ nữ mang thai từ một đến ba tháng có không ít người có biểu hiện cảm xúc thay đổi, thường xuyên xuất hiện những suy nghĩ mâu thuẫn, phiền não, hay hậm hực và lo nghĩ,... Những hiện tượng này cũng khá là phổ biến.

Vậy nên khi thấy Diệp Trăn cảm xúc thất thường hắn rất mau đã ổn định lại được tâm tình, thậm chí còn có hứng thú nói chuyện với mẹ Lục về mấy thông tin khác, lúc này bà mới yên lòng lại.

Người hầu đưa điện thoại tới cho Diệp Trăn.

Là cha Diệp gọi tới.

Trong điện thoại ông ta nói hai ngày nữa là sinh nhật năm mươi tuổi của mình, dự định chuẩn bị tổ chức một buổi yến hội để chúc mừng sinh nhật, có mời tới một ít bạn bè thân thích cùng tới chung vui, cho nên cũng gọi cho Diệp Trăn dẫn theo Lục Bắc Xuyên trở về để ăn bữa cơm.

Tóm gọn lại chính là, ông ta hi vọng Diệp Trăn có thể dẫn theo con rể trở về, để người khác biết Diệp gia có Bắc Xuyên chống lưng, giúp ông ta vẻ vang trước mặt mọi người.

Dù sao Lục thị ở Hải Tân thị cũng là một gia tộc có tên tuổi, có một đứa con rể ưu tú như Lục Bắc Xuyên, hai tháng qua ông ta ra ngoài có ai lại không cho ông ta mấy phần mặt mũi?

"Đại thọ năm mươi tuổi sao?" Đối với người nhà Diệp gia mặc dù cô không có bất cứ tia cảm tình nào, nhưng từ lúc cô mang thai đến nay lại được bảo hộ giống như con chim hoàng yến vậy, suốt ngày chỉ ở trong nhà, dần dần, làm gì có ai chịu đựng nổi.

Huống chi cô hiện tại còn là tiểu thư của Diệp gia, đối với người ngoài vẫn chưa vạch mặt rõ ràng với Diệp gia, nếu không đi cũng không đúng lắm.

Suy nghĩ một lát, Diệp Trăn đồng ý nói: "Vâng, đến lúc đó con nhất định sẽ đến."

Lục Bắc Xuyên nghe được mi tâm hơi nhíu.

Diệp Trăn bây giờ mang thai đã hơn hai tháng rồi, Lục Bắc Xuyên nuôi cô giống như cầm trên tay thì sợ vỡ mà ngậm trong miệng lại sợ bị tan vậy. Nếu như không phải do bác sĩ nói đi tản bộ phơi nắng tốt cho phụ nữ mang thai, thì hắn thật hận không thể nhốt Diệp Trăn vào trong phòng mà nuôi, nói gì đến việc để cho cô đi xe đường dài mệt mỏi trở về Diệp gia?

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Hắn đến bên cạnh Diệp Trăn dùng giọng điệu bình thản nói, "Gần đây thân thể của em không được khỏe, không đi được."

Tiếng nói này vang qua loa của điện thoại nên cha Diệp tất nhiên cũng nghe được, sau khi Diệp Trăn đưa máy cho Lục Bắc Xuyên ông ta liền cười nói: "Bắc Xuyên à, thân thể Trăn Trăn không được khỏe là sao vậy?"

Lục Bắc Xuyên nói: "Trăn Trăn mang thai rồi."

"Mang thai?" Tin tức này đập xuống giữa đầu, trong lúc nhất thời cha Diệp cũng không kịp phản ứng, sau một lúc lâu mới dùng giọng điệu vô cùng kinh ngạc nói, "Con nói Trăn Trăn mang thai rồi sao?"

Mặc dù tin tức Diệp Trăn mang thai đã bị mẹ Lục tận lực khoe khoang ra ngoài rồi, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn trong vòng họ hàng thân thích của Lục gia mà thôi.

Từ xưa đến nay con người đã sớm phân biệt tầng lớp, kéo dài đến nay, trong giới hào môn (*) cũng chia ra đủ loại tầng lớp. Dạng nhà giàu mới nổi sau một đêm giống như Diệp gia ở trong cái tầng lớp này là thuộc về tầng dưới cùng, nếu như không phải do Lục Bắc Xuyên xảy ra tai nạn xe cộ nên Diệp Trăn mới có cơ hội gả vào Lục gia, thì Diệp gia cả đời này cũng không thể kéo được quan hệ gì với Lục gia đâu.

(*) Hào môn: Nhà giàu.

Cho nên Diệp Trăn không chủ động thông báo, Diệp gia cũng không biết tin tức Diệp Trăn mang thai.

Bất ngờ không được đề phòng, cha Diệp thật sự bị dọa sợ đến mức ngây người.

Mới kết hôn bao lâu mà đã mang thai rồi?

"Được... bao lâu rồi?"

"Hơn một tháng rồi." Lục Bắc Xuyên đáp: "Bác sĩ nói tình trạng cơ thể của Trăn Trăn không được ổn định, cho nên trong lúc dưỡng thai vẫn nên ở nhà chăm sóc thì tốt hơn."

"Vậy lúc nào thì cha và mẹ Trăn Trăn được đến thăm nó." Không có đạo lý con gái mang thai mà cha mẹ lại không đến thăm nha.

Lục Bắc Xuyên không chút lưu tình, từ chối hết thảy, "Không cần, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, nếu như không có chuyện gì nữa thì con cúp máy trước đây."

Nói xong liền cúp máy, không cho cha Diệp một cơ hội để nói nhiều.

Đối với người Diệp gia, mẹ Lục cũng không có ấn tượng gì tốt, nhưng đây là sinh nhật năm mươi tuổi của cha mình, có đứa con gái nào mà không đến tham dự? Như vậy quá không có phép tắc. Rất dễ bị người khác đồn ra tiếng vào.

"Bắc Xuyên, tại sao con không hỏi xem ý muốn của Trăn Trăn mà đã tự ý quyết định rồi?"

Diệp Trăn không hài lòng lắm về việc hắn bá đạo như vậy, "Lục tiên sinh, bác sĩ nói tình trạng cơ thể của em rất tốt."

Lục Bắc Xuyên nghe xong giọng điệu này liền biết Diệp Trăn không vui.

Diệp Trăn dùng thìa đâm cháo thịt trong chén, mất hết cả hứng, "Đã một tháng rồi em chưa được ra khỏi cửa."

Nếu như là mang thai bảy, tám tháng vậy thì thôi đi, nhưng lúc này cô mới mang thai có hai tháng, vậy cuộc sống sau này làm sao mà sống tiếp được đây?

Hãy đọc tại trang chính chủ để đọc bản cập nhật và đầy đủ nhất

Đều nói phụ nữ mang thai rất hay thận trọng, nhưng cô thấy bình thường Lục Bắc Xuyên còn sốt sắng, nơm nớp lo sợ hơn so với cô, mỗi lúc đều như giẫm trên tấm băng mỏng vậy.

Lục Bắc Xuyên trầm mặc một lát, "Vậy được, đến khi đó anh sẽ đi cùng em."

Có hắn bên cạnh, chắc chắn sẽ không thể xảy ra chuyện náo loạn gì.

***

Cũng không biết là có mục đích hay chỉ là ngẫu nhiên mà khách sạn cha Diệp dùng để tổ chức yến tiệc sinh nhật, lại chọn đúng nơi mà Diệp Trăn và Lục Bắc Xuyên kết hôn. Tuy không thể bao cả khách sạn được như Lục gia, nhưng thuê một cái hội trường ông ta vẫn còn có thể.

Cha Diệp mặc một thân âu phục cùng mẹ Diệp niềm nở đứng ở cửa ra vào đón khách đến.

Đợt thọ yến lần này, cha Diệp mời tới không ít người trong thương giới, ai cũng là người có danh tiếng vang dội. Những người này kỳ thật cũng không có quan hệ gì với cha Diệp, nhưng ai bảo cha Diệp có một đứa con rể tốt như Lục Bắc Xuyên đâu?

Tất cả đều đến chủ yếu vì Lục Bắc Xuyên, khẳng định là muốn cho ông ta chút thể diện, đến lúc đó nói không chừng còn có thể bắt chuyện với Lục Bắc Xuyên, cho nhau phương thức liên lạc để nói về việc hợp tác.

Cổng khách sạn người đến nối liền không dứt, cha Diệp liên tục nhìn đồng hồ, ngưng lông mày gấp gáp nói với mẹ Diệp nói: "Bà gọi cho Trăn Trăn chưa đó? Nó và Bắc Xuyên hiện tại đã đi đến đâu rồi?"

"Nửa giờ trước có gọi rồi, nói là đang trên đường đi tới."

"Nửa giờ... bây giờ cũng nên đến rồi chứ... Trần tiên sinh," Cha Diệp trong nháy mắt trở mặt, cười nói với người mới tới: "Ngài có thể dành chút thời gian quý báu đến dự sinh nhật này, quả thật là vinh hạnh của tôi..."

Mẹ Diệp nhìn ông ta một cái, quay người vào hội trường tìm người.

Nhìn trái ngó phải, rốt cục cũng tìm được Diệp Tinh đang nói chuyện nhiệt tình với người nào đó ở trong một góc.

"Tinh Tinh, sao bây giờ mới thấy con, mẹ tìm con hơn nửa ngày rồi." Ánh mắt bà đột nhiên chuyển dời đến cô gái mặc váy dài màu đỏ ở bên cạnh Diệp Tinh, trong chốc lát bị vẻ đẹp của cô gái làm cho kinh diễm, "Cô là..."

Diệp Tinh kéo tay của cô gái kia, cười giới thiệu, "Mẹ, đây là bạn của con, Thẩm tiểu thư - Thẩm Vi Nhân."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36-2: Quyết đấu đỉnh cao cùng bạn gái cũ! (2)

Editor: Myy

Thẩm Vi Nhân cười cười đưa tay qua, tự nhiên hào phóng nói, "Chào bác, cứ gọi con là Vi Nhân được rồi ạ."

Mẹ Diệp đưa tay tới nắm, suy nghĩ hồi lâu mới cười nói: "Bác suýt chút nữa thì không nhận ra, Vi Nhân, con ở bên ngoài còn xinh đẹp hơn trên TV nhiều đó."

Gia thế của Thẩm không tầm thường, cho nên Thẩm Vi Nhân ở trong giới giải trí tất nhiên là như cá gặp nước, có xuất hiện kha khá trên các màn ảnh nhỏ, cũng có thể nói là nổi tiếng.

Thẩm Vi Nhân cười cười, không khiêm tốn cũng không thụ sủng nhược kinh (*), mà ngược lại còn thản nhiên đón nhận lời khen của mẹ Diệp, giống như đây chỉ là một câu nói bình thường mà thôi.

(*) Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.

"Nếu không phải do Tình Tình nói cho con biết thì con còn tưởng rằng bác là chị của Tình Tình nữa đó."

Mẹ Diệp che miệng cười, "Miệng của Vi Nhân cũng thật ngọt. Hôm nay là sinh nhật của cha Tình Tình, con đã tới rồi thì cứ tự nhiên chơi vui vẻ nhé, bác tìm Tình Tình có chút việc, con đi uống chút gì trước đi."

"Vâng thưa bác."

Mẹ Diệp dẫn Diệp Tình sang một bên, lại khẽ nhìn Thẩm Vi Nhân thêm một chút.

Vị Thẩm Vi Nhân này tuyệt đối là nổi bật nhất trong đám người, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn nà, ngũ quan cũng rất kinh diễm chói mắt. Cô ta mặc một thân váy đỏ, lẳng lặng nhìn về phía cửa, bốn phía người xung quang đều yên lặng lui lại để dành sân khấu cho cô ta, quả thực là tiêu điểm chú ý của cả buổi tiệc. Có không ít người lui tới cũng nhận ra cô ta, còn thỉnh thoảng tìm cơ hội để tiến lên bắt chuyện.

Bà thấp giọng hỏi Diệp Tình: "Con bé là Thẩm Vi Nhân à, lúc trước tại sao con không kể cho mẹ về nó?"

Diệp Tình cười nói: "Mẹ, con có nhiều bạn bè lắm, mẹ cũng không có hỏi con, mà con gái mẹ lại ưu tú như vậy, có quen biết Thẩm Vi Nhân kỳ quái đến vậy sao?"

Mẹ Diệp bất lực chọc chọc cô ta, "Con ấy, mẹ cũng không quản được, nhưng đợi chút nữa em của con tới, nhớ cho kỹ, hiện tại nó đang mang thai, tuyệt đối không nên xảy ra xung đột gì với nó nghe chưa."

Nghe nói như thế, sắc mặt Diệp Tình có một chút không vui, nhưng rất nhanh đã bị cô ta che giấu, "Vâng, con biết rồi, mẹ cứ yên tâm đi."

Dặn dò xong lời này, mẹ Diệp lúc này mới yên tâm.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Lúc đang chuẩn bị đi ra cửa, liền nghe thấy hướng cửa truyền đến động tĩnh, ngay sau đó trong hội trường có không ít ánh mắt dồn dập nhìn về phía cửa, thì ra là Lục Bắc Xuyên và Diệp Trăn tới.

Bởi vì Diệp Trăn đang mang thai, trên đường đi Lục Bắc Xuyên không dám để lái xe lái quá nhanh, cho nên một lộ trình đáng ra chỉ mất hai mươi phút lộ trình lại bị kéo dài mất tới nửa giờ.

Vừa mới xuống xe, hắn liền che phủ người cực kỳ chặt chẽ, chỉ sợ cô cảm thấy một chút lạnh.

Cha Diệp đi theo bên cạnh, cười cười, dẫn hai người vào bên trong, cảm nhận được ánh mắt bốn phía, ông ta liền ngẩng đầu ưỡn ngực ra vẻ.

Những vị khách cha Diệp mời đến dồn dập tiến lên tìm thời cơ bắt chuyện với Lục Bắc Xuyên, dần dần đám người đã vây quanh chật như nêm cối.

Lục Bắc Xuyên đưa tay che chở Diệp Trăn, cũng lo lắng chỗ này nhiều người sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên hắn thấp giọng nói với Diệp Trăn: "Em tìm một vị trí ngồi trước đi, đợi anh xử lý xong chỗ này sẽ lập tức đi tới."

Diệp Trăn gật gật đầu.

Cha Diệp dẫn Diệp Trăn đến một nơi an tĩnh, dặn dò cô hai câu liền không kịp chờ đợi rời đi.

Diệp Trăn bưng một chén nước trái cây, ngồi ở một bên nhìn đám người muôn hình muôn vẻ dồn dập chào hỏi với Lục Bắc Xuyên, cũng mất không lâu lắm, đám người chen chúc Lục Bắc Xuyên chỉ trong chốc lát đã không nhìn thấy người rồi..

Mặc đồ Tây cẩn thận tỉ mỉ, áo sơmi được buộc cúc áo cực kỳ chặt chẽ, nhàn nhàn đứng nơi đó, thấy rõ ràng một bộ dạng cao cao tại thượng xa cách, nhưng hết lần này tới lần khác ánh mắt ôn nhu của anh ta lại chỉ dành riêng cho mình nữ nhân bên cạnh.

Người đàn ông ưu tú như vậy, có ai mà không yêu cho nổi?

Uống hai ngụm nước, liền nhìn thấy Diệp Tình dẫn theo một cô gái đi tới gần cô, sau đó an vị ngồi phía đối diện.

Diệp Tình một mặt vui mừng, giống như chuyện xảy ra lúc trước đã sớm quên đi rồi, không có chút nào khúc mắc và xấu hổ, "Trăn Trăn, nghe nói em đang mang thai, chúc mừng em nhé."

Nụ cười trên mặt không có nửa phần vui mừng thì tính gì là chúc mừng.

Diệp Trăn không muốn hư tình giả ý với cô ta, cho nên không lạnh không nhạt đáp: "Cảm ơn."

"Giới thiệu cho em một chút, vị này là bạn của chị, Thẩm Vi Nhân."

Thẩm Vi Nhân?

Diệp Trăn nhìn về phía cô gái xinh đẹp tinh xảo bên cạnh Diệp Tình, đánh giá cô ta.

Người phụ nữ này, cô đương nhiên biết.

Thẩm Vi Nhân, nữ diễn viên mới nổi, những năm này dựa bằng vào những vai diễn ưu tú đã nhận được không ít giải thưởng truyền hình điện ảnh, cách vị trí Ảnh hậu chỉ còn một bước.

Nhưng những điều này đều không phải là quan trọng nhất, quan trọng chính là, vị này là nhân vật nữ phụ của truyện, là bạn học thời đại học của Lục Bắc Xuyên, đã từng là người đại diện cho sản phẩm của tập đoàn Lục Bắc Xuyên, thậm chí còn dính một ít scandal với hắn.

Trong tiểu thuyết bởi vì Lục Bắc Xuyên thích Diệp Tình, vậy nên vị Thẩm Vi Nhân này cũng đã từng là một trong đám kình địch của Diệp Tình, cô ta khắp nơi đối nghịch với Diệp Tình, khiến cho Diệp Tình khó xử,... Nhưng tất cả việc đó đều là lấy tảng đá đập chân mình, bây giờ lại quỷ dị đứng về phe Diệp Tình, thật đúng là vượt ngoài dự kiến của Diệp Trăn.

Lúc cô đang dò xét Thẩm Vi Nhân, thì ngược lại Thẩm Vi Nhân cũng đang quan sát cô, ánh mắt cô ta như có như không lướt qua trên bụng cô, "Thật là nhìn không ra được Diệp tiểu thư là một phụ nữ đang mang thai."

Diệp Trăn cười nói: "Mới hơn một tháng mà thôi, cho nên nhìn không rõ lắm."

"Cô và Bắc Xuyên mới kết hôn một tháng mà đã lập tức mang thai rồi, dựa vào vốn hiểu biết của tôi đối với Bắc Xuyên, Diệp tiểu thư hẳn là không phải loại hình Bắc Xuyên thích. Hai người có thời gian bồi dưỡng tình cảm không?"

"Ồ? Thẩm tiểu thư biết cả loại hình mà chồng tôi thích luôn cơ à?"

Đọc tại trang chính chủ đi nhó hjhj

"Chúng tôi là bạn học thời đại học, đã từng..." Thẩm Vi Nhân môi đỏ khẽ mở, mỉm cười, sau đó nhìn Diệp Trăn, không cần nói cũng biết cô ta có ý gì.

"Thời gian đúng là một thứ kì diệu, nó có thể thay đổi rất nhiều người, Lục Bắc Xuyên cũng không phải ngoại lệ, có lẽ lúc trước anh ấy không thích người như tôi, nhưng đúng như lời anh ấy thổ lộ với tôi trong hôn lễ, vừa thấy đã yêu," Diệp Trăn híp mắt cười cười, "Có lẽ đàn ông chỉ là gặp sắc khởi ý mà thôi, nhưng có thể thấy được Lục tiên sinh hiện tại thực sự thích tôi."

"Thật sao?" Thẩm Vi Nhân không biến sắc cười nói: "Diệp tiểu thư, kỳ thật tôi hiểu rất rõ tình huống gia đình của Bắc Xuyên. Lục gia gia thừa nhận người thừa kế Lục gia chỉ có một mình anh ấy, dưới loại tình huống đó, Lục gia gia đương nhiên sẽ muốn vì Lục gia mà lưu lại huyết mạch. Từ xưa tới nay Bắc Xuyên vẫn luôn hiếu thuận, lời của ông nói chắc chắn anh ấy sẽ không dám cãi lời."

Ý cô ta là đang nói, mặc dù cô có thể gả vào Lục gia trở thành vợ của Lục Bắc Xuyên, nhưng đó chỉ bởi vì cô đang mang thai đứa bé, chứ không phải là bởi vì Lục Bắc Xuyên yêu cô?

Diệp Trăn lơ đễnh, "Nhưng cho tới bây giờ tôi vẫn chưa nghe thấy Lục tiên sinh nhắc đến Thẩm tiểu thư. Mà nghĩ lại, từ sau khi Lục tiên sinh xảy ra tai nạn xe cộ hôn mê đến nay, cô và Lục tiên sinh hẳn là cũng chưa gặp nhau, tôi cảm thấy rất kỳ quái, những lời này là cô nghe từ đâu ra? Cô đúng là hiểu rõ về Lục gia a."

Trong đám người, Lục Bắc Xuyên ngẫu nhiên thoáng nhìn thấy người phụ nữ ngồi ở trước mặt Diệp Trăn, hai mắt hắn nhắm lại, thản nhiên liếc một cái, từ chối những người vây chung quanh, sau đó đi tới chỗ Diệp Trăn.

Diệp Trăn nhìn Lục Bắc Xuyên đang bưng chén rượu đi tới chỗ cô, chờ hắn đến gần, sau đó cười nói: "Lục tiên sinh, anh đến rất đúng lúc. Em chính là đang cảm thấy nhàm chán, không bằng ngồi lại giới thiệu cho em biết về vị bạn gái cũ này đi."

***

Editor có lời muốn nói:

Chị nhà ghen rùi hix Anh nhà đợt này toang thiệt rùi hjhj

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: K.o! (1)

Editor: Myy

____

Ánh mắt Lục Bắc Xuyên đặt trên người Diệp Trăn có hơi ngừng lại một chút.

Hắn trầm mặc ngồi bên cạnh Diệp Trăn, bình tĩnh ổn trọng, không lộ ra biểu cảm trước mắt người ngoài, một tay ôm lấy eo Diệp Trăn, mắt liếc cái ly đồ uống trên tay cô, thấp giọng hỏi: "Nước gì đây."

Diệp Trăn dí sát đồ uống vào chóp mũi hắn, là một mùi hương nước chanh tươi mát.

"Là nước chanh."

"Em đang mang thai, không nên uống rượu."

Diệp Trăn trừng hắn, "Em biết rồi, anh nói nhiều lần lắm rồi, dài dòng."

Lục Bắc Xuyên cười cười, ánh mắt dịu dàng, "Chút nữa nếu như thấy mệt thì cứ đi nghỉ ngơi trước đi, sau khi cơm nước xong xuôi thì chúng ta liền về nhà."

Hai người ân ân ái ái, không coi người xung quanh ra gì.

Diệp Tình ho nhẹ một tiếng, dùng rượu vang trên bàn để che dấu ánh mắt tìm hiểu mình của Thẩm Vi Nhân.

Thẩm Vi Nhân là một nữ diễn viên đã nhận được số giải thưởng danh giá, đối với việc khống chế biểu cảm của mình đã sớm đạt tới trình độ đỉnh cao. Diễn viên và đạo diễn từng hợp tác với cô ta đều tán thưởng kỹ xảo của cô ta, dù cho Diệp Trăn và Lục Bắc Xuyên ở trước mặt cô ta anh anh em em thì cô ta cũng có thể mặt không đổi sắc, không khác nào đang đối mặt với một người bạn bình thường.

Diệp Tình nhíu mày, biểu lộ kinh ngạc đối với việc Thẩm Vi Nhân có thể bảo trì bình thản như vậy.

"Bắc Xuyên, đã lâu không gặp." Thẩm Vi Nhân cười cười nhìn Lục Bắc Xuyên, ánh mắt cô ta rất khắc chế, dùng giọng điệu bình ổn nói, "Trước đó anh xảy ra tai nạn xe cộ em còn thấy một mực lo lắng, đã nhiều lần đến Lục gia thăm anh, nhưng bây giờ thấy anh như vậy, hẳn là không có gì đáng lo ngại."

Nghe Thẩm Vi Nhân nói chuyện, Lục Bắc Xuyên lúc này mới đưa mắt nhìn sang cô ta, gật đầu, "Cảm ơn đã quan tâm."

Thẩm Vi Nhân nâng chén ra hiệu với Diệp Trăn, "Xin lỗi Diệp tiểu thư, tôi và Bắc Xuyên là bạn bè nhiều năm, cô không ngại chúng ta ôn lại chuyện cũ chứ?"

Thẩm Vi Nhân thẳng thắn như vậy, nếu cô không đồng ý thì lại thành ra mình hẹp hòi.

Mà kỳ thật quan hệ của Thẩm Vi Nhân và Lục Bắc Xuyên như nào cô đều hiểu.

Nếu Thẩm Vi Nhân thật sự không để ý đến thân phận diễn viên của mình mà chen chân làm tiểu tam, ý đồ nối lại tình xưa với Lục Bắc Xuyên, vậy cô cũng không ngại làm chấn động giới giải trí một chút.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Đang lúc chuẩn bị gật đầu, Lục Bắc Xuyên lại chỉ ra chỗ sai của Thẩm Vi Nhân, "Trăn Trăn đã là vợ của tôi rồi, gọi là "Diệp tiểu thư" thế này không phù hợp cho lắm, tôi cho rằng Thẩm tiểu thư hẳn là nên gọi vợ của tôi là "bà Lục" mới đúng."

Ánh mắt tùy ý thoáng nhìn qua, sau đó lại đặt ở trên người Diệp Trăn.

Ý cười bên khóe miệng Thẩm Vi Nhân khẽ trì trệ, sau đó lại lập tức dùng nụ cười ôn nhu che giấu bối rối của mình, "Rất xin lỗi, đột nhiên anh có vợ khiến em thật sự có chút không quen. Em còn nhớ rõ thời đại học anh nói..."

"Đều đã qua rồi." Lục Bắc Xuyên thản nhiên chen ngang cô ta, hiển nhiên không muốn để cho cô ta nói tiếp.

Diệp Trăn lại có hứng thú, cố tình truy hỏi: "Thời đại học anh nói cái gì vậy?"

"Không nhớ rõ." Lục Bắc Xuyên hời hợt qua loa.

"Nói đi, em muốn biết." Người giống như Lục Bắc Xuyên, lúc trẻ tuổi bồng bột khẳng định sẽ có vô số phát ngôn chí khí.

Lục Bắc Xuyên ngưng lông mày, nhìn một mặt hứng thú của Diệp Trăn, nửa ngày sau mới bất lực trầm thấp nói một câu: "Đừng gây chuyện."

Phi. Diệp Trăn nghĩ, ở bên ngoài tốt xấu gì vẫn nên cho hắn một chút mặt mũi mới được.

Thẩm Vi Nhân đưa một tấm danh thiếp qua, "Nếu như Diệp tiểu thư muốn biết, vậy không bằng chúng ta kết bạn đi, về sau hẹn nhau ra đâu đó ngồi một chút được không? Tôi và Bắc Xuyên là bạn bè nhiều năm, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tôi biết không ít chuyện hồi còn nhỏ của anh ấy đó."

Nhận thì quá nghẹn khuất, mà nếu không nhận lại khiến người ta cảm thấy mình quá kiêu ngạo.

Cô một mặt buồn rầu, không nhận tấm danh thiếp kia, "Nhưng chuyện đó của Bắc Xuyên tối về tôi có thể từ từ hỏi anh ấy, không cần lãng phí thời gian của Thẩm tiểu thư."

Diệp Trăn cười nhẹ nhàng nhìn qua Thẩm Vi Nhân.

Cô lười phải gặp mặt nhiều với Thẩm Vi Nhân. Người phụ nữ này vừa nhìn liền biết không phải người tốt, tâm tư lại kín đáo. Sau này lại thành một người ngáng chân thì ai mà chống đỡ được, cô cũng lười phải thời thời khắc khắc đi đề phòng xung quanh, mình cũng không phải không có chuyện để làm.

"Em muốn biết chuyện gì của anh?" Lục Bắc Xuyên trầm thấp hỏi cô.

"Ví dụ như anh đã trải qua mấy lần yêu đương, đã trốn học mấy khóa, được bao nhiêu nữ sinh tỏ tình?"

"Chưa yêu đương lần nào, không trốn khóa học nào, nữ sinh tỏ tình cũng không có chú ý," Lục Bắc Xuyên thân mật ghé sát tai cô cười nói: "Hài lòng chưa?"

Vành tai kia là chỗ mẫn cảm của Diệp Trăn, hơi thở ấm áp vẩy vào vành tai giống như đang cào trong lòng cô. Toàn thân Diệp Trăn run lên, ở trước mặt người ngoài mà dám làm bậy, Diệp Trăn hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Cái cử chỉ thân mật trần trụi khoe khoang này của hai người, khiến nụ cười của Thẩm Vi Nhân bỗng chốc cứng đờ, bộ dạng được cô ta ngụy trang cả một đêm suýt chút nữa thì bị chính cô ta xé hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37-2: K.o! (2)

Editor: Myy

Tay Diệp Trăn lặng lẽ luồn vào bên trong áo khoác âu phục của Lục Bắc Xuyên, nhéo một cái ở bên hông hắn, ra hiệu để hắn đừng làm loạn, sau đó nói sang chuyện khác, "Nhưng tôi cũng cảm thấy rất hứng thú đối với những nghề trong giới giải trí đó."

"Ồ? Bà Lục cảm thấy hứng thú đối với giới giải trí sao?" Thẩm Vi Nhân chỉnh lý tâm tình của mình, nhìn Diệp Trăn từ trên xuống dưới, "Kỳ thật tôi cảm thấy dựa vào điều kiện của bà Lục mà nói, nếu như có thể tiến vào trong giới giải trí, tôi nghĩ sau một thời gian cô nhất định có thể nổi tiếng."

Diệp Trăn khoát tay, "Mặc dù tôi có hứng thú với cái nghề trong giới giải trí ấy, nhưng tôi cũng không được đào tạo bởi học viện điện ảnh truyền hình nào, cái suy nghĩ muốn làm minh tinh diễn viên đó vẫn nên quên đi thì hơn, tôi cũng không hứng thú đến mức ấy."

Thẩm Vi Nhân cười nói: "Tôi cũng không được đào tạo bởi học viện truyền hình điện ảnh nào, thế nhưng kỹ năng diễn cũng không cần thiên phú cho lắm, sau này học tập dần dần cũng được."

Cô ta dừng một chút, "Mà bây giờ bà Lục vẫn còn trẻ, chẳng lẽ không định tự xây dựng sự nghiệp cho bản thân hay sao? Bà Lục hình như cũng không

có việc làm đúng không? Thứ lỗi cho tôi nói thẳng nhé bà Lục, một phụ nữ không có sự nghiệp của riêng mình, cho dù có gả cho đúng người thì đó cũng coi như là thất bại rồi."

Thẩm Vi Nhân vẫn luôn tự hào về thành tựu đáng nể của mình.

Diễn viên nổi tiếng nhờ thực lực, được vô số đạo diễn mời đóng phim, cầm được nhiều các loại cúp kim quang rực rỡ trên tay, đây đều là những thành tựu nhiều năm cố gắng của cô ta.

Kỳ thật trong lòng của Diệp Trăn, bất kể là có tiền hay là không có tiền, chức bà Lục này vẫn là cái nghề nghiệp nguy hiểm nhất. Dựa vào chính mình để nuôi sống mình, cho tới bây giờ cô cũng không thấy ngại.

Cô xoa bụng dưới, lâm vào trầm tư, giống như thật sự đang suy nghĩ về lời nói của Thẩm Vi Nhân.

Lục Bắc Xuyên không nói về sau sẽ nuôi cô, chỉ nói là: "Nghề nghiệp diễn viên rất vất vả, nếu em không hứng thú thì cũng đừng tiến vào nơi hỗn loạn đó. Đợi sau khi em bé sinh ra, em muốn làm cái gì anh đều sẽ nghe em."

Diệp Trăn rất hài lòng đối với câu trả lời này của hắn, "Được, là anh nói đấy!"

Lục Bắc Xuyên gật đầu hứa hẹn, "Là anh nói."

Nhìn Lục Bắc Xuyên và Diệp Trăn không hề che giấu chút nào mà liếc mắt đưa tình với nhau, nụ cười trên mặt Thẩm Vi Nhân kém chút nữa thì rạn nứt.

Cô ta nhớ rõ, lúc trước khi cô ta nói với Lục Bắc Xuyên mình sẽ vào giới giải trí cũng chỉ nhận được một chữ "Ừ" nhàn nhạt của Lục Bắc Xuyên, nhưng hắn chưa từng khuyên bảo một câu với mình, càng không nói nghề nghiệp diễn viên rất vất vả, giới giải trí là nơi hỗn loạn như nào.

Gia thế của Thẩm gia rất bất phàm, Thẩm Vi Nhân là cháu gái duy nhất của Thẩm gia, là hòn ngọc quý trên tay người nhà họ Thẩm. Từ nhỏ cô ta đã được nâng trong lòng bàn tay mà lớn lên, trong cái hoàn cảnh không buồn không lo này, Thẩm Vi Nhân đã được nuôi nấng như một công chúa thích nũng nịu.

Công chúa cũng có tính tình của công chúa, thích đồ vật nào cũng sẽ không dễ dàng mở miệng nói thích. Bởi vì từ nhỏ cô ta đã biết, nếu cô ta thích cái gì, thì chỉ cần cô ta nhìn lâu hơn một chút, lập tức sẽ có người dùng hai tay dâng vật đó lên cho cô ta.

Lục Bắc Xuyên cũng giống như vậy.

Cô ta và Lục Bắc Xuyên là bạn học thời đại học, cho tới nay luôn được người khác ca tụng là trời đất tạo nên một đôi, không ai hợp với ai hơn ngoài đối phương.

Cô ta vẫn cho rằng Lục Bắc Xuyên cũng thích mình, nhưng tính tình kiêu ngạo khiến cho cô ta không có cách nào mở miệng nói thích, cho nên lần nào cũng chỉ dám lén nhìn Lục Bắc Xuyên mà thôi.

Cô ta tin, Lục Bắc Xuyên biết tình cảm của cô ta, đợi một thời gian nữa, hắn cũng nhất định sẽ chủ động mở miệng với mình.

Nhưng chờ đợi ròng rã hết bốn năm đại học, thẳng đến khi tốt nghiệp đại học, cũng không thể chờ được một câu nói "Thích" từ Lục Bắc Xuyên.

Cô ta nghĩ, có lẽ là bởi vì hắn phải dốc hết toàn lực cho Lục gia, cho nên trước khi mọi thứ kết thúc, hắn phải khắc chế lại tình cảm của mình.

Cô ta nghĩ là Lục Bắc Xuyên biết, biết tình ý của mình đối với hắn. Người bên Lục gia cũng từng trần trụi trêu chọc hai người, lúc trước cô ta coi việc Lục Bắc Xuyên không phản bác hay nói lời nào là ngầm thừa nhận; nhưng bây giờ xem ra, đó chỉ là hờ hững không thèm để ý mà thôi.

Nhưng cô ta chờ đợi nhiều năm như vậy, kết quả nhận được lại là tin tức Lục Bắc Xuyên và Diệp Trăn kết hôn.

Nếu như lúc trước cô ta có thể chủ động một chút, thì có lẽ kết cục mà cô ta nhận được sẽ không phải là ngày hôm nay.

Tay cầm chân ly dần dần nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay hiển hiện ngày càng rõ nét, Thẩm Vi Nhân bất động thanh sắc đặt chén rượu lên bàn, hai tay hạ xuống, che dấu nội tâm tức giận của mình, không biểu hiện sự ghen ghét ra trước mặt người ngoài.

Diệp Tình ngồi ở một bên nghe hồi lâu, tâm tư cô ta rất sâu, tất nhiên có thể hiểu được những lời bóng nói gió của Thẩm Vi Nhân. Cái người phụ nữ được vô số người ca ngợi là Nữ Thần này, thì ra cũng không phải không dính khói lửa trần gian giống như trong truyền thuyết nói, cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ ăn cơm uống rượu bình thường, cũng biết ghen ghét mà thôi.

Cùng lắm chỉ là dáng dấp đẹp hơn người bình thường một chút, tâm tư được giấu sâu hơn một chút, nhưng lại cũng giống như người bình thường, không thể nhịn được người mình thích ân ái với người khác.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Diệp Tình bỗng nhiên dâng lên một cỗ khoái chí quái dị.

"Vi Nhân, cậu xem trọng em gái mình như thế, vậy cậu cảm thấy mình thế nào?"

Diệp Tinh và Diệp Trăn là chị em song bào thai, tướng mạo rất giống nhau, ngay cả giọng nói cũng gần giống, nếu như Diệp Trăn đúng như lời Thẩm Vi Nhân nói có thể dễ dàng phát triển ở trong giới giải trí như vậy, thì Diệp Tinh không tin mình cũng không thể.

Cô ta mang cõi lòng đầy mong chờ nhìn Thẩm Vi Nhân, hy vọng có thể nghe được đáp án mình muốn nghe từ trong miệng Thẩm Vi Nhân.

Lúc đầu Thẩm Vi Nhân cũng chỉ có ý định thăm dò mà thôi, nếu như Diệp Trăn có thể tiến vào trong giới giải trí, thì dựa vào thân phận và địa vị của Lục gia, Diệp Trăn nổi tiếng được cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng Diệp Tinh thì có cái gì?

Ở trước mặt mọi người, Thẩm Vi Nhân cũng không muốn nói thẳng với Diệp Tinh, "Đương nhiên là không có vấn đề gì."

"Thật sao?" Diệp Tinh thật ra cũng muốn thử một lần cái cảm giác được đứng trước ống kính, được mọi người chú ý. Huống chi cô ta đã được trùng sinh, những chuyện phát sinh trong giới giải trí đời trước cô ta vẫn có thể nhớ được.

Giới giải trí thôi mà.

Ngày đó cha Diệp nói không sai, cần gì phải đeo bám mãi một Lục Bắc Xuyên, chỉ cần cô ta có thể xông vào giới giải trí, thì cô ta muốn chọn loại đàn ông nào mà chẳng được?

Cõi lòng Diệp Tinh mang đầy ước mơ, giống như đã thấy được tương lai lấp lánh không xa của mình vậy.

Diệp Trăn lại không có hứng thú lắm, cô tựa đầu lên vai Lục Bắc Xuyên, thấp giọng nói: "Làm diễn viên thì có gì tốt? Lục tiên sinh, sau này em sẽ kiếm thật nhiều tiền để nuôi anh, có được hay không?"

***

Editor có lời muốn nói:

Ta nói mai được nghỉ sướng gì đâu không é =))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tối về nhà anh sẽ giải thích cho em sau (1)

Editor: Myy

——

Đối với phát ngôn chí khí của vợ mình, Lục Bắc Xuyên cũng không làm ra phản ứng quá lớn.

Cho tới bây giờ, Lục Bắc Xuyên cũng không phải là người cuồng vọng tự đại hay dễ kích động. Trước khi kết hôn, hắn đã xem qua tất cả tư liệu về Diệp Trăn từ khi ra đời đến nay.

Hắn hiểu hoàn cảnh của Diệp Trăn, cũng biết tất cả biểu hiện ở trong trường của cô, không tính là quá tốt cũng không được tính là quá kém, thậm chí còn bình thường hơn cả những nữ sinh bình thường khác.

Có lòng tự tin là chuyện tốt, cho nên không cần phải đả kích cô.

Nếu như thiệt thòi thì thiệt thòi, dù sao Diệp Trăn có phá như thế nào thì hắn cũng có thể xây lại được.

"Hôm nay thật vui vì có thể làm quen với bà Lục, cũng rất vinh hạnh vì được trò chuyện với bà Lục lâu như vậy, nhưng bây giờ tôi tạm thời không thể quấy rầy hai người được nữa rồi, hai ngày sau có thời gian tôi sẽ đến thăm Lục lão gia. Mọi người cứ từ từ nói chuyện đi."

Cứ hàn huyên như thế một lát, Thẩm Vi Nhân đối với lần thăm dò ngày hôm nay, ước chừng cũng hiểu rõ trong lòng. Đối với Thẩm Vi Nhân mà nói, nhìn mặt mà nói chuyện chính là một yếu tố cần thiết của một diễn viên, cho nên cô ta nhìn ra được, tâm tư Diệp Trăn thông thấu, nhưng lại không có tâm cơ lòng dạ gì, có lẽ chỉ là Lục Bắc Xuyên cảm thấy cô ta mới mẻ cho nên mới có hứng thú mà thôi.

Nhưng một người phụ nữ không có gì trong tay, chỉ biết dựa vào nam nhân thì tình yêu có thể duy trì được bao lâu?

Cô ta hoàn toàn không cần làm cái gì, chỉ cần chờ, đến khi Lục Bắc Xuyên cảm thấy hết hứng thú rồi thì cô ta có thể không cần tốn nhiều sức mà nắm được Lục Bắc Xuyên trong tay.

Diệp Trăn nhìn Thẩm Vi Nhân chậm rãi rời đi.

Thăm Lục lão gia?

Bây giờ Lục lão gia đã về nhà cũ để dưỡng sức khỏe, cô ta làm sao biết để mà gặp.

Tính công kích của người phụ nữ này quá mạnh, ngay cả tâm sự bình thường cũng phải căng não ra để đáp lại, Diệp Trăn cũng không muốn hao tốn tinh thần mà đụng vào cô ta lần nữa.

Thấy Thẩm Vi Nhân rời đi, Lục Bắc Xuyên nói khẽ với Diệp Trăn: "Em cứ ngồi đây nghỉ ngơi trước đi," Hắn hơi dừng lại một chút, "Tối về nhà anh sẽ giải thích với em sau."

Diệp Trăn nhẹ gật đầu.

Đợi bọn họ đi hết rồi, Diệp Tình lúc này mới nhìn bụng dưới của Diệp Trăn, nói: "Mới hơn một tháng mà em đã mang thai rồi, nhanh quá." Diệp Tình thở dài, "Trăn Trăn à, thật xin lỗi. Chị nợ em một lời xin lỗi, lúc đầu chị nghĩ sai rồi cho nên mới nói những lời kia, mong em bỏ qua cho."

Lời nói vô cùng thành khẩn, có trời đất chứng giám.

Nghe cô ta nói như vậy, Diệp Trăn không có cảm giác gì, ngược lại còn đang suy nghĩ, đây mới đúng là phẩm cách và khí chất mà những nữ chính bình thường khác nên có.

Những lời nói cuồng loạn trong buổi hôn lễ đó mới là những gì nữ phụ ác độc nên nói. Lúc trước nữ chính Diệp Tình lại đoạt lời kịch của nữ phụ, thật sự khiến cho lòng Diệp Trăn sợ hãi đến mức hoảng loạn.

Nhưng cho tới bây giờ, Diệp Tình cũng không lương thiện như vậy, tâm kế vẫn có, chỉ là không biết phần tâm kế này sử dụng trên người Thẩm Vi Nhân, ai mới là người sẽ lợi dụng người còn lại mà thôi.

"Những chuyện đó đều đã qua rồi, cứ để nó trôi qua đi ạ."

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_Twinkle) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Diệp Tình thân mật nắm lấy tay Diệp Trăn, thấp giọng nói: "Mẹ và cha cũng đã nói với chị nhiều lần, trước kia là chị làm sai, cha mẹ cũng rất hối hận. Bây giờ tuổi tác của cha mẹ lớn rồi, thân thể cũng không được tốt, nếu em có thời gian thì nhớ trở về thăm bố mẹ nhiều một chút nhé."

Kỳ thật đối với Diệp Trăn mà nói, quá khứ lúc trước cô cũng không thèm để ý chút nào, dù sao rõ ràng cô cũng không bị thiệt thòi gì.

Nhưng nếu như cô vui vẻ chấp nhận cái mà Diệp gia gọi là hoà giải, thì đó chính là không công bằng với "Diệp Trăn", cô không có tư cách thay "Diệp Trăn" đưa ra quyết định.

Cô hơi rụt tay lại khỏi tay của Diệp Tình, cầm lấy đồ uống trên bàn.

Trong hội trường người đến người đi, tiếng nói chuyện rôm rả vẫn không ngừng, dưới ánh đèn chói lọi rực rỡ, ai cũng ăn mặc lịch sự sang trọng, bưng rượu vang bắt chuyện cùng người khác.

Bữa tiệc sinh nhật năm mươi tuổi lần này, cha Diệp mời không ít bạn bè hợp tác và nhân vật nổi tiếng trong thương giới đến, nhưng đương nhiên, mốc thời gian quan trọng như vậy đối với cha Diệp mà nói thì tất nhiên hàng xóm thân thích cũng không thể thiếu được.

Thẩm Tĩnh là em gái của mẹ Diệp, thân thiết nhất với Diệp gia. Vừa nghe nói cha Diệp muốn tổ chức yến hội chúc mừng sinh nhật, bà ta ngay lập tức gọi điện cho Diệp gia ý muốn thiệp mời.

Từ lúc yến tiệc bắt đầu, ánh mắt Thẩm Tĩnh vẫn luôn đặt trên người Diệp Trăn không rời, mắt thấy Lục Bắc Xuyên đi rồi, lúc này bà ta mới chuẩn bị lôi kéo con gái của mình đi về phía Diệp Trăn.

"Mẹ, con không đi!"

Thẩm Tĩnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn con gái mình, cắn răng thấp giọng nói: "Con cái đứa nha đầu chết tiệt này, rốt cuộc có đi hay không đây, nếu con không đi thì có thể giữ gìn được mối quan hệ với chị họ con được sao? Người ta bây giờ là bà Lục, tùy tiện cũng có thể giới thiệu cho con một người đàn ông còn quyền lực hơn mấy thằng nhóc bên cạnh con đó!"

"Mấy nam sinh bên cạnh con thì làm sao? Con cảm thấy rất tốt mà."

"Tốt cái gì! Không nghèo cũng trắng tay, ngay cả tiền đặt cọc để mua nhà mà cũng mua nổi!" Nhìn một bộ dáng bất đắc dĩ của con gái mình, Thẩm Tĩnh liền biết đứa nhỏ này lại bắt đầu có mắt như mù, cho nên giọng điệu liền mềm nhũn, nhẹ nhàng khuyên bảo, "Oản Oản, mẹ con là người từng trải, sự nghiệp có tốt cũng không bằng gả cho đúng người, con xem chị họ con đi, gả cho Lục Bắc Xuyên, cuộc sống sau này sung sướng muốn chết!"

Thành Oản còn trẻ, rất phản cảm với lời nói của Thẩm Tĩnh, "Mẹ! Sao mẹ lại có thể nói như vậy! Mắc cỡ chết đi được!"

"Sao mẹ không thể nói như vậy, đó là sự thật! Con nhìn chị họ họ con mà xem, bây giờ thật hạnh phúc, mất mặt cái gì... Cuộc sống của nó thật hạnh phúc quá mà!" Bà ta nhìn Diệp Trăn đằng xa, lại thở dài, "Nếu như lúc trước bác con có thể đối xử tốt với Diệp Trăn hơn thì bây giờ Diệp gia đã sớm được hưởng phúc theo rồi."

Thành Oản đứng một bên nhỏ giọng nói: "Con cũng có thấy khi đó mẹ đối xử tốt với chị họ Diệp Trăn bao nhiêu đâu."

Lời nói này làm Thẩm Tĩnh hận đến mức nhéo cánh tay cô một cái, suốt ngày chỉ biết nói những lời khiến người khác giận!

Cuối cùng Thành Oản vẫn bị Thẩm Tĩnh lôi kéo đến trước mặt Diệp Trăn, mặt mũi bà ta tràn đầy nụ cười nịnh hót ngồi trước mặt Diệp Trăn.

"Trăn Trăn à, dì là dì út của con nè, đã lâu không gặp rồi, con có còn nhớ dì hay không?"

Làm sao có thể không nhớ cho được.

Vị này không phải chính là cái người thẳng thắn muốn đòi lại công bằng cho Diệp Tình trong hôn lễ hay sao?

"Tất nhiên là có nhớ ạ."

"Lần trước kết hôn quá vội vàng, cũng chưa cẩn thận tâm sự với cháu. Nghe nói cháu đang mang thai đúng không, chúc mừng cháu nha. Cháu thấy sao rồi? Lúc này mới có một tháng mà thôi, chắc là chưa có phản ứng quá mạnh đâu đúng không?"

Diệp Trăn gật đầu, "Vẫn tốt ạ, Bảo Bảo rất ngoan."

"Vậy là tốt rồi, mang thai rất mệt nhọc, lúc trước dì mang thai Oản Oản cũng cực lắm, tháng thứ nhất đã bắt đầu nôn rồi..." Nói xong, Thẩm Tĩnh liền lôi kéo con gái bên cạnh mình, cười nói: "Đây là con gái của dì, Oản Oản. Hai đứa hẳn là đã rất lâu không gặp rồi phải không." Thẩm Tĩnh âm thầm nhéo nhéo mu bàn tay Thành Oản.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38-2: Tối về nhà anh sẽ giải thích cho em sau (2)

Editor: Myy

———

Trần trụi lấy lòng khiến Thành Oản cảm thấy thật mất mặt, hai má ửng đỏ, sau đó cô nhóc buông thõng lông mày, thấp giọng chào hỏi, "Chào chị Diệp Trăn, chào chị Diệp Tình ạ."

Diệp Tình ngắm cô nhóc một chút, thản nhiên gật đầu, cũng không muốn bắt chuyện.

Diệp Trăn vẫn luôn là một người trầm mặc ít nói, từ trước đến nay không thích giao lưu với người khác, cho nên những ngày lễ luôn bị mọi người xem nhẹ. So với Diệp Tình luôn tự tin trước mặt họ hàng, thì Diệp Trăn lại cứ cẩn thận từng li từng tí, không có một chút cảm giác tồn tại nào.

Diệp Trăn đánh giá cô bé da mặt mỏng này một chút, khen: "Oản Oản càng lớn càng xinh nha, đã tốt nghiệp chưa?"

"Nó là sinh viên Đại học năm 4, sang năm sẽ tốt nghiệp lấy bằng," Nói đến đây, Thẩm Tĩnh thở dài, "Dì đúng là lo lắng cho nó đến thúi cả ruột, tìm một công việc cho nó thôi cũng không xong, bởi vậy mới đành miễn cưỡng để nó thực tập sinh ở trong công ty cha cháu. Nhưng cháu cũng biết rồi đấy, công ty cha cháu gần đây lương và lợi ích không được tốt lắm, cứ nói phải giảm biên chế, dì lại không muốn làm khó anh rể..."

Lúc nói chuyện, ánh mắt Thẩm Tĩnh vẫn nhịn không được nghiêng mắt nhìn Diệp Trăn. Diệp Trăn cũng không phải là người hồ đồ, tất nhiên biết lời này của bà ta có ý gì.

Hẳn là muốn nhờ cô cho đi cửa sau.

Lời này bị Thành Oản nghe thấy, thật là quá mất mặt.

"Mẹ! Tự con cũng có thể tìm được việc làm mà!"

Thẩm Tĩnh trừng cô nhóc một chút, "Con xem lại hồ sơ của con đi, như thế thì có thể tìm được công việc gì tốt? Còn cứ cố chấp cãi lại mẹ, nếu như con ưu tú chỉ bằng một nửa chị Diệp Trăn của con thôi thì mẹ cũng có cần phải lo lắng như vậy không?"

"Con không cần!" Thành Oản nhìn Diệp Trăn, "Chị Diệp Trăn, chị đừng để ý tới mẹ em, công việc của em tự em có thể tìm được!"

"Con cái đứa nhỏ này!" Thẩm Tĩnh giận không chỗ phát tiết, mình vất vả lo lắng vì nó như vậy, thế mà nó còn không biết ơn!

Diệp Trăn cười cười, "Dì, dì đừng nói như thế mà, cháu thấy Oản Oản ưu tú như vậy, nhất định em ấy có thể tìm được một công việc tốt, dì không cần phải lo lắng đâu."

"Làn sao mà dì không lo lắng cho được a. Mọi người hay bảo các công ty xí nghiệp nhà nước làm việc rất ổn định, tiền lương đãi ngộ cũng rất tốt, thế nhưng mấy công ty xí nghiệp nhà nước đó làm sao mà cần tới Oản Oản nhà dì đây, lại càng không phải nói tới mấy công ty xí nghiệp lớn. Oản Oản đã nộp sơ yếu lí lịch rồi, nhưng ngay cả điện thoại mời tới phỏng vấn cũng không có, không cho nó một cơ hội nhỏ nhoi nào, dì là mẹ nên trong lòng cũng sốt ruột lắm." Thẩm Tĩnh nói: "Trăn Trăn à, cháu đừng thấy trường học của Oản Oản không có danh tiếng mà đánh giá nó kém, năng lực của Oản Oản thật ra rất mạnh đấy, bốn năm đại học nó nhận được rất nhiều tiền học bổng, cực kỳ ưu tú!"

Diệp Trăn gật đầu nhẹ, nhìn vẻ mặt đỏ bừng phẫn nộ của Thành Oản ngồi bên cạnh, không nói gì.

"Trăn Trăn, hay là cháu xem xem, cháu có thể nói với Lục tiên sinh một câu hay không, Oản Oản nhà dì... Lục thị là xí nghiệp lớn nhất ven biển nhà chúng ta, nếu như Oản Oản nhà dì có thể làm việc ở đó thì nửa đời sau dì cũng không cần quan tâm nó nữa rồi!"

Thành Oản nói lầm bầm: "Bây giờ con cũng không cần mẹ quan tâm."

Thẩm Tĩnh giật giật ống tay áo Thành Oản, lấy ánh mắt ra hiệu cô nhóc đừng nói nữa.

"Trăn Trăn à, cháu xem..."

Lời Thẩm Tĩnh còn chưa nói hết, ba bốn người phụ nữ trung niên đã dẫn theo con trai con gái của mình đến đây.

Lao nhao giới thiệu bản thân trước mặt Diệp Trăn.

"Trăn Trăn à, bác là bác hai, năm ngoái đã cho cháu bao lì xì lớn đó!" Bác hai lôi kéo đứa con trai còn cao hơn cả mình, cười nói: "Đây là con trai của bác - Diệp Lâm, khi hai đứa còn bé thích nhất là chơi chung với nhau đó, thường xuyên đến nhà nhau chơi nữa, cháu có còn nhớ không?"

"Cô là cô cháu, cháu còn nhớ cô không? Khi còn bé cháu dính cô nhất đó, nhưng nhoáng một cái mười mấy năm đã trôi qua rồi, cô vẫn luôn phải làm việc ở bên ngoài không sao trở về được, chỉ sợ cháu không còn nhớ cô nữa rồi."

"Trăn Trăn, để mợ xem bụng cháu nào."

"Bây giờ mới mang thai một tháng thì nhìn được cái gì," Bác hai thuận thế ngồi ở bên cạnh Diệp Trăn, thân mật lôi kéo tay của cô, "Trăn Trăn a, bác hai có rất nhiều kinh nghiệm, để bác nói cho cháu nghe, phụ nữ khi mang thai mấy tháng đầu là quan trọng nhất, dù sao em bé vẫn còn chưa thành hình, phải chăm sóc thật tốt mới được đó."

"Có Bắc Xuyên ở bên thì chắc chắn không có vấn đề gì rồi."

"Nhìn Bắc Xuyên là biết chính là một người biết yêu thương vợ, bà xem quần áo của Trăn Trăn đi, còn có mấy món đồ trang sức này nữa, đều là dụng tâm của nó hết đấy!"

Bà một lời tôi một câu, nếu không phải khen quần áo trên người Diệp Trăn thật đẹp thì chính là đoán giá cả dây chuyền của cô. Nói tóm lại một câu, ghen tị cô được gả cho một người đàn ông tốt.

"Lúc trước tôi đã biết ngay mà, Trăn Trăn thông minh lại thành thật như vậy, ông trời có mắt chắc chắn sẽ không bạc đãi nó. Còn không phải sao, bây giờ đã được gả cho người tốt rồi, thật đúng là có phúc khí."

"Bây giờ còn mang thai nữa, đứa nhỏ này mà được sinh ra thì mới thật sự là cuộc sống sung sướng đó."

"Tình Tình a, bây giờ cháu có bạn trai chưa? Cháu xem em cháu đi, cũng đã kết hôn mang thai luôn rồi, vậy mà đến lượt cháu lại chưa có động tĩnh gì? Cô còn tưởng rằng cháu sẽ lấy chồng sớm hơn Trăn Trăn, vậy mà không nghĩ tới Trăn Trăn lại nhanh chân hơn."

"Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy, Tình Tình à, cháu phải cố gắng lên, đã để ý ai chưa? Nếu như chưa thì để bác giới thiệu cho cháu mấy người nha?"

Một mực bị xem nhẹ, giờ phút này nụ cười trên mặt Diệp Tình đã sớm không được tự nhiên, gượng ép nói, "Cảm ơn bác hai, nhưng không nhọc bác phải quan tâm đâu ạ, tự cháu biết phải làm gì mà."

"Cháu cũng không còn nhỏ nữa, từng tuổi này rồi cũng nên tìm một người đi, đừng ỷ vào mình vẫn còn trẻ thì chưa cần tìm, đợi đến lúc những người đàn ông tốt đều bị chọn đi hết rồi thì mới biết lo."

"Đúng vậy đó Tình Tình, cháu đừng có mà kén cá chọn canh như vậy, có công ăn việc làm ổn định là tốt rồi. Không phải ai cũng có phúc khí như Trăn Trăn, được gả cho một người tốt như vậy đâu."

Diệp Tình nhìn đám người họ hàng thân thích trước mặt này, ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười.

Lúc này năm ngoái bọn họ còn nói với mình, không nên kết hôn quá sớm, điều kiện của mình tốt như vậy nên phải lựa chọn thật kỹ, không thể tùy tiện liền gả đi được. Mà bây giờ ở trước mặt Diệp Trăn lại khen Diệp Trăn lên tận trời, còn nói mình đừng quá kén cá chọn canh?

Không phải chỉ là coi trọng chồng của Diệp Trăn - Lục Bắc Xuyên - thôi sao?

Một đám chân chó nịnh hót.

Nếu như là lúc trước, Diệp Tình đã sớm trở mặt.

Nhưng bây giờ cô ta chỉ có thể nhịn.

***

Editor có lời muốn nói:

Cuộc sống nhà giàu đó mọi người:) giả tạo dã man:Đ

P/s: cảm ơn 900 followers nhó, mãi iu ❤□

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Năm tháng!

Editor: Myy

___

Những vị gia trưởng này cứ tranh nhau nói khiến cho Diệp Trăn đau cả đầu.

Đối diện với đám người thân thích lạ lẫm này, Diệp Trăn cũng không đáp lại quá nhiều, chỉ tùy ý gật đầu "vâng, dạ" hai tiếng. Nhưng cũng may là sau đó cha Diệp liền tới bảo cô đi cùng Lục Bắc Xuyên đến cắt bánh kem.

Mẹ Diệp cầm tay Diệp Tình, ở trong đám người thấp giọng hỏi cô ta, "Sao rồi?"

Bị ép nói lời xin lỗi với Diệp Trăn là thành quả mẹ Diệp thuyết phục cô ta vài ngày.

Mẹ Diệp biết tính tình cô ta bướng bỉnh, nói hết cả nước miếng mới khiến cho cô ta đáp ứng được. Mặc dù hơi ủy khuất cô ta một chút, nhưng dù sao cũng đỡ hơn là kết thêm thù oán với Diệp Trăn.

"Mẹ, mẹ yên tâm đi, con đã... nói chuyện tử tế với Diệp Trăn rồi."

Mẹ Diệp đau lòng nhìn cô ta, "Con vất vả rồi."

Diệp Tình mỉm cười, trấn an mẹ Diệp, "Con không sao mà, chỉ cần Trăn Trăn có thể đồng ý hoà giải với chúng ta, thì có bắt con làm cái gì con cũng nguyện ý."

Lời nói ủy khuất, nhưng lại vẫn kiên cường mỉm cười, bên khóe mắt còn ẩn ẩn đọng chứa vài giọt nước mắt ẩn nhẫn, mẹ Diệp càng đau xót cầm chặt tay cô ta hơn.

Người trên yến hội toàn là những kẻ mồm mép, Lục Bắc Xuyên không trò chuyện quá nhiều. Bỗng nhiên nhớ tới sức khỏe của Diệp Trăn, cho nên nói vài câu liền đi về.

Cha Diệp uống đến mức say khướt, mở miệng một tiếng con rể tốt con gái tốt, bị người bên cạnh nịnh bợ đến mức lâng lâng, ông ta vỗ bộ ngực, không biết cam đoàn cái gì.

Trên đường về Lục gia, Lục Bắc Xuyên kể hết toàn bộ chi tiết chuyện từ nhỏ đến lớn của mình và Thẩm Vi Nhân cho Diệp Trăn nghe.

Hai người quen biết nhau chỉ do người nhà hai bên thân thiết mà thôi, Lục Bắc Xuyên nói, hắn không có một chút cảm xúc gì với Thẩm Vi Nhân.

Những điều này Diệp Trăn đương nhiên biết, trong tiểu thuyết miêu tả Lục Bắc Xuyên chính là một đường tăng không gần nữ sắc, cũng không ai lọt nổi vào mắt xanh của hắn, không vào được lòng hắn, duy chỉ có mình Diệp Tình mà thôi.

"Lục tiên sinh, anh ưu tú như vậy, có một hai thanh mai trúc mã yêu thầm cũng rất bình thường. Yên tâm đi, con người của em rất rộng lượng, sẽ không làm ra mấy hành động ghen ghét ấu trĩ gì đâu. Nhưng," Diệp Trăn giảo hoạt nhìn hắn, "Ngược lại em rất hiếu kỳ về cách nhìn của anh đối với Diệp Tình đó."

Lông mày Lục Bắc Xuyên nhíu chặt, không hiểu vì sao Diệp Trăn đột nhiên lại nhắc tới Diệp Tình.

Từ lúc hắn tỉnh lại đến bây giờ, hắn và Diệp Tình gặp mặt đã ít lại càng thêm ít, có thể có ý kiến gì.

Lục Bắc Xuyên thản nhiên nói: "Chỉ vì lợi ích trước mắt, còn lại không cảm thấy gì nữa."

Diệp Trăn cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn nói không sai.

Mặc dù không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ sau khi cô xuyên sách, lại thấy Diệp Tình đúng là một bộ dáng chỉ vì lợi ích trước mắt, so với nữ chính được miêu tả bên trong quyển tiểu thuyết thì quả thực như hai con người khác nhau vậy. Đừng nói tới một người khôn khéo như Lục Bắc Xuyên, mà ngay cả nam nhân có não cũng nhìn ra được Diệp Tình không có ý tốt.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Tự hỏi về tính cách của Diệp Tình trong tiểu thuyết, Diệp Trăn như có điều suy nghĩ.

Trong tiểu thuyết miêu tả Diệp Tình xinh đẹp, thông minh, lương thiện, hào phóng,... nhưng thực chất bên trong cũng có sự kiêu ngạo của mình mà lại không cuồng vọng; có lẽ, đó là loại hình mà Lục Bắc Xuyên trong quyển tiểu thuyết thích.

Còn bây giờ...

"Đang nghĩ gì vậy?"

"Đang nghĩ xem tại sao anh thích em."

Lục Bắc Xuyên kéo cô lại gần, nhẹ nhàng vỗ về bụng của cô, ghé tai thấp giọng nói: "Thích sự xinh đẹp, sự lương thiện, sự thông minh của em, còn có, em sẽ không cậy vào được sủng ái mà kiêu ngạo."

"...?" Anh có thuật đọc tâm sao?

***

Thời tiết càng ngày càng chuyển lạnh, trong nháy mắt đã đến cuối năm rồi, bên trong phố lớn ngõ nhỏ tràn đầy không khí tết.

Bụng Diệp Trăn cũng càng ngày càng lớn lên, cũng hết phản ứng nôn nghén, điều này khiến tâm tình Diệp Trăn thật tốt, đến cả khẩu vị cũng tăng gấp bội. Được người Lục gia tận lòng chăm sóc, dáng người tinh tế ngay cả mắt trần cũng có thể thấy rõ đang trở nên đầy đặn hơn.

Lục lão gia cũng trở về để chuẩn bị ăn tết với mọi người, vừa thấy mặt đã tặng cho Diệp Trăn bao lì xì thật lớn.

Diệp Trăn cũng không có già mồm, thuận thế nhận lấy tấm lòng của ông.

Lục lão gia nhìn cái bụng đang to dần lên của Diệp Trăn, trong lòng vui vẻ không nhịn được, liên tục hỏi Diệp Trăn có thiếu cái gì hay không, sau đó lại sai thêm mấy người hầu đến chăm sóc.

Lúc trước ở nhà cũ nghe tin còn không cảm thấy gì, cho rằng mang thai thì mang thai, dù sao cũng không phải chuyện gì quan trọng lắm. Nhưng khi vừa mới gặp trực tiếp, nhìn thấy rõ ràng bụng lớn của Diệp Trăn thì trong lòng lại cảm thấy ưa thích vô cùng.

Thật hận không thể lấy toàn bộ đồ tốt nhất trên thế giới tặng cho nó.

Điều này cũng trực tiếp khiến cho đồ vật của em bé trên khắp các cửa hàng đều được hung hăng chuyển đến Lục gia.

Lục lão gia trầm mặc hơn nửa năm, vẫn không có tinh thần gì, bây giờ thì suốt ngày không ngậm được miệng, thần thái sáng láng, bởi vì đứa bé chưa được sinh ra trong bụng Diệp Trăn mà cả ngày bận bịu không chịu nghỉ ngơi chút nào.

Nhìn thấy Lục lão gia cả ngày thoải mái cười to, khiến cho Lư quản gia thấp thỏm chăm sóc Lục lão gia hơn nửa năm rốt cuộc mới được thả lỏng.

Chờ sau khi đứa bé được sinh ra, ông tin Lục lão gia cũng có thể triệt để thoát ra khỏi bóng tối của con trai mình.

Lư quản gia bưng trà vào thư phòng của Lục lão gia, nhìn đống giấy chứa đầy chữ chất đống trên bàn, cười khuyên nhủ: "Lão tiên sinh, ngài viết chỗ này hết cả buổi sáng rồi, ngài nghỉ ngơi uống một ngụm trà đi."

Lục lão gia nâng bút ngưng lông mày suy tư, trầm tư một lát, bút lông nhọn hội tụ một giọt mực nhỏ rơi xuống giấy, tạo nên một vũng mực loang lổ.

Lão gia không ngẩng đầu, khoát khoát tay, "Không cần, bây giờ tôi không thấy mệt."

Lư quản gia thở dài, buông trà xuống, ngồi xổm trên mặt đất nhặt những tờ giấy bị bay xuống đất lên.

"Ngài luyện chữ tới trưa rồi, chút nữa ngài đi ngủ trưa đi, già rồi nếu cứ tiếp tục như vậy thì thân thể của ngài cũng chịu không nổi đâu."

"Không phải luyện chữ," Lục lão gia đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại vùi đầu viết tiếp.

"Không phải luyện chữ, vậy ngài đang..."

Lục lão gia buông bút lông xuống, ánh mắt nhìn lên đống giấy trước mặt, "Đứa bé trong bụng Trăn Trăn đã được năm tháng, sau mấy tháng nữa là sinh rồi, vậy mà thằng nhóc Lục Bắc Xuyên đến bây giờ cũng chưa nghĩ họ và tên cho em bé. Tôi không trông cậy vào nó được, cho nên tôi đành tự mình chọn một cái tên cho em bé."

Lư Bá bật cười, "Thì ra... thì ra ngài đang chọn một cái tên cho đứa bé sao?"

Lão gia hỏi lại ông: "Bằng không thì ông cho rằng tôi đang làm gì?"

Lư Bá gật đầu cười hai tiếng.

Lục lão gia nhìn đi nhìn lại mấy cái tên nhiều lần, vẫn không hài lòng lắm, ông ném những tờ giấy kia sang một bên, sau đó lại tiếp tục rơi vào trầm tư.

"Ông xem xem, trong những cái tên này thì tên nào đẹp nhất?"

Lư Bá xem kỹ, thật lâu sau mới nói, "Tôi thấy những cái tên mà ngài chọn đều rất đẹp."

Lục lão gia lại lắc đầu, thở dài thổn thức, "Vẫn chưa được a."

"Ngài cũng đừng quá để tâm như vậy, còn nhiều thời gian mà, cứ từ từ chọn sau đi."

Lục lão gia gác bút lại, "Ông đừng thấy thời gian còn nhiều, nhoáng một cái đã trôi qua hết rồi đấy, vẫn nên chuẩn bị sớm một chút thì hơn."

Nói xong, tựa hồ lại nhớ ra cái gì đó, "Đúng rồi, tôi viết nốt cái danh sách này đã, đợi chút nữa ông đi chuẩn bị cho tôi ít đồ nhé."

Lư quản gia không hiểu, trong nhà đã chất đống đồ rồi mà, còn muốn mua thêm sao?

"Ngài muốn mua cái gì vậy?"

"Tôi thì cần cái gì? Tôi là đang chuẩn bị sẵn vài món đồ cho đứa bé. Ngọc, vàng,... cái gì cũng chuẩn bị hết đi, sau khi đứa bé sinh ra rồi thì không kịp nữa đâu!" Lục lão tiên sinh dặn dò: "Ngọc thì vẫn nên đến Miến Điện mua mới được!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Anh sẽ chờ em và con ra (1)

Editor: Myy

———

Dựa theo ý của Lục lão gia, ngọc của cháu chắt phải đến tận Miến Điện mua mới được, còn phải để nhà điêu khắc nổi danh nhất làm.

Lư quản gia nghe xong đều ghi tạc ở trong lòng, lão gia có thể di chuyển lực chú ý, yêu thương cháu chắt, đó cũng là chuyện tốt.

Lại sang một năm mới, đông qua xuân đến, trong nháy mắt mà bụng của Diệp Trăn đã càng ngày càng lớn. Ban đêm đi ngủ cũng chỉ có thể nằm nghiêng, tay chân sưng phù, đau lưng, tối nào cũng lật qua lật lại không ngủ được, có đôi khi còn phải dậy nửa đêm vì bị chuột rút.

Lục Bắc Xuyên cũng không nhớ rõ đã phải dậy giữa đêm mấy lần để xoa bóp chân cho Diệp Trăn nữa rồi. Nhìn cô rơi lệ không ngừng, trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại chỉ có thể ôm cô an ủi.

"Không sinh, sau này chúng ta sẽ không sinh nữa."

Diệp Trăn lau nước mắt, hít thở sâu bình phục lại tâm tình.

Khoảng thời gian này cô cũng dành không ít thời gian đọc cẩm nang mang thai, biết phụ nữ khi mang thai vào tháng cuối sẽ xuất hiện một chút tình trạng, cho nên cô đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý, tận lực khiến tâm tình mình giữ ổn định. Bác sĩ cũng đã từng dặn dò, cảm xúc của cô không nên quá mức kích động, việc này không tốt cho phụ nữ mang thai và Bảo Bảo.

Nửa đêm bị đau tỉnh dậy, trong lúc nhất thời cũng không còn buồn ngủ nữa.

Diệp Trăn tựa ở đầu giường, nhẹ nhàng vỗ về cái bụng đang to ra, "Sau khi thằng nhóc này được sinh ra, em phải dạy dỗ nó thật tốt mới được!"

Lục Bắc Xuyên nắm tay Diệp Trăn, phụ họa theo: "Em vất vả như vậy, nên dạy dỗ lại nó."

"Nghe thấy chưa tiểu bảo bối, không muốn sau khi sinh ra bị cha mẹ dạy dỗ thì bây giờ ở trong bụng mẹ phải ngoan ngoãn có biết chưa. Nếu cứ giày vò mẹ, thì hãy chống mắt xem mẹ dạy dỗ con như nào đi!"

Vừa mới dứt câu, thằng nhóc trong bụng giống như đã nghe hiểu, nghịch ngợm đá mộ cước vào bụng Diệp Trăn.

Diệp Trăn kinh hô một tiếng, "Cái thằng này!"

Thai động là một hiện tượng bình thường.

Lúc mang thai được năm tháng Diệp Trăn liền phát hiện hiện tượng thai động này. Bụng càng lúc càng lớn, thằng ranh con này cũng càng ngày càng nghịch ngợm, ngay cả bác sĩ cũng nói đứa bé này sau khi sinh ra chắc chắn sẽ là một em bé khỏe mạnh.

Diệp Trăn cầm tay Lục Bắc Xuyên, đặt lên chỗ bị Bảo Bảo đá, "Anh xem xem, tinh lực của nó tràn đầy như thế, chờ sau này khi nó trưởng thành, chắc chắn sẽ phá nhà!"

Lục Bắc Xuyên thấp giọng nói: "Có anh trông coi ở đây, nếu nó dám phá nhà thì cứ đánh mông nó."

Tiểu bảo bảo trong bụng giống như lại nghe hiểu được, đá thêm một cái, thai động càng mạnh hơn.

Diệp Trăn dở khóc dở cười, "Anh đừng nói nữa, anh xem đi, thằng quỷ sứ này..."

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Lời còn chưa dứt, một cỗ đau đớn kịch liệt truyền đến từ nửa bụng dưới, Diệp Trăn nhíu chặt lông mày, nhẹ giọng than một tiếng, trên mặt lộ vẻ thống khổ, cầm chặt lấy tay Lục Bắc Xuyên hấp tấp nói: "Bắc Xuyên... Em, em đau bụng quá..."

Trên mặt Lục Bắc Xuyên xuất hiện sự bối rối hiếm thấy, nhưng vẫn cố gắng giữ sự tỉnh táo đặt Diệp Trăn nằm xuống giường, sau đó thấp giọng trấn an cô, "Đừng sợ, có anh ở đây mà, sẽ không sao đâu."

Diệp Trăn nhìn thoáng qua hắn, khẩn trương hỏi: "Không phải sắp sinh rồi sao?"

"Bây giờ chúng ta lập tức đi bệnh viện, đừng sợ."

Hắn một bên nắm chặt tay Diệp Trăn, một bên lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

Cũng không lâu sau, toàn bộ Lục gia đèn đuốc đều sáng trưng, Lục phu nhân thấy bộ dáng đầy đầu mồ hôi của Diệp Trăn, liên mồm thúc giục, "Mau mau mau, tranh thủ thời gian đưa đến bệnh viện đi!"

Lục Bắc Xuyên ôm Diệp Trăn xuống lầu, lái xe đã chuẩn bị sẵn sàng chờ ở cửa, sau khi lên xe mẹ Lục dặn dò hai câu, sau đó liền lo lắng quay về biệt thự chuẩn bị một chút đồ vật quan trọng mang đến bệnh viện.

Lục lão gia cũng tỉnh dậy, ông nhìn chiếc xe đi ở dưới bóng đèn đường, hai tay nắm thật chặt gậy gỗ, khẩn trương hỏi thăm: "Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải cách ngày sinh dự kiến còn một tuần nữa sao?"

Mẹ Lục cũng liền thở dài, "Vốn là dự định ngày mai sẽ nằm viện, làm sao biết được hôm nay đã bắt đầu xảy ra vấn đề rồi. Nhưng cha cũng đừng lo lắng quá, bên bệnh viện đã sớm chuẩn bị xong xuôi rồi, bác sĩ cũng đã được an bài thỏa đáng. Cha à, thời gian vẫn còn sớm, cha trở về phòng nghỉ ngơi một chút đi, đợi ngày mai hẵng đến bệnh viện ạ."

Lục lão gia nắm chặt gậy, gõ mấy cái lên mặt sàn nhà cẩm thạch, "Lúc này làm sao mà cha ngủ được nữa! Đừng nói cha nữa, con mau đi chuẩn bị một vài đồ dùng hàng ngày trước đi, sau đó mang đến bệnh viện. Bây giờ ở bệnh viện cái gì cũng không có, đồ dùng mua ở bên ngoài nào có tốt bằng đồ nhà mình."

"Vâng, con lập tức đi ngay đây," Lục phu nhân ném một ánh mắt cho Lư quản gia. Trong lòng Lư quản gia cũng hiểu ý, gật đầu nhẹ.

Phụ nữ mang thai sinh non, kỳ thật cũng là một chuyện rất bình thường. Bởi vì còn chưa tới ngày sinh dự kiến, Diệp Trăn phải đến phòng bệnh chờ sinh.

Lục Bắc Xuyên an bài cho Diệp Trăn một bệnh viện phụ sản tốt nhất, viện trưởng bệnh viện này cũng có mấy phần giao tình với Lục gia, lúc vừa nhận

được điện thoại, lập tức đã chuẩn bị sẵn sàng một căn phòng tốt nhất và mấy bác sĩ chủ nhiệm trực ca đêm.

Tình huống của Diệp Trăn không hề tốt đẹp gì, trên đường đi mồ hôi trên người cũng khiến quần áo của Lục Bắc Xuyên thấm ướt. Trên mặt cô thể hiện rõ sự thống khổ, thấp giọng rên rỉ không ngừng.

Bây giờ Lục Bắc Xuyên cũng rất bất lực, chỉ có thể ký thác toàn bộ hy vọng lên người bác sĩ mà thôi.

"Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?"

"Nước ối vẫn chưa bị vỡ, cách lúc sinh còn một đoạn thời gian nữa. Tôi sẽ cho y tá đến quan sát trước, nếu có biến động gì sẽ ngay lập tức được đẩy vào phòng giải phẫu," Nói xong tình huống, bác sĩ cũng an ủi Lục Bắc Xuyên vài câu, "Lục tiên sinh, ngài cũng đừng quá lo lắng, tình huống này của vợ anh cũng rất bình thường. Lúc trước đó kiểm tra, vợ anh và đứa bé đều rất khỏe mạnh, nên chắc chắn lúc sinh sẽ không có vấn đề gì lớn đâu. Nếu có bất kỳ tình huống gì tôi sẽ thông báo cho anh ngay."

Lục Bắc Xuyên trầm mặt, gật đầu, "Cảm ơn ông."

"Không có việc gì."

***

Editor có lời muốn nói:

OMG sinh rồi làng nước ưi □!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40-2: Anh sẽ chờ em và con ra (2)

Editor: Myy

———

Bác sĩ chủ nhiệm rời đi, trong phòng bệnh bây giờ chỉ còn lưu lại hai y tá thay phiên trông chừng cô. Lục Bắc Xuyên ngồi ở bên giường Diệp Trăn, nhìn cô bởi vì phần bụng đau đớn mà đầu chảy đầy mồ hôi, trong lòng cảm thấy vô cùng xót xa đau đớn.

"Có còn thấy đau không?"

Diệp Trăn suy yếu cười với hắn, "Không sao, hết đau rồi." Cô vuốt ve cái bụng to ra, "Thằng nhóc này cuối cùng cũng để yên cho em nghỉ ngơi rồi."

"Buồn ngủ thì cứ ngủ một giấc đi, đừng cố gượng quá."

Diệp Trăn bị đứa bé giày vò đến tận nửa đêm, mãi đến bây giờ mới cảm thấy không đau nữa, mệt mỏi tới mức một đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

"Vậy còn anh thì sao?"

"Anh không đi đâu hết, anh sẽ ở đây trông chừng em."

Một câu nói đó khiến Diệp Trăn cực kì an tâm, tất cả nỗi sợ hãi trong nháy mắt đã hóa thành hư không. Cô nhìn ánh mắt chuyên chú kia của Lục Bắc Xuyên, mí mắt dần dần nặng nề, sau đó chậm rãi ngủ thiếp đi.

Lục phu nhân vội vàng chạy đến, nhìn thấy Diệp Trăn an ổn ngủ thiếp đi liền biết là không có gì đáng ngại, rốt cuộc mới dài thở dài một hơi, bà đưa mấy món đồ dùng hằng ngày vừa mang đến cho người hầu cất đi, sau đó đến phòng bác sĩ chủ nhiệm hỏi tình huống hiện tại.

Sau khi đã hiểu được tình huống, Lục phu nhân lúc này mới gọi Lục Bắc Xuyên ra ngoài.

"Cả đêm nay con chưa ngủ rồi, tranh thủ đi ngủ một giấc trước đi, để mẹ trông coi Trăn Trăn cho."

Lục Bắc Xuyên thức cả đêm để làm việc là chuyện bình thường, cho nên một đêm này không ngủ thật sự cũng không sao, hắn lắc đầu, "Mẹ đến căn phòng sát vách ngủ đi, con không sao đâu."

Lục phu nhân thở dài, "Làm sao mà mẹ yên tâm ngủ cho được."

Lúc trước bà mang thai Lục Bắc Xuyên cũng là sinh non, đau đớn suốt một ngày một đêm mới sinh được nó ra, bây giờ nhìn bộ dáng này của Diệp Trăn, chỉ sợ nó còn phải chịu đau đớn hơn.

Đàn bà và phụ nữ với nhau rất dễ sinh ra đồng cảm, vừa nghĩ tới lúc mình sinh con thống khổ như nào, trong lòng bà không khỏi cảm thấy lo lắng cho Diệp Trăn.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Trời rạng sáng. Phía chân trời xa xôi, mặt trời ngoi đầu lên chiếu sáng cả mặt đất, mặt kính bên ngoài các tòa nhà chọc trời phản xạ ra một cảnh tượng phồn hoa.

Một vòng ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ khiến cả phòng bệnh vô cùng sáng sủa, Diệp Trăn bị ánh sáng này làm chói mắt, cô dùng mu bàn tay lên che lại, sau đó mơ mơ màng màng nói: "Sáng..."

Lục Bắc Xuyên đứng dậy kéo màn cửa sổ lên, quay đầu lại, Diệp Trăn đã tỉnh dậy rồi.

"Tỉnh rồi à? Sao rồi? Em còn thấy đau nữa không?"

Diệp Trăn lắc đầu, "Không sao, không đau lắm. Hôm nay anh không đến công ty à?"

"Vợ sinh con, anh còn đến công ty để làm gì?"

Mặc dù biết hôm nay Lục Bắc Xuyên sẽ không đến công ty, nhưng chính tai nghe được Lục Bắc Xuyên nói vậy, trong lòng Diệp Trăn bỗng nhiên dâng lên một cảm giác thỏa mãn và an tâm; sự bối rối và sợ hãi của tối hôm qua đã biến mất hết không còn sót lại chút gì nữa rồi.

Cửa phòng bệnh mở ra, mẹ Lục dẫn theo dì Nguyệt đi vào, trong tay còn xách theo không ít túi đồ ăn.

"Trăn Trăn tỉnh rồi à? Con có còn cảm thấy đau nữa không?"

Diệp Trăn lắc đầu, "Cảm ơn mẹ, hết đau rồi ạ."

"Cám ơn cái gì. Đúng lúc mẹ vừa mang bữa sáng tới, Bắc Xuyên, con đút cho Trăn Trăn ăn một chút đi."

Diệp Trăn bày ra vẻ mặt đau khổ, "Mẹ à, con không có khẩu vị."

"Không có khẩu vị vẫn phải ăn một chút, nếu không thì lúc sinh Bảo Bảo sẽ không có sức đâu. Ngoan, nghe lời mẹ đi, mẹ chuẩn bị cho con toàn là món mà bình thường con thích ăn đó. Dì Nguyệt hầm canh mất nửa đêm lận, ít nhiều gì con cũng nên uống hai chén chứ. Giữ gìn sức khỏe là điều rất quan trọng!"

Mẹ đã nói đến như vậy rồi, Diệp Trăn cũng không dám từ chối. Cô được Lục Bắc Xuyên đỡ ngồi dậy, hắn ân cần đút từng ngụm canh cho cô, cuối cùng cũng uống được một chút.

Lúc mười giờ hơn thì Lục lão gia và Lư quản gia đến, bác sĩ chủ nhiệm lại báo cáo tình trạng của Diệp Trăn cho ông để cho ông đỡ khỏi lo lắng.

Diệp Trăn nhìn Lục lão gia cao tuổi, cũng không đành lòng bắt ông phải mệt nhọc ngồi đây đợi lâu, cho nên chỉ nói chuyện hai câu liền bảo Lư quản gia đưa Lục lão gia đi về nghỉ ngơi.

Nhưng Lục lão gia không chịu, mạnh miệng nói thân thể của mình vẫn rất tốt, nhất định phải ở bệnh viện đợi Bảo Bảo sinh ra.

Tất cả mọi người đều không lay chuyển được ông, cho nên đành phải tìm một căn phòng để Lục lão gia đi nghỉ trước.

Hơn hai giờ trôi qua, bụng Diệp Trăn lại bắt đầu đau, sau hai ba lần đứt quãng, y tá phát hiện nước ối đã bị vỡ, liền tranh thủ đẩy giường bệnh vào phòng sinh.

Trước lúc đi vào phòng sinh, Diệp Trăn nắm lấy bàn tay Lục Bắc Xuyên, chịu đựng đau nhức kịch liệt hỏi hắn, "Anh sẽ chờ em sao? Thật sự sẽ chờ em ở đây sao?"

Lục Bắc Xuyên không hề chớp mắt nhìn chằm chằm ánh mắt lo lắng của Diệp Trăn, giọng nói bình ổn, "Đúng vậy. Em sẽ không sao đâu, anh sẽ chờ em và con ra."

Diệp Trăn kinh ngạc nhìn ánh mắt của hắn, giống như muốn tìm trong đáy mắt hắn một thứ khiến cô tin tưởng.

Bốn mắt nhìn nhau cứ như vậy một hồi, Diệp Trăn rốt cuộc chấp nhận tin tưởng hắn, bàn tay suy yếu buông ra. Bác sĩ thấy vậy liền vội vàng đẩy người vào trong phòng sinh. Thẳng đến lúc cửa phòng sinh bị đóng lại, đèn sáng lên, lúc này Lục Bắc Xuyên mới lảo đảo mấy bước về sau dựa lên tường.

Lục lão gia ngồi ở ngoài phòng sinh, sắc mặt không có chút gợn sóng, nhưng hai bàn tay nắm chặt gậy gỗ lại khiến ông bại lộ tâm tình lo lắng của mình giờ phút này.

Lục phu nhân chắp tay trước ngực nhịn không được cầu nguyện, đi tới đi lui ở trong hành lang.

Lư quản gia cũng thỉnh thoảng nhìn về phía phòng sinh, sắc mặt lo lắng.

Thần thái mọi người khác nhau, nhưng đều có chung một tâm trạng.

***

Editor có lời muốn nói:

Biết là sẽ bị ném đá cơ mà nhịn không được muốn đào thêm hố mới quá hix

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mẹ con đều bình an (1)

Editor: Myy

____

Thời gian từ từ trôi qua, thời gian Diệp Trăn bị đẩy vào phòng sinh đã qua ba giờ. Mà trong ba giờ này, lâu lâu chỉ có bác sĩ và y tá bước nhanh ra vào phòng sinh, nhóm người Lục Bắc Xuyên cũng không dám cản trở những vị bác sĩ và y tá kia ra để hỏi, chỉ sợ làm trễ nãi bọn họ.

"Cũng hơn ba giờ rồi, sao Trăn Trăn còn chưa có đi ra?" Người đầu tiên không giữ được bình tĩnh lại là Lục lão tiên sinh, hai tay ông dệt vào nhau nắm chặt cây gậy, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ trên tay mình.

Lục phu nhân mặc dù nóng lòng, nhưng cũng đã từng có kinh nghiệm sinh con, bà an ủi Lục lão tiên sinh, "Cha à, cha đừng có vội, lúc này mới có ba giờ mà thôi, năm đó lúc con sinh Bắc Xuyên cũng phải hơn năm giờ mới được ra ngoài. Lần này chỉ sợ phải đợi lâu hơn một chút, hay cha đi nghỉ ngơi trước đi, sau khi Trăn Trăn ra chúng con sẽ đi gọi cha."

Lục lão tiên sinh một đêm ngủ không ngon, lại ráng chống đỡ ngồi đến tận bây giờ, Lư quản thật sự rất lo lắng cho thân thể của ông, cũng cùng Lục phu nhân khuyên bảo nói: "Đúng vậy đó lão tiên sinh, bây giờ ngài ngồi đây cũng không giúp được gì, huống chi tối hôm qua ngài cũng ngủ không ngon. Hay là ngài đi nghỉ ngơi thật tốt trước đi, sau khi thiếu phu nhân ra chúng tôi sẽ đi gọi ngài ngay lập tức, để ngài giữ tinh thần phấn chấn chơi với cháu chắt, ngài thấy sao?"

Lục lão tiên sinh khoát khoát tay, vô cùng cố chấp, "Đừng khuyên tôi nữa! Thân thể của mình như nào tự tôi biết, lúc này mới có bao lâu. Yên tâm đi, tôi chịu đựng được!"

Lục lão gia cố chấp thật sự không có cách, nói hết lời cũng không nghe khuyên bảo.

Không còn cách nào, Lục phu nhân và Lư quản gia cũng không nói tiếp nữa, đành phải để Lục lão tiên sinh tiếp tục ngồi ở đây cùng nhau chờ đợi.

"À đúng rồi, Bắc Xuyên à, con đã thông báo tình huống của Trăn Trăn cho bên nhà Diệp gia chưa?"

Mặc dù Lục phu nhân cũng không thích Diệp gia, nhưng dù sao Diệp Trăn cũng là con gái của Diệp gia. Con gái của mình sắp sinh mà không nói cho cha mẹ ruột, như vậy cũng không hay cho lắm.

Từ lúc Diệp Trăn vào phòng sinh đến bây giờ, Lục Bắc Xuyên vẫn giữ nguyên một tư thế dựa ở trên tường cứng nhắc không nhúc nhích, chân mày buông xuống nhìn chằm chằm mặt đất, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lục Bắc Xuyên cũng không đáp lại ngay lập tức, Lục lão gia ngược lại ngưng lông mày hỏi: "Cái gì... Chuyện Trăn Trăn vào bệnh viện, mọi người không nói cho Diệp gia sao?"

Lục lão gia vốn là một người nặng quy củ, mặc dù mơ hồ biết được những chuyện lùm xùm bên Diệp gia, cảm thấy Diệp gia cũng không đáng tin cậy, nhưng chuyện quan trọng như vậy, sao có thể không thông báo một tiếng cho bọn họ?

"Đều do con, cả ngày qua bận rộn quá nên đầu óc choáng váng, quên mất phải gọi điện thông báo cho bà thông gia một tiếng," Lục phu nhân luôn miệng nói: "Bây giờ con lập tức đi gọi ngay đây."

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Vừa mới chuẩn bị đứng dậy, Lục Bắc Xuyên liền ngăn cản bà, "Đợi sau khi Trăn Trăn ra đi ạ."

"Nhưng..."

"Bọn họ có tới hay không cũng vô dụng mà thôi," Lục Bắc Xuyên đối với chuyện của Diệp gia lại phá lệ tỉnh táo vô cùng.

Trong một năm Diệp Trăn dưỡng thai, Lục Bắc Xuyên có thể nói là nhắm mắt làm ngơ với Diệp gia. Diệp gia nhiều lần đứng trên bờ vực phá sản, lại hết lần này tới lần khác khẩn cầu Lục Bắc Xuyên giúp đỡ một tay, nhưng lần nào Lục Bắc Xuyên cũng chỉ lặng lẽ đối đãi, không nói hỗ trợ, cũng không nói không giúp, đơn giản chỉ là để cho Diệp gia còn sống sót.

Những việc này cũng coi như là cảm ơn Diệp gia đã dưỡng dục Diệp Trăn nên người mà thôi.

Trong quá khứ Diệp Trăn phải nhận mọi sự đãi ngộ không công bằng hắn không có cách nào quay ngược lại thời gian, hắn chỉ hi vọng tương lai Diệp Trăn sẽ không phải chịu một chút ủy khuất nào nữa.

"Cái này..." Mẹ Lục ngưng lông mày, trên mặt viết rõ từ không đồng ý.

Thái độ của Lục Bắc Xuyên vẫn rất cường ngạnh, thản nhiên nói: "Chuyện này con tự biết phải làm gì, mẹ không cần chen vào đâu ạ."

Lục lão gia muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy Lục Bắc Xuyên không thay đổi sắc mặt, lại nuốt lời nói xuống bụng.

Ông thở dài.

Được rồi được rồi, bây giờ Lục gia là Lục Bắc Xuyên làm chủ, con cháu tự có phúc của con cháu, ông già này cũng không nên quản quá nhiều.

Sau một trận thở ngắn thở dài đầy lo lắng, cửa phòng sinh đột nhiên mở ra, mọi người đều đồng loạt đứng lên.

Bác sĩ mang thần sắc mỏi mệt, kéo khẩu trang xuống, nhìn một nhóm người Lục Bắc Xuyên.

Ngay giây phút bác sĩ không nói lời nào, tim Lục Bắc Xuyên đã nhảy tới tận cổ rồi, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện vô số các loại khả năng trong nháy mắt khiến hắn vô thức nín thở.

"Đứa bé vẫn chưa sinh ra, dựa vào tình huống bây giờ thì không thể chọn cách sinh thường được, nếu như cần thiết, chúng tôi sẽ bắt buộc phải chọn sinh mổ. Lục tiên sinh, chuyện này cần anh..."

Không đợi bác sĩ nói xong, Lục Bắc Xuyên trầm mặt, "Để tôi vào."

Bác sĩ chủ nhiệm hơi trì trệ, ngay sau đó liền gật gật đầu, dẫn Lục Bắc Xuyên vào phòng sinh.

Đi qua hành lang dài dằng dặc mới đến được phòng sinh chính. Trong nháy mắt vừa đẩy cửa ra, tiếng kêu thê thảm liền đập vào màng nhĩ Lục Bắc Xuyên, giống một cây đao vô hình đâm từng nhát vào trái tim hắn.

Diệp Trăn nằm trên bàn giải phẫu, phối hợp với y tá dùng sức hô hấp, cả người đầy mồ hôi, mu bàn tay cầm chặt lấy bàn giải phẫu nổi hết cả gân xanh.

Thấy cảnh này, Lục Bắc Xuyên đau lòng, bước nhanh đến bên bàn giải phẫu, khẩn trương nhìn Diệp Trăn một cách chăm chú, "Trăn Trăn à, nhìn anh đi, anh ở đây này!"

Diệp Trăn nghe được giọng nói của hắn, kịp phản ứng, mặt mũi tràn đầy thống khổ thở hồng hộc nhìn Lục Bắc Xuyên bên cạnh, giống như vẫn có chút không thể tin nổi nói, "Anh... Tại sao anh... tại sao anh lại vào đây?"

Lục Bắc Xuyên không nói lời nào, cầm lấy tay của cô, "Đáng lẽ ra ngay từ đầu anh nên ở đây rồi mới phải."

Từ khoảnh khắc Diệp Trăn tiến vào phòng sinh, hắn cũng nên theo vào, chứ không phải đợi ở bên ngoài, ném Diệp Trăn trơ trụi lẻ loi vào phòng sinh.

"A... Em.. em đau quá, Lục Bắc Xuyên cái tên hỗn đản này, em không muốn sinh nữa!" Diệp Trăn giống như bắt được cây cỏ cứu mạng mà gắt gao nắm lấy tay Lục Bắc Xuyên.

***

Editor có lời muốn nói:

Ước gì đàn ông đẻ được thay phụ nữ □ hoặc ít ra đàn ông nào cũng giống anh Xuyên □

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41-2: Mẹ con đều bình an (2)

Editor: Myy

——

"Bà Lục, đã có thể nhìn thấy đầu của em bé rồi, mau dùng sức đi!"

Diệp Trăn sống chết nắm lấy mu bàn tay Lục Bắc Xuyên, nhịn không được lắc đầu, nước mắt chảy đầy mặt, "Đau quá, không sinh nữa, tôi không muốn sinh nữa!"

Khuôn mặt Lục Bắc Xuyên vẫn bình tĩnh, cắn chặt răng hàm không nói một lời nào, nhưng mu bàn tay nổi đầy gân xanh và đường cong căng cứng của bộ mặt lại khiến hắn bại lộ nội tâm sợ hãi của mình.

Hắn nghe giọng nói của y tá và tiếng gào suy yếu của Diệp Trăn, lồng ngực đau đớn giống như bị nhào nặn, đau đến mức ngừng đập.

Nếu như biết trước sinh con là một chuyện đau đến muốn chết như vậy, hắn nhất định sẽ không để cho Diệp Trăn đi qua Quỷ Môn quan (*) một lần nào nữa.

(*) Ý chỉ cận kề cái chết.

Lục Bắc Xuyên mặc kệ để cho Diệp Trăn cấu mu bàn tay hắn chảy ra vết máu, hắn vẫn không ngừng trấn an Diệp Trăn, "Đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ không bỏ mặc em đâu..."

Một người phụ nữ phải yêu anh biết bao nhiêu thì mới có thể nguyện ý sinh con cho anh?

Lục Bắc Xuyên không biết Diệp Trăn yêu hắn bao nhiêu, hắn chỉ biết, về sau hắn sẽ yêu Diệp Trăn thật nhiều hơn nữa, sẽ không để cho cô chịu đau khổ dù chỉ là một chút.

Giống như sự tồn tại của Lục Bắc Xuyên đã tiếp thêm cho Diệp Trăn có thêm sức lực và dũng khí, cô cắn chặt răng, ngửa đầu sử dụng toàn bộ sức lực của cơ thể.

"A ——"

"Đầu đã ra được rồi!" Y tá kinh hô.

Đầu ra được rồi thì cả cơ thể phía sau cũng ra dễ dàng hơn.

Diệp Trăn nằm vật xuống bàn giải phẫu, thở hồng hộc tiếp tục phối hợp với lời của bác sĩ chủ nhiệm. Bác sĩ chủ nhiệm sử dụng thành thạo công cụ giải phẫu, thấy cả người đứa bé đã chui ra hết liền nhanh tay cắt dây rốn của nó. Trong phòng sinh bỗng chốc tràn ngập tiếng khóc to của em bé.

Lục phu nhân và Lục lão gia chờ ở ngoài cửa phòng sinh nghe thấy tiếng khóc này, hai người đồng loạt nhìn nhau, sau đó ăn ý quay lại nhìn về hướng cửa phòng sinh.

Đèn trên cửa phòng sinh rốt cục cũng tắt.

Bác sĩ chủ nhiệm lại đi ra từ phòng sinh, nhìn hai người sau đó nở một nụ cười mệt mỏi, "Chúc mừng Lục lão tiên sinh và Lục phu nhân, cả mẹ và con đều bình an rồi."

Sự lo lắng căng thẳng trong lòng rốt cuộc cũng có thể thả lỏng.

Lư quản gia đỡ lấy Lục lão gia, nở một nụ cười, trong khóe mắt còn đọng vài giọt nước mắt, "Lão tiên sinh, lần này ngài có thể yên tâm được chưa? Mẹ con đều bình an rồi!"

"Bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi!" Lục lão tiên sinh vui mừng, khóe mắt còn lóe ra lệ quang, ông run run rẩy rẩy đứng lên, miệng không ngừng lặp lại, "Tốt rồi tốt rồi..."

Lục phu nhân chắp tay trước ngực, nước mắt trong nháy mắt rơi xuống, cảm tạ trời xanh.

Một y tá ôm em bé ra, cười với Lục phu nhân và Lục lão gia, nói: "Chúc mừng cả nhà, mẹ con đều bình an rồi!"

Lục Bắc Xuyên đi ra từ phòng sinh, sắc mặt trắng bệch.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Cơ hồ trong nháy mắt y tá xuất hiện, Lục phu nhân và Lục lão gia đã cùng nhau tiến lên, ánh mắt tràn đầy từ ái nhìn đứa bé đang nhu thuận ngủ trong tã lót.

"Đứa bé trông thật giống Bắc Xuyên," Lục lão gia cười híp mắt đùa nghịch với em bé, "Cháu ơi, cụ là cụ của cháu này, mở mắt ra nhìn cụ đi."

"Cha à, cha xem đứa nhỏ này đi, cái mắt này, cái mũi này, cái miệng nhỏ này,... Giống như đúc Bắc Xuyên khi vừa mới ra đời! Đứa bé... đứa bé bao nhiêu cân vậy?"

Em bé vừa mới ra đời làn da và ngũ quan vẫn còn nhăm nhúm, ngay cả mắt cũng không thể mở ra nổi thì làm sao mà nhìn ra được giống nhau như đúc?

Y tá kia cười nói: "Lục lão tiên sinh, Lục phu nhân, em bé sáu cân bảy, rất khỏe mạnh."

Ánh mắt Lục phu nhân nhìn chằm chằm đứa bé trong ngực cô y tá, một đứa bé nhỏ và yếu ớt như vậy, ngay cả chạm vào bà cũng không dám. Chỉ sợ nó giống như búp bê sứ, đụng một cái thì sẽ vỡ.

"Bây giờ chúng tôi phải đưa đứa bé đi giám hộ, người trong nhà có thể đi cùng được không ạ?"

Lục Bắc Xuyên thấp giọng nói: "Mẹ, mẹ đi giám hộ trước đi, con ở lại đợi Trăn Trăn ra."

Lục phu nhân liên tục gật đầu, nhắm mắt theo đuôi y tá đi giám hộ cho em bé.

Lục Bắc Xuyên tiếp tục kiên trì chờ ở ngoài phòng sinh.

Ít nhất là nửa giờ sau, Diệp Trăn lúc này mới được y tá đẩy ra.

Lục Bắc Xuyên cúi đầu xoa mái ướt tóc thấm ướt, nhẹ nhàng hôn lên trán Diệp Trăn, sau đó thấp giọng nói: "Vất vả rồi."

***

Trải qua năm tiếng sinh, giờ phút này ngay cả sức để nâng đầu ngón tay lên Diệp Trăn cũng mất hết, sinh con xong còn chưa kịp nhìn một cái đã ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, một lần nữa tỉnh lại, toàn thân trên dưới đều cảm thấy sạch sẽ thoải mái, hiển nhiên là đã có người lau sạch giúp mình.

Lệch nghiêng đầu, liền đối mặt với một ánh mắt vẫn không hề chớp mắt nhìn cô.

"Tỉnh rồi à? Có thấy chỗ nào không thoải mái nữa không?"

Diệp Trăn không suy nghĩ nhiều như hắn, chỉ hỏi: "Con đâu?"

Lục phu nhân ôm em bé bên cạnh nghe vậy, cười nhẹ nhàng ôm đứa bé đến trước mặt Diệp Trăn, "Em bé ở đây!" Lục phu nhân nói: "Trăn Trăn, con yên tâm đi, em bé sáu cân bảy, rất khỏe mạnh."

Diệp Trăn cưỡng ép chống lại mí mắt mỏi mệt nặng nề, giãy dụa ngửa đầu lên nhìn khuôn mặt đỏ rực nhăn nhúm của đứa bé.

Em bé rất ngoan, nằm trong ngực bà nội ngủ không nhúc nhích, nhìn bàn tay nhỏ nhắn của bé khiến nước mắt Diệp Trăn trong nháy mắt rơi xuống.

Đây chính là đứa bé cô cực khổ hoài thai mười tháng sinh ra, một miếng thịt rơi xuống từ trên người cô. Là thành quả mấy tiếng cô nằm trên bàn giải phẫu, đi vòng qua Quỷ Môn quan một lượt để sinh ra. Đây là bảo bối trân quý nhất của cô, đáng để cô dùng cả sinh mệnh để bảo vệ nó.

Cái gì mà nhân vật phản diện, cái gì mà tiểu thuyết, cái gì mà kết cục!

Cái gì Diệp Trăn cũng không thèm nghĩ.

Nếu có người dám làm tổn thương con của cô thì cô nhất định sẽ khiến cho người kia phải trả giá đắt!

Thế nhưng...

Diệp Trăn nhịn nửa ngày vẫn là nhịn không được, nhìn đứa bé một cái liền trực tiếp khóc lên.

Đứa bé cô cực khổ sinh ra, tại sao lại xấu như vậy!

***

Editor có lời muốn nói:

Phim "Điên thì có sao" hay ghê á mọi người:> có ai xem chưaa?

P/s: Chương này có nhiều từ ngữ liên quan đến việc sinh sản tui không chắc có dịch đúng không nữa, nếu sai mọi người cmt nhắc hộ tui nhó TvT

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Em Bé (1)

Editor: Myy

———

Phần lớn những em bé vừa sinh ra sẽ không được xinh đẹp cho lắm, có rất ít em bé vừa mới ra đời đã trắng trắng mập mập. Đa số đều giống như Diệp Trăn thấy, làn da hiện ra màu tím, màu xám hoặc là màu đỏ sậm, khuôn mặt nhỏ bằng phẳng, làn da nhăn nhúm, y hệt như một ông già nhỏ.

Diệp Trăn nhìn thoáng qua ngũ quan anh tuấn của Lục Bắc Xuyên, sau đó lại nhìn thoáng qua làn da trắng noãn trên cổ tay mình, rồi lại sờ soạng ngũ quan trên mặt, làm sao cũng không thể tin được ông già nhỏ toàn thân đỏ tía trước mặt lại là đứa con trai mà mình cực khổ sinh ra.

Trong suy nghĩ của cô, em bé vừa ra đời không phải hẳn là sẽ trắng trắng mập mập, có một đôi mắt to tròn xinh đẹp hay sao?

Tại sao em bé mà cô sinh ra lại xấu như vậy?

Sự tương phản quá lớn, Diệp Trăn khó có thể tiếp nhận được, nhìn đứa bé một cái sau đó liền trực tiếp khóc ầm lên.

Diệp Trăn vừa khóc đã khiến cho mọi người trong phòng bệnh giật nảy cả mình.

"Trăn Trăn, có phải là có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Lục Bắc Xuyên lo lắng đứng dậy đi ra ngoài, "Anh đi gọi bác sĩ."

Diệp Trăn vội vàng gọi hắn lại, "Em không sao."

"Vậy tại sao lại khóc?"

Diệp Trăn một mặt áy náy, cố nén tiếng nức nở, "Thật sự xin lỗi, lại sinh ra đứa bé xấu như vậy..."

Mẹ Lục nghe xong, nở nụ cười, "Làm mẹ còn tưởng rằng có chuyện gì lớn. Không sao không sao, lần đầu tiên con làm mẹ tất nhiên không có kinh nghiệm, em bé vừa mới ra đời đứa nào cũng như vậy hết mà, đợi một thời gian khuôn mặt sẽ dần nở ra, đừng nghĩ Bảo Bảo xấu, về sau nó sẽ càng ngày càng xinh đẹp hơn đó."

"Thật ạ?"

"Mẹ lừa con làm gì? Lúc trước lúc mẹ sinh Bắc Xuyên cũng như thế này này, cả người nhăm nhúm, đầu còn nhọn nhọn xẹp xẹp, giống như con khỉ nhỏ vậy, thế nhưng bây giờ con xem đi, Bắc Xuyên đẹp trai biết bao."

Lục Bắc Xuyên biểu lộ cứng ngắc, cũng không phụ họa theo mẹ Lục an ủi Diệp Trăn.

Có lẽ là mẹ con đồng lòng, tiểu gia hỏa vốn đang lẳng lặng nằm trong ngực mẹ Lục giống như nghe được tiếng khóc của mẹ mình, sau đó cũng nhắm mắt há mồm gào khóc khóc rống lên.

Tiếng khóc to, vang tận mây xanh.

Mẹ Lục đau lòng đến nỗi mi tâm nhíu chặt lại, ôm em bé trong ngực nhẹ nhàng dỗ dành, nhưng hình như em bé đã ngủ hơn nửa ngày rồi nên đã khôi phục lại được sức khỏe, cho nên mẹ Lục dỗ cả buổi cũng không thể khiến bé dừng lại được.

Em bé khóc đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, làm bà nội cũng đau lòng, "Trăn Trăn à, con đến ôm cháu đi."

Vội vàng không kịp chuẩn bị, đứa bé đã được ôm đến trước mặt Diệp Trăn. Em bé nhỏ nằm co quắp trong tã lót, rõ ràng cũng có chút lớn, nhưng trong mắt Diệp Trăn nhìn thấy lại giống như còn không lớn bằng bàn tay của cô vậy.

Diệp Trăn cẩn thận từng li từng tí ôm con vào trong ngực, lòng bàn tay thả lỏng nhẹ nhàng mềm mại, cô học dáng vẻ của mẹ Lục, nhỏ giọng dỗ dành em bé.

Cũng thật là kỳ quái, ở trong ngực mẹ Lục nó còn lớn tiếng khóc, nhưng vừa được Diệp Trăn ôm vào trong ngực thì đã lập tức không còn khóc nữa.

Con mắt vẫn chưa mở ra được mà đã nhìn về phía Diệp Trăn cười khanh khách.

Lòng Diệp Trăn mềm mại thành một mảnh, đưa ngón trỏ ra nắm lấy bàn tay của Bảo Bảo. Bàn tay mềm mại nhỏ nhắn, giống như ngay cả xương cốt cũng mềm. Cô không dám dùng quá sức, chỉ nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay đặt lên trên mu bàn tay của Bảo Bảo, chỉ sợ thương tổn tới em bé yếu ớt như vậy.

"Quả nhiên vẫn là người mẹ tốt nhất. Con vừa mới ôm một cái mà tiểu gia hỏa này đã liền không khóc nữa kìa."

Tiểu gia hỏa trong ngực cười cười phun lên bong bóng, bộ dáng nhỏ nhắn híp mắt cười trông quả thực rất ngốc.

Diệp Trăn buồn cười nở một nụ cười tươi rói.

Diệp Trăn phát hiện ở trong tã lót của Bảo Bảo có một một viên ngọc sáng long lanh, nhìn qua có vẻ được điêu khắc rất tỉ mỉ.

"Đây là ngọc mà ông đặc biệt tìm từ Miến Điện một nhà điêu khắc nổi tiếng để tặng em bé, chúc nó bình an đó."

Viên ngọc này sáng óng ánh long lanh không tì vết, được chế tác tinh tế, Diệp Trăn không hiểu nhiều về ngọc, nhưng cũng biết, đồ vật do ông tặng chắc chắn có giá trị không nhỏ.

"Ông đâu ạ?"

Đùa em bé một hồi, Lục Bắc Xuyên cũng không cho cô tiếp tục ôm em bé nữa, bảo cô nằm xuống nghỉ ngơi cho thật tốt.

Rơi vào đường cùng, Diệp Trăn đành phải lưu luyến không rời giao đứa bé cho mẹ Lục.

Lục Bắc Xuyên vừa dịch góc chăn cho cô vừa nói: "Ông chơi với con một lúc lâu, anh vừa khuyên đi nghỉ ngơi rồi. Có Lư quản gia ở bên cạnh chăm sóc, em đừng quá lo lắng."

Tuổi tác của Lục lão gia đã cao, lại hết lần này tới lần khác không chịu thua, cứ ráng chống đỡ nhất định phải nhìn thấy cháu chắt cho bằng được, vừa được ôm chắt vào trong ngực đã yêu thích không buông tay. Thẳng đến khi thân thể không chịu được nữa kháng nghị mới để cho mọi người đỡ đi nghỉ ngơi.

Thấy em bé tỉnh, dì Nguyệt liền đi pha sữa bột cho em bé. Mẹ Lục một tay ôm, một tay cho đứa bé bú. Lục Bắc Xuyên cũng bị mẹ Lục kéo lại ở bên người, nói liên miên lải nhải về những chuyện cần chú ý khi chăm sóc em bé.

"Pha sữa bột không thể quá nóng, trước khi cho em bé bú con phải tự mình nếm thử trước đã, nếu thấy nhiệt độ phù hợp rồi hẵng đút cho em bé. Còn nữa, lúc cho bú phải nghiêng bình sữa..." Nói một hồi, mẹ Lục lại thở dài, "Được rồi được rồi, con bận nhiều việc, có nhiều hôm còn không về nhà được, chắc chắn cũng không chăm sóc cho cháu của mẹ được mấy ngày đâu."

Nhớ ngày đó lúc bà sinh Lục Bắc Xuyên, không phải là cũng như vậy sao.

Lục Thiếu Nhân đi làm sớm về trễ căn bản rất nóng nảy, không coi đứa con vừa mới ra đời ra gì. Mặc dù trong nhà có dì Nguyệt, nhưng mẹ Lục vẫn không yên lòng, luôn mang Lục Bắc Xuyên theo trên người để dễ chăm sóc hơn.

Từ nhỏ đến lớn mẹ Lục vẫn luôn cảm thấy mười phần có lỗi với Lục Bắc Xuyên, không có cha ở bên cạnh chăm sóc, tuổi thơ thiếu thốn tình thương của cha, cho nên mới hình thành nên cái tính cách lạnh lùng này của Lục Bắc Xuyên.

Bà không muốn cháu của bà vừa ra đời cũng sẽ giống như Lục Bắc Xuyên, từ nhỏ đã thiếu hụt tình yêu thương của người cha.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42-2: Em Bé (2)

Editor: Myy

"Mẹ nói tiếp đi," Lục Bắc Xuyên nhìn Diệp Trăn nằm trên giường bệnh một chút, thấp giọng nói: "Con sẽ chăm sóc cho đứa bé thật tốt."

Mẹ Lục sững sờ, ngay sau đó liền nở một nụ cười.

Đến cùng vẫn là đứa con trai mà Thẩm Như bà tự mình dạy dỗ nên người, không ích kỷ giống như Lục Thiếu Nhân.

Ánh mắt trời màu vàng ấm áp xuyên thấu qua màn cửa chiếu vào phòng, Lục Bắc Xuyên đưa lưng về phía bệ cửa sổ, chuyên chú nhìn đứa bé nghe, mẹ Lục dạy bảo, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc càng phát ra loại cảm giác cấm dục mê người.

Nhìn một màn ấm áp này, khóe miệng Diệp Trăn liền phác hoạ ra một nụ cười thỏa mãn.

Một nhà bọn họ hạnh phúc ấm áp như vậy, làm sao mà cả nhà có thể biến thành nhân vật phản diện được?

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, có y tá đẩy cửa vào thấp giọng hỏi: "Lục tiên sinh, có mấy người vừa tới, nói bọn họ là cha mẹ của bà Lục, muốn đến thăm cô ấy."

Lúc này Diệp Trăn mới chú ý tới, từ lúc cô nằm viện đến bây giờ, cũng chưa thấy bóng dáng của cha mẹ Diệp đâu.

Lục Bắc Xuyên gật đầu, "Để bọn họ vào đi."

Đối với Lục gia mà nói, bao cả một tầng của bệnh viện này chỉ vẻn vẹn để cho Diệp Trăn nghỉ ngơi thật tốt là một chuyện nhỏ. Lục Bắc Xuyên đã phân phó, những ai không có phận sự thì không nên tùy tiện cho vào.

Cho nên khi cha mẹ Diệp gia nhận được tin tức, vội vàng chạy đến bệnh viện liền bị y tá ngăn cản lại ở bên ngoài.

Người ngoài đều cho rằng con gái Diệp gia được gả cho Lục Bắc Xuyên, cũng tương đương với việc ôm được cái bắp đùi của Lục gia, về sau Diệp thị đã có Lục thị che chở cho, tương lai cũng sáng sủa rộng mở.

Tất cả mọi người đều cười chúc mừng cho cha Diệp, người thích sĩ diện như cha Diệp bề ngoài thì cười cười đón nhận thành ý, nhưng trong lòng lại tràn đầy đắng chát.

Chỉ có mình ông ta biết, từ sau khi Diệp Trăn và Lục Bắc Xuyên kết hôn đến nay, Lục thị không chỉ không giúp công ty của ông một tay, mà ngay cả gặp ông ta thôi hắn cũng không chịu.

Hắn là tổng giám đốc Lục thị, không muốn gặp thì tất nhiên có bảo vệ ngăn cản lại. Cho dù cha Diệp có lấy cớ là Diệp Trăn thì cũng không thể gặp mặt được với Lục Bắc Xuyên.

Càng khó xử hơn đó là, ông ta quanh co đi tìm Diệp Trăn, muốn thông qua Diệp Trăn gặp được Lục Bắc Xuyên để nói một chút về chuyện đầu tư, nhưng Diệp Trăn lại nhiều lần lấy cớ mang thai để từ chối.

Đứa nhỏ này đã sớm không còn là đứa con gái chất phác hướng nội trước kia nữa rồi, bây giờ nó duyên dáng yêu kiều, thông minh hiểu chuyện, tự có ý nghĩ của riêng mình, cũng bắt đầu sinh ra hiềm khích với cha mẹ rồi.

Cha Diệp biết đây là hậu quả của việc lúc trước coi thường Diệp Trăn, tự làm tự chịu, không trách được ai khác.

Cho nên lúc nghe được cuộc điện thoại của Lục Bắc Xuyên, ông ta liền liên tục dặn dò mẹ Diệp, bảo bà biểu hiện tốt trước mặt Diệp Trăn một chút. Một đứa con gái ưu tú như vậy không thể lại đối xử với nó giống như lúc trước được, có cơ hội để đền bù thì nhất định phải đền bù, nếu Diệp Trăn không chấp nhận tha thứ thì ít nhất nó cũng sẽ không kết thù với ông ta.

Cha mẹ Diệp gia tự mình mang rất nhiều thuốc bổ đắt đỏ vào phòng bệnh, thấy Diệp Trăn làm bộ muốn ngồi dậy, cha Diệp liền tranh thủ buông mấy túi đồ trong tay xuống, "Con vừa mới sinh xong, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi."

Diệp Trăn cười cười, cũng không kiên trì muốn ngồi dậy nữa.

"Ai, đứa nhỏ này, thực sự là... sinh con là một chuyện lớn như vậy tại sao lại không thông báo cho cha mẹ? Nếu không phải do Bắc Xuyên gọi điện thoại cho cha thì cha cũng không biết con đã sinh rồi đâu. Chỉ biết con đang nằm ở phòng chờ sinh, cha và mẹ đã chuẩn bị không ít thuốc bổ mang tới cho con trong lúc đợi sinh này, không nghĩ tới nhoáng một cái mà con đã sinh xong rồi. Con thấy thế nào? Sinh có thuận lợi không?"

"Vâng, vẫn ổn ạ."

"Vậy là tốt rồi, lúc trước khi mẹ con sinh hai chị em bọn con đã khiến cha sợ hãi lắm đó. Không sao là tốt rồi."

Cha Diệp ngồi bên cạnh nói cả buổi với Diệp Trăn, mẹ Diệp lại chỉ nhìn sắc mặt tái nhợt của cô mà không nói một lời.

Giống như có một tầng ngăn cách vậy, từ đầu đến cuối bà vẫn không thân mật nổi với Diệp Trăn.

Cha Diệp nhìn đứa bé trong ngực Lục phu nhân, đi tới nhìn. Ông ta trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, cười tủm tỉm nói: "Đây chính là cháu ngoại của tôi sao? Đứa nhỏ này trông thật giống Bắc Xuyên. Cái mắt này, cái mũi miệng này, lớn lên chắc chắn sẽ là một tiểu soái ca."

Cũng thật là đúng lúc, cha Diệp vừa mới thốt ra lời này xong, em bé đang nhu thuận nằm bú bình sữa liền nới lỏng miệng, nghiêng đầu liếc về một bên, lớn tiếng khóc.

Mẹ Lục liền tranh thủ đặt bình sữa sang một bên, vỗ nhè nhẹ em bé dỗ dành.

"Sao vậy? Tại sao lại khóc."

"Mẹ, đưa em bé cho con bế đi ạ."

Mẹ Lục liền tranh thủ đưa em bé đang khóc nỉ non không ngừng đến trong ngực Diệp Trăn.

Diệp Trăn nhẹ nhàng dỗ dành, tiếng khóc của em bé trong ngực cô dần dần bé lại, con mắt hé mở ra một khe hở, nhìn Diệp Trăn.

Cha Diệp nhẹ nhàng thở phào, chột dạ cười nói: "Đứa nhỏ này dính mẹ nó thật."

"Đây là đứa bé Trăn Trăn cực khổ sinh ra, không dính mẹ ruột của nó thì dính ai nữa?" Ánh mắt mẹ Lục đặt ở trên người mẹ Diệp, hỏi: "Diệp phu nhân, khi đó bà mang song bào thai, chắc lúc sinh hai chị em ra cũng không dễ dàng gì đúng không?"

Mẹ Diệp miễn cưỡng cười cười, "Đúng rồi. Hơn hai mươi năm trước điều kiện của bệnh viện phụ khoa không được tốt, sinh Tình Tình ra thì không sao, nhưng lúc sinh Diệp trăn thì vị trí của bào thai lại bị lệch, xuất hiện chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng may là không sao, chuyện đều đã qua rồi."

Tình huống cụ thể như nào mẹ Diệp không nói cụ thể kỹ càng, chỉ nói sơ lược, hiển nhiên cũng không muốn nghĩ tới hồi ức cũ nhiều.

Lúc trước suýt thì đi qua Quỷ Môn Quan, cả đời này bà ta cũng không muốn nhớ lại nữa.

Diệp Trăn ôm đứa bé, thản nhiên nói: "Đứa nhỏ này cũng là do con dùng cả sinh mệnh để đổi lấy, cả đời này con sẽ dùng hết toàn lực để bảo vệ nó, sẽ không để cho nó chịu một chút xíu tổn thương nào."

Trong nội tâm cô rất rõ ràng, không phải người mẹ nào trời sinh cũng sẽ yêu con của mình.

Yêu và không yêu là lựa chọn của các bà mẹ.

Nhưng khiến Diệp Trăn không thể nào tiếp thu được chính là, một người mẹ lại bởi vì suýt nữa chết trên bàn giải phẫu mà lạnh nhạt với đứa bé, lại còn quy hết mọi tội lên đầu con mình.

Như vậy thật không công bằng.

***

Editor có lời muốn nói:

Tư tưởng của Diệp gia đúng là khác biệt:Đ

Mà có ai bị lỗi đăng nhập như tôi hông? Kiểu out ra, đăng nhập lại nó ghi là "Vui lòng đặt lại mật khẩu để đăng nhập" chứ không phải "sai mật khẩu..." ấy ;-;

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lòng Mang Quỷ Thai (1)

(*) Quỷ thai: Có điều giấu kín trong lòng, không nói ra với người khác được.

Editor: Myy

____

"Diệp Trăn" trong tiểu thuyết ngay từ nhỏ đã bị người nhà phân biệt đối xử, luôn phải sống dưới vầng sáng của chị mình. Tất cả mọi người luôn so sánh cô ấy với chị, ngày nào cũng có người nói cho cô ấy rằng chị cô ấy ưu tú đến cỡ nào, mà cô ấy, lại bình thường cỡ nào.

Lớn lên trong một hoàn cảnh như vậy, ánh mắt và lời nói bắt bẻ của những người xung quanh tích lũy lại tháng ngày, khiến Diệp Trăn hình thành nên bóng ma với Diệp Tinh, trở thành một cô gái có tính cách hướng nội, cảm xúc mẫn cảm và nhát gan.

Đứa bé thiếu đi tình yêu thương của cha mẹ sẽ rất tự ti nhu nhược, lo được lo mất, không có cảm giác an toàn.

Kỳ thật trong lòng "Diệp Trăn" đã sớm mang hận ý, chỉ là cô ấy quá nhát gan, cũng quá bất lực. Ở trước mặt cha mẹ Diệp cường thế và người chị ưu tú

như vậy, phần hận ý đó đành phải đè xuống thật sâu trong lòng.

Thẳng đến khi chị và người đàn ông mà mình thích bỏ trốn với nhau, mình lại bị ép phải gả thay chị cho một người thực vật chưa tỉnh lại để chăm sóc cho hắn.

Những năm qua bị đối xử không công bằng, sự oán hận và ghen ghét đã đạt đến cùng cực. Bóng ma bị đè nén lâu dài chiếm lấy lý trí của cô ấy, tâm tình cũng trở nên vặn vẹo cực độ.

Cô ấy coi Lục gia thành công cụ báo thù, nghĩ trăm phương ngàn kế để sinh được một đứa bé với Lục Bắc Xuyên giúp củng cố lại địa vị của mình ở Lục gia, cho dù Lục Bắc Xuyên có chán ghét mình đi chăng nữa.

Nhưng sau này Lục Bắc Xuyên lại bị Diệp Tinh mê hoặc, "Diệp Trăn" bị kích thích đến tột đỉnh, triệt để lâm vào điên cuồng.

Trong quãng thời gian giấu trong lòng oán hận lớn như vậy, cô ấy đối xử với đứa con mình sinh hạ tất nhiên cũng không chứa đựng nhiều tình thương của mẹ. Cũng đồng dạng, cô ấy xem con mình như một công cụ báo thù, ngay từ nhỏ đã dạy nó những tư tưởng âm tàn độc ác, cho nên đứa bé càng lớn thì tính cách cũng càng vặn vẹo. Cộng thêm được Lục Bắc Xuyên nuông chiều, một nhà bọn họ cuối cùng phải chịu ác báo.

Tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân và kết quả, ảnh hưởng của hoàn cảnh lớn lên đối với một người sâu không thể đo lường được.

Nếu như mẹ Diệp có thể quan tâm "Diệp Trăn" nhiều hơn, sinh hoạt thường ngày có thể tìm "Diệp Trăn" để tâm sự vài chuyện, có thể ôn nhu với "Diệp Trăn" hơn một chút, cho dù không cần dụng tâm giống như cách bà ta đối xử với Diệp Tinh, chỉ cần một vài đôi lời quan tâm mà thôi, thì đối với "Diệp Trăn" mà nói cũng đã giống như được uống nước trong sa mạc khô cằn rồi.

Đáng tiếc, mẹ Diệp lại không như vậy.

Nhìn bà ta giống như không nghĩ nhiều tới hồi ức sinh đẻ năm đó, nhưng nhiều năm như vậy vẫn luôn ghét bỏ "Diệp Trăn". Đó còn không phải ngày ngày đều nhắc nhở mình chuyện lúc trước bởi vì sinh Diệp Trăn mà suýt chút nữa đã chết trên bàn giải phẫu hay sao?

Diệp Trăn ôm em bé trong ngực, cô nhất định sẽ dạy dỗ, dùng hết khả năng của mình, đem mọi điều tốt nhất cho con, để nó được khỏe mạnh trưởng thành ở trong một gia đình ấm áp.

Bi kịch của "Diệp Trăn" nhất định không thể tiếp tục dính vào con của mình được.

"Đứa nhỏ này cũng là do con dùng cả sinh mệnh để đổi lấy. Đời này con sẽ dùng hết toàn lực để bảo vệ nó, sẽ không để cho nó chịu một chút xíu tổn thương nào."

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Nghe nói như thế, sắc mặt mẹ Diệp có xuất hiện một chút xấu hổ, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng lại. Bà ta nhìn bé con trong tã lót, trấn định cười nói: "Khoảng thời gian này khiến mẹ thường xuyên nhớ tới lúc trước mang thai, mẹ đã già rồi, nghĩ cũng nhiều thứ. Chuyện đã qua rồi trong lòng mẹ đều đã suy nghĩ thấu đáo, cũng biết ban đầu là mẹ sai, nhưng tiếc rằng, đạo lý này đến ngày hôm nay mẹ mới hiểu được."

Nghe mẹ Diệp nói lời này, giống là đã thông suốt, có ý tốt muốn cùng làm lại với Diệp Trăn.

Mặc dù mẹ Lục rất bất mãn với việc mẹ Diệp bất công, nhưng nếu như mẹ Diệp thật sự có thể nghĩ thông suốt, về sau có thể san sẻ một chút tình cảm cho Diệp Trăn thì cũng không tệ lắm.

"Trăn Trăn à, con đưa cháu cho mẹ đi, vừa rồi mẹ nhìn trên lưng em bé có mấy nốt đỏ khá lớn, để mẹ đi hỏi bác sĩ xem là có chuyện gì."

Diệp Trăn hiểu ý của mẹ Lục, giao đứa bé cho bà.

Mẹ Lục ôm đứa bé, lôi Lục Bắc Xuyên cùng rời khỏi phòng bệnh.

Mẹ Lục nhìn bộ dáng cau mày của Lục Bắc Xuyên, giận không chỗ phát tiết, "Đừng lo cho vợ con, Trăn Trăn cũng không phải loại người hồ đồ, lúc Trăn Trăn vừa tới Lục gia mẹ đã nhìn ra rồi. Nó luôn cất chứa tâm sự nặng nề trong lòng, hẳn là bởi vì Diệp phu nhân. Nếu như Diệp phu nhân thật sự có lòng muốn làm lại với Trăn Trăn thì đó đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng nếu như trong lòng bà ta vẫn mang quỷ thai, thì vợ con cũng không phải dễ bị lừa gạt đâu, đừng lo lắng quá."

Lục Bắc Xuyên trầm mặc một lát, mi tâm giãn ra, nhẹ nhàng gật đầu.

Giờ phút này trong phòng bệnh chỉ còn lại ba người nhà Diệp Trăn, điều này khiến ý nghĩ của cha Diệp đã sớm giấu ở trong lòng bật ra.

Hắn đóng cửa phòng bệnh lại, thấp giọng vội vàng nói với Diệp Trăn: "Trăn Trăn à, chúng ta rốt cuộc vẫn là cha mẹ ruột của con, làm gì có đạo lý lúc con sinh con mà cha mẹ ruột không có ở bên cạnh? Cha thấy Lục phu nhân rất coi trọng đứa bé kia, lỡ như trong quá trình sinh con phát sinh vài chuyện gì đó không may, thì cha và mẹ con biết phải làm sao bây giờ!"

Diệp Trăn giương ánh mắt tỉnh táo nhìn cha Diệp, "Cha, bây giờ cũng không phát sinh vài chuyện gì đó không may rồi, cha đừng quá lo lắng."

"Được được được, là cha quá lo lắng, nhưng không phải cha chỉ đang lấy một thí dụ cho con thôi sao? Lục Bắc Xuyên cũng thật là, con sinh xong rồi mới gọi điện thoại cho cha."

Diệp Trăn duy trì trầm mặc.

"Trăn Trăn à, con xem đi, bây giờ con đã sinh con rồi, một công lao lớn như vậy, bây giờ con đưa ra yêu cầu gì với Lục gia chắc là đều được đáp ứng hết..." Cha Diệp thăm dò, quan sát sắc mặt của Diệp Trăn, có vài lời cũng không biết có nên hay không.

"Cha có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi ạ."

"Con cũng biết đấy, công ty của cha kinh doanh vẫn luôn không được tốt. Trước kia công ty còn có hơn năm trăm ngàn nhân viên, có thể miễn cưỡng chống đỡ tiếp được, thế nhưng gần đây chất lượng và năng suất càng ngày càng kém, công ty đã sa thải mấy nhóm người rồi, bây giờ cũng chỉ còn thừa lại khoảng trăm người toàn là cái thùng rỗng mà thôi. Không phải cha chỉ muốn nhờ con kêu Lục gia trợ giúp một chút thôi sao? Cha không thể từ bỏ cái công ty này được. Gần đây ấy, cha đang chuẩn bị cho kế hoạch đầu tư, chỉ cần rót tiền đúng chỗ thì sẽ thành công. Cha đã thế chấp căn biệt thự trong nhà đi rồi nhưng vẫn còn chưa đủ, Trăn Trăn à, con có thể giúp cha một chút được không, nói với Bắc Xuyên về cái kế hoạch đầu tư này của cha một chút, để Bắc Xuyên trợ giúp tài chính cho cha được không?"

***

Editor có lời muốn nói:

Thật ra cái ông Diệp này dùng thẳng từ "bơm tiền" luôn cơ □

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43-2: Lòng mang quỷ thai (2)

Editor: Myy

____

Trong lúc mang thai, chuyện như này Diệp Trăn đã nghe thấy cha Diệp nói đến nhiều lần. Ông ta thường xuyên gọi điện thoại đến, nhưng chưa được ba câu đã bẻ sang chuyện đầu tư.

Nhìn bộ dáng trầm mặc của Diệp Trăn, cha Diệp khẽ cắn môi, tiếp tục nói: "Trăn Trăn à, cha chỉ nói vậy vì biết con có phân lượng trong người nhà Lục gia mà thôi. Con yên tâm, lần đầu tư này chắc chắn sẽ kiếm ra được tiền, nếu không chắc chắn cha đã không nhờ con rồi! Khi còn bé không phải con vẫn thường nói đấy sao? Sau khi lớn lên muốn giúp cha, sẽ không để cha chịu cực khổ. Con có còn nhớ không?"

Mấy lần Lục Thiếu Nhân đầu tư đều chưa từng kiếm được tiền, bị tổn thất là chuyện thường như cơm bữa. Trong tiểu thuyết, nếu như không nhờ Lâm Trạm giúp đỡ thì ông ta đã sớm sụp đổ rồi.

Diệp Trăn nghĩ nghĩ, nói: "Chuyện đầu tư con cũng không hiểu cho lắm, nếu như quả thật cha cảm thấy lần đầu tư này sẽ kiếm được tiền, vậy đợi chút nữa cha có thể đi tìm Lục Bắc Xuyên, ánh mắt của anh ấy tốt, chắc chắn sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội kiếm tiền nào đâu, cha có thể yên tâm giao phó cho anh ấy."

"Thế nhưng..." Cha Diệp bị mẹ Diệp trừng mắt, ra hiệu ông ta không nên nói nữa.

Cha Diệp không cam tâm, nhưng nhìn bộ dáng này của Diệp Trăn giống như cũng không vui vẻ cho lắm, sợ nói quá nhiều lại thành sai nên ông cũng không nói nữa, ngồi ở một bên thở ngắn thở dài.

"Con đừng để tâm tới cha con, chuyện đầu tư cứ để ông ấy tí nữa tự mình đi tìm Bắc Xuyên trò chuyện đi." Mẹ Diệp thở dài, "Hai ngày này mẹ đã thông suốt rất rất nhiều điều, lúc trước mẹ làm sai rất nhiều chuyện, nhưng quá khứ trước kia cũng đều đã qua cả rồi, cho dù mẹ có hối hận đi chăng nữa thì cũng là vô ích. May là bây giờ con đang sống tốt, mẹ cũng an tâm được rồi."

Mẹ Diệp cầm tay Diệp Trăn, liên tục lải nhải phổ cập những kiến thức cần biết khi ở nhà chồng cho cô nghe, tất cả đều là kinh nghiệm đúc kết lại của bà ta khi còn trẻ.

Diệp Trăn nghe xong đều nhớ kỹ, "Con biết rồi mẹ."

"Sinh con rất tốn sức, trong tháng này con phải cố bồi bổ nhiều một chút nhé, tháng này được chăm sóc tốt thì sau này sức khỏe cũng tốt hơn nhiều đấy. Năm đó may mà có bà ngoại con chăm sóc mẹ, con xem mẹ sinh tận hai chị em các con mà thân thể lại khôi phục tốt bao nhiêu, bây giờ cũng không thấy ốm đau chút nào," Nói đến đây, mẹ Diệp dừng lại một chút, "À đúng rồi, việc con sinh con Tình Tình có biết không?"

"Con chưa kịp thông báo cho chị ạ."

"Vậy để tí nữa mẹ đi gọi điện cho nó, để nó đến bệnh viện thăm cháu trai. Mà con cũng đừng nóng giận, gần đây Tình Tình bận nhiều việc lắm, nửa năm rồi còn chưa thấy về nhà lận. Mỗi lần mẹ gọi điện thoại cho nó nói chuyện chưa được hai câu đã treo máy rồi, con bé này cũng thật là."

Từ sau khi Diệp Tình hỏi Thẩm Vi Nhân nghĩ như nào nếu mình tiến vào giới giải trí, không lâu sau cô ta liền nhờ được Thẩm Vi Nhân tiến cử, dựa vào độ hot của Thẩm Vi Nhân, cộng thêm khuôn mặt có thể coi là thanh thuần của cô ta, nên cũng bắt đầu có khá nhiều người đón nhận, còn được phong cho cái danh hiệu "Mối tình đầu quốc dân".

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@My_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Nhưng ở trong giới giải trí lại không bao giờ thiếu những cô gái xinh đẹp như Diệp Tình, không có thực lực hay đóng bộ phim nào thì không được bao lâu sẽ nhanh chóng bị mọi người lãng quên mà thôi.

Diệp Tình không có chỗ chống lưng. Lúc đầu cô ta còn dựa được vào độ hot của Thẩm Vi Nhân, nhưng dần dần sau này Thẩm Vi Nhân lại phải làm việc bận rộn, cũng không rảnh quan tâm cô ta nữa, sau khi Diệp Tình ký kết với công ty đại diện xong vẫn luôn không có tài nguyên nào, cho nên bây giờ cô ta cũng không thể làm gì được mà chịu đựng.

Mẹ Diệp thấp giọng nói: "Trăn Trăn à, ban đầu là mẹ sai, bây giờ đã nhận ra rồi, con và Tình Tình đều là con gái của mẹ. Lúc trước mẹ thực sự không nên đối xử bất công với con, con yên tâm đi, sau này mẹ nhất định sẽ đền bù lại cho con."

Đền bù cái gì Diệp Trăn cũng không hề để tâm, dù sao trong lòng cô đã sớm xem Lục gia như người thân của mình rồi. Ai đối xử tốt thật lòng với cô, chỉ cần liếc qua là thấy ngay.

"Những năm qua Tình Tình đối xử với con cũng rất tốt, luôn nghĩ đến con, có cái gì tốt cũng sẽ chừa lại cho con một phần. Hai ngày trước mẹ gọi điện thoại cho nó, đa phần đều là hỏi về tình huống của con," Ánh mắt mẹ Diệp khẩn cầu nhìn cô, "Con xem bây giờ chị con đã lâm vào cảnh khốn cùng rồi, con là em nó, có thể giúp nó một tay được không?"

Diệp Trăn nhíu mày, "Dạ? Giúp cái gì ạ?"

"Giúp Thẩm Vi Nhân làm đại ngôn (*) cho Lục thị không phải sẽ tốt hơn sao? Con xem xem có thể nói chuyện với Bắc Xuyên được không, sau khi Lục thị giải ước với Thẩm Vi Nhân thì cho Tình Tình làm đại ngôn?"

(*) Đại ngôn: Đại diện quảng bá cho một thương hiệu nào đó.

Thấy Diệp Trăn không nói gì, mẹ Diệp lại vội vàng bổ sung: "Không phải mẹ thiên vị chị con đâu, nhưng con xem, bây giờ con đã là bà Lục rồi, muốn cái gì thì có cái đó, cũng mạnh hơn nhiều so với người chị đang dốc sức trong giới giải trí của con. Sau này cha mẹ đi rồi, trên đời này con cũng chỉ có một mình Tình Tình là người thân của con mà thôi, các con là chị em thì phải nâng đỡ lẫn nhau chứ. Mẹ cũng chỉ đang suy nghĩ cho con mà thôi, không muốn sau này con sẽ cảm thấy cô đơn."

Cô đơn sao?

Diệp Trăn không thấy vậy.

"Mẹ, bây giờ con đã có con trai và chồng, còn có mẹ chồng và ông đối xử rất tốt với con rồi, làm sao mà con sẽ thấy cô đơn cho được?" Cô nhìn mẹ Diệp, đáy mắt không có một tia mong đợi. Mẹ Diệp là người như nào, cô cũng nhìn thấu được rồi.

Sự thiên vị của bà ta đã thành thói quen ngấm thật sâu vào tận xương tủy, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không sửa đổi được.

Diệp Trăn cười cười, "Nếu như chị Diệp Tình muốn làm người đại ngôn thì người đại diện của chị ấy có thể liên lạc với Lục thị, Bắc Xuyên tự biết phải làm thế nào, con cũng không làm gì được."

***

Editor có lời muốn nói:

Lại bắt đầu lười mấy bồ ạ □

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Vòng tay huyết ngọc (1)

Editor: Myy

Diệp Trăn nghe mẹ Diệp nói xong, trong lòng vẫn không dao động.

Bị đối xử bất công thành thói quen rồi, cũng sẽ không cảm thấy gì nữa.

Đối với mẹ Diệp mà nói, có lẽ bà ta đã thật sự hối hận, có lẽ bà ta thật sự muốn đền bù cho Diệp Trăn,... Nhưng Diệp Tình tựa như là lòng bàn tay của mẹ Diệp, mà Diệp Trăn lại giống như mu bàn tay của bà ta; lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, nhưng đến cùng thịt trên lòng bàn tay vẫn nhiều hơn thịt trên mu bàn tay một chút.

Nhìn thấy sắc mặt thâm trầm của Diệp Trăn, cha Diệp kịp phản ứng đầu tiên. Mẹ Diệp vẫn còn đang liên miên lải nhải về việc Diệp Tình vất vả ra sao, cha Diệp đã giật giật ống tay áo mẹ Diệp, ra sức ho khan một tiếng.

Lúc này mẹ Diệp mới nhận ra.

Trên mặt Diệp Trăn vẫn không có biểu tình, hậu tri hậu giác (1) biết rằng mình nói sai rồi.

(1) Hậu tri hậu giác: là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm ["tri": nhận thức; "giác": hiểu rõ]

"Trăn Trăn à, con đừng nghe mẹ con nói linh tinh, tính cách bà ấy chính là như vậy đấy, hồi nhỏ chỉ cần hai chị em các con xảy ra chuyện gì đã vội vàng lo lắng rồi... Con đừng để trong lòng nhé, nếu chuyện này khó quá thì thôi. Đây đều là lựa chọn của con nhóc Diệp Tình kia, có hậu quả gì thì tự nó gánh, không ai có thể giúp nó được."

Cha Diệp nói như vậy, mẹ Diệp tất nhiên không vui. Bà trừng mắt nhìn cha Diệp một chút, "Cái gì mà có hậu quả gì thì tự nó gánh, không ai có thể giúp nó được? Bây giờ Trăn Trăn là bà Lục, cái gì cũng không thiếu, cũng không cần tôi phải lo lắng. Nhưng Diệp Tình thì không giống vậy, nó không phải cũng là con gái của ông sao? Ông thấy nó chịu khổ ở trong giới giải trí vậy mà ông không thấy đau lòng à?"

"Lúc đầu tôi đã khuyên nó không nên tiến vào giới giải trí rồi, ai bảo nó không nghe lời tôi. Giờ tôi biết làm sao được?"

"Đó là bởi vì ông vô dụng!" Mẹ Diệp bỗng dưng đứng lên, "Diệp Trấn Đình (2), nếu như không phải do ông làm cha mà vô dụng như vậy thì nó sẽ bị liên lụy, phải chịu cực khổ ở trong giới giải trí, phải xem sắc mặt người ta mà sống hay sao!"

(2) Tên cha Diệp.

"Đủ rồi!" Bị mẹ Diệp nói như vậy ở trước mặt mọi người, quả thực giống như đang công khai vả mặt cha Diệp, "Nếu nó cảm thấy vất vả thì có thể về nhà cơ mà, tôi nuôi nổi bà thì tất nhiên cũng có thể nuôi nổi nó!"

Cha Diệp hiếm khi không cho mẹ Diệp mặt mũi ở chỗ công cộng như này, có lẽ là do cảm thấy mất mặt mới rống lớn như thế. Mẹ Diệp nhất thời nóng giận nhanh mồm nhanh miệng, nói xong cũng cảm thấy rất hối hận, bà ta hít sâu một hơi sau đó ngồi xuống một bên không nói lời nào.

"Trăn Trăn à, con đừng quan tâm đến bà ấy, mẹ con cũng chỉ là vì sốt ruột quá mà thôi, nếu đổi lại là con bị như vậy bà ấy cũng thế ấy mà."

Diệp Trăn không muốn nói với bọn họ về những vấn đề này, dù sao chuyện này cũng không liên quan tới cô. Chỉ là cô không muốn nghe cha mẹ Diệp cãi nhau ở đây nữa, "Mẹ, nếu như mẹ thật sự lo lắng cho chị Diệp Tình, cảm thấy bây giờ chị ấy quá vất vả trong giới giải trí thì mẹ nên khuyên chị ấy rời khỏi giới giải trí đi. Không phải cha đã nói rồi đó sao? Cha vẫn nuôi được một đứa con gái mà ạ."

"Cái này... Tình Tình đang trên đà đi lên mà, nếu bỏ dở giữa chừng thì cũng không tốt cho lắm. Huống chi những bình luận trên mạng cũng rất tích cực, có rất nhiều fan hâm mộ thích Tình Tình, nếu giờ nói bỏ thì rất đáng tiếc. Hiện tại Tình Tình chỉ thiếu một cơ hội mà thôi, nói thế nào thì Bắc Xuyên cũng là em rể của Tình Tình, chút chuyện như vậy có đáng là gì đâu."

Nói đến đây, mẹ Diệp lại thở dài, "Lúc trước trời đất xui khiến như nào mà lại gả con vào Lục gia, đó cũng coi như là chị con đã trao vận mệnh của nó cho con. Nếu không thì bây giờ chị con đã là bà Lục rồi, tài nguyên gì mà không có, làm gì cần đến Bắc Xuyên nữa?"

Hết chuyện để nói sao. Cha Diệp lại liều mạng ho khan một tiếng, dùng ánh mắt ngăn bà ta không nên nói nữa.

"Ông ho cái gì, chẳng lẽ tôi nói không đúng à? Lúc trước nếu như không phải do tên Lâm Trạm hỗn trướng kia dụ dỗ Tình Tình nhà mình thì bây giờ Tình Tình sẽ phải cô đơn dốc sức phấn đấu trong giới giải trí sao?" Mẹ Diệp nâng lông mày, tức giận nói: "Trăn Trăn, con đừng trách mẹ nói lời không dễ nghe, nhưng những gì mẹ nói cũng đều là sự thật. Lúc trước Lục gia chỉ đích danh nói muốn Diệp Tình, nhưng tình thế đưa đẩy mới phải gả con cho Lục gia, bây giờ con có thể sống tốt như vậy, cũng coi như là con nợ chị con một ân tình mà. Chị em giúp đỡ lẫn nhau một chút thì có sao? Con chỉ cần nói vào câu với Lục Bắc Xuyên mà thôi, tại sao lại cứ phải làm khó xử lên như thế?"

Diệp Trăn cười cười, "Nếu như quả thật mẹ cảm thấy chị Diệp Tình có khả năng làm người đại ngôn giúp tăng giá trị buôn bán được thì đã không ngại để người đại diện của chị ấy trực tiếp liên hệ với công ty rồi. Nếu chị ấy có tài năng, con nghĩ nhân viên của công ty Bắc Xuyên chắc chắn sẽ không bỏ qua chị. Bằng thực lực của mình lấy được danh hiệu người đại ngôn, dù sao cũng tốt hơn là đi cửa sau mà ạ. Như vậy chị sẽ có thể ngẩng cao đầu trong giới, hơn nữa càng không cần phải nghe người khác nói xấu sau lưng, mẹ thấy có đúng không?"

"Con..." Mẹ Diệp muốn tiếp, lại bị cha Diệp chen ngang, "Đúng đúng đúng, Trăn Trăn nói rất đúng, dựa vào thực lực của chính mình đạt được danh hiệu đại ngôn mới có thể kiêu ngạo mà đứng trong giới. Bà cũng biết bí mật trong giới giải trí rất khó giữ mà, nếu để nhiều người biết được thì những lời đồn đại vô căn cứ sẽ càng ghê gớm hơn. Bà để Tình Tình đi cửa sau mà không nghĩ đến người khác sẽ thấy thế nào về Tình Tình sao? Tình Tình kiêu ngạo như vậy, làm sao mà nó chịu được!"

"Thế nhưng..."

"Còn nhưng nhị cái gì! Bà cũng đừng có làm loạn nữa. Tình Tình đã lớn rồi, chuyện của nó tự nó xử lý được, còn cần đến người làm mẹ như bà quan tâm à? Bây giờ bà quản được nó nhưng có thể quản được nó cả đời sao? Sớm muộn gì thì nó cũng phải học cách tự mình đối mặt mà thôi!"

Mẹ Diệp cười lạnh, "Sao ông không tự xem lại mình đi? Lúc công ty ông sắp bị phá sản sao ông không tự mình đối mặt, có bản lĩnh thì đừng nhờ Bắc Xuyên bơm tiền giúp đỡ!"

Cha Diệp giận dữ, "Hai chuyện này giống nhau sao? Sao bà có thể so sánh như vậy?"

"Tại sao không giống, tại sao không thể so sánh?"

"Tôi quan tâm đến công ty không phải đều là vì nuôi sống một nhà chúng ta à. Còn Diệp Tình thì sao? Khoảng thời gian này ngoại trừ đòi hỏi tiền của bà ra thì còn hỏi thăm bà cái gì không? Mỗi lần gọi điện thoại cho nó, có lần nào gọi được hơn năm phút không? Nuôi con gái, nuôi con gái! Bà xem lại xem nó bị bà chiều thành cái dạng gì rồi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44-2: Vòng Tay Ngọc Huyết (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Myy

Diệp Trăn ngồi ở một bên lẳng lặng nghe hai người cãi nhau, nghe xong cảm thấy phiền toái liền trực tiếp ấn nút bấm trên đầu giường. Cũng không lâu sau đó, một y tá ở bên ngoài gõ cửa một cái liền đẩy cửa đi vào, cha mẹ Diệp đang cãi lộn cũng ngay lập tức im bặt.

"Bà Lục, xin hỏi cô có chuyện gì không?"

Diệp Trăn xoa mi tâm, "Tôi có chút mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một lát, làm phiền cô đưa cha mẹ tôi ra ngoài đi."

Lời còn chưa nói xong Diệp Trăn đã trực tiếp đuổi người, sắc mặt cha mẹ Diệp hết sức khó coi, đến đây một chuyến mà chuyện gì cũng không thành, làm sao mà bọn họ cam tâm cho được.

Nhưng thấy Diệp Trăn nhìn cũng không thèm nhìn hai người bọn họ một chút đã nhắm mắt nằm xuống nghỉ ngơi, cho dù không muốn thì bọn họ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo y tá ra ngoài.

Trên hành lang đột nhiên gặp được Lục Bắc Xuyên, cha Diệp không nén được vui mừng, vội vàng nghênh đón, "Bắc Xuyên à, Trăn Trăn đang nghỉ ngơi, bây giờ đã ngủ rồi, con đừng đi vào quấy rầy nó, hai cha con chúng ta đi tìm chỗ nào an tĩnh nói chuyện đi?"

Mặt Lục Bắc Xuyên vẫn không có biểu tình nhìn người cha vợ vẻ mặt tươi cười nịnh hót đang đứng trước mặt, âm thanh lạnh lùng nói: "Có chuyện gì?"

Cái thái độ này có ý là, có chuyện gì thì mau nói.

Nụ cười của cha Diệp ngay lập tức cứng lại, nửa ngày sau mới cười cười nói: "Là như vậy, trước đó không phải cha đã nói với con về cái hạng mục đầu tư kia rồi sao? Con biết mà, nếu như không phải chắc chắn trăm phần trăm sẽ kiếm được lợi nhuận thì cha cũng không bảo con đầu tư đâu. Chúng ta là người một nhà mà, kiếm tiền cũng phải cùng nhau đúng không."

"Thiếu bao nhiêu tiền?"

Cha Diệp cười nói: "Không nhiều đâu, cũng chỉ có hai mươi triệu (1) mà thôi. Bên cha đã góp đại khái mười triệu rồi, bây giờ chỉ còn thiếu mười triệu nữa thôi."

(1) 20 triệu NDT ≈ 66 tỷ VNĐ.

Lục Bắc Xuyên chịu đựng, vẻ mặt không kiên nhẫn nói, "Một cái hạng mục nhỏ hai mươi triệu mà thôi, cha đến tìm người quản lý đầu tư của công ty đi, nếu như ông ấy cảm thấy có khả năng thì sẽ báo lại tình huống cho tôi."

Nói xong, nhấc chân lên muốn đi vội.

"Ài... Bắc Xuyên," Cha Diệp gọi hắn lại, "Cha đi tìm quản lý đầu tư lãng phí biết bao nhiêu thời gian đây? Con trực tiếp nhìn kế hoạch hạng mục này của cha không phải sẽ nhanh hơn sao?"

Lục Bắc Xuyên trầm mặt, nhìn cha Diệp, "Tôi lại cho rằng bây giờ cha đang cản trở ở trước mặt tôi mới thật sự là lãng phí thời gian của tôi đó." Không cho ông ta một chút mặt mũi nào.

"Cái này... Bắc Xuyên, sao con có thể nói như vậy!" Ánh mắt cha Diệp hơi trách cứ nhìn hắn, lại không dám thật sự nói những lời trách móc, chỉ dám thấp giọng nói: "Dù sao cha cũng là cha vợ của con mà."

"Nếu như cha không phải cha vợ tôi thì cha cũng không có khả năng xuất hiện ở trước mặt tôi đâu. Hai người đã thăm Trăn Trăn xong rồi, mời hai người đi về."

Sắc mặt cha Diệp xanh trắng, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Bắc Xuyên đi vào phòng bệnh, đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh, Diệp Trăn trùm chăn qua đỉnh đầu che ánh nắng, nghe thấy tiếng bước chân liền biết là Lục Bắc Xuyên đi đến, cô giật một góc chăn xuống, hỏi: "Bọn họ đi chưa?"

"Ừm, đi rồi. Ba người nói chuyện thế nào?"

Diệp Trăn được Lục Bắc Xuyên nâng đỡ ngồi dậy, "Còn có thể như thế nào nữa? Vẫn như cũ thôi, không có gì khác."

"Vậy sau này chuyện của Diệp gia không cần để ý nữa, để anh tự xử lý."

"Anh?" Diệp Trăn nhìn hắn, "Anh định xử lý như thế nào?"

"Em yên tâm, anh tự có biện pháp của mình."

Đối với mẹ Diệp, Diệp Trăn thật lòng không muốn liên hệ với bà ta nữa; còn đối với cha Diệp, vừa thấy mặt đã lôi kéo cô nói chuyện đầu tư, càng khiến cô thấy phiền lòng hơn, nếu không cần phải để ý đến những chuyện rắc rối kia của Diệp gia cũng rất tốt.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

"Anh cũng đừng quản," Diệp Trăn nghĩ nghĩ, nói: "Cha em không phải mở công ty vật liệu gì, đầu tư nhiều tiền cho ông ấy cũng giống như đổ sông đổ biển mà thôi. Ông ấy chính là một cái hố không đáy, có lấp cũng không đầy, thà rằng dùng những số tiền đó đi từ thiện còn hơn là mang đi đầu tư cho ông ấy."

Trong tiểu thuyết cha Diệp có Lâm Trạm giúp đỡ, nhưng bây giờ không còn Lâm Trạm, cha Diệp cũng không có ánh mắt đầu tư, dù cho có tiêu nhiều tiền cũng chỉ là phí công mà thôi.

Lục Bắc Xuyên nhìn gò má của cô, có một chòm tóc trượt xuống trên trán Diệp Trăn, hắn dịu dạng đưa tay vén lọn tóc kia ra sau tai cô, "Được, nghe lời em."

Hành động này quá mức thân mật, Diệp Trăn nhìn hắn một cái.

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến một tràng tiếng gõ cửa. Y tá mang vào một cái hộp được chuyển phát nhanh tới.

"Bà Lục, có người vào bệnh viện mang vật này đến, nói là đưa cho cô."

"Đưa cho tôi sao? Ai vậy?"

Vị y tá nhỏ lắc đầu, "Cái này tôi không rõ lắm, cứ để ở trên bàn tiếp tân sau đó liền đi luôn."

Diệp Trăn tiếp nhận, "Được, cám ơn cô."

"Không có gì."

Cái hộp chuyển phát nhanh này được đóng gói rất tinh xảo, ước chừng lớn hơn một chút so với hai bàn tay của người trưởng thành. Phía trên không có thông tin hay chữ ký nào, nhìn ở bề ngoài, cũng nhìn không ra thứ gì.

Cô nhíu mày nhìn Lục Bắc Xuyên, "Lục tiên sinh, sẽ không phải là anh cố ý tạo cho em sự bất ngờ đó chứ?"

Lục Bắc Xuyên nhìn kỹ chiếc hộp, duy trì trầm mặc, ánh mắt mang theo địch ý rõ ràng.

Tin tức Diệp Trăn sinh con Lục gia cũng không tung ra ngoài, như vậy ai là người tặng quà tới?

Xem ra là không phải Lục Bắc Xuyên.

Diệp Trăn xé mở giấy đóng gói, là một cái hộp cổ điển tinh xảo. Cô mở hộp, lấy ra từ bên trong một cái vòng tay huyết ngọc (2).

Lần đầu tiên nhìn thấy cái vòng tay này, lòng Diệp Trăn trong phút chốc liền nhảy dựng lên.

Cái này không phải là bảo vật gia truyền mà mẹ của Lâm Trạm trong tiểu thuyết chuẩn bị cho con dâu tương lai hay sao?

(2) Vòng tay huyết ngọc:

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Cô thật sự rất vô tội

Editor: Myy

——

Diệp Trăn nhớ rất rõ ràng, trong tiểu thuyết miêu tả về cái vòng tay huyết ngọc này rất nhiều.

Mẹ của Lâm Trạm xuất thân từ dòng dõi có học vấn. Lúc gia cảnh sa sút thì gặp được Hoa Hoa công tử Lục Thiếu Nhân. Dưới những hoa ngôn xảo ngữ (1) của ông ta, mẹ của Lâm Trạm rất nhanh đã rơi vào bể tình rồi mang thai con trai của Lục Thiếu Nhân.

(1) Hoa ngôn xảo ngữ: Những lời lẽ dễ nghe, lấy lòng nhưng không thật.

Lục Thiếu Nhân một bên thì đồng ý sẽ lấy bà, một bên lại bận rộn ân ái cùng những người đàn bà khác. Thẳng đến khi mẹ của Lâm Trạm sinh hắn xong, lúc này bà ấy mới phát hiện được bộ mặt thật của Lục Thiếu Nhân.

Từ đó về sau mẹ Lâm liền nhất đao lưỡng đoạt (2) với ông ta, một mình dẫn theo Lâm Trạm rời đi, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau.

(2) Nhất đao lưỡng đoạn - 刀 兩 斷: Một đao cắt đôi, chỉ sự đoạn tuyệt quan hệ.

Cái vòng tay huyết ngọc này là đồ vật gia truyền của Lâm gia. Cho dù cuộc sống vừa đắng cay lại vừa mệt mỏi, nhưng mẹ Lâm cũng không nghĩ tới việc cầm cái vòng tay này đi đổi lấy tiền. Lúc sắp lâm chung bà liền giao cái vòng tay huyết ngọc cho Lâm Trạm, dặn đi dặn lại bảo Lâm Trạm sau này hãy đưa cái vòng tay này cho người trong lòng của mình, đây cũng là lễ vật duy nhất mà bà chuẩn bị cho con dâu tương lai.

Tất nhiên, sau này lúc Lâm Trạm và Diệp Tình kết hôn, Lâm Trạm liền giao cái vòng tay huyết ngọc này cho Diệp Tình.

Trong tiểu thuyết miêu tả rất nhiều về Diệp Tình và cái vòng tay huyết ngọc này, toàn bộ thành phố dường như chỉ có một cái. Người đẹp băng cơ ngọc cốt (3) đeo cái vòng tay huyết ngọc sẽ càng nổi bật lên làn da trắng nõn mỹ mạo của mình; hơn nữa, bởi vì Diệp Tình đeo cái vòng huyết ngọc này mà trong lúc nhất thời đã tạo nên một trận trào lưu, dẫn tới có không ít người đã tranh nhau muốn mua cái vòng tay huyết ngọc đó. Nhưng loại ngọc thạch của vòng tay huyết ngọc này rất trân quý và hiếm lạ, vốn đã ít lại càng thêm ít, giá cả vô cùng cao.

(3) Băng cơ ngọc cốt: Hình dung da dẻ dáng dấp trắng nuột mịn màng của người đẹp.

Giờ phút này Diệp Tình cũng không kết hôn với Lâm Trạm, nói cách khác, cái vòng tay huyết ngọc này là do Lâm Trạm đưa tới?

Thế nhưng bây giờ Lâm Trạm đưa cái vòng tay huyết ngọc này cho cô, vậy là có ý gì?

"Cái vòng tay này rất trân quý." Giọng điệu Lục Bắc Xuyên không mặn không nhạt, không nghe ra có chỗ nào không ổn.

Trong hộp hình như vẫn còn cái gì đó, Lục Bắc Xuyên nhìn thấy, rút ra xem thử. Là một tấm giấy cứng nhỏ, trên đó có viết hai hàng chữ.

—— Chúc mẹ con bình an.

Ký tên: Lâm Trạm.

Trong chốc lát, biểu lộ của Lục Bắc Xuyên bị che lấp, hàn ý dưới đáy mắt lan tràn. Ánh mắt lạnh lẽo, hắn híp mắt nhìn chăm chú cái vòng tay huyết ngọc

mà Diệp Trăn đang cầm trên tay.

Nếu như không phải cố kỵ thân thể của Diệp Trăn và hình tượng của mình ở trước mặt cô, thì ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cái vòng tay này hắn đã ném nó vỡ nát, sau đó vứt vào thùng rác rồi.

"Chúc mẹ con bình an, Lâm Trạm?" Diệp Trăn nhíu lông mày, cảm giác cái vòng trên tay mình đang cầm giống như một củ khoai lang nóng phỏng tay, "Thật sự là do Lâm Trạm đưa tới sao?"

"Thật sự là?" Lục Bắc Xuyên nhạy bén để ý đến ba chữ này, giọng điệu hơi trầm xuống, mang theo chút chất vấn hỏi, "Sao em biết trước được cái vòng ngọc này là do Lâm Trạm đưa tới?"

Diệp Trăn hơi dừng một chút, nhớ lại lời nói ban nãy của mình, trầm mặc cất cái vòng ngọc lại vào trong hộp, "Em đã từng thấy nó lúc anh ta và chị Diệp Tình đang quen nhau."

"Sao em biết?"

"Em đã từng thấy cái vòng ngọc này rồi sao?"

"Vì sao anh ta lại đưa cho em cái vòng ngọc này?"

Diệp Trăn nằm xuống, đắp chăn, toàn bộ thao tác đều như nước chảy mây trôi, "Lục tiên sinh, em mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi một lát, anh có thể ra ngoài để cho em an tĩnh một chút có được hay không?"

Ánh mắt kia cực kỳ vô tội.

Lục Bắc Xuyên vò cái thiệp chúc mừng đang cầm trên lòng bàn tay thành một cục, bỏ vào hộp cùng với vòng tay huyết ngọc, sau đó tiện tay ném vào trong ngăn kéo giống như vứt một thứ rác rưởi. Sắc mặt hắn nghiêm túc, chân nhanh như gió bước ra ngoài.

Không có Lục Bắc Xuyên ở đây "truy vấn", Diệp Trăn nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cô thật sự nghĩ mãi mà không ra, rốt cuộc Lâm Trạm đang suy nghĩ cái gì vậy? Hay là đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết, tại sao lại tặng cái vòng tay quý giá như vậy cho mình?

Vừa nãy lúc nhìn thấy bộ dáng của Lục Bắc Xuyên cô còn thật sự lo lắng hắn sẽ tức giận. Dù sao thì Lâm Trạm cũng là anh em cùng cha khác mẹ của Lục Bắc Xuyên, tình cảnh của hai người từ lúc sinh ra đã luôn đối lập với nhau. Bây giờ cô thân là bà Lục, lại vô duyên vô cớ nhận được vòng ngọc mà Lâm Trạm tặng, chuyện này nếu mà không hiểu rõ thì ai mà tin hai người không có chút gian tình nào?

Quà chúc hai mẹ con bình an tặng cái gì không tặng, tại sao cứ phải tặng cái vòng tay quý giá như vậy làm gì?

Diệp Trăn thở dài, cô thật sự rất vô tội.

Lục Bắc Xuyên đi ra khỏi phòng bệnh, đến một cái phòng nghỉ không có người, bấm gọi một cuộc điện thoại.

"Có hai chuyện. Thứ nhất, điều tra camera của bệnh viện, xem xem là ai đã để lại lễ vật cho y tá. Thứ hai, tra xem gần đây Lâm Trạm ở đâu, đang làm những gì, từng liên hệ với những ai,... Tất cả những chuyện này tôi đều cần tài liệu chi tiết cặn kẽ nhất!"

Chỉ cần ra lệnh một tiếng, tất nhiên sẽ có người điều tra giúp hắn.

Hắn cúp máy, nhớ tới chuyện trước đó ở sân bay buông tha cho Lâm Trạm liền cảm thấy vạn phần buồn cười.

Những năm gần đây, Lục Bắc Xuyên tự nhận mình là người chưa từng lưu lại hậu hoạn. "Lưu tình với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân", đạo lý này hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai. Hắn biết rõ Lâm Trạm và mình là cùng một loại người, chỉ cần có có thể bắt lấy cơ hội, thì cho dù đó là một cọng rơm thôi cũng sẽ dốc hết toàn lực mà trèo lên trên.

Người như vậy thường rất khủng bố, chỉ cần hơi không cẩn thận thôi đã có thể cho hắn cơ hội bò lên, trở thành kẻ thù của mình.

Lúc trước là hắn có lòng trắc ẩn, khoảng thời gian này cũng hơi sơ sẩy, vậy mà để Lâm Trạm có chỗ trống mà chui vào!

Lục Bắc Xuyên hít sâu một hơi, trong đầu hiển hiện vô số biện pháp, đủ để khiến Lâm Trạm biến mất mà thần không biết quỷ không hay. Cánh chim của Lâm Trạm vẫn còn chưa đầy đặn, chỉ cần hắn thoáng động một ngón tay mà thôi, thì trên thế giới này sẽ không còn có người nào tên Lâm Trạm nữa.

Lục Bắc Xuyên nhìn những tòa nhà cao tầng đối diện, san sát nối tiếp nhau, những kiến trúc phồn vinh này cũng có một phần là của hắn.

Lục gia là do hắn vất vả lắm mới nắm được quyền, Diệp Trăn cũng là do hắn hao tổn tâm cơ mà đạt được. Hắn không thể để cho Lâm Trạm có bất kỳ cơ hội nào mà cướp đi được.

Chỉ cần hắn muốn, Lâm Trạm tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Đây quả thực là một chuyện quá đơn giản.

Thế nhưng...

—— Những chuyện phạm pháp tuyệt đối không được làm. Đừng tưởng rằng mình có quyền thế ngập trời thì có thể muốn làm gì thì làm, anh có lợi hại hơn nữa cũng chạy không thoát khỏi pháp luật được đâu!

—— Sau này sinh con xong anh nhất định dạy dỗ nó thật tốt đó. Anh là cha của con, phải làm một tấm gương thật tốt mới giáo dục con đi trên con đường đúng đắn được!

Ký ức Diệp Trăn ghé vào lỗ tai hắn nói những lời này bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ, hắn cũng đã đáp ứng Diệp Trăn, tuyệt đối sẽ không làm cứ chuyện phạm pháp nào. Bây giờ hắn cũng đã có con rồi, phải làm một gương tốt dạy dỗ con đi trên con đường đúng đắn.

Hồi lâu sau, Lục Bắc Xuyên vẫn không có động tác nào, hắn chỉ đứng đó, lẳng lặng tự hỏi bản thân.

Ánh chiều tà le lói, cửa trong phòng nghỉ đột nhiên được người mở ra, mẹ Lục đẩy cửa vào, trong tay còn ôm em bé.

"Tại sao con lại ở đây? Mẹ tìm con cả buổi lận đó."

Lục Bắc Xuyên cứng ngắc quay người, "Có việc gì sao ạ?"

Mẹ Lục quở trách hắn, "Là Trăn Trăn bảo mẹ đi tìm con. Đã làm cha rồi mà không ra dáng người cha gì cả, từ lúc đứa bé sinh ra đến tận bây giờ con đã ôm nó lần nào chưa?"

Em bé trong tã lót đang ngủ an tĩnh, thỉnh thoảng còn mấp máy miệng nhỏ một cái.

Mẹ Lục đưa em bé cho Lục Bắc Xuyên, "Cha đến ôm em bé đi."

Giữa lông mày Lục Bắc Xuyên xuất hiện một chút bối rối, vội vàng ôm lấy.

Em bé nhẹ đến nỗi hắn còn không cảm giác được trọng lượng gì. Hắn nói lỏng tay cẩn thận từng li từng tí ôm em bé, tã lót truyền đến nhiệt độ giống như đang thiêu đốt lòng bàn tay của hắn.

Lục Bắc Xuyên nhìn hô hấp của đứa bé, trong thoáng chốc cảm thấy nhịp tim rung động của con dường như cũng đang đập theo nhịp tim và hô hấp của hắn, đó là một loại cảm giác huyết mạch mà không có gì xen lẫn vào được.

Đột nhiên em bé tỉnh lại, nó hơi híp mắt nhìn Lục Bắc Xuyên.

Hai cha con bốn mắt nhìn nhau, âm lệ dưới đáy mắt Lục Bắc Xuyên trong phút chốc liền tan biến đến mức hầu như không còn nữa. Hắn dịu dàng nhìn chăm chú đứa bé vừa mới ra đời không bao lâu, đang chảy cùng một dòng máu với hắn, cười một tiếng.

Đứa bé cũng nở một nụ cười toe toét với hắn.

***

Editor có lời muốn nói:

Đáng lẽ định chia chương ra như mọi ngày nhưng lâu lâu mới có dịp anh nhà ghen nên để nguyên nhe =3=

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Biết thiện ác, rõ đúng sai

Editor: Myy

——

Nhìn thấy một màn ấm áp như thế, mẹ Lục cũng nở nụ cười.

"À, ông cũng tỉnh lại rồi, bây giờ đang tại trong phòng bệnh. Mẹ thấy bộ dáng ông như vậy có lẽ là không muốn về nhà lắm, lát nữa con đi khuyên ông vài câu đi, đã lớn tuổi rồi vẫn cứ cố chấp ngồi ở bệnh viện chịu giày vò, thân thể của ông làm sao mà chịu được."

Lục Bắc Xuyên vừa dỗ dành đứa bé vừa nói: "Mẹ yên tâm đi, con biết rồi."

Ba người trở về phòng bệnh, Lục lão gia đang ngồi trò chuyện với Diệp Trăn về những việc trong nhà, mắt thấy Lục Bắc Xuyên ôm em bé vào liền tiến tới vội vàng nói: "Đây đây đây, cho ông ôm cháu chắt của ông cái nào."

Đợi cả một ngày, tóc bạc trên đầu ông cũng đã mọc thêm mấy sợi rồi.

Lục Bắc Xuyên giao đứa bé cho Lục lão tiên sinh.

Ông Lục nhìn cháu trai, càng xem càng thích, cười đến nỗi không khép được miệng.

"Cháu chắt của ông thật là đẹp trai a, về sau lớn lên chắc chắn sẽ còn lợi hại hơn so với cha của con!"

Mẹ Lục thuận thế cười nói: "Cha à, cháu chắt cha nhìn cũng nhìn, ôm cũng ôm rồi, bây giờ nên về nhà nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Lư quản gia đứng bên cạnh cũng phụ họa, "Đúng vậy, thân thể của ngài rất quan trọng. Bây giờ chăm sóc tốt cho thân thể, sau này ngài còn nhiều thời gian để chơi với tiểu thiếu gia nữa mà."

Diệp Trăn nhìn Lục Bắc Xuyên vài lần, thấy hắn không có gì khác thường mới yên tâm, cười tủm tỉm khuyên Lục lão gia, "Đúng vậy đó ạ, ông à, ông về nhà đi, hai ngày nữa con cũng sẽ trở về, đến lúc đó ông ở nhà ngày nào cũng được nhìn chắt nha."

Ánh mắt của Lục lão gia vẫn luôn dính trên người đứa bé, không để ý chút nào với những lời khuyên của mọi người, lẩm bẩm nói: "Tôi biết mà, mấy người ai cũng chê tôi già, chỉ ước tôi mau đi về đừng ở đây gây thêm phiền phức cho các người nữa."

Mẹ Lục bất đắc dĩ nói: "Cha à, sao cha có thể nói như vậy được, bọn con đâu dám ngại cha gây thêm phiền phức, bọn con chỉ đang suy nghĩ cho sức khỏe của cha mà thôi."

Ông già rồi, thân thể càng ngày càng yếu, nhịn cả một ngày chỉ sợ sẽ đả thương thân thể của Lục lão gia. Nhưng ông lại bướng bỉnh cực kì, vẫn khăng khăng muốn nhìn cháu trai.

Lục Bắc Xuyên cũng thấp giọng khuyên nhủ: "Ông à, ông đi về trước đi, hai ngày nữa con sẽ dẫn Trăn Trăn và đứa bé về nhà. Nếu ông ở nhà nhớ cháu trai quá thì có thể bảo lái xe đưa ông đến bệnh viện mà, ông cứ canh giữ ở bệnh viện như này khiến bọn con lo lắng thân thể của ông lắm."

Cứ thay nhau thuyết phục như vậy rốt cuộc Lục lão gia cũng không kiên trì nữa, sức khỏe của ông như nào ông rất rõ ràng, nhịn một ngày một đêm, Lục lão gia cũng cảm thấy cực kì mệt mỏi.

"Được, tôi đi về, không ở đây gây thêm phiền phức cho mấy người nữa."

Nói xong, tựa hồ lại đột nhiên nhớ ra cái gì.

"À đúng rồi, Trăn Trăn à, ông đã nghĩ ra một cái tên cho đứa bé rồi, con nghe thử xem có được hay không nhé?"

Diệp Trăn nhớ tới tên của đứa bé trong tiểu thuyết, cười: "Ông nói đi ạ."

Lục lão gia hiền lành nhìn Diệp Trăn, "Tri Phi. Nghĩa là biết thiện ác, rõ đúng sai, biết liêm sỉ. Con thấy sao?"

Biết thiện ác, rõ đúng sai, đây chính là niềm hi vọng của Diệp Trăn.

Không mong sau này đứa bé sẽ giàu có hay gì, chỉ hi vọng đời này của nó sẽ thật bình an và hạnh phúc.

"Ông đặt tên tất nhiên là hay rồi, cứ đặt là Tri Phi đi ạ."

Lục lão gia ôm đứa bé, nhỏ giọng đùa với nhóc, "Nghe thấy chưa? Về sau cháu tên là Tri Phi nha."

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Tiểu Tri Phi phun ra một ít bong bóng đáp lại ông, chọc cho mọi người trong phòng cười một tiếng.

"Đặt tên xong rồi... Trăn Trăn, con đặt cho nó một cái biệt danh đi."

"Biệt danh ấy ạ..." Diệp Trăn cẩn thận suy nghĩ, biết ông xưa nay rất thích tiết kiệm, "Vậy gọi là Chúc Chúc đi ạ."

Quả nhiên, ý cười trên mặt Lục lão gia càng sâu hơn, "Được, vậy gọi là Chúc Chúc!"

***

Trong bệnh viện tràn ngập nụ cười hạnh phúc, trái lại là cha mẹ Diệp trở về từ bệnh viện, hai người vẫn giữ trầm mặc, bầu không khí ngưng trọng, một câu cũng không nói.

Về đến nhà, mẹ Diệp trầm mặc ngồi ở trên ghế sa lon, biểu lộ không vui. Dì giúp việc trong nhà thấy bầu không khí có vẻ không ổn, cẩn thận từng li từng tí rót cho hai người chén trà để bớt nóng giận. Chén trà vừa được đưa tới trong tay cha Diệp, ông ta liền thuận tay đập xuống sàn vỡ nát.

Dì giúp việc lớn tuổi bị dọa phát sợ, đứng ở một bên không biết nên làm thế nào cho phải.

Mẹ Diệp trầm mặc, đè ép lửa giận trong lòng, nói với dì giúp việc: "Bà đi mua ít thức ăn về đi."

Dì giúp việc liên tục gật đầu, vội vã rời đi.

Ở bên ngoài cha Diệp không dám phát tiết, ở nhà lại không có gì ngăn cản nên liên tục mắng.

"Lục Bắc Xuyên nó thì có năng lực gì? Không phải chỉ là sinh ra ở điểm xuất phat hơn người một chút thôi sao? Không có Lục gia chống lưng thì nó còn lại cái gì! Kế hoạch đầu tư hai mươi triệu này mà nhỏ? Tôi biết ngay mà, hắn ta vẫn luôn xem thường Diệp gia chúng ta!" Cha Diệp tức giận đến mức sắc mặt đỏ lên, dùng sức đập bàn trà trước mặt một cái, mắng mà nước miếng văng tung tóe khắp nơi.

"Nói thế nào thì tôi cũng là trưởng bối của nó, nó lại không coi ai ra gì mà đắc ý kiêu ngạo. Rốt cuộc hắn còn để người cha vợ này vào mắt hay không!"

Mẹ Diệp ngồi ở trên ghế sa lon lẳng lặng nghe một hồi, nghe thấy cha Diệp nói đến câu "Rốt cuộc hắn còn để người cha vợ này vào mắt hay không", lúc này mới cười lạnh thành tiếng.

"Cha vợ? Đến con gái của mình mà nó còn không thèm nhận ông thì ông nghĩ Lục Bắc Xuyên nó sẽ nhận ông là cha vợ sao?"

"Bà có ý gì?"

"Tôi có ý gì không phải ông là người hiểu rõ nhất sao?" Hôm nay mẹ Diệp cực kỳ bất mãn với biểu hiện của Diệp Trăn, trong lòng đã sớm bị lửa giận thiêu đốt rồi, "Hôm nay ở bệnh viện Diệp Trăn nói những lời kia chẳng lẽ ông còn không nghe hiểu sao? Tôi chỉ cần nó nói vài câu với Bắc Xuyên mà thôi, vậy mà nó thì sao? Trái cản phải đẩy, thái độ của nó như nào ông còn không rõ à? Nó chính là không muốn có một chút quan hệ nào với một người cha vô dụng như ông! Thế nào? Ông hiểu chưa?"

Nói đến đây, mẹ Diệp lại thở dài, "Ông nuôi con gái cho tốt vào. Người xưa nói quả thật không sai, con gái gả ra ngoài cũng như bát nước đổ đi. Bây giờ nó chỉ biết che chở cho nhà chồng của mình, chỉ sợ để nhà chồng chịu thiệt thòi, còn nhà mẹ đẻ của nó chết sống ra sao thì nó đâu thèm quan tâm."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46-2: Biết thiện ác, rõ đúng sai (2)

Editor: Myy

Cha Diệp nghe bà ta nói xong trong lòng tràn đầy lửa giận.

Mặc dù ông ta vô dụng, nhưng trong lòng vẫn rất rõ ràng, tính cách của Diệp Trăn hồi nhỏ như nào trong lòng ông ta hiểu rất rõ. Nếu như không phải do lúc trước bị đối xử bất công quá mức đến nỗi đả thương lòng của nó, thì bây giờ nó được gả vào Lục gia đã tận lực giúp mình rồi!

"Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi..." Cha Diệp cười lạnh, "Tốt xấu gì Diệp Trăn cũng không có ngửa tay xin tiền tôi, cũng không giống như đứa con gái tốt kia của bà, cả ngày chỉ nghĩ cách làm sao để ép tôi bỏ tiền ra!"

"Diệp Tình làm sao? Ông còn không biết xấu hổ mà nói nó à! Nếu như không phải do ông vô dụng thì Diệp Tình sẽ phải cực khổ lăn lộn ở trong giới giải trí như vậy sao?"

"Vâng! tôi vô dụng. Tự bà cũng xem lại mình nuôi con gái tốt như nào đi, từ nhỏ nó muốn cái gì thì liền cho cái đó, cảm thấy mình rất tài giỏi, bây giờ tiến vào giới giải trí rồi đã hiểu câu "ếch ngồi đáy giếng" như nào chưa? Biết lợi hại chưa? Tại sao nó lại phải chịu ủy khuất? Còn không phải do được bà nuông chiều đến nỗi coi trời bằng vung, không coi ai ra gì sao? Bà còn có mặt mũi nói Trăn Trăn à? Từ nhỏ đến lớn bà suốt ngày chỉ biết đối xử bất công với nó. Cái gì tốt cũng đều cho Diệp Tình, bà chia sẻ dù chỉ một phần cho Trăn Trăn thôi sẽ chết à? Nếu như bà có thể đối xử công bằng với cả hai bọn nó thì hôm nay Trăn Trăn đã không đối xử với tôi như vậy rồi!"

"Ông nói thì hay lắm. Con là do tôi sinh ra, cũng là do một tay tôi nuôi nấng, nhưng ông làm cha đã làm được cái gì chưa? Ông thấy tôi đối xử bất công, vậy lúc trước tại sao ông không quan tâm Diệp Trăn nhiều hơn, để đến tận bây giờ Diệp Trăn có tiền đồ (*), được gả vào nhà nhà giàu rồi ông mới đi theo nịnh hót? Nếu thấy Diệp Trăn đáng thương thì tại sao lúc trước lại không nói như vậy đi?"

(*) Tiền đồ: Con đường phía trước. Dùng để chỉ tương lai, triển vọng.

Cha Diệp nhất thời á khẩu không trả lời được, thở hồng hộc ngồi ở trên ghế salon, hô hấp ngột ngạt.

Chuông điện thoại di động vang lên, cha Diệp nghe điện thoại. Nghe xong nửa ngày sau cũng không nói lời nào, cuối cùng cúp máy, khom người ôm đầu.

Mẹ Diệp nhìn bộ dáng của cha Diệp như vậy thì tò mò, "Sao vậy?"

"Đầu tư không đúng chỗ, cái hạng mục kia thất bại rồi. Tất cả số tiền quăng vào cũng đổ sông đổ biển, không lâu nữa ngân hàng sẽ bắt đầu bán đấu giá căn biệt thự."

Mẹ Diệp nghe xong, nhất thời lo lắng, vội vã nói: "Không phải ông nói hạng mục này rất ổn sao? Tại sao đột nhiên lại thất bại? Lúc trước tôi đã nói là không nên thế chấp căn biệt thự rồi, bây giờ bị mang đi đấu giá thì chúng ta ngủ ở đâu? Ngoài đường à?"

Giờ phút này cha Diệp cũng rất bất lực, "Tôi cũng không nghĩ tới Lục Bắc Xuyên lại đoán đúng như vậy, hạng mục này được kéo dài hơn nửa năm nó cũng không đáp ứng. Bây giờ xong rồi, tất cả đều mất rồi, không chỉ có công ty mà ngay cả xe và biệt thự cũng mất hết."

Lúc trước Diệp gia chỉ là nhà giàu mới nổi mà thôi, nhưng tốt xấu gì cũng có ngôi biệt thự, cái công ty xác rỗng kia và xe sang chống đỡ thì mẹ Diệp mới có mặt mũi gặp các phu nhân nhà giàu khác. Còn có không ít người không hiểu chuyện còn tranh nhau nịnh bợ bà ta.

Bây giờ tất cả đều mất hết rồi, trong nháy mắt mà cả người đã không còn một xu dính túi, về sau bà ta nào còn mặt mũi để gặp người khác nữa?

Đến bây giờ, mẹ Diệp mới thật sự sợ hãi.

"Không được, bây giờ ông lập tức đi gọi điện thoại cho Lục Bắc Xuyên đi, không được thì gọi cho Diệp Trăn, nói hết tình huống hiện tại cho nó. Con nhóc Diệp Trăn kia rất dễ mềm lòng, ông cẩn thận nói với nó không chừng nó sẽ đáp ứng đó. Diệp Chấn Đình, ông mau tranh thủ thời gian đi gọi đi!"

"Gọi thì có tác dụng gì! Bà không thấy hôm nay ở trong bệnh viện Diệp Trăn như thế nào à? Nó dễ mềm lòng, nhưng đó là là lúc trước, bây giờ bị người làm mẹ như bà tổn thương rồi bà nghĩ nó sẽ mềm lòng sao?"

"Chẳng lẽ nó sẽ thật sự mặc kệ cha mẹ nó sống chết như nào sao? Tốt xấu gì cũng là do tôi liều sống liều chết để sinh ra! Mau gọi điện cho nó đi!"

Cha Diệp nhìn bà ta, thật lâu sau cũng không nói gì.

Người đàn bà này vẫn luôn coi trọng mặt mũi của mình, chỉ cần có thể khiến cho bà ta nở mày nở mặt thì cái gì cũng có thể không quan tâm.

Bà ta như này làm sao mà Diệp Trăn có thể đáp ứng cho được? Chỉ sợ là tâm càng thêm lạnh mà thôi.

Đang lúc hai người tay chân luống cuống, cha Diệp lại nhận được một cú điện thoại.

Ông ta mờ mịt nghe người trong điện thoại nói, vẻ mặt bất ngờ.

"Thật sao... Được... Tôi hiểu rồi, vậy... Biết đó là ai không?... Được, trước cứ như vậy đi... Ừm..."

Ông ta để điện thoại xuống, kinh ngạc nhìn mẹ Diệp, "Có người đầu tư giúp tôi mười triệu."

"Mười triệu? Đầu tư cho cái hạng mục kia của ông sao?"

Cha Diệp gật gật đầu.

Chuyện này đến thật là đúng lúc, một giây trước còn đang lo lắng sẽ bị phá sản, một giây sau lại được người ta đầu tư mười triệu. Hết giận dữ đến vui mừng, trong lúc nhất thời cha Diệp lại không kịp phản ứng.

"Ai đầu tư cho ông? Lục Bắc Xuyên à?"

"Không phải," Cha Diệp lắc đầu, "Công ty quản lý nói không phải là Lục thị đầu tư."

"Vậy đó là ai?"

"Tôi cũng không rõ lắm, họ nói hẹn sáng mai gặp mặt ở công ty." Nói xong, hai mắt cha Diệp tỏa sáng, vui vẻ nói: "Bà xã à, tôi không bị phá sản nữa!"

Mẹ Diệp cũng lấy lại được tinh thần, "Đúng vậy, không chỉ không bị phá sản, mà ông còn phải thật thành công để Lục Bắc Xuyên trố mắt nhìn nữa!"

"Đúng! Để Lục Bắc Xuyên nhìn thật kỹ, cho nó biết mình đã từng từ bỏ lỡ một cơ hội kiếm tiền tốt như thế nào!" Cha Diệp hả hê mãn nguyện, lập lời thề son sắt muốn khiến Lục Bắc Xuyên đẹp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cha nghiêm mẹ hiền?

Editor: Myy

Hôm sau, Diệp Trăn đang nằm trong phòng bệnh thì nhận được tin nhắn chúc mừng của Diệp Tình. Từ ngữ tràn đầy tình thâm rải rác mấy dòng, nỗi vui mừng của Diệp Tình dường như cũng sắp tràn ra khỏi màn hình rồi. Nhưng Diệp Trăn nghĩ như nào cũng không tưởng tượng ra được bộ dáng của Diệp Tình khi gõ bàn phím trong bộ dạng mừng rỡ như điên, cái này hình như chính là mị lực của ngôn từ.

Diệp Trăn nhắn lại cho cô ta hai chữ "cảm ơn" sau đó liền ném điện thoại qua một bên.

"Trăn Trăn à, đây là canh gà dì Nguyệt nấu cho con đó, nhớ uống nhiều một chút nha."

Nằm viện mấy ngày nay mẹ Lục vẫn luôn chăm sóc cô, ngày nào cũng mang canh và đồ ăn được chuẩn bị tỉ mỉ ở nhà đến bệnh viện. Được bà dốc lòng chăm sóc như vậy, Diệp Trăn cũng cảm nhận được tư vị ấm áp của tình thân mà trước giờ cô chưa từng cảm nhận được trên người mẹ Diệp.

Lục thị có rất nhiều công việc, Lục Bắc Xuyên lại là tổng giám đốc, cho nên hắn không thể ngày nào cũng đều canh giữ ở bên cạnh giường hầu hạ cô mà chỉ có thể cố gắng tan ca về sớm sau đó đi tới bệnh viện. Nhưng hôm nay Lục Bắc Xuyên lại không tới một mình, đi theo còn có một người mà Diệp Trăn rất quen thuộc.

William.

Diệp Trăn đặt canh gà sang bên cạnh, cười tủm tỉm nhìn William, "Chào bác sĩ, đã lâu không gặp anh. Mau ngồi đi, anh muốn uống gì?"

William khách sáo nói: "Cái gì cũng được."

"Vậy, sữa bò thì sao?"

Nụ cười của William có một chút cứng ngắc, xấu hổ sờ lên chóp mũi, sau đó nói lưu loát vài tiếng Trung, "Không cần đâu, tôi không khát."

"Vậy được rồi, anh ngồi đi."

Đúng là ra oai phủ đầu.

William nhìn Lục Bắc Xuyên một chút, trong lòng âm thầm phỉ nhổ tên này qua sông liền đoạn cầu, không trượng nghĩa gì hết.

Lục Bắc Xuyên làm như không có chuyện gì, hỏi: "Mẹ đâu rồi?"

"Bế Bảo Bảo đi tiêm vắc xin rồi." Nói xong cô nghiêng đầu nhìn về phía William, "Bác sĩ à, đừng đứng đấy phát ngốc nữa, ngồi xuống đi nha. Tôi còn chưa kịp cảm ơn anh năm ngoái đã tận tâm tận lực chữa bệnh cho Bắc Xuyên đâu."

Lúc cô nói lời này mặc dù trên mặt mang theo ý cười, nhưng William nghe vào lại thật sự sợ hãi hoảng loạn.

Anh dùng lời khách sáo đã học được ở Trung Quốc, khách khí nói: "Gọi tôi William là được rồi. Tôi là bác sĩ, những chuyện đó đều là điều tôi nên làm mà."

Ở nước ngoài nhàn nhã đã quen, trong lúc nhất thời phải cẩn thận từng li từng tí cười cười nói chuyện để làm lành như vậy, thật đúng là đã khiến toàn thân anh không được tự nhiên.

"Ở chung với Bắc Xuyên lâu như vậy rồi mà tôi còn chưa gặp được bạn bè nào của anh ấy, hôm nay anh có thể xuất hiện ở đây, chắc hẳn không chỉ là bác sĩ điều trị chính của Bắc Xuyên thôi đâu đúng không?"

William ho khan hai tiếng.

Lục Bắc Xuyên bưng chén canh gà mà Diệp Trăn còn chưa uống xong lên, múc một muỗng đút tới miệng cô, "Bọn anh đã từng là bạn học."

Canh gà được đưa tới bên miệng, Diệp Trăn nhìn Lục Bắc Xuyên một chút, sau đó nhíu mày, há mồm uống.

Cứ từng muỗng từng muỗng như vậy, một bát canh gà lớn đã bị Lục Bắc Xuyên đút ăn xong. William ngồi ở một bên nhìn hai người ân ái.

Tính cách của Lục Bắc Xuyên ra sao anh hiểu rất rõ, chính là khó tiếp cận với mọi người. Không chỉ là người khác khó tiếp cận hắn, mà ngay cả hắn

cũng rất khó có thể tiếp cận được với người khác. Cứ luôn chưng ra bộ mặt lạnh như băng, tâm tư quỷ quyệt khó đoán. Lúc trước thấy Lục Bắc Xuyên làm gì cũng đều bất chấp thủ đoạn, anh còn thật sự lo lắng sẽ có một ngày nào đó Lục Bắc Xuyên lạc lối.

Bây giờ anh coi như đã yên tâm được rồi. Ở Trung Quốc có một câu nói rất hay, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, có lẽ Diệp Trăn chính người đến để thu phục Lục Bắc Xuyên.

Có Diệp Trăn ở bên cạnh, Lục Bắc Xuyên chắc chắn cũng sẽ biết suy nghĩ hơn.

Mẹ Lục ôm đứa bé đi vào, thấy William cũng hết sức vui vẻ.

Đoạn thời gian trước lúc William chữa bệnh cho Lục Bắc Xuyên anh chính là hi vọng của mẹ Lục. Thẳng đến khi Lục Bắc Xuyên tỉnh lại, mẹ Lục chưa kịp cảm ơn anh, William đã trở về nước rồi.

"Bác sĩ William, thật sự là đã lâu không gặp rồi. Chuyện cháu trị liệu cho Bắc Xuyên bác còn chưa kịp cảm ơn cháu đàng hoàng, lần này rốt cuộc cũng có cơ hội rồi."

"Bác đừng nói như vậy, cháu là bác sĩ, chữa bệnh cứu người là bổn phận của cháu mà."

Mẹ Lục nhìn William cùng lớn lên với con trai của mình, đáy mắt tràn đầy từ ái.

"Đây chắc là con của Bắc Xuyên đúng không ạ."

"Đúng vậy a, bé tên là Tri Phi, biệt danh là Chúc Chúc. Cháu có muốn ôm một cái không?"

William cẩn thận ôm lấy Chúc Chúc. Em bé vẫn đang ngủ, thỉnh thoảng lại mở miệng mấp máy vài cái. Một màn ấm áp đáng yêu như vậy, hiển nhiên đã khiến một người thích Phong Hoa Tuyết Nguyệt (*) như William giờ phút này đã bắt đầu có suy nghĩ muốn lấy vợ sinh con.

(*) Phong Hoa Tuyết Nguyệt: Ở đây chỉ cuộc sống hoang dâm vô độ, ăn chơi đàng điếm.

Tìm một người vợ có mỹ mạo hợp ý rồi sinh một em bé đáng yêu, sau đó sống bình yên nốt quãng đời còn lại.

Nghĩ tới liền cảm thấy hình như cũng không tệ cho lắm.

Nhưng chuyện này cũng không khỏi quá đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47-2: Cha nghiêm mẹ hiền (2)

Editor: Myy

Sau khi William đi, Lục Bắc Xuyên hỏi Diệp Trăn, "Em có bạn bè gì không? Có thể gọi bọn họ tới chơi cùng em một chút."

Lục Bắc Xuyên cảm thấy một mình Diệp Trăn ở trong bệnh viện sẽ rất buồn chán, nếu có bạn bè bên cạnh thì có thể gọi bạn bề tới nói chuyện cho đỡ buồn hoặc để giết thời gian.

Diệp Trăn cẩn thận suy nghĩ, trong tiểu thuyết nói bởi vì tính cách của Diệp Trăn không thích chủ động làm quen với ai, cho nên từ cấp hai lên đại học cô vẫn luôn cô đơn. Mặc dù có bạn bè, nhưng đó cũng chỉ là loại bạn bè gặp mặt thì chào hỏi một câu mà thôi, còn bạn thân thì đúng là không có ai.

"Không có."

Không có thì nói không có đi, dù sao mấy người đó cô cũng không quen, cũng không cần thiết phải tiếp tục giả bộ làm quen với bọn họ nữa.

Nhưng hai chữ này lọt vào trong tai Lục Bắc Xuyên lại khiến hắn càng thêm thương tiếc.

Hắn đã điều tra quá khứ của Diệp Trăn, biết những năm qua cô sống rất tự ti.

Không có bạn bè cũng không có người thân, từ đầu đến cuối vẫn luôn cô độc một mình.

"Nhưng không sao," Diệp Trăn cười một tiếng, "Bạn bè thôi mà, sau này rồi kết thêm."

Lục Bắc Xuyên yêu sự thông thấu này của cô, "Ừm, sau này rồi kết thêm bạn."

Ở bệnh viện quan sát hơn một tuần, sau khi bác sĩ liên tục xác định cô đã khỏe lại, Lục Bắc Xuyên mới đón Diệp Trăn về nhà tiếp tục an dưỡng.

Diệp Trăn còn đang ở cữ (1), không chịu được gió lớn, Lục Bắc Xuyên liền che phủ cô cực kỳ chặt chẽ, đi một đường từ bãi đậu xe rời khỏi bệnh viện.

(1) Ở cữ: là thời gian khoảng 6 tuần lễ đầu sau sinh, đây là thời điểm thích hợp nhất để các bà mẹ được nghỉ ngơi để tái tạo sức khỏe, lấy lại vóc dáng và sinh lực, đồng thời có đủ sữa mẹ cho con bú.

Toàn bộ hành trình mẹ Lục đều ôm đứa bé, trước sau có vô số người cầm theo đồ dùng, một đoàn người nối đuôi nhau về Lục gia.

Giờ phút này Lục gia đã sớm chuẩn bị xong mọi thứ, Lục lão gia còn điều thêm mấy dì giúp việc từ nhà cũ tới. Phòng của em bé ở ngay bên cạnh phòng ngủ chính, bên trong chất đầy đồ chơi cho em bé. Đương nhiên, mặc dù bây giờ đây tạm thời là phòng cho em bé, nhưng đợi sau khi Chúc Chúc lớn lên sẽ đổi lại thành phòng khác.

Diệp Trăn từng uyển chuyển nêu ý kiến chỉ nên cho thêm một cái nôi đặt ở trong phòng ngủ chính mà thôi, sau này cũng có thể cho em bé ngủ ở phòng ngủ chính để cô dễ chăm sóc hơn.

Nhưng ý kiến này đã ngay lập tức bị Lục Bắc Xuyên bác bỏ.

Trước đó hắn đã tìm hiểu qua, em bé vừa ra đời rất hay tỉnh giữa đêm đòi bú, mà thời gian em bé tỉnh dậy và nghỉ ngơi lại không ổn định, hơn nửa đêm ầm ĩ như vậy Diệp Trăn cũng không ngủ được.

Ban ngày Diệp Trăn có thể tự mình chăm sóc cho em bé, còn ban đêm, Lục Bắc Xuyên cảm thấy nên giao đứa bé cho dì Nguyệt thì tốt hơn.

Người ta thường nói cuộc đời phụ nữ một ngày công chúa - mười tháng hoàng hậu - một tháng Thái hậu, Diệp Trăn sâu sắc cảm nhận được câu nói này.

Ngày hôm đó kết hôn tất nhiên là không cần phải nói, không quan tâm lúc trước Lục Bắc Xuyên có tâm tư gì khi kết hôn với cô, nhưng bây giờ quả thật đã khiến cho cô trở thành công chúa trước mắt bao người, mười tháng mang thai vừa qua càng ngoan ngoãn ôn nhu chăm sóc cô hơn. Mà trong một tháng ở cữ, Diệp Trăn liền thật sự cảm thấy Lục Bắc Xuyên đã coi mình thành heo mà đút ăn, có món gì ngon đều bưng tới trước mặt cô. Hắn còn nghiêm ngặt chấp hành lời dặn của bác sĩ, trong một tháng này không cho cô nhúng tay vào bất kỳ việc nào, ngay cả việc thay tã cho Chúc Chúc cũng không được.

Quần áo được mặc tận nơi, cơm thì dâng tận miệng, cuộc sống này thật giống như Thái hậu được bảo dưỡng tuổi thọ.

Có đôi khi nửa đêm cô vừa xoa xoa đống thịt thừa chồng chất bên hông mình, vừa than thở.

Sau khi sinh em bé xong cân nặng của cô liền tăng vọt, cả người cũng nở nang không ít, mỡ bên hông còn tăng thêm một vòng. Ngay cả cô nhìn cũng thấy ủ rũ, nhiều lần nhìn thấy cơ bắp và cơ thể cân xứng của Lục Bắc Xuyên sau khi cởi áo đều khiến cô cực kì đỏ mắt ghen tị.

Song song với đó, điều khiến Diệp Trăn cảm thấy vui mừng chính là, bây giờ Chúc Chúc càng ngày càng trông đẹp hơn.

Vừa mới ra đời làn da đỏ tía khô quắt, bây giờ làn da đã dần dần trở nên trắng nõn hồng nhuận hơn; sau khi được mọi người tất lòng chăm sóc cũng đã bắt đầu trở nên mập mạp giống những em bé khác. Con mắt cũng đã mở ra được, bình thường rất thích mở to một đôi mắt to tròn nhìn người không hề chớp mắt. Không sợ người lạ cũng không ồn ào, ngoan đến mức quả thực không giống như những em bé vừa mới ra đời khác.

Cũng sắp đến bữa tiệc đầy tháng (2) cho em bé rồi.

(2) Đầy tháng là thời điểm, theo quan niệm dân gian Việt Nam, đứa trẻ được vừa tròn một tháng sau sinh. Trong ngày đầy tháng, thường các gia đình làm lễ cúng đầy tháng và làm cỗ mời họ hàng khách khứa để mừng cho cháu bé đã qua thời trứng nước, đồng thời cũng là thời điểm mẹ của cháu bé (sản phụ) kết thúc giai đoạn kiêng khem ở cữ.

Người Lục gia bởi vì bữa tiệc đầy tháng này mà loay hoay bận túi bụi.

Lục lão gia cho rằng đây là cháu chắt của Lục gia, đương nhiên phải khoa trương một chút, tốt nhất là mời toàn bộ họ hàng người quen với Lục gia đến cho náo nhiệt.

Nhưng Lục phu nhân lại cảm thấy khoảng thời gian này Lục lão gia đã quá vất vả mệt nhọc, cần nghỉ ngơi thật tốt, không thể quan tâm nhiều việc được nữa, tiệc đầy tháng thì chỉ cần người trong nhà chúc mừng với nhau ở nhà là được.

Lục lão gia không đồng ý, Lục phu nhân cũng không nhượng bộ, hai người không ai chịu thỏa hiệp.

Cuối cùng vẫn là Lục Bắc Xuyên phải ra tay, dùng lý do vì sức khỏe của Lục lão gia để thuyết phục thật lâu, cuối cùng thì tiệc đầy tháng được cử hành ở Lục gia.

Lục lão gia vẫn không cam tâm, tự mình viết thiếp mời cho người quen của Lục gia, đa phần đều là mời những ông bạn thân nhiều năm của ông. Tư thế khi viết kia giống như thật hận không thể mời tất cả mọi người cùng tham gia vậy.

Lục lão gia ngoại trừ mời những người bạn tốt của ông ra thì còn trực tiếp mời thêm vài gia tộc có tên tuổi trong thành phố đến nữa.

Ước lượng cũng được trăm người, nhưng hầu hết đều là những người bạn tốt Lục lão gia.

Mà họ hàng của Lục gia lại không mời ai.

Sau khi Lục Bắc Xuyên chỉnh lý lại danh sách khách mời mới phát hiện Lục gia lại không mời những người họ hàng kia.

Kỳ thật diện tích căn biệt thự Lục gia rất rộng, trước biệt thự là một sân cỏ lớn, sau biệt thự cách đó không xa còn có hồ nước, cảnh quan cũng không tệ cho lắm.

Rơi vào đường cùng, Lục Bắc Xuyên lại lần nữa phải đi khuyên Lục lão gia; lấy lí do đứa bé còn nhỏ, không thể chịu quá ầm ĩ để cắt giảm số người tới tham gia tiệc đầy tháng này.

Lư quản gia đã sớm bị Lục Bắc Xuyên "mua chuộc", cũng đứng bên cạnh phụ họa. Quấy rầy mấy lần, Lục lão tiên sinh đành phải nhượng bộ, viết lại danh sách chỉ giữ lại vài người bạn tốt của mình, tất cả đều là bạn bè chơi thân với nhau nhiều năm.

Chuyện danh sách khách mời lúc này mới kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-3: Cha nghiêm mẹ hiền? (3)

Editor: Myy | Wattpad: Myy_OwO

___

Nửa đêm, Lục Bắc Xuyên ở trong phòng làm việc, Diệp Trăn ôm em bé cho bú. Bảo Bảo cắn đầu ti giả, sau khi uống xong còn ợ nhỏ một tiếng, nhìn về phía Diệp Trăn nhếch miệng cười cười. Bàn tay tròn vo mập mạp quơ quơ ở giữa không trung, bộ dáng ngây thơ đáng yêu này khiến lòng Diệp Trăn mềm mại thành một mảnh.

Đây chính là oắt con mà cô cực khổ sinh ra, lúc trước luôn muốn tìm cách để dạy dỗ thằng nhóc này, nhưng đến khi đã sinh ra rồi lại không dám nói nặng một lời nào.

Bây giờ cuối cùng cô mới hiểu được tâm tình của mẹ Lục lúc trước, thật hận không thể dâng những thứ tốt nhất trên khắp thiên hạ đến trước mặt đứa bé, còn một chút đồ vật kia thì tính là cái gì.

Nếu như không phải Lục Bắc Xuyên tuyệt đối không nhượng bộ, Diệp Trăn cũng thật sự muốn ngủ chung với Bảo Bảo.

Diệp Trăn cúi đầu xuống hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Bảo Bảo, một mùi sữa thơm ngay lập tức tràn ngập khoang mũi. Đột nhiên có một đôi móng vuốt nhỏ nhanh tay lẹ mắt bắt được chòm tóc của Diệp Trăn, sau đó liền nắm lấy gắt gao không thả.

"Chúc Chúc, buông tóc mẹ ra! Ngoan, nghe lời. Mau buông ra đi!"

Làm sao biết được Chúc Chúc không chỉ ngang bướng mà còn rất có sức khỏe, bé siết chặt mấy lọn tóc không buông tay, còn gắt gao túm xuống. Diệp Trăn quay đầu lại, da đầu cũng bị tên hỗn đản nhỏ này kéo đến phát đau, nhưng hết lần này tới lần khác lại không dám mạnh tay với đứa bé yếu ớt này.

"Lục Bắc Xuyên, anh qua đây dạy lại con của anh đi!"

Lục Bắc Xuyên đang vùi đầu làm việc nghe thấy giọng nói của Diệp Trăn liền dừng công việc lại, đi đến bên giường, tiểu hỗn đản kia cũng vừa lúc buông lỏng tay, sau đó nhét đầu ngón tay vào trong miệng mình ngậm mút.

Diệp Trăn nhét đứa bé vào trong ngực Lục Bắc Xuyên, tìm cái núm vú cao su cho Chúc Chúc ngậm, sau đó lấy dây thun buộc tóc lại.

Xoa da đầu vừa bị kéo đau, Diệp Trăn thật sự rất dở khóc dở cười, nhưng không đành lòng chỉ trích bé, chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Thằng nhóc này thật sự càng ngày càng nghịch ngợm, không biết sau này sẽ còn như nào nữa."

Lục Bắc Xuyên nhìn Chúc Chúc vẫn còn đang giương nanh múa vuốt, không khỏi nâng giọng cao hơn, "Lần sau không được kéo tóc mẹ, nghe chưa?"

Em bé nhỏ như vậy thì nghe hiểu được cái gì.

Chúc Chúc căng tròn mắt nháy vài cái, giống như bị giọng nói này hù dọa, méo miệng, sau đó "oa" một tiếng gào khóc.

"Chúc Chúc sao vậy? Mẹ chỉ là nói một chút mà thôi chứ không có ý muốn mắng Bảo Bảo mà... Lục Bắc Xuyên anh làm gì vậy! Bảo Bảo còn nhỏ như thế thì nó hiểu cái gì? Anh mắng nó làm gì?" Nói xong, cô đau lòng ôm Chúc Chúc trong ngực dỗ dành, "Chúc Chúc đừng khóc, đừng khóc nữa. Ba ba là đồ bại hoại, chúng ta không nghe lời đồ bại hoại, mẹ đánh anh ấy thay con nha."

Nói xong, Diệp Trăn đánh một cái lên người Lục Bắc Xuyên, ôm Chúc Chúc dỗ tiếp.

"Chúc Chúc thấy chưa? Mẹ đánh ba ba thay con rồi đó, đừng khóc nữa a."

Nhìn dáng vẻ Diệp Trăn cưng chiều như thế, Lục Bắc Xuyên duy trì trầm mặc. Nhớ tới lúc trước Diệp Trăn mạnh mẽ nói tuyệt đối sẽ không yêu chiều đứa bé, liền không khỏi lắc đầu bật cười.

Nhìn Diệp Trăn như vậy, sau này, hắn phải phụ trách làm một người cha nghiêm rồi.

Lúc đang muốn quay lại bàn sách tiếp tục làm việc, lại nghe thấy tiếng kinh hô của Diệp Trăn, "Đi tiểu sao?"

Diệp Trăn ba chân bốn cẳng đặt đứa bé lên giường, luống cuống tay chân cởi tã lót của Chúc Chúc ra, phát hiện tã lót đã bị thấm ướt bởi nước tiểu.

Lục Bắc Xuyên lục trong ngăn tủ lấy ra một cái tã lót sạch khác đưa cho Diệp Trăn, đứng ở một bên nhìn Diệp Trăn thay cho em bé.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trăn thay tã cho em bé, mặc dù không có kinh nghiệm gì, nhưng nhìn nhiều lần quen rồi cũng biết. Trước tiên cô cởi tã lót và quần bị bẩn ra, sau đó lau sạch sẽ cái mông của Chúc Chúc.

"Tiểu gia hỏa này, thì ra là đi tiểu." Diệp Trăn vỗ vỗ cái mông nhỏ của bé, cười đùa với nó, sau đó thay bằng tã lót mới.

Thấy Diệp Trăn không gặp vấn đề gì với chuyện này, Lục Bắc Xuyên mới tiếp tục quay về bàn sách xử lý văn kiện. Sau khi xử lý xong văn kiện của công ty, Diệp Trăn đã ôm Bảo Bảo ngủ say rồi.

Diệp Trăn nghiêng người nằm ở bên cạnh Chúc Chúc, tay còn lại khoác lên trên người bé. Chúc Chúc dạng thẳng hai chân, nằm ngủ sấp. Thấy một màn này, cảm giác mệt nhọc suốt cả một ngày của Lục Bắc Xuyên trong nháy mắt liền biến mất hầu như không còn nữa, hắn khom người hôn lên trên trán Diệp Trăn. Cũng không ôm Chúc Chúc sang phòng em bé bên cạnh, mà là đi ra ngoài bảo dì Nguyệt rằng đêm nay em bé ngủ ở trong phòng bọn hắn, sau đó liền quay lại phòng đi ngủ.

Nửa đêm, Diệp Trăn mơ mơ màng màng bị tiếng khóc nỉ non đánh thức. Bây giờ là khoảng hai ba giờ rạng sáng, chính là lúc cô đang ngủ say nhất, mà lúc này lại bị người đánh thức, trong lòng không nén nổi lửa giận.

Diệp Trăn nhíu mày, nửa mơ nửa tỉnh mở một con mắt ra. Dưới ánh đèn yếu ớt cô chỉ thấy rõ được Lục Bắc Xuyên đang ngồi ở bên cạnh, cực kì kiên nhẫn vừa ôm Chúc Chúc vừa cho bé bú.

Diệp Trăn đứng lên, mắt ngủ mơ màng hỏi: "Sao vậy? Chúc Chúc đói à?"

Lục Bắc Xuyên nhìn cô, thấp giọng nói: "Em ngủ trước đi, con uống sữa xong rồi sẽ ngủ ngay."

Diệp Trăn ngáp một cái, dụi dụi con mắt, ráng chống đỡ đứng lên, nhìn thằng nhóc vẫn đang ừng ực uống sữa bột, "Ngày mai vẫn nên cho con ngủ ở phòng nó đi."

Nửa đêm nào cũng phải dậy cho tiểu tổ tông này bú, ai mà chịu nổi.

Cô nhìn Lục Bắc Xuyên, lại ngáp một cái, "Sáng mai anh còn phải đi làm mà, bây giờ đi ngủ trước đi, để em làm cho."

"Không sao, con cũng sắp uống xong rồi."

Diệp Trăn cũng không kiên trì, lại nằm lên giường, ngắm nhìn bộ dáng Lục Bắc Xuyên chuyên chú ôm em bé cho bú. Cuối cùng cũng không thể nín được cười một tiếng, cơn buồn ngủ cũng tiêu tán hơn phân nửa.

Cho em bé ăn xong, sau đó lại dỗ nó ngủ, lúc này Lục Bắc Xuyên mới nằm lên giường, đặt em bé ở giữa hai người, nhìn Diệp Trăn, ánh mắt dịu dàng nói, "Ngủ đi."

Mùi sữa xông vào khoang mũi, Lục Bắc Xuyên gần trong gang tấc, khoảng cách như vậy khiến Diệp Trăn bỗng nhiên cảm thấy an tâm, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Kỳ thật cuộc sống như vậy, cũng rất tốt.

***

Mấy ngày kế tiếp Lục gia lại bận tối mày tối mặt, toàn bộ cũng là bởi vì tiệc đầy tháng của cháu chắt Lục gia. Lục phu nhân còn mời cả nhân viên khách sạn có chuyên môn tới nhà hỗ trợ, xung quanh khắp nơi đều có thể thấy được ảnh chụp em bé đáng yêu.

Đương nhiên, những tấm hình này là sau khi Chúc Chúc đẹp lên mới chụp.

Sáng sớm ngày tổ chức tiệc đầy tháng, một hàng xe sang trọng đỗ trước cổng biệt thự Lục gia trải dài như nước chảy. Người đi tới đi lui nhiều vô số kể, ai cũng biết là do Lục lão gia tự mình viết thiếp mời để mời bọn họ tới tham gia tiệc đầy tháng của cháu chắt ông, làm sao mà bọn họ có thể không thận trọng đối đãi cho được.

Lục lão gia mặt mày sáng ngời, dẫn theo Lục Bắc Xuyên đứng ở đại sảnh nói chuyện với đám bạn già. Lục phu nhân thì mặc một thân quần áo phú quý sang trọng, dẫn theo Diệp Trăn nói chuyện phiếm với đám phu nhân khác.

Chúc Chúc đương nhiên không được ôm xuống đây, nhiều người lại ồn ào như vậy, Lục phu nhân sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn kêu người canh giữ ở trong phòng Chúc Chúc, một bước cũng không thể rời mắt khỏi bé.

"Ông Lục à, chúc mừng ông có thêm một đứa chắt nhỏ, thật đáng mừng!"

Hôm nay Lục lão gia đã cười đến mức không ngậm được miệng, nhìn đám bạn già đến đây chúc mừng, cười nói: "Cái ông già này rốt cuộc đã đến rồi, nếu như ông thấy thèm thì cũng nên tranh thủ thời gian tìm cho Vi Nhân nhà ông một nhà khá giả để gả đi."

Thẩm Vi Nhân đi vào trong biệt thự, đứng sau lưng Thẩm lão gia, lễ phép cười nói: "Chào ông Lục ạ."

Lục lão gia nhìn Thẩm Vi Nhân từ trên xuống dưới, thở dài: "Vi Nhân đúng là càng lớn càng xinh, không giống như ông già thật rồi."

Thẩm Vi Nhân cười cười, "Ông Lục có già đâu ạ, ông vẫn giống như trước kia, mười phần trẻ trung, một chút cũng không thay đổi."

Cô ta mặc một bộ váy màu trắng liền áo, cố tình trang điểm nhẹ để không quá nổi bật.

Nhưng người phụ nữ như vậy, cho dù là không trang điểm thì đi vào trong đám người cũng rất thu hút ánh nhìn.

Lục lão gia cười to hai tiếng, vẻ mặt hiền lành, "Ông Thẩm a, cháu gái ông vẫn biết làm tôi vui giống như trước đây. Đi, bác gái ở đằng kia, cháu đến tâm sự với bọn họ đi, ở cùng với những ông già này cũng không có gì để nói đâu."

Thẩm Vi Nhân gật đầu, "Vậy cháu đi trước ạ. Ông Lục, Bắc Xuyên, lát nữa gặp lại."

Lục Bắc Xuyên vẫn không có biểu tình, Lục lão gia ngược lại cười nói: "Ông Thẩm à, ông đấy, có một đứa cháu gái xinh đẹp ưu tú như vậy, quả là có phúc lớn."

Thẩm lão gia như có điều suy nghĩ gật gật đầu, trong lòng tựa hồ đang giấu tâm sự, thở dài nói, "Xinh đẹp thì xinh đẹp, Vi Nhân đúng là cũng rất ưu tú, chỉ là những năm vừa qua đứa nhỏ này vẫn không muốn làm quen với ai, tôi rất phiền lòng."

"Sao vậy? Không tìm được người phù hợp sao?"

"Mấy thanh niên trẻ tuổi tôi thấy cũng phù hợp, nhưng hết lần này tới lần khác Vi Nhân đều không thích ai. Lúc nào cũng nói bận bịu, không có thời gian, nó cũng sắp ba mươi rồi, ông nói xem tôi có thể không lo lắng sao?"

"Chuyện này không vội vàng được, ông nhìn Bắc Xuyên đi, lúc trước tôi ép buộc nó như nào cũng vô dụng, thế nhưng bây giờ ông xem đi, trong vòng một năm này, không chỉ có cháu dâu mà ngay cả cháu chắt cũng có," Lục lão gia cười nói: "Ông ấy, cất tâm tư vào trong bụng đi, con cháu tự có phúc của con cháu, chuyện này không vội vàng được đâu."

Thẩm lão gia lại trừng ông một cái, "Ông thật là, sớm biết như vậy, lúc trước tôi đã nhét Vy Nhân vào làm con dâu Lục gia các người rồi, được thế thì tôi cũng yên tâm hơn."

Lục lão gia trừng lại, không khách khí quở trách nói: "Cái ông già này, tôi thấy ông có lẽ là già nên hồ đồ rồi đó, chuyện của cháu gái có thể ép buộc được sao? Thấy không hợp mắt thì không làm quen thôi, ông cứ cứng rắn gán ghép hai đứa nó lại cũng không phải là cách, chuyện như vậy phải xem duyên phận thôi."

Lục lão gia chỉ nghĩ là Thẩm lão gia lo lắng nên đùa một chút, cũng không quá để ý. Nhưng Lục Bắc Xuyên thì ngược lại, hắn nhìn Thẩm lão gia nhiều hơn một chút, cũng tăng thêm mấy phần cảnh giác.

***

Editor có lời muốn nói:

Mấy ngày nay cảm xúc không được ổn định nên cũng lười edit, giờ tâm trạng ổn hơn rùi nên tặng chương dài nò:3

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ nhe❤

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cái váy này cô mặc không hợp

Editor: Myy

___

Trong đại sảnh người đến người đi, không ngừng trò chuyện cười đùa, Thẩm Vi Nhân chậm rãi đi từ phòng khách tới cuối sảnh, đảo mắt một vòng sau đó đặt ánh mắt ở trên người Lục phu nhân đang ngồi lên ghế sô pha. Cô ta cười nhẹ nhàng đến chào hỏi Lục phu nhân, "Bác gái, chúc mừng bác ạ."

Đang cười đùa với một đám phu nhân, mẹ Lục quay đầu cười nhìn Thẩm Vi Nhân, bà hơi dừng một chút, trong một lát đúng là không nhận ra được, sau đó chớp mắt một cái, kinh ngạc nói: "Lâu rồi không gặp, Vi Nhân lại trở nên đẹp hơn rồi."

"Bác gái, bác đừng trêu con mà, mấy ngày nay ngày nào con cũng ở bên ngoài quay phim, thức đêm nhiều đến mức mắt cũng xuất hiện quầng thâm rồi."

Dáng người Thẩm Vi Nhân rất hấp dẫn và tinh tế, vì muốn lên ống kính thật đẹp liền cố ý bảo trì dáng người, cao một mét bảy nhưng chưa đến chín mươi cân (*). Nhan sắc của cô ta lại rất xuất chúng, cho dù mặc cái váy liền áo kiểu dáng cực kỳ bình thường và không có chút nào tô điểm như vậy thì vẫn là tiêu điểm chú ý của mọi người.

(*) 1 cân Trung Quốc = 596.8g Việt Nam.

Cô ta được thím nhà mình lôi kéo ngồi xuống ghế sa lon.

Diệp Trăn nhìn dáng người yểu điệu của cô ta, lại yên lặng cúi đầu nhìn vùng thắt lưng nở nang không ít của mình; xem ra chuyện giảm béo thật sự phải đưa vào danh sách những việc quan trọng nhất rồi.

Lục phu nhân lại không hài lòng lắm, "Thức đêm rất có hại cho sức khỏe, chuyện quay phim quan trọng đến mấy thì cháu cũng phải chú ý một chút chứ. Cháu đấy, gầy quá, phải học tập Trăn Trăn nhà bác này, ngày nào cũng ăn đủ chất, mập một chút mới dễ nhìn."

Người lớn tuổi thật lòng cảm thấy con gái mập một chút mới dễ nhìn, gầy trơ xương chỉ sợ không tốt cho sức khỏe. Lúc Diệp Trăn mang thai thường xuyên bị Lục phu nhân nói gầy, ngày nào cũng bồi bổ cho cô, lúc này mới khiến Diệp Trăn hơi mập lên chút.

Chuyện có thể nuôi Diệp Trăn mập lên, Lục phu nhân lại có cảm giác vô cùng thành tựu.

Truyenfull là copier chứ không phải nhóm editor, tks.

Lục phu nhân nói như vậy, một đám phu thân kia cũng dồn dập phụ họa theo, "Đúng vậy đó, bây giờ con gái đứa nào cũng động một chút là đòi giảm béo, không ăn uống điều độ xong lại làm hại đến sức khỏe. Giống như Trăn Trăn mới đẹp, Vi Nhân lại gầy quá, nên ăn nhiều một chút nhé."

"À đúng rồi Vi Nhân, gần đây cháu đã tìm được bạn trai hay chưa?"

Thẩm Vi Nhân cười đúng mực nói: "Công việc của cháu bận rộn quá, vẫn chưa có thời gian tìm ạ."

Người kia thở dài một trận, "Vậy đúng thật là đáng tiếc, cô gái tốt như vậy sau này cũng không biết sẽ bị tiểu tử nhà nào bắt cóc mất. Dì nhớ cháu và con trai dì từ khi còn bé đã thường xuyên chơi đùa với nhau, lớn lên rồi hình như cháu cũng ít liên hệ đi... Hay là để dì giới thiệu cho cháu nhé? Cháu yên tâm đi, nó chắc chắn là một đứa thành thật chung tình đó."

Kỳ thật những người có thể ngồi ở đây, gia cảnh người nào cũng không quá kém, huống hồ lấy điều kiện của Thẩm Vi Nhân thì giới thiệu bạn trai cho cô ta cũng không thể kém hơn được.

Thẩm Vi Nhân lễ phép từ chối, "Xin lỗi dì Triệu, thời gian gần đây cháu bận nhiều việc quá, thực sự không có thời gian cho những chuyện tư như này đâu ạ."

"Không sao không sao, các cháu có thể kết bạn Wechat tâm sự, sau này có thời gian thì làm quen với nhau một chút, ăn bữa cơm cũng được."

Thẩm Vi Nhân xấu hổ cười cười, không trả lời.

Triệu phu nhân cũng hiểu ý của Thẩm Vi Nhân, sau đó quay đầu cười nói với Lục phu nhân: "Lục phu nhân à, chúng ta trò chuyện hơn nửa ngày rồi, cháu của bà đã tỉnh chưa? Tôi vừa nhìn ảnh chụp đã thấy thích vô cùng, muốn nhìn em bé trực diện quá; nếu như nó tỉnh rồi thì bà mau ôm ra để cho tôi xem một chút đi nào. Đời này không biết đến bao giờ tôi mới có thể ôm được cháu trai đây, không được ôm cháu của mình thì ôm cháu người khác cũng được."

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

"Được!" Lục phu nhân vỗ vỗ tay Diệp Trăn, "Trăn Trăn à, con đi xem xem em bé tỉnh chưa đi."

Diệp Trăn đồng ý, đi lên tầng vào phòng em bé.

Trong phòng, hai người dì Nguyệt vẫn đang trông coi không rời mắt dù chỉ một khắc, thấy Diệp Trăn đi lên liền cười nói: "Bà Lục à, cô yên tâm đi, tiểu thiếu gia vẫn chưa tỉnh đâu."

Diệp Trăn nhìn con mình ngủ ở trên giường, em bé trắng trắng mập mập, toàn thân tràn ngập mùi sữa thơm lan tỏa ra bốn phía, khiến cho cô nhịn không được khom người hôn một cái.

Chỉ một nụ hôn nhè nhẹ như vậy, làm sao ngờ được lại khiến Bảo Bảo tỉnh ngủ.

Không khóc cũng không nháo, đôi chân nhỏ ngắn vươn ra duỗi lưng một cái, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Diệp Trăn rồi duỗi tay về phía cô, trong miệng phát ra mấy tiếng "ê ê a a".

"Muốn mẹ ôm sao?"

Đôi chân nhỏ ngắn của Bảo Bảo càng bay nhảy lợi hại hơn.

Dì Nguyệt cũng đứng một bên cười nói: "Bà Lục à, bình thường tiểu thiếu gia an tĩnh, không khóc cũng không nháo như vậy, tôi thấy bé chắc chắn là một Bảo Bảo ngoan đó."

"Có nghe thấy không," Diệp Trăn đùa với bé, "Đang khen con đó, con là bé ngoan nha, nhưng con không được kéo tóc mẹ nữa."

Bé đạp chân, kêu càng lớn hơn.

Diệp Trăn bế đứa bé lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nó, đi xuống dưới tầng.

Người trong đại sảnh thấy Diệp Trăn ôm con xuống đều nhịn không được ngửa đầu lên xem. Em bé nằm trong tã lót vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, còn không sợ người lạ nữa, thấy ai cũng mở to mắt nhìn thẳng vào người đó. Đáng yêu ngoan ngoãn như vậy, thật sự khiến cho ai cũng phải thích.

Tiếng tán dương trong sảnh vang lên không ngừng, người đang ngồi cũng thừa cơ hội này, mang lễ vật gặp mặt mà mình chuẩn bị cho Bảo Bảo ra. Cũng không lâu sau, em bé vẫn đang nằm trong tã lót đã nhận được không ít quà rồi.

Mà Thẩm Vi Nhân lại chỉ đứng một bên lẳng lặng nhìn đứa bé, không có bất kỳ cảm xúc kịch liệt hưng phấn gì, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt, nhìn không ra rốt cuộc cô ta đang suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 48-2: Cái váy này của tôi cô mặc không hợp 2

Editor: Myy

Người giúp việc của Lục gia bưng một ly nước trái cây tới cho Thẩm Vi Nhân, Thẩm Vi Nhân đi đứng không chú ý liền va phải, ly nước trái cây nghiêng một cái đổ hơn phân nửa lên chiếc váy trắng dài của Thẩm Vi Nhân. Người hầu kia kinh hô một tiếng, vội vàng dùng ống tay áo của mình lau cho cô ta, hơn phân nửa ánh mắt trên đại sảnh đều nhìn tới phía này.

Chiếc váy đang yên đang lành tự nhiên bị làm bẩn, Thẩm Vi Nhân cũng không giận, mỉm cười an ủi người giúp việc đang không ngừng xin lỗi trước mặt.

"Bác gái à, không biết bác có quần áo nào vừa để thay không ạ, cháu..."

"Có. Trăn Trăn, con đi tìm một bộ quần áo nào đó sạch sẽ cho Vi Nhân thay đi," Mẹ Lục cười vỗ vỗ tay Diệp Trăn, thấp giọng nói: "Hôm nay con là chủ nhân của bữa tiệc này, không thể thất lễ được."

Đáy lòng Diệp Trăn hiểu rõ, đứng dậy dẫn Thẩm Vi Nhân đến tầng hai vào phòng của mình, chọn một bộ váy màu lam mà mình chưa mặc bao giờ đưa cho cô ta.

Thẩm Vi Nhân vào toilet thay váy, đứng ngắm nhìn bản thân ở trước tấm gương to, "Diệp tiểu thư, cái váy này rất hợp với tôi đó, thật giống như là đo người tôi để may ra vậy."

Người phụ nữ này rất tâm cơ, lòng dạ cũng sâu, không phải là loại người dễ đối phó, Diệp Trăn lười phải đấu với cô ta.

"Hợp là được rồi, chúng ta xuống dưới đi."

"Diệp tiểu thư..."

Diệp Trăn sửa miệng cô ta, "Xin hãy gọi tôi là bà Lục. Chúng ta nên đi xuống thôi."

Thẩm Vi Nhân lại vẫn đứng yên không nhúc nhích, cô ta xuyên thấu qua tấm gương nhìn về phía Diệp Trăn, "Tôi quên mất phải chúc mừng cô, thuận lợi sinh được người thừa kế cho Lục gia, sau này không phải lo địa vị lung lay nữa rồi."

Diệp Trăn nhíu lông mày, lời nói này của Thẩm Vi Nhân tại sao nghe vào lại cay lỗ tai như vậy? Dù dì cũng là người đã lăn lộn trong giới giải trí lâu năm, vậy mà phát ngôn ra lại không có một câu nào êm tai.

Nhưng cô lười so đo với cô ta, nhấc chân đi ra cửa.

"Nhưng tôi vẫn không hiểu, tiệc đầy tháng là chuyện lớn như vậy, tại sao lại không làm hoa trương một phen mà chỉ tổ chức ở trong nhà?"

Diệp Trăn cười nhìn cô ta, "Thì ra Thẩm tiểu thư không thích tiệc của Lục gia chúng tôi, nhưng không sao, chút nữa tôi có thể tiễn cô đi về."

Thẩm Vi Nhân không vội cũng không giận, ở trước gương biểu diễn ra dáng người gợi cảm tinh tế của mình, "Bà Lục đừng hiểu lầm, tôi chỉ là cho rằng chuyện lớn như vậy thì không nên tổ chức đơn sơ quá mà thôi; nếu không thì để người ngoài nhìn vào lại nghĩ lầm thành người Lục gia không coi trọng đứa cháu này, hay là không hài lòng người con dâu này."

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

"Lục gia đối xử với tôi rất tốt, nhưng chuyện này cũng không cần Thẩm tiểu thư quan tâm. Nếu như cô thật sự rảnh rỗi đến như vậy thì hay là suy nghĩ đến việc đi coi mắt con trai dì Triệu một chút đi, tôi cảm thấy nhất định sẽ rất hợp với cô đó."

"Cảm thấy con trai dì Triệu xứng với tôi sao?"

Diệp Trăn thật sự không biết trên đời tại sao lại có loại người da mặt dày như vậy, quả thực chính là đầu óc có vấn đề.

Thẩm gia tốt xấu gì cũng là một gia tộc lớn, chắc chắn Thẩm Vi Nhân cũng có học thức tốt, tại sao lại cứ phải dây dưa không rõ với chuyện này vậy?

"Diệp tiểu thư, tôi muốn hỏi cô một chút, cô có hiểu Lục gia không? Cô có biết ông Lục từng có ba người vợ không?" Thẩm Vi Nhân cười nói: "Bà vợ đầu tiên và thứ hai của ông Lục kết hôn đều là vì lợi ích gia tộc, thẳng đến khi cưới bà vợ thứ ba mới đúng là người mình yêu, nhưng bà vợ thứ ba của ông Lục cũng xuất thân từ gia đình hiển hách. Lục phu nhân là người của Lâm gia, trước khi Lâm gia còn chưa trở nên nghèo túng cũng là một gia tộc quyền lực không kém."

Diệp Trăn nhìn cô ta, "Rốt cuộc là cô muốn nói cái gì?"

"Diệp tiểu thư hiểu ý nghĩa của bốn chữ "môn đăng hộ đối" không? Diệp tiểu thư cảm thấy dựa vào gia thế của Diệp gia thì có thể xứng với Lục gia sao?"

Lúc Thẩm Vi Nhân nói lời này rất thẳng thắn, cũng không cảm thấy ngượng ngùng chút nào, vẫn duy trì phong độ của mình. Nói thẳng ra chính là cái bộ dạng không biết xấu hổ, khiến Diệp Trăn phải lau mắt mà nhìn.

"Cho nên? Xứng hay không xứng thì sao, hiện tại tôi đã là vợ của Lục Bắc Xuyên, cũng đã sinh con cho anh ấy rồi," Cô nhìn Thẩm Vi Nhân từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ rõ sự bắt bẻ, "Tôi thấy Thẩm tiểu thư là tiểu thư khuê các, chắc hẳn cũng là người hiểu chuyện, tại sao... Lại đặc biệt để bụng tới chuyện làm tiểu tam chen chân vào quan hệ vợ chồng nhà người ta vậy?"

"Diệp tiểu thư thật sự hiểu lầm tôi rồi, tôi chỉ đang nhắc nhở Diệp tiểu thư mà thôi. Lục gia là nhà giàu có, không phải cái loại nhà giàu mới nổi, nếu Diệp tiểu thư cảm thấy sinh em bé cho Lục gia thì có thể vững chắc được địa vị của mình rồi thì tôi cần phải nhắc nhở cô một chút. Ở bên nhà cũ, chắc cô cũng không biết, vẫn còn có mấy đứa con trai riêng của ông Lục, trong giới nhà giàu ngươi lừa ta gạt này, hồi bé Bắc Xuyên còn bị bắt cóc mấy lần. Sau khi nhà mẹ đẻ của Lục phu nhân trở nên nghèo túng, cũng chỉ có thể để mặc cho Lục tiên sinh phong lưu ở bên ngoài, một chút biện pháp ngăn cản cũng không có. Không quyền - không thế - không có chỗ dựa, ở Lục gia chỉ có thể nhịn, cô thật sự cho rằng, giới nhà giàu tốt đẹp như vậy sao?" (Wattpad: Myy_OwO)

Thẩm Vi Nhân cười khẽ, "Nếu như có một ngày cô bị Bắc Xuyên chán ghét rồi vứt bỏ, hoặc xảy ra chuyện gì thì cái loại nhà giàu mới nổi như Diệp gia có thể giữ được hai mẹ con các người ở lại sao?"

Đây quả thực là trần trụi uy hiếp.

Diệp Trăn trầm mặc nhìn cô ta một cái, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì. Suy tư một lát, cô lại quay người tìm kiếm trước bàn sách một hồi lâu, cuối cùng tìm được trong ngăn kéo một cái kéo sắc bén.

Cô cầm cái kéo kia đi đến trước mặt Thẩm Vi Nhân, mỉm cười với cô ta. Sau đó cánh tay nâng lên, lưu loát cắt bỏ phần hông của cái váy Thẩm Vi

Nhân đang mặc, sau đó lại di chuyển lên, cắt thành một lỗ hổng thật to từ bộ ngực trở xuống.

"Xin lỗi Thẩm tiểu thư, cái váy này của tôi cô mặc không hợp."

***

Editor có lời muốn nói:

Thấy mấy nhà editor khác chơi kiểu set rules (VD: 100 vote up chương mới.), tôi định đú mà sợ không edit kịp huhu:<

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cháu còn có thể gọi chú bằng một cái tên khác, Ngô Ngạn Tổ (1)

Editor: Myy

——

Diệp Trăn người này, lười. Cô không phạm tôi, tôi cũng lười phạm cô. Khi nãy ở dưới lầu, mẹ Lục đã cười dặn dò cô "Con là chủ nhân của buổi tiệc, không được thất lễ", cho nên khi Thẩm Vi Nhân nói những lời kia, kỳ thật cô cũng không coi ra gì, nghe bằng lỗ tai trái ra bằng lỗ tai phải. Người phụ nữ này xem ra chính là có rắp tâm không tốt, đầu óc lại có vấn đề, tam quan (1) méo mó, cần gì phải để ý đến cô ta.

(1) Tam quan: Thế giới quan - Nhân sinh quan - Giá trị quan.

Thẳng đến khi Thẩm Vi Nhân trần trụi uy hiếp như vậy.

Trong tay cô cầm một cái kéo, gọn gàng cắt ra một lỗ hổng to trên cái váy mà mình chưa từng mặc kia, sau đó cười nhẹ nhàng nhìn Thẩm Vi Nhân, "Xin lỗi Thẩm tiểu thư, cái váy này của tôi cô mặc không hợp."

Thẩm Vi Nhân trong lúc nhất thời chưa kịp lấy lại tinh thần, nhìn cây kéo nhỏ trong tay Diệp Trăn, lại cúi đầu xuống nhìn một đường vết rách thật dài từ bộ ngực đến bên eo mình.

Cô ta hiểu Diệp Trăn là loại người gì, trầm mặc ít nói không thích gây chuyện, tính cách hướng nội tự ti. Những người ở trong vòng giải trí muôn hình muôn vẻ cô ta thấy cũng nhiều rồi, dạng người như Diệp Trăn lúc đứng ở trước mặt một người phụ nữ ưu tú hơn mình thường sinh ra sự tự ti mãnh liệt và chán ghét bản thân hơn; bình thường bực mình sẽ chẳng dám nói ra, chỉ dám buồn bực ở trong lòng. Khi cô ta nói lời nói này, chắc chắn cũng sẽ trở thành một cây gai trong lòng Diệp Trăn, chậm rãi, mọc rễ ở trong lòng, chỉ chờ một cơ hội nào đó sau này để bộc phát mà thôi.

Một người đàn ông như Lục Bắc Xuyên, có thể khoan nhượng cho Diệp Trăn bao nhiêu lần?

Cho dù tình cảm của hai người có tốt đi chăng nữa, thì vào một ngày nào đó, cũng sẽ bị hao mòn đến mức hầu như không còn mà thôi.

Nhưng làm sao mà cô ta biết được Diệp Trăn lại dám làm như thế!

"Diệp Trăn! Cô làm gì vậy!" Cô ta trợn mắt nhìn Diệp Trăn, giận tái mặt, nhưng lý trí cô ta vẫn giữ được nên không làm ra phản ứng gì quá kích động, chỉ thấp giọng nói, "Cô điên rồi à? Tại sao Bắc Xuyên lại có thể cưới một người đàn bà như vậy được!"

"Tại sao Bắc Xuyên lại cưới tôi không liên quan gì đến cô. Nhưng rất xin lỗi, bây giờ tôi là bà Lục, tất cả mọi thứ trong phòng này, bao gồm cả cái váy trên người cô cũng là của tôi. Cho nên, làm phiền cô cởi cái váy này xuống hộ tôi đi."

Một người phụ nữ nhìn như tiểu thư khuê tú (2), nhưng lại toàn nói ra những lời bậy bạ, không cho cô một chút sắc mặt tốt, khiến cho cô cực kỳ uất ức.

(2) Khuê tú: Chỉ người đàn bà đức hạnh và tài giỏi.

Bắt Thẩm Vi Nhân cởi váy ra, quả thực chính là trần trụi nhục nhã. Lớn như vậy rồi, cô ta còn chưa từng bị làm nhục như này đâu.

Thẩm Vi Nhân tức giận đến mức sắc mặt xanh trắng, cô ta nhìn Diệp Trăn thật lâu. Trong ánh mắt lộ rõ sự ngoan lệ khiến cô thấy mà giật mình, giống như một giây sau cô ta sẽ lập tức động thủ với cô vậy.

Nhưng Thẩm Vi Nhân lại chỉ thở dài một hơi, bình ổn cảm xúc lại.

"Thì ra Diệp tiểu thư cũng rất thông minh, là tôi xem nhẹ cô rồi. Xem ra lúc trước cô cũng phải phí không ít tâm tư mới cưới được Bắc Xuyên a."

Lúc trước cô đúng là đã phải phí không ít tâm tư, nhưng tất cả đều không có tác dụng. Lục Bắc Xuyên dùng một tờ hiệp nghị trói buộc mình lại, em bé cũng đã có rồi thì làm sao được? Chịu đựng thôi chứ sao.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

"Cũng không biết Bắc Xuyên có thể duy trì hứng thú với cô được bao lâu." Thẩm Vi Nhân cười lạnh, "Đã không có nhà mẹ đẻ chống lưng, lại không phải loại hình mà Bắc Xuyên thích..."

Nói tới nói lui, tóm lại cô ta cho là mình nhất định sẽ bị đuổi khỏi Lục gia chứ sao.

"Những chuyện này vẫn không cần Thẩm tiểu thư phải nhọc lòng quan tâm. Rốt cuộc tôi và Bắc Xuyên có thể đi được bao xa thì lúc ấy sẽ nói cho cô biết; nhưng tôi cũng hi vọng trước khi tôi và Bắc Xuyên còn chưa ly hôn, Thẩm tiểu thư sẽ không làm tiểu tam chen chân vào giữa chúng tôi. Chuyện này không chỉ có không đạo đức, mà tôi nghĩ fan hâm mộ của Thẩm tiểu thư cũng không muốn nhìn thấy Thẩm tiểu thư như vậy đâu."

"Cô uy hiếp tôi?"

"Cô đối xử với tôi như nào, tôi trả lại cô như thế mà thôi. Thẩm tiểu thư là người thông minh, chắc hẳn cũng sẽ nghe hiểu được. Cô có tiếng tăm lớn, tất cả thành quả của ngày hôm nay dù sao cũng là cô dùng thời gian cố gắng để đổi lấy, một khi đã mất hết thanh danh thì quả thực rất đáng tiếc."

"Câu nói này cũng rất hợp với Diệp tiểu thư, không biết lúc Diệp tiểu thư đoạt mình anh rể của mình có tâm tình gì."

Diệp Trăn nhướng mày một cái, "Chuyện này Diệp Tình nói cho cô sao?"

Không trách Diệp Trăn "lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử" (3), mà là cô nghĩ, ngoại trừ Diệp Tình ra, cũng không còn ai lại rảnh rỗi nói huyên thuyên với một người lạ như vậy.

(3) Ám chỉ việc dùng lòng dạ tiểu nhân bỉ ổi, mà phỏng đoán người đạo đức cao thượng

"Mặc kệ ai nói cho tôi biết, tóm lại tôi hi vọng Diệp tiểu thư tốt nhất vẫn không nên cưỡng cầu thứ không thuộc về mình."

Diệp Trăn hoàn toàn không để câu nói này trong lòng, cầm cái kéo vẫy trước mặt cô ta, sau đó tiện tay ném xuống đất, "Không sai, con người đúng là không nên cưỡng cầu thứ không thuộc về mình, đạo lý này tôi thấy Thẩm tiểu thư hiểu rất rõ. Cho nên, Thẩm tiểu thư vẫn nên mau chóng đổi lại bộ váy khác đi, bộ váy này bị hỏng rồi thì ném đi cũng được."

Nói xong, Diệp Trăn làm như không thấy với sắc mặt xanh trắng đan xen của Thẩm Vi Nhân, chậm rãi đi ra ngoài. (Wordpress: bemytwinkle.wordpress.com)

Nói thực ra, Thẩm Vi Nhân đã hoàn toàn thay đổi ấn tượng về "tiểu thư khuê tú" trong lòng Diệp Trăn.

May là cô chỉ gặp được một người "đặc biệt" như Thẩm Vi Nhân mà thôi.

Vừa xuống lầu, cô liền chạm mặt Lục Bắc Xuyên, hắn nắm tay cô ghé tai nói nhỏ, "Sao rồi?"

"Em nói anh này Lục tiên sinh, hoa đào của anh cũng thật là nhiều a. Lại còn đặc biệt kiên cường, bóp một hoa lại có hoa khác. Đây không phải là muốn trèo lên đầu em ngồi sao."

Lục Bắc Xuyên nhíu lông mày, ngẩng đầu nhìn về phía trên lầu, liền bắt gặp Thẩm Vi Nhân vừa mới đi ra, ánh mắt chớp một cái.

"Anh hiểu, em vất vả rồi."

Nói xong, hắn buông Diệp Trăn ra, đi đến chỗ Thẩm Vi Nhân. Hai người đứng đó nói hai câu, biểu hiện trên mặt Thẩm Vi Nhân rõ ràng không đúng lắm, sắc mặt rất khó nhìn; nhưng lại ngại những người khác nên vẫn phải duy trì nụ cười. Nụ cười này của cô ta cũng càng ngày càng vặn vẹo.

Tiểu tam có ý nghĩ muốn chen chân không quan trọng, mà quan trọng nhất chính là thái độ của chồng cô.

Diệp Trăn nhìn một cái, sau đó cũng không nhìn nữa, tạm thời cô vẫn rất yên tâm với Lục Bắc Xuyên.

"Trăn Trăn à," Lục phu nhân nhìn thoáng qua phía sau cô, "Vi Nhân đâu rồi?"

Không đợi Diệp Trăn mở miệng nói, Lục Bắc Xuyên đã đi tới, thuận thế ôm eo Diệp Trăn từ phía sau, "Thẩm tiểu thư cảm thấy không thoải mái lắm, đi về trước rồi ạ."

Lục phu nhân hơi trì trệ, sau đó cũng không nói gì nữa, "Vậy được rồi, Bắc Xuyên, con nói với Thẩm lão gia một tiếng đi. Cứ nói là do chúng ta sơ suất, kêu ông ấy đừng trách nhé."

Lục Bắc Xuyên gật đầu, thì thầm hai câu bên tai Diệp Trăn sau đó đi tới đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49-2: Cháu còn có thể gọi chú bằng một cái tên khác, Ngô Ngạn Tổ (2)

Editor: Myy

Ở bên này, Thẩm lão gia vẫn đang trò chuyện vui vẻ cùng Lục lão gia, nghe Lục Bắc Xuyên nói xong liền vội vàng đứng lên. Lục lão gia liên tục nhíu mày, "Ông Thẩm à, cháu gái của ông cũng hai mươi mấy tuổi rồi, ông còn phải lo lắng cho nó như vậy sao?"

Thẩm lão gia cười cười, "Tôi vẫn nên đi xem nó đã."

Nói xong liền vội vàng đi ra ngoài.

Thẩm lão gia lớn tuổi rồi, đi đứng cũng không vững lắm, Lục Bắc Xuyên hiểu ý gọi người hầu vịn ông ta đến chỗ đỗ xe.

Thẩm Vi Nhân ngồi ở trong xe rất ngột ngạt. Từ trước đến nay ở bên ngoài cô ta giữ ý tứ rất tốt, là tiểu thư khuê các tiêu chuẩn ở trong mắt mọi người. Ở trước mặt người ngoài, cũng tuyệt đối không thể thất lễ.

Thẩm lão gia lên xe, nhìn thấy rõ con mắt đỏ bừng của Thẩm Vi Nhân, "Chuyện này rốt cuộc là sao? Ai dám để cháu gái bảo bối của ông chịu ủy khuất lớn như vậy!"

Thẩm Vi Nhân nghiêng đầu lau nước mắt, lắc đầu, "Cháu không sao đâu."

"Nếu không sao thì làm sao có thể biến thành bộ dạng này?! Cháu nói cho ông nghe đi, là ai khi dễ cháu, Lục Bắc Xuyên hay là ai!" Lúc Thẩm lão gia nói lời này uy lực mười phần.

Thẩm gia không có nhiều người như Lục gia, ước chừng chỉ có ba đời, đến đời Thẩm Vi Nhân lại không có các anh chị em khác. Cho nên, từ nhỏ Thẩm Vi Nhân đã được như sống như chúng tinh phủng nguyệt (1), thật sự được Thẩm gia nâng ở trong lòng bàn tay mà nuôi nấng.

(1) Chúng tinh phủng nguyệt – 众星捧月: Có nghĩa là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng.

Bộ dáng này của Thẩm Vi Nhân, rõ ràng là bị ủy khuất.

Trong lòng Thẩm lão gia làm sao mà không hiểu cho được, ông thở dài, "Có phải là ông làm cháu khó xử rồi không?"

Thẩm Vi Nhân trầm mặc không nói lời nào.

"Ông biết, chuyện này đúng là làm khó dễ cháu, thế nhưng ông cũng không có cách nào khác. Nếu cháu có anh chị em, Thẩm gia cũng không đi đến nước này rồi."

Nghe Thẩm lão gia nói như thế, Thẩm Vi Nhân gượng cười trấn an nói: "Ông yên tâm đi, cháu sẽ lại nghĩ biện pháp khác."

"Vi Nhân à, ông thật sự có lỗi với cháu. Nếu như không phải bây giờ Lục gia là do Lục Bắc Xuyên cầm quyền, thì làm sao mà ông sẽ đưa ra loại yêu cầu này bắt cháu đi tiếp cận Lục Bắc Xuyên."

Thẩm Vi Nhân chìm khẩu khí (2), "Ông yên tâm đi, cháu nhất định sẽ giải quyết chuyện này thỏa đáng."

(2) Khẩu khí: Khí phách của con người toát ra qua lời nói, cách nói.

Thẩm lão gia siết chặt cây trượng trong tay, nửa ngày sau mới nặng nề gật đầu nhẹ.

***

Trong biệt thự người người đi lại, tiếng chúc mừng không ngừng vang bên tai. Lư quản gia tiến lên nói khẽ với Lục lão gia: "Lão tiên sinh, người trở về rồi."

Chỉ mấy chữ như vậy, Lục lão gia đột nhiên đứng bật dậy, thấp giọng hưng phấn hỏi: "Thằng ranh con kia trở về rồi sao?"

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

"Vâng, đang đứng ngay bên ngoài biệt thự, nói với tôi là sợ ông đánh gãy chân anh ta nên không dám vào."

Lục lão tiên sinh hừ lạnh một tiếng, "Xem ra nó còn biết tự mình hiểu được!"

Lư quản gia biết Lục lão tiên sinh cũng chỉ nói vậy thôi, nên cười cười, không khuyên can.

Nói xong, Lục lão tiên sinh lại ngồi xuống ghế, tức giận nói: "Bắc Xuyên, cháu đi đi, gọi chú cháu vào đây cho ông! Hôm nay ông nhất định phải đánh chân nó!"

Nhưng trên mặt làm gì có dáng vẻ như thật sự tức giận.

Lục Bắc Xuyên không còn sự nặng nề ban nãy nữa, thậm chí còn ẩn ẩn mang theo nụ cười chờ mong, "Cháu lập tức đi ngay."

Giọng nói Lục lão gia truyền đến cuối sảnh, Diệp Trăn thấp giọng hỏi Lục phu nhân, "Mẹ, ai tới rồi vậy ạ?"

Lục phu nhân thấp giọng nói: "Là chú của Bắc Xuyên, con cũng đi xem đi."

Lục lão gia từng có ba đời vợ. Anh chị em của Lục Thiếu Nhân cũng có mấy người, nhưng người duy nhất có thể để cho Lục lão gia thừa nhận, ngoại trừ Lục Thiếu Nhân ra thì chính là vị này.

Lục Thiếu Nhân là do vợ cả của Lục lão gia sinh, dù sao cũng có mấy phần cảm tình mới nâng đỡ. Mà vị này chính là do bà vợ thứ ba của Lục lão gia sinh ra, người vợ mà ông thật lòng yêu.

Diệp Trăn đi đến bên cạnh Lục Bắc Xuyên, thấy toàn thân hắn buông lỏng, ánh mắt mang theo chờ mong nhìn về phía cửa, nhíu lông mày.

Lúc này Lục Bắc Xuyên thật đúng là ngây thơ a.

Cũng không lâu sau, Lư quản gia dẫn theo một thanh niên tiến vào biệt thự. Người thanh niên kia nhìn còn rất trẻ, giống như chưa từng phải trải qua sống gió của xã hội, mặt mày rất là đơn thuần. Khuôn mặt tinh tế có góc cạnh, mim cười dối trá phóng đãng không câu nệ, lông mày lỗ mãng nhướng một cái, giống như một tên du côn lưu manh. Tuổi tác đoán chừng là gần bằng Lục Bắc Xuyên, thậm chí có lẽ còn trẻ hơn hắn. Giơ tay nhấc chân đều có khí chất thiếu gia quen được sống trong nhung lụa.

Nhưng Diệp Trăn đã đọc trong tiểu thuyết, thấy hắn ta cực kỳ quyết tuyệt và ngoan lệ, bề ngoài nhìn vậy nhưng có rất nhiều thủ đoạn, không kém hơn Lục Bắc Xuyên chút nào.

Trong tiểu thuyết, sở dĩ Lục Bắc Xuyên bị bại thảm như vậy, ngoại trừ đối thủ là nhân vật nam chính Lâm Trạm ra, cũng có phần lớn là do người trẻ tuổi trước mắt này. Nguyên nhân Lục Bắc Xuyên rơi vào thế hạ phong, không chỉ bởi vì Lục Bắc Xuyên quá mức tín nhiệm hắn ta, mà còn do hắn ta che giấu quá kĩ nữa; cho nên trong tiểu thuyết Lục Bắc Xuyên mới có kết cục như vậy.

"Đó là chú của anh. Lúc anh còn bé đã từng bị bắt cóc, là chú ấy đã cứu anh." Lục Bắc Xuyên giới thiệu với Diệp Trăn, nói xong liền muốn tiến lên bắt chuyện với hắn ta.

Mi tâm Diệp Trăn gấp vặn, bắt lấy cánh tay Lục Bắc Xuyên, thấp giọng nói: "Anh chắc chắn... Lúc anh bị bắt cóc, là được anh ta cứu sao?"

Lục Bắc Xuyên không hiểu Diệp Trăn đang nói gì.

Diệp Trăn tiếp tục cân nhắc từ ngữ, tận lực để không khiến cho mình trông giống như một bà vợ thích chia rẽ hai bên, "Anh không cảm thấy... Lúc đó anh gần bằng tuổi anh ta, làm sao mà anh ta lại có thể cứu được anh sao?"

Lục Bắc Xuyên hiểu ý của Diệp Trăn, "Em đừng lo lắng, bản tính của chú ấy không xấu đâu. Cùng lắm chỉ là miệng lưỡi hơi trơn tru một chút thôi, sau này em quen rồi sẽ hiểu, để anh giới thiệu cho em."

Vừa mới dứt lời, Lục Bắc Xuyên đã bị vả mặt.

Bởi vì hắn trông thấy, một người đi theo đằng sau người chú mà hắn vừa nói không phải người xấu.

Người đó là Lâm Trạm.

Mi tâm Lục Bắc Xuyên cau lại, tỉnh táo nhìn Lâm Trạm đi sau lưng chú hắn vào Lục gia, trầm mặc không nói lời nào. (Wattpad: Myy_OwO)

Không lâu sau, Lư quản gia liền dẫn người tới trước mắt Lục Bắc Xuyên. Người thanh niên kia cũng không có lập tức chào hỏi với Lục Bắc Xuyên, mà là liếc mắt nhìn qua Diệp Trăn.

"Nếu như chú đoán không lầm, chắc hẳn vị này chính là cháu dâu của chú đúng không?" Hai mắt hắn ta nhắm lại, nụ cười bên khóe miệng không kiêng nể

ai, "Lần đầu gặp mặt. Để chú tự giới thiệu trước, chú tên là Lục Thiếu Ngôn, nghĩa là ít lời mà làm nhiều. Nếu như cháu không thích cái tên này, cháu còn có thể gọi chú bằng một cái tên khác, Ngô Ngạn Tổ."

***

Editor có lời muốn nói:

Chị Trăn vừa xử bà kia xong thì Bắc Xuyên lại có thêm 2 ông khác:((

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cái vòng ngọc kia (1)

Editor: Myy

——

Thật không biết xấu hổ!

Vị thanh niên này dõng dạc tự xưng là "Ngô Ngạn Tổ", hữu nghị đưa tay ra trước mặt Diệp Trăn.

Cái tay của quý công tử này có thể nói là trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng. Không giống với đôi tay mười phần mạnh mẽ đanh thép của Lục Bắc Xuyên, chỉ miễn cưỡng duỗi ra, không cảm giác được một chút lực nào.

Nhưng thường thường, người thâm tàng bất lộ (1) như này mới là đáng sợ nhất.

(1) Thâm tàng bất lộ: Chỉ người có năng lực nhưng che giấu để mọi người không biết khả năng đến đâu.

Mẹ của Lục Thiếu Ngôn là người vợ thứ ba của Lục lão gia, nhỏ hơn Lục lão gia hai mươi tuổi, bây giờ đã đi xa tha hương, không vào thành phố nữa.

Trong tiểu thuyết miêu tả Lục Thiếu Ngôn được kế thừa tất cả khuôn mặt đẹp của mẹ hắn ta, cũng chính là bởi vì tướng mạo không có quá nhiều lực công kích này mới có thể khiến cho Lục lão gia yêu thương.

Bình thường Lục Thiếu Ngôn không thích làm nhiều, cũng giống với những tên phú nhị đại khác, hắn ta thích đua xe uống rượu đi bar. Tuy hắn ta không làm việc đàng hoàng nhưng lại mười phần trượng nghĩa với bạn bè, chi tiền rất mạnh, cho nên hắn ta còn được định nghĩa là một thiếu gia ăn chơi.

Lục lão gia vì yêu thương con mình cho nên nó muốn làm thiếu gia ăn chơi thì kệ nó, dù sao Lục gia cũng có tiền, vẫn có đủ khả năng cung cấp cho hắn ta vui chơi.

Bản tính của Lục Thiếu Ngôn rất hiền hoà, ngay cả Lục Thiếu Nhân đang ở trong ngục giam cũng chưa từng coi hắn ta ra gì, trực tiếp loại bỏ hắn ta ra khỏi phạm vi đối thủ cạnh tranh gia sản.

Về phần Lục Bắc Xuyên, vụ án bắt cóc khi còn bé thì Diệp Trăn không biết, dù sao chuyện này cũng không được nhắc đến trong tiểu thuyết.

Nhìn bàn tay trắng nõn tay trước mắt, Diệp Trăn cười bắt tay lại, "Chào chú, cháu tên là Diệp Trăn."

"Bỏ trốn mất dạng, lá xanh um um (2) sao? Tên rất hay!"

(2) Trích từ một bài thơ. Các học giả hiện đại thường cho rằng đó là bài thơ chúc mừng cuộc hôn nhân của các cô gái. Nhà thơ dùng các loại hoa đào rực rỡ, tươi đẹp để tiễn cô dâu xuất giá. Đồng thời ca ngợi đạo đức tốt đẹp của nàng dâu, đem lại niềm vui, sự hòa thuận cho gia đình mới.

Lục Thiếu Ngôn từng bị Lục lão tiên sinh giam ở bên người đọc sách một thời gian, mặc dù đã ở nước ngoài rất nhiều năm, nhưng đã có không ít các loại sách cổ đã ngấm tận trong xương tủy, cho nên liền thốt ra theo thói quen. (Wordpress: bemytwinkle.wordpress.com)

"Vậy chú có biết hai câu thơ này có ý nghĩa gì không?"

Lục Thiếu Ngôn hơi nhíu mày, nhưng ngược lại cũng không xấu hổ lắm, thuận thế buông tay Diệp Trăn ra, cười đùa nói, "Trăn Trăn, chúng ta vừa mới gặp mặt, không thể khi dễ một người ở nước ngoài hơn mười năm như chú nha."

"..." Diệp Trăn thật sự cảm thấy kỳ thật thái độ của mình cũng không tệ lắm.

Lục Thiếu Ngôn nói xong, lúc này mới nhìn về phía Lục Bắc Xuyên, cười dang tay ôm hắn, "Bắc Xuyên à, chú cháu ta đã hơn một năm không gặp rồi.

Cháu đột nhiên lấy vợ sinh con khiến chú rất ngạc nhiên đó."

Có lẽ là bởi vì Lục Thiếu Ngôn mang Lâm Trạm đến, hoặc cũng có lẽ là bởi vì Diệp Trăn nói hai câu kia khiến hắn chú ý; sau khi nghĩ sâu tính kỹ lại mới phát giác ra được một chút sự kỳ lạ, cho nên nụ cười trên mặt Lục Bắc Xuyên lại không tươi bằng trước đó nữa. Tách ra khỏi cái ôm của Lục Thiếu Ngôn, không mặn không nhạt nói: "Cháu đã thông báo cho chú rồi, nhưng vẫn không thấy hồi âm."

Lục Thiếu Ngôn nhún vai, "Vậy chắc là do chú bận rộn quá không để ý ấy mà."

Lục Bắc Xuyên thản nhiên liếc qua Lâm Trạm đứng đằng sau lưng hắn ta, "Tại sao anh ta lại tới đây? Cháu nhớ cháu không có mời anh ta."

Lục Thiếu Ngôn không nói gì thêm, vỗ vỗ vai Lục Bắc Xuyên, "Chút nữa chú sẽ giải thích cho cháu. Chú mang bạn tới, chẳng lẽ cháu lại không thể chừa cho chú một chút mặt mũi hay sao?"

Có thể thấy được, Lục Bắc Xuyên cũng không muốn cho Lục Thiếu Ngôn phần mặt mũi này.

Lư quản gia đứng ở một bên cười nói: "Lão tiên sinh ở bên trong chờ đã lâu rồi, Nhị thiếu mau đi vào nói chuyện với ông ấy đi."

Thành công giải cứu cái không khí ngột ngạt này.

Mấy người đi vào trong, Diệp Trăn liếc qua Lâm Trạm vẫn luôn trầm mặc đi theo sau lưng Lục Thiếu Ngôn, không coi ai ra gì, cũng không có chút thần sắc khó xử nào.

Kỳ thật cũng rất là kỳ quái. Trong tiểu thuyết, mặc dù Lục Thiếu Ngôn và Lục Bắc Xuyên là đối thủ, nhưng hắn ta cũng không phải là đồng minh với Lâm Trạm. Ba người này đối lập với nhau, một bộ dáng không phải anh chết thì chính là tôi sống, tại sao... bây giờ Lâm Trạm lại đi cùng Lục Thiếu Ngôn? (Wattpad: Myy_OwO)

Bàn tay Diệp Trăn được Lục Bắc Xuyên cầm lấy, thấy Diệp Trăn thất thần, hắn véo nhẹ lòng bàn tay cô. Diệp Trăn hoàn hồn, nắm thật chặt tay Lục Bắc Xuyên để đáp lại hắn.

Đi qua vườn hoa, trên đường đi Lục Thiếu Ngôn vẫn luôn thân thiện chào hỏi không ít người thân quen biết hắn ta.

Diệp Trăn càng xem càng kinh hãi.

Người ngoài có lẽ sẽ cảm thấy không có gì lạ, chỉ cho rằng Lục Thiếu Ngôn quen biết rộng rãi, không có công việc đàng hoàng mà thôi. Nhưng những năm nay Lục Thiếu Ngôn vẫn luôn ở nước ngoài, chỉ có thể giao tiếp với những người bạn trong nước bằng việc call video; vậy mà sau mấy năm, quan hệ vẫn có thể hoàn toàn mật thiết như trước đây. Bảo sao có thể che giấu nhiều năm như vậy, cho Lục Bắc Xuyên một kích trí mạng.

Trong phòng khách, Lục lão gia ngồi thẳng lưng trên ghế sa lon, trên mặt đè nén ý mừng, hai tay nắm lấy đầu cây trượng.

"Lão tiên sinh, Nhị thiếu trở về rồi."

Lục lão tiên sinh trầm giọng nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì! Còn không mau tranh thủ thời gian vào đây!"

Mặc dù lời nói này rất nghiêm khắc, nhưng ai cũng có thể nghe ra được phần cưng chiều trong giọng điệu của ông.

Vốn dĩ, người già có con đều muốn chiều nó một chút.

Lục Thiếu Ngôn đi vào, cười đùa tí tửng đi đến trước mặt Lục lão gia, sau đó thẳng tắp quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái, "Cha, con trở về rồi."

Lục lão gia hận không thể cầm cây trượng trên tay mình đập cho Lục Thiếu Ngôn một trận, nhưng xem xét đến nụ cười trên mặt hắn ta lại không nỡ ra tay, thở dài, "Những năm qua ngay cả một chút tin tức của cậu cũng không thèm thông báo cho tôi, đây là muốn tôi lo lắng chết sao!"

"Cha à, cha đừng nóng giận, không phải con đã trở về rồi sao?"

"Tôi còn tưởng rằng phải chờ đến khi tôi chết cậu mới thèm trở về chứ!"

Lời nói này có hơi quá, Lư quản gia vội vàng an ủi, thấp giọng khuyên can.

Trong trong lòng Lục lão gia cũng không quá tức giận, phần lớn là lo lắng, nhưng hết lần này tới lần khác lại cứ mạnh miệng không chịu nói ra.

"Đứng dậy đi."

Lục Thiếu Ngôn cười đứng dậy.

Ánh mắt Lục lão gia từ ái nhìn hắn ta, đột nhiên lại bị Lâm Trạm đứng sau lưng Lục Thiếu Ngôn hấp dẫn, nhíu lông mày, "Tại sao anh ta..."

Lục Thiếu Ngôn vội vàng ghé tai Lục lão gia thấp giọng nói mấy câu. Chỉ thấy sắc mặt Lục lão gia thay đổi mấy lần, giống như nghe được chuyện gì rất ghê gớm. Cuối cùng nghe Lục Thiếu Ngôn nói xong, còn trầm giọng hỏi: "Thật sao?"

Lục Thiếu Ngôn thề son sắt gật đầu.

Bởi như vậy, mi tâm Lục lão gia nhíu còn chặt hơn. Ông quan sát tỉ mỉ Lâm Trạm từ trên xuống dưới, trong ánh mắt mang theo chút không thể tin được.

"Vậy cứ ở lại đây trước đi."

Lục lão gia lên tiếng, Lâm Trạm tất nhiên cũng đồng ý.

***

Editor có lời muốn nói:

Đáng lẽ hôm nay định lười tiếp á mà thấy đạt 1k follows rùi nên ráng lết xác đi edit nè:> Cảm ơn tất cả các followers đã ủng hộ tui nheee❤ □

Yêu mọi người lém <3

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50-2: Cái vòng ngọc kia (2)

Editor: Myy

___

"Bắc Xuyên lấy vợ sinh con mà chú lại không về được, bây giờ trở về rồi, thân là chú thì tất nhiên không thể không có quà chúc mừng nha." Hắn tiếp nhận một chiếc hộp màu đen từ người đứng phía sau, đưa cho Diệp Trăn, "Chỉ là một chút lễ vật nhỏ mà thôi."

Diệp Trăn cũng không ngại ngùng, hào phóng nhận lấy, cười nói: "Cảm ơn chú."

"Cháu mở ra nhìn đi, xem xem có thích hay không."

Diệp Trăn mở cái hộp kia ra, bên trong là một cái đồng hồ đeo tay, không có nhãn hiệu hay logo gì, kiểu dáng cũng không phức tạp, nhưng được chế tác rất tinh xảo. Nếu là lễ vật mà Lục Thiếu Ngôn tặng, thì món đồ đó nhất định là có giá trị không nhỏ.

"... Cái đồng hồ này chắc là đắt lắm đúng không ạ?" Diệp Trăn cười nói: "Thật sự rất cảm ơn chú đã có lòng."

"Không sao, cháu thích là được rồi."

Diệp Trăn thật sự không thích chút nào.

Nếu như cô đoán không lầm, cái đồng hồ này hẳn là được đặt làm, bên trong có lắp đặt định vị. Bất kể cô đi tới chỗ nào, chỉ cần đeo chiếc đồng hồ đeo tay này, thì có thể xác định được đúng vị trí đó.

Loại cảm giác bị giám thị này, thật sự không thoải mái chút nào.

"Cháu trai của chú đâu rồi?" Lục Thiếu Ngôn vừa nói vừa nở nụ cười, "Chú còn chưa tới ba mươi tuổi, vậy mà đã có cháu trai rồi, cảm giác thật là kỳ lạ."

Lục phu nhân ôm lấy Chúc Chúc, bà đối với người em trai chồng thường hay nói năng ngọt xót này cũng không có ác ý gì, chỉ là có gặp mặt ngắn ngủi một hai năm mà thôi. Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, ấn tượng cũng không nhiều lắm.

Lục Thiếu Ngôn ôm Chúc Chúc vào trong ngực, cặp mắt đen thui của bé mở to nhìn hắn ta, không khóc cũng không cười, vừa yên tĩnh vừa nhu thuận.

"Chúc Chúc, ông là..." Mi tâm Lục Thiếu Ngôn gấp vặn, "Ông... Cái xưng hô này nghe..."

Hắn ta rùng mình một cái, "Chờ sau khi cháu trưởng thành rồi sẽ giới thiệu lại nha."

Diệp Trăn đứng bên cạnh nhìn cảnh này, lòng bàn tay liền ứa ra mồ hôi lạnh.

Trong tiểu thuyết, tại sao tiểu nhân vật phản diện lại sa đọa, chuyện này nhất định là có không ít sự nhúng tay vào của nhân vật Lục Thiếu Ngôn này!

Hắn ta vốn có rắp tâm không tốt, vậy thì còn có thể trông cậy được gì vào việc hắn ta sẽ dạy con mình trở nên chính trực?

Lục lão gia cười mắng: "Bắc Xuyên cũng đã có con rồi, con xem lại con đi, đến giờ vẫn còn độc thân. Vậy khi nào thì mới tìm cho cha một đứa con dâu đây?" (Wattpad: @Myy_OwO)

Lục Thiếu Ngôn cười nói: "Bây giờ cha cũng đã có chắt rồi, vẫn còn muốn có con dâu sao ạ."

"Thằng nhóc này!" Một câu này lại chọc cho Lục lão gia phát giận.

"Cha à, đừng nóng giận mà. Bây giờ sự nghiệp của Bắc Xuyên đã thành công, gia đình cũng viên mãn rồi, cha nên cảm thấy thỏa mãn chứ. Con cũng không có may mắn như Bắc Xuyên, cứ tùy tiện qua loa là được rồi ạ."

Nói xong, lại cúi đầu đùa nghịch với Chúc Chúc.

Chúc Chúc hình như rất thích chú ấy, không cần đến lần thứ hai đã bị chọc cho nở nụ cười, khoa tay múa chân.

Mí mắt Diệp Trăn giựt một cái, tiến lên chen ngang hắn ta, "Chú à, giao con cho cháu đi, nên cho nó bú rồi ạ."

Lục Thiếu Ngôn lại nhìn Chúc Chúc một cái, làm cái mặt quỷ với bé, lúc này mới giao Chúc Chúc cho Diệp Trăn.

Nói là cho bú, kỳ thật chỉ là cô lấy một cái cớ mà thôi. Sau khi ôm lấy em bé về phòng, Diệp Trăn mới cảm thấy an tâm một chút. Trước mắt còn chưa hiểu rõ được Lục Thiếu Ngôn, cô cảm thấy, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Cả căn biệt thự người đi tới đi lui, Diệp Trăn nhìn Lục lão gia vẫn đang cười không ngừng trong phòng khách, lại nhìn Lục Bắc Xuyên đứng bên cạnh sắc mặt cũng không dễ coi, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mặc kệ Lục Bắc Xuyên có tin hay không, nhưng chỉ cần hắn đã có lòng đề phòng, sau này Lục Thiếu Ngôn muốn làm gì thì chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Nơi này là một cái hành lang nhỏ, trồng rất nhiều cây xanh rậm rạp um tùm, đứng ở đây còn có thể nhìn thấy hồ nước phía sau biệt thự. Nói chuyện với những vị khách lâu như vậy rồi Diệp Trăn cũng thấy mệt mỏi, liền chạy ra đây hít thở không khí.

"Chúc mừng em đã trở thành mẹ."

Sau lưng truyền tới một giọng nói quen thuộc, tâm Diệp Trăn nhảy dựng một cái, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt. Quay lưng lại, quả nhiên, là Lâm Trạm.

"Anh... Sao anh lại ở đây?" Diệp Trăn liếc mắt nhìn chung quanh.

Lâm Trạm cười nói: "Chuyện này không quan trọng, anh chỉ muốn tới để chúc mừng em một tiếng mà thôi."

Diệp Trăn nhíu lông mày, cảm giác thật đau đầu. Bây giờ thân phận của cô là gì còn anh ta lại có thân phận gì, chẳng lẽ anh ta không tự hiểu được sao? Xung quanh nhiều người như vậy còn tới tìm riêng cô để nói chuyện, thật sự không sợ xuất hiện mấy lời đồn đại vô căn cứ à?

Nhưng nhìn thấy Lâm Trạm, Diệp Trăn đột nhiên lại nghĩ tới cái vòng tay huyết ngọc kia.

"Cái vòng ngọc kia là của anh đưa tới sao. Anh chờ chút, để tôi đi lấy trả lại cho anh."

"Không cần," Lâm Trạm nói, "Cái vòng ngọc kia vốn chính là muốn tặng cho em."

"Anh nói đùa cái gì vậy?"

Truyện chỉ được đăng tải tại wattpad (@Myy_OwO) và wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Biểu lộ của Lâm Trạm thật sự không có một chút ý đùa giỡn nào, "Anh không nói đùa. Lúc em chăm sóc cho mẹ anh khi mẹ bị bệnh, mẹ đã muốn tặng cái vòng ngọc kia cho em rồi. Bây giờ anh chỉ đang tặng lại vật cho chủ cũ mà thôi."

Diệp Trăn sững sờ tại chỗ, nửa ngày cũng không nói được gì.

Lời này quá mức mập mờ, không nên nói tiếp.

Cô cẩn thận cân nhắc lời nói, nghiêm túc nói với Lâm Trạm: "Lâm Trạm, anh biết không? Thời điểm anh bỏ trốn với chị của tôi, "Diệp Trăn" đã chết rồi. Nếu lúc trước anh đã lựa chọn Diệp Tình, thì bây giờ cần gì phải tới đây tìm tôi nữa. Cái vòng tay này anh vẫn nên đưa cho chị ấy thì hơn."

Trong tiểu thuyết, kỳ thật "Diệp Trăn" cho tới nay vẫn luôn xem Lâm Trạm như một tia hi vọng cuối cùng của mình, anh ta là một chùm sáng duy nhất trong cuộc đời u ám của cô ấy. Nhưng sau khi Lâm Trạm bỏ trốn với Diệp Tình, chùm sáng kia liền biến mất, cuộc đời của cô ấy cũng triệt để sa vào bóng tối.

Cho nên, cái vòng tay này cô không thể nhận, cũng không có tư cách để nhận.

Cách đó không xa, Lục Bắc Xuyên bưng một ly rượu đỏ, ẩn nấp ở trong bóng tối. Hắn nhìn hai người đơn độc đứng ở trên hành lang, lẳng lặng uống hết chén rượu này.

***

Editor có lời muốn nói:

Chú (Lục Thiếu Ngôn) gọi cháu của anh trai mình (Chúc Chúc) là cháu đúng không vậy mọi người? @@

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Lục tiên sinh âm thầm hạ quyết định, tiếp tục vơ vét đồ Vật mà vợ hắn thích (1)

Editor: Myy

___

Nhắc đến Diệp Tình, sắc mặt Lâm Trạm kém đi không ít. Hình như anh ta cũng không muốn nhắc đến Diệp Tình trong tình huống này.

"Có thể không nhắc đến cô ta được không?"

Diệp Trăn cười như không cười nhìn anh ta, "Sao vậy? Anh và Diệp Tình ở bên nhau nhiều năm như vậy rồi, bây giờ đừng nói với tôi là do anh nhận lầm người, cho nên người trong lòng anh thích vẫn luôn là "Diệp Trăn", còn đối với Diệp Tình thì một chút cảm giác cũng không có, muốn cắt đứt quan hệ với chị ta đấy chứ?"

Lâm Trạm trầm mặc một lát, cũng không nói lời nào.

"Lâm Trạm à, tôi biết anh cảm kích tôi, nhưng đó thật sự không cần thiết. Chăm sóc mẹ anh là do tôi tự nguyện, đi làm thêm cũng chỉ là tôi muốn trải nghiệm cuộc sống mà thôi. Gặp anh là chuyện ngẫu nhiên, còn những bức thư tình kia..." Diệp Trăn cười cười, nói: "Lúc còn trẻ ai mà chẳng có vài đối tượng thầm mến?"

"Bây giờ tôi đã kết hôn, ngay cả con cũng có rồi, mặc kệ lúc trước như thế nào nhưng mọi chuyện đều đã là quá khứ. Là người thì phải học được cách từ bỏ và nhìn về phía trước, anh ưu tú như vậy, nhất định sẽ tìm được một người con gái ưu tú hơn. Anh hiểu không?"

Nói rõ ràng như vậy rồi, Diệp Trăn tin Lâm Trạm chắc chắn sẽ hiểu ý của cô.

Cứ tiếp tục dây dưa cũng chẳng tốt cho ai cả.

Nghe Diệp Trăn như thế, Lâm Trạm liền cười khổ, "Em cũng nói đến vậy rồi, anh còn có thể nói cái gì nữa đây? Em nói không sai, bây giờ em đã kết hôn sinh con, đúng là anh không nên quấy rầy cuộc sống của em nữa. Nhưng từ chuyện lần trước, anh cảm thấy anh cần phải đền bù cho em."

"Đền bù? Đền bù cái gì? Tôi không cảm thấy anh cần phải đền bù cái gì cho tôi hết." (Wordpress: bemytwinkle.wordpress.com)

"Lúc trước em chăm sóc cho mẹ anh, mặc kệ là bởi vì lý do gì thì đó cũng coi như là anh nợ em, đối với việc này, anh cần phải đền bù cho em."

Lúc trước mẹ của Lâm Trạm bệnh nặng, khi đó Lâm Trạm đang chuẩn bị đi thi đợt cuối, mẹ Lâm vì không muốn khiến Lâm Trạm phân tâm cho nên bị bệnh cũng không nói cho anh ta biết. Đến khi "Diệp Trăn" gọi cho Lâm Trạm thì anh ta mới biết được tin tức mẹ Lâm bị bệnh nặng phải nằm viện.

Lúc Lâm Trạm đi thi "Diệp Trăn" vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc cho mẹ Lâm.

Diệp Trăn trầm mặc một lát, nhìn Lâm Trạm, cô đột nhiên hỏi: "Lâm Trạm, khi đó anh yêu Diệp Tình thật sự là bởi vì nhận lầm người thôi sao?"

Lâm Trạm không nói chuyện, đôi môi khẽ nhếch, giống như muốn nói cái gì đó nhưng lại không dám nói.

"Vậy được rồi," Diệp Trăn khẽ cười: "Cho nên cho tới tận bây giờ anh cũng không biết mình yêu ai. Người mà anh yêu chính là cái người đã từng chung hoạn nạn với anh, một lòng một ý với anh, đúng không?"

Bị Diệp Trăn chọc thủng bí mật dưới đáy lòng, Lâm Trạm bàng hoàng thất thố, "Anh... anh không biết. Anh cũng không biết tại sao, đột nhiên hai người

lại thay đổi. Diệp Tinh cô ta... cô ta đã hoàn toàn thay đổi, mà em..."

"Cho nên, anh muốn đền bù cho tôi, dùng cách này đến lấp đầy khe rãnh áy náy trong lòng anh sao?" Diệp Trăn mỉm cười, "Tôi tin, anh là loại người nguyện ý chấp nhận gánh trách nhiệm, nhưng tôi cũng không phải là đối tượng mà anh cần phải đền bù. Tôi đã nói rồi, chuyện lúc trước đều đã qua, những chuyện đó là do tôi tự nguyện và ngẫu nhiên mà thôi. Tôi không muốn dựa vào những chuyện đó để lấy cái gì hết, cho nên tôi tất nhiên cũng sẽ không cần anh đền bù."

Lâm Trạm người này, Diệp Trăn không hiểu rõ lắm, có lẽ là mắt mù, cũng có lẽ là EQ thấp. Nhưng mặc kệ Lâm Trạm có mục đích gì thì cuối cùng cô cũng không phải là "Diệp Trăn", lấy đâu ra tư cách tiếp nhận sự đền bù của Lâm Trạm.

"Không biết Lâm tiên sinh phải đền bù cái gì cho vợ của tôi vậy?" Giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau, trong đó không nghe ra sự phập phồng hay tức giận gì. Lục Bắc Xuyên mặt không biểu tình đi tới bên cạnh cô, theo thói quen ôm eo Diệp Trăn, đứng đối diện Lâm Trạm, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Kỳ thật Lục Bắc Xuyên là người có lòng chiếm hữu cực mạnh, không cho phép người hoặc vật của mình bị người ta ngấp nghé. Chuyện này đối với hắn mà nói, chính là không tôn trọng hắn.

Diệp Trăn thở dài trong lòng, trên mặt lại cười tủm tỉm nhìn Lục Bắc Xuyên, cũng thân mật kéo cánh tay của hắn, "Em đang nói chuyện với bạn học cũ vài câu, sao anh lại tới đây?"

"Vừa mới nghe thấy hai người đang nói đền bù cái gì đó, nhất thời hiếu kì nên tới đây thôi." Lục Bắc Xuyên híp hai mắt lại, mang theo thần sắc áp bách nhìn Lâm Trạm.

Sắc mặt Lâm Trạm vẫn không thay đổi.

Ánh mắt hai người giao nhau, tia lửa điện va chạm kịch liệt.

"Lục tiên sinh nghe lầm rồi, tôi và vợ anh chỉ đang ôn chuyện mà thôi."

"Ôn chuyện?" Khóe miệng Lục Bắc Xuyên chậm rãi nhếch lên một nụ cười, nhưng Diệp Trăn nhìn thấy lại hãi hùng khiếp vía.

Thân phận của Lục Bắc Xuyên và Lâm Trạm vốn dĩ đã đối lập, lại không hợp nhau. Bây giờ Lâm Trạm còn không có bất kỳ vốn liếng gì để có thể giằng co với Lục Bắc Xuyên, vậy anh ta lấy dũng khí từ đâu ra mà dám đứng khiêu chiến trước mặt Lục Bắc Xuyên?

Chẳng lẽ che giấu, ngầm tự phát triển mới là thượng sách?

Diệp Trăn thật sự không hiểu hành vi tự mình chủ động đưa tới cửa của Lâm Trạm đến cùng là vì cái gì.

"Tôi biết, Lâm tiên sinh và vợ của tôi là người quen cũ, thậm chí đã từng có một đoạn quá khứ; nhưng tôi cũng không phải là loại người hẹp hòi, quá khứ đã qua rồi, không cần phải nhắc lại. Cho nên Lâm tiên sinh nói muốn đền bù, hoàn toàn không nhất thiết phải như thế."

Lúc hắn nói Lâm Trạm và Diệp Trăn từng có một đoạn quá khứ, giống như thật sự không có chút khúc mắc nào về chuyện này vậy.

Tha thứ rộng lượng, quả thực không giống như là lời mà Lục Bắc Xuyên sẽ nói.

Nói xong, Lục Bắc Xuyên lấy ra cái vòng tay huyết ngọc Lâm Trạm tặng cho Diệp Trăn, đưa tới trước mặt Lâm Trạm. Ánh mắt khinh miệt trêu tức kia, khiến cái vòng tay huyết ngọc có giá trị liên thành này trong mắt hắn giống như là không đáng một đồng vậy.

"Cái vòng tay này Lâm tiên sinh vẫn nên tặng cho người có duyên với anh thì hơn đi. Mỗi một món đồ trang sức đeo trên người vợ tôi, đều phải là do tôi tặng."

Lục Bắc Xuyên thật sự khó có được sự kiên nhẫn và nói lời khuyên hữu ích như vậy với Lâm Trạm. Điều này không tồn tại trong từ điển hành vi của Lục Bắc Xuyên.

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Nụ cười bên khóe miệng của Diệp Trăn hơi cứng lại, thật sự không có cách nào phản bác lại với lời tuyên bố chủ quyền này của Lục Bắc Xuyên, nhưng cô vẫn hùa theo hắn nói: "Lâm tiên sinh, cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng đây là lễ vật mà mẹ anh chuẩn bị cho con dâu tương lai của bà ấy, mà cái vòng tay này lại quý báu như vậy, tôi thực sự không dám nhận."

Vợ chồng đồng lòng thì không có khó khăn nào mà không giải quyết được. Hai người nhất trí đối phó với người ngoài, thái độ tín nhiệm lẫn nhau, Lâm Trạm chắc chắn sẽ biết phải làm sao.

"Tôi không có ý gì khác, tôi tặng cái vòng tay này chỉ vì muốn cảm ơn bà Lục đã làm bạn và chăm sóc mẹ tôi trong giai đoạn cuối cùng của sinh mệnh mà thôi. Tôi nghĩ tôi làm như vậy thì mẹ của tôi cũng rất tình nguyện, hi vọng cô không từ chối."

Mi tâm Lục Bắc Xuyên cau lại, "Lâm tiên sinh, xin lỗi đã mạo phạm nhưng tôi cũng xin nói thẳng, lúc trước Diệp Trăn chăm sóc mẹ của anh không muốn có bất cứ sự báo đáp nào, cô ấy làm một cách tự nguyện. Nhưng bây giờ anh lại dùng vật chất để báo đáp cho cô ấy, Lâm tiên sinh không cảm thấy rất

không thích hợp sao?"

Lâm Trạm hơi trì trệ, một lát sau lại cúi đầu cười khẽ.

Đúng vậy a, Diệp Trăn tự nguyện, sao anh ta lại có thể dùng vật chất để báo đáp cơ chứ.

Anh ta nhận lại cái vòng tay huyết ngọc đó, "Tôi hiểu rồi."

Anh ta vừa nhận lại cái vòng tay huyết ngọc kia, một giây sau Lục Bắc Xuyên lại lấy ra một cái vòng tay huyết ngọc khác, đeo lên cổ tay Diệp Trăn.

Chỉ là sắc đỏ của cái vòng tay huyết ngọc này còn đậm hơn, ở dưới ánh mặt trời sáng long lanh óng ánh. So với cái vòng kia của Lâm Trạm, chất lượng còn đẹp hơn, giá cả chắc chắn cũng lớn hơn nhiều.

"Đây là..." Diệp Trăn nhìn vòng tay huyết ngọc trên cổ tay mình, vô cùng kinh ngạc.

"Anh đã nói, mỗi một món đồ trang sức đeo trên người em, đều phải là do anh mua rồi mà. Cái vòng này rất hợp với em, đúng không."

Cánh tay của Diệp Trăn rất nhỏ bé, nhưng cái vòng tay này giống như là được đo theo kích thước của cô mà làm vậy, càng khiến nổi bật lên cổ tay trắng nõn của cô. Vốn Diệp Trăn ăn mặc cũng không nổi bật, nhưng bởi vì cái vòng tay huyết ngọc này mà trở thành một phong cảnh xinh đẹp, cực kỳ gây chú ý.

"Thích không?"

Tâm tình Diệp Trăn rất phức tạp, trong tiểu thuyết Diệp Tinh mới là người duy nhất trong thành phố được đeo cái vòng tay huyết ngọc này, cũng đã gây nên một hot trend. Nhưng ngọc huyết rất ít, mặc dù sau này có không ít người tranh nhau mua, nhưng phần lớn đều là hàng giả, so với vòng tay của Diệp Tinh thì kém hơn rất nhiều.

Nhưng bây giờ Lục Bắc Xuyên lại tùy tiện đã lấy ra được một cái vòng tay huyết ngọc còn xa hoa hơn?

"Anh mua khi nào vậy? Tại sao em không biết?"

"Muốn làm cho em ngạc nhiên." Lục Bắc Xuyên hời hợt nói.

Lần đầu hắn nhìn thấy cái vòng tay huyết ngọc này liền biết không có ai đeo hợp bằng Diệp Trăn rồi, nhưng để vợ của mình đeo đồ vật của người khác thì còn ra cái thể thống gì nữa? Sau khi tìm kiếm một phen, rốt cục cũng tìm được cái vòng tay huyết ngọc độc nhất vô nhị trên thế giới này trước bữa tiệc đầy tháng.

Sắc mặt Lâm Trạm bỗng thay đổi. Anh ta nhìn cái vòng tay huyết ngọc trên tay Diệp Trăn, lòng bàn tay khẽ siết chặt, buông lỏng ra rồi lại nắm chặt lại, sau mấy lần mới hít một hơi thật sâu, đè nén sự mất kiên nhẫn. Sau đó khẽ vuốt cằm, quay người rời đi.

Diệp Trăn nhìn thấy Lâm Trạm rời đi, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí đưa tay lên, dò xét cái vòng tay huyết ngọc này.

Lúc đọc tiểu thuyết, có một lần Diệp Trăn rất tò mò cái vòng tay huyết ngọc mà Diệp Tinh đeo hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người này rốt cuộc là như thế nào. Bây giờ cái vòng tay chất lượng còn tốt hơn của Diệp Tinh, giá trị cũng lớn hơn nhiều đang được đeo ở trên tay mình, làm sao mà cô không kích động cho được.

"Lục tiên sinh, cái vòng này có phải là rất đắt đúng không?" (Wattpad: Myy_OwO)

Lục tiên sinh mặt không biểu tình, khóe miệng lại ẩn chứa một tia đắc ý. Nhân lúc Diệp Trăn cúi đầu quan sát cái vòng tay huyết ngọc này, hắn liền dùng ánh mắt trần trụi cưng chiều nhìn cô, "Không có gì, cho dù nó có đắt hơn đi chăng nữa, đều xứng với vợ của anh."

"Thế nhưng... đắt như vậy, nhỡ em làm vỡ thì sao?"

Lúc Diệp Trăn còn rất nhỏ, bà ngoại đã từng tặng cho cô một cái vòng ngọc rất bình thường, kết quả ngày thứ hai liền bị cô không cẩn thận làm rơi vỡ. Lúc ấy cô cũng không biết cách giám định chất lượng của vòng ngọc, cũng không nhớ rõ hình dạng của cái vòng ngọc kia, nhưng vẫn luôn kiên định tin tưởng đồ vật mà bà ngoại tặng cho cô là đồ tốt, nói không chừng còn có giá trị không nhỏ, cho nên vẫn luôn canh cánh trong lòng đến tận bây giờ.

Lục Bắc Xuyên giống như không thèm để ý chút nào, "Vỡ thì thôi, vỡ rồi thì mua cái khác."

Mặc dù không biết còn có cái vòng ngọc nào khác chất lượng tốt hay giá trị cao hơn cái vòng ngọc này hay không, nhưng đó chỉ một cái vòng ngọc đeo ngoài thân mà thôi, chẳng lẽ vợ của Lục Bắc Xuyên hắn đeo vào còn phải cẩn thận từng li từng tí?

Không lẽ thứ này còn trân quý hơn so với vợ của Lục Bắc Xuyên hắn?

***

Editor có lời muốn nói:

Tuy đã cắt nhưng chương này vẫn dài gấp đôi bình thường nhe:3

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51-2: Lục tiên sinh âm thầm hạ quyết định, tiếp tục vơ vét đồ Vật mà vợ hắn thích (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Myy

——

Câu nói này của Lục Bắc Xuyên thật đúng là đã đâm trúng lòng Diệp Trăn, cô ngửa đầu cười nhìn hắn, "Lục tiên sinh, cảm ơn quà của anh, em rất thích. Nhưng mà, anh có chuẩn bị món quà khác cho mẹ không?"

Xưa nay quan hệ mẹ chồng nàng dâu vẫn luôn phức tạp, nhưng mẹ Lục lại đối xử với cô rất tốt; cô không muốn khiến Lục Bắc Xuyên nặng bên này nhẹ bên kia, có vợ mà quên mẹ, làm mẹ Lục thương tâm.

"Em yên tâm đi, anh đã chuẩn bị quà riêng cho mẹ rồi."

"Vậy là tốt rồi."

Lục Bắc Xuyên thả lỏng, nhưng vẫn duy trì thần sắc lạnh lùng. Nhìn khuôn mặt mỉm cười ngọt ngào của Diệp Trăn, hắn âm thầm hạ xuống quyết định, tiếp tục vơ vét đồ vật mà vợ hắn thích. Làm quà tặng lễ tình nhân, quà tặng kỷ niệm ngày kết hôn, quà sinh nhật, quà các ngày lễ,...

"Được rồi, chúng ta đi vào trước đi."

Lục Bắc Xuyên lôi kéo tay Diệp Trăn, khóe miệng không tự giác giương lên, sau đó lạnh nhạt đi vào trong biệt thự.

Cái vòng huyết ngọc trên tay Diệp Trăn rất gây chú ý, trên đường đi có không ít những vị khách không tự chủ được mà đặt ánh mắt ở trên cổ tay trắng muốt của cô.

Các phu nhân trong sảnh biệt thự nhìn thấy Diệp Trăn, lại nhìn thấy cái vòng tay huyết ngọc trên cổ tay cô, nhưng ở đây đều là những người có kiến thức rộng rãi, dù có bị kinh ngạc thì cũng không thể biểu đạt trên khuôn mặt, cho nên tất cả đều dồn dập bất động thanh sắc nhìn cô.

Lục phu nhân thì ngược lại, vừa nhìn thấy cái vòng ngọc đó liền kinh ngạc hỏi: "Trăn Trăn, đây là..."

Diệp Trăn cười nói: "Đây là quà mà Bắc Xuyên tặng cho con ạ."

Nghe thấy là do Bắc Xuyên tặng, Lục phu nhân giả bộ cả giận nói: "Được lắm, mọi người nhìn xem đi, có vợ liền quên mẹ, Bắc Xuyên mua quà cho vợ nó mà lại không thèm mua cho mẹ nó cái gì cơ đấy."

Diệp Trăn vội vàng cười nói: "Vậy thì thật là tốt, nếu mẹ đã thích cái vòng ngọc này như vậy rồi thì con sẽ đưa nó cho mẹ, dù sao Bắc Xuyên cũng đã chuẩn bị một món quà khác cho mẹ rồi, con sẽ đổi lại với mẹ."

Làm bộ giống như thật sự muốn cởi cái vòng ngọc trên tay xuống.

Mẹ Lục cười chọc trán Diệp Trăn, "Con bé này, mẹ đã từng tuổi này rồi, còn hợp đeo mấy cái như này sao? Mẹ thấy con ấy, chính là cố tình muốn khiến mẹ xấu mặt thì có."

"Sao có thể ạ! Mẹ con còn trẻ như vậy mà. Hai chúng ta đi dạo phố, nhân viên cửa hàng còn phải nhận lầm chúng ta thành chị em đó."

Một vị phu nhân khác liền chen vào trêu ghẹo nói: "Bà có một nàng dâu miệng thật ngọt, lại còn có cháu trai đáng yêu như vậy, thật là khiến người khác ghen tị nha."

Lục phu nhân chỉ hé miệng cười, cũng không nói lời nào. *(Wattpad: Myy_OwO)*

"Trăn Trăn à, cái vòng ngọc này của cháu chắc là huyết ngọc đúng không? Bác nhớ trên toàn thế giới cũng chỉ có vài cái thôi đó. Bác cũng thích sưu tầm ngọc, nhưng cũng không mua được nữa, vậy mà Bắc Xuyên lại có thể mua được một cái chất lượng tốt như vậy, thật là có lòng."

"Huyết ngọc trân quý như vậy ạ?"

"Đương nhiên! Mua được món quà có giá trị liên thành như vậy, Bắc Xuyên thật đúng là có tâm."

Diệp Trăn cười cười, cũng không khiêm tốn, tinh tế vuốt ve cái vòng trên tay, "Đúng vậy ạ, Bắc Xuyên thật sự rất có lòng."

Cô không phải loại người có tâm địa sắt đá, mặc kệ Lục Bắc Xuyên có mục đích gì nhưng khoảng thời gian này hắn đúng là đối xử rất tốt với cô, không thể bắt bẻ được, cũng không thể đòi hỏi cái gì hơn.

Một buổi chiều, cả căn biệt thự tràn ngập tiếng vui cười chúc mừng, thẳng đến khi dưới chân trời xuất hiện ánh chiều tà le lói, bữa tiệc đầy tháng náo nhiệt lúc này mới hạ màn kết thúc.

Bữa tiệc kết thúc, Lục Bắc Xuyên đi tiễn các vị khách, mấy người hầu đi lại quét dọn lại căn biệt thự.

Lục Bắc Xuyên quay người về biệt thự, Lư quản gia vẫn đứng ở cổng, ông hơi khom người, sắc mặt nặng nề nói, "Thiếu gia, lão tiên sinh gọi cậu đến thư phòng."

Giọng điệu của Lư quản gia nằm ngoài dự kiến của Lục Bắc Xuyên, "Có cuyện gì vậy ạ?"

Lư quản gia khẽ lắc đầu, "Cậu cứ đi đi rồi sẽ biết."

Lục Bắc Xuyên nhấc chân đi đến thư phòng.

Giờ phút này mọi người đều đang ở trong thư phòng.

Lục lão gia ngồi ở ghế sô pha giữa thư phòng, bên cạnh là mẹ Lục và Diệp Trăn, Lục Thiếu Ngôn và Lâm Trạm ngồi ở phía đối diện. Toàn bộ thư phòng và cả biệt thự đều duy trì trầm mặc.

"Ông, cháu tới rồi."

Lục lão gia cầm đầu cây trượng, khẽ gật đầu, "Ngồi xuống đi, ông có việc muốn tuyên bố với mọi người."

Như này rõ ràng chính là chuyện nội bộ trong nhà, nhưng Lâm Trạm lại có thể ngồi ở đây, vậy không nhất định là chuyện trong nhà rồi.

"Khách về hết chưa?"

"Về hết rồi ạ."

Lục lão gia gật đầu, "Hôm nay con vất vả rồi. Nhưng có chuyện này, ông vẫn phải nói cho con biết một tiếng."

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Lục Bắc Xuyên hơi liếc mắt nhìn Lâm Trạm.

"Bắc Xuyên à, chắc ông cũng đã kể cho cháu rồi, lúc còn trẻ ông đã từng được một vị đại sư danh họa (*) giúp đỡ, những năm qua ông vẫn luôn đi tìm lại vị đại sư kia, nhưng tìm nhiều năm như vậy rồi vẫn không có tin tức gì. Ông nghĩ đã qua nhiều năm như vậy thì đại sư kia chắc cũng đã trở về với cát bụi rồi, đây là một chuyện rất đáng tiếc, ông vẫn luôn canh cánh trong lòng." Lục lão gia dừng một chút, nhìn Lâm Trạm, "Nhưng hôm nay ông mới biết được, thì ra Lâm Trạm chính là cháu chắt của vị đại sư đó."

(*) Danh họa: Họa sĩ nổi tiếng.

Mi tâm Lục Bắc Xuyên không khỏi nhíu lại, nghi hoặc nhìn Lục lão gia.

"Năm đó gia cảnh của Lâm gia sa sút, cháu gái của Lâm lão tiên sinh lưu lạc ở bên ngoài. Không nghĩ tới, Lâm Trạm lại chính là con trai của cháu gái Lâm lão tiên sinh!"

Kỳ thật đối với thân phận của Lâm Trạm, Diệp Trăn sớm đã dự liệu được. Dù sao trong tiểu thuyết cũng đã nói, lí do Lâm Trạm có thể "đánh đâu thắng đó" trên thương trường, đều là dựa vào quan hệ ngày xưa của Lâm gia.

Mẹ của Lâm Trạm xuất thân từ dòng dõi có học vấn, ông của mẹ Lâm không chỉ là đại sư danh họa đệ nhất mà còn có hứng thú dạt dào với sự nghiệp từ thiện. Lúc còn sống Lâm lão tiên sinh từng tài trợ cho không ít cô nhi viện. Sau này khi gia cảnh Lâm gia sa sút, mẹ Lâm được bảo hộ đến mức đơn thuần rời nhà liền lựa chọn định cư ở đây, lại bị Lục Thiếu Nhân lừa gạt, sinh ra Lâm Trạm.

Những người đã từng được Lâm lão tiên sinh giúp đỡ vẫn muốn báo đáp Lâm lão tiên sinh, nhưng Lâm lão tiên sinh lại không thể đợi được đến khi bọn họ thành công liền đã qua đời. Sau này lại ngẫu nhiên biết được Lâm Trạm là cháu trai ruột của Lâm lão tiên sinh, mọi người liền tận lực trợ giúp Lâm Trạm. Ở thời điểm này, Lâm Trạm ở trên thương trường cơ hồ là thuận buồm xuôi gió.

Mà Lục lão gia đã từng được Lâm lão tiên sinh trợ giúp.

Lục lão gia thở dài, giận dữ mắng: "Là lỗi của ông, là do ông sinh ra tên súc sinh Lục Thiếu Nhân kia! Mới khiến cho mẹ cháu..."

Nói đến đây, Lục lão gia nắm cây trượng hung hăng đập hai cái xuống mặt đất.

"Cha đừng nóng giận, việc đã đến nước này rồi cũng không còn cách nào," Lục Thiếu Ngôn thấp giọng khuyên nhủ: "Lúc đầu khi con biết thân phận của Lâm Trạm cũng giật nảy mình, con biết cha vẫn luôn nhớ kỹ ân tình của Lâm lão tiên sinh đã mất, cho nên lúc này mới tự ý mang Lâm Trạm trở về."

Lục Thiếu Ngôn nhìn mẹ Lục, "Chị dâu, em biết việc này rất không công bằng với chị, nhưng trong việc này, mẹ của Lâm Trạm cũng là người bị hại."

Chuyện này mẹ Lục là người khó xử nhất.

Đối với mẹ Lục mà nói, mẹ của Lâm Trạm và bà là tình địch. Mặc dù Lục Thiếu Nhân là loại người như thế nào bà là người rõ nhất, nhưng phải sống cùng một mái nhà với đứa con của tình nhân chồng mình, trong lòng thế nào cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Lục lão gia nhìn mẹ Lục, thấp giọng nói: "Lâm Mi à, chuyện này là Lục gia có lỗi với con. Tên súc sinh Lục Thiếu Nhân kia, cả đời này cũng đừng nghĩ được ra khỏi nhà lao!" Song, ông lại nói với Lâm Trạm: "Lâm Trạm, cháu yên tâm đi, nếu ông đã biết việc này rồi thì sẽ không bỏ mặc cháu đâu. Cháu là một đứa bé tốt, ân tình của ông nội cháu ông sẽ không thể quên. Bắt đầu từ hôm nay, cháu cứ ở lại Lục gia đi, về sau cháu chính là người của Lục gia chúng ta."

Ngôn từ và giọng điệu rất đanh thép, giải quyết chuyện này một cách dứt khoát.

Diệp Trăn nhìn sắc mắc mẹ Lục, chỉ thấy bà ngồi thẳng lưng, lại tiếp tục duy trì trầm mặc. *(Wordpress: bemytwinkle.wordpress.com)*

Mẹ Lục vẫn luôn hiểu được, bà không có tiếng nói ở Lục gia. Giống với lúc trước khi Lục Bắc Xuyên hôn mê bất tỉnh, Lục Thiếu Nhân mang con riêng về Lục gia rồi vào làm ở Lục thị, đoạt quyền lực trên tay Lục Bắc Xuyên, nhưng bà cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh đó.

Nếu như nhà mẹ đẻ của bà chưa từng trở nên nghèo khó, thì ít ra bà còn có thể trợ lực một chút cho Lục Bắc Xuyên, nhưng bây giờ bà không làm vướng víu của Lục Bắc Xuyên đã là vô cùng may mắn rồi.

"Bắc Xuyên, cháu thấy sao?"

Lục Bắc Xuyên cũng không có quá nhiều cảm xúc, hắn chỉ tỉnh táo hỏi Lục lão gia, "Ông chuẩn bị để Lâm Trạm nhận tổ quy tông sao?"

Mặc dù mọi chuyện đều là do Lục Thiếu Nhân tạo nghiệp chướng, nhưng thân phận của Lâm Trạm quả thực rất xấu hổ, làm sao cũng không chạy thoát được cái thanh danh "con riêng".

Lâm Trạm tâm cao khí ngạo, nếu anh ta có thể nhịn được cái thanh danh "con riêng" này thì có thể vào ở Lục gia, nhận tổ quy tông. Nhưng trong tiểu thuyết, Lâm Trạm thống hận Lục gia vô cùng, trước khi mẹ Lâm bệnh nặng qua đời vẫn luôn canh cánh trong lòng về Lục Thiếu Nhân, cho nên Lâm Trạm vẫn cất giấu oán hận trong lòng với Lục gia. Đừng nói đến nhận tổ quy tông, mà đến cả việc bắt anh ta thừa nhận cha của mình là Lục Thiếu Nhân cũng tuyệt không có khả năng!

Diệp Trăn bình tĩnh nhìn Lâm Trạm, bây giờ cô cũng không thể nào đoán trước được Lâm Trạm sẽ lựa chọn thế nào.

Lục lão gia chìm khẩu khí, "Bắc Xuyên à, chuyện này ông không thể phụ lòng Lâm lão tiên sinh đã mất. Lâm lão gia có ân tình với ông, ông không thể không báo đáp ông ấy được."

Lâm Trạm đã từng có quá khứ với Diệp Trăn, lại là con riêng của Lục gia, trong lòng mẹ Lục cũng không chịu nổi, nếu sống chung dưới một mái nhà tất nhiên sẽ có mâu thuẫn xung đột. Nếu anh ta thật sự được vào ở, ngày tháng sau đó còn sống thế nào đây?

"Thật xin lỗi ông, cháu không thể tiếp nhận được." Lục Bắc Xuyên vô cùng tỉnh táo, thẳng thắn, "Lâm lão tiên sinh có ân tình với ông, ông muốn báo đáp thì không có vấn đề gì; nếu như cha của Lâm Trạm là người khác thì cháu cũng rất tình nguyện để hắn vào ở Lục gia, thậm chí còn có thể nhận anh ta làm anh em. Thế nhưng cha của anh ta lại là Lục Thiếu Nhân, ông cho anh ta ở lại, vậy mẹ của cháu phải làm sao?"

"Bắc Xuyên," Lục lão gia trầm giọng nói: "Lâm Trạm vô tội."

Thái độ của Lục Bắc Xuyên vẫn rất cường ngạnh, "Anh ta vô tội, chẳng lẽ mẹ của cháu lại có tội ạ? Bắt bà ấy ngày nào cũng phải gặp mặt con riêng của chồng mình, ông nói xem mẹ phải đối mặt như thế nào?"

Lục phu nhân biến sắc, khẽ lắc đầu với hắn, "Bắc Xuyên!"

Lục Bắc Xuyên lại xem như không nghe thấy, giọng điệu và thần sắc vẫn kiên định như cũ, "Ông à, chuyện này cháu tuyệt đối sẽ không đồng ý."

Nói chắc như đinh đóng cột, không cho lùi cũng không cho tiến, hoàn toàn không cho ông có chỗ thương lượng.

Lục Thiếu Ngôn ở bên cạnh thấp giọng nói: "Bắc Xuyên, không được ngỗ nghịch với ông!" Sắc mặt khó có được đứng đắn như vậy.

Lục Bắc Xuyên lại làm lơ Lục Thiếu Ngôn.

Lục lão gia nắm chặt cây trượng trên tay, "Ông muốn nhận cháu trai về, cháu thật sự không đồng ý sao?"

Lời này của Lục lão gia giống như đã hạ quyết tâm.

Lục Bắc Xuyên giằng co với Lục lão gia. Một bên là người già lão luyện thâm trầm, một bên là người trẻ tuổi đầy khí thế. Dưới tình cảnh này, lại không có ai dám nói chuyện.

Lòng bàn tay Diệp Trăn nhiễm một tầng mồ hôi, trận này nhìn thì có vẻ như là đọ sức xem Lâm Trạm có thể nhận tổ quy tông hay không, nhưng trên thực tế, phải là cuộc đọ sức giữa người cầm quyền trước và người cầm quyền hiện tại của Lục gia.

Nếu Lục Bắc Xuyên buông tay trước, thì chỉ sợ sau này sẽ vẫn phải nhường nhịn tiếp.

***

Editor có lời muốn nói:

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thật sự coi là mình được gả vào nhà giàu thì có thể "gà chó lên trời" sao? (1)

Editor: Myy

——

Đạo lý này làm sao mà Lục Bắc Xuyên không rõ cho được.

Hiện tại hắn không chỉ là người thừa kế của Lục gia mà còn là con trai của Lâm Mi, là chồng của Diệp Trăn, cha của con trai, tất cả bọn họ đều cần hắn, hắn không thể nhượng bộ.

Không khí trong thư phòng bỗng nhiên đình trệ, dường như ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn.

Lục lão gia hết nắm chặt cây trượng rồi lại nới lỏng, sắc mặt bình tĩnh nhưng gân xanh ẩn ẩn trên mu bàn tay đã bán đứng rõ sự phẫn nộ của Lục lão gia giờ phút này.

Lâm Trạm lại như một người ngoài cuộc, mặt không biểu tình ngồi ở bên kia, không nói gì về ý kiến nhận tổ quy tông mà Lục lão gia đưa ra.

Lục Thiếu Ngôn cũng thay đổi bộ dáng cà lơ phất phơ không đứng đắn ban ngày, tốt xấu gì cũng có chút bộ dáng của trưởng bối, thấp giọng nói với Lục Bắc Xuyên, khuyên hắn không nên cãi nhau với Lục lão gia.

Lục phu nhân rất lo lắng, bà thực sự không muốn Lục Bắc Xuyên xảy ra xung đột với Lục lão gia trước mặt mọi người. Vừa muốn đứng dậy khuyên hai câu, lại bị Diệp Trăn bên cạnh nắm chặt hai tay, lặng lẽ lắc đầu với bà.

Diệp Trăn là vợ của Lục Bắc Xuyên, giờ phút này đương nhiên sẽ đứng ở trên lập trường của Lục Bắc Xuyên. Lục Bắc Xuyên kiên trì không sai, những chuyện kiểu này không thể cứ đáp ứng như vậy. Trước là Lục Thiếu Ngôn, sau là Lâm Trạm, mặc kệ người đó có thân phận gì trong quyển tiểu thuyết, giờ khắc này ở Lục gia đều chính là kẻ thù của Lục Bắc Xuyên. Mà chuyện này lại còn do Lục Thiếu Ngôn gây nên, hắn ta không có lòng tốt, nếu thật sự dẫn sói vào nhà thì quảng thời gian này sẽ rất khó sống.

Lục phu nhân không hiểu tại sao Diệp Trăn lại cản bà, lấy ánh mắt dò hỏi, Diệp Trăn liền dùng ánh mắt an tâm chớ lo lắng để đáp lại bà.

Lục lão gia trầm giọng: "Trừ Bắc Xuyên ra, những người khác đi ra ngoài trước đi!"

Đây là muốn hai người nói chuyện riêng.

Diệp Trăn vịn Lục phu nhân đứng dậy rời đi, sau đó Lục Thiếu Ngôn và Lâm Trạm cũng bước theo ra khỏi thư phòng.

Cửa phòng đóng lại, bây giờ chỉ còn lại hai người là Lục Bắc Xuyên và Lục lão gia. (Wordpress: bemytwinkle.wordpress.com)

Lục Bắc Xuyên hiểu rõ Lục lão gia - người đã nhìn hắn trưởng thành từ nhỏ, mà Lục lão gia cũng hiểu tính tình của đứa cháu mà mình một tay dạy dỗ lớn lên này. Ở dưới tình huống vừa rồi, ai cũng không thể nhượng bộ.

Giờ chỉ còn lại hai người, giọng nói của Lục lão gia hơi nhỏ nhẹ lại, "Tại sao cháu không đồng ý?"

"Nguyên nhân cháu đã nói rồi, thưa ông."

"Đó chỉ là một lý do mà thôi! Cháu là do một tay ông nuôi nấng, chẳng lẽ ông còn không biết cháu đang suy nghĩ cái gì sao?"

Lục Bắc Xuyên đứng đắn nói: "Nếu ông đã biết rồi thì cần gì phải hỏi lại cháu?"

"Cháu như vậy khiến ông rất tức giận, không sợ ông gọi luật sư đến sửa lại di chúc, giao tất cả di sản lại cho người khác sao?"

"Ông à, tài sản là của ông, sử dụng hay cho ai là chuyện của ông, do chính ông nắm giữ, cháu không có quyền can thiệp. Coi như ông không cho cháu một phân tiền đi chăng nữa thì đó cũng là chuyện rất hiển nhiên, tại sao cháu phải sợ?" Hắn hời hợt đáp, giống như thật sự không để tâm đến số tài sản mà Lục lão gia nói tới.

Kỳ thật bây giờ tài sản đối với Lục Bắc Xuyên mà nói cũng không phải là mấu chốt quyết định thắng bại.

Đối với với hắn mà nói, nhân mạch (1) và năng lực mới là mấu chốt quan trọng nhất để phân định thắng thua.

(1) Nhân mạch: Có mối quan hệ tốt với mọi người, quen biết rộng, được lòng người.

Nếu có đủ tiền tài và tài sản để chống đỡ cho dã tâm của hắn thì đúng là dệt hoa trên gấm (2), nhưng nếu không có thì cũng sẽ không bị người ta giậu đổ bìm leo (3).

(2) Dệt hoa trên gấm: Tô điểm làm cho đẹp thêm.

(3) Giậu đổ bìm leo: Lợi dụng người ta gặp điều không hay hoặc khó khăn, hoạn nạn để lấn lướt, áp đảo.

Không có cái gì sẽ không mất đi; chỉ có năng lực, thiên phú và dã tâm của mình mới thật sự thuộc về mình, là thứ mà cả đời cũng sẽ không phản bội mình.

Thứ dễ mất đi nhất chính là vật ngoài thân, nhưng thứ dễ đạt được nhất cũng chính là vật ngoài thân.

"Ông, nếu như vấn đề về quyền kế thừa tài sản bắt buộc thì cháu có thể giúp ông liên hệ với luật sư, nhận lại cháu trai ruột của mình cũng là quyền lợi của chính ông, ông hoàn toàn không cần hỏi lại cháu. Nhưng nếu ông đã hỏi, vậy cháu cũng trực tiếp tỏ thái độ cho ông thấy, đối với việc này và ngay tại nơi này, ông không có khả năng lấy được đáp án mà ông muốn đâu."

Lục Bắc Xuyên chém đinh chặt sắt (4), thái độ kiên định không thể lay chuyển.

(4) Chém đinh chặt sắt ≈ Như đinh đóng cột.

Lúc đầu nếu ông muốn nhận lại cháu trai thì cứ nhận thôi, hoàn toàn không cần trưng cầu ý kiến của bọn họ; nhưng nếu đã trưng cầu, như vậy hẳn là cũng đã đoán được trước kết quả rồi.

"Cho nên, bây giờ ý của cháu là, bất luận như thế nào thì cháu cũng không đồng ý để Lâm Trạm về Lục gia đúng không?"

Một năm trước khi Lục Bắc Xuyên vẫn còn nằm ở trên giường thì nghe được tin tức Lục Thiếu Nhân mang con riêng về Lục gia.

Một đứa con trai do tiểu tam sinh ra, lại còn là một tên không ra gì, dám thản nhiên vào Lục gia ở trong tình huống mà hắn còn chưa có chết. Vào công ty học tập, có ý đồ thay thế địa vị của hắn, khiến Lục phu nhân giận mà không dám nói gì, thậm chí còn dám ở trước giường bệnh khi dễ rồi đùa giỡn vợ của hắn, lúc trước chỉ bị đuổi đi đã là quá nương tay rồi.

Chuyện như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép phát sinh lại lần thứ hai!

"Cháu đã nói rồi, đây là chuyện riêng của ông, ông muốn thì cứ nhận, nhưng nếu ông đã hỏi ý kiến của cháu thì cháu vẫn giữ nguyên lời nói đó, cháu không đồng ý."

Hiện tại Lục Bắc Xuyên là người đang cầm quyền, nắm trong tay hơn 50% cổ phần của Lục thị. Quyền lực lớn trong tay hắn, trong lúc bất tri bất giác, Lục gia sớm đã không còn là thiên hạ của Lục lão gia nữa rồi.

Nhận cháu trai về?

Mục đích thật sự của Lục lão gia chỉ vẻn vẹn là nhận cháu trai về thôi sao?

Bản edit chỉ được đăng tải tại trang wattpad (@Myy_OwO) & wordpress (bemytwinkle.wordpress.com)

Nếu chỉ là nhận cháu trai về nhà thôi thì ông cũng cần phải hỏi thăm ý kiến của Lục Bắc Xuyên sao?

Thứ ông ấy muốn, là thái độ của Lục Bắc Xuyên đối với cháu trai ông ấy, về sau có thể vào Lục thị làm việc hay không.

"Cháu rất hiểu ý của ông, nhưng ông cũng nên nhớ kỹ chuyện của Lục Bắc Phàm. Dù Lâm Trạm có vô tội đến đâu đi chăng nữa thì với cháu mà nói cũng chính là kẻ thù không đội trời chung, huynh đệ bất hòa. Lục thị không cần nhiều người họ Lục như vậy, có một mình Lục Bắc Xuyên cháu là đủ rồi."

Lục lão gia nhìn hắn, hai tay nắm chặt cây trượng bắt đầu nới lỏng, vẫn không hề chớp mắt nhìn Lục Bắc Xuyên hồi lâu, dường như đang muốn nhìn ra mánh khóe trên mặt hắn.

Nhưng khuôn mặt hắn vẫn trầm ổn, không lộ cảm xúc, đã sớm đa mưu túc trí (5), nhìn không ra bất kỳ ý nghĩ nào.

(5) Đa mưu túc trí: Lắm mưu kế và đủ tài trí (để ứng phó với tình hình hoặc để thực hiện việc gì).

Hồi lâu sau, Lục lão gia mới nặng nề thở dài, "Ông hiểu ý của cháu, ông sẽ để cho Lâm Trạm nhận tổ quy tông. Nhưng cháu yên tâm, Lâm Trạm tuyệt đối sẽ không được xuất hiện ở Lục thị."

Đây coi như là Lục lão gia nhượng bộ.

Lục Bắc Xuyên khẽ gật đầu, "Cháu đã nói rồi, nhận cháu trai hay không là tự do của ông, cháu không có quyền can thiệp, nếu như không có chuyện gì thì cháu đi ra ngoài trước đây."

Nói xong, Lục Bắc Xuyên đứng dậy rời đi.

Lục lão gia lại trầm giọng gọi hắn lại.

Lục Bắc Xuyên dừng bước.

"Cháu, rất tốt. Lục thị giao cho cháu, ông rất yên tâm."

Lục Bắc Xuyên khẽ vuốt cằm, "Vậy cháu nhất định sẽ không phụ sự kì vọng của ông."

Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, giờ trong thư phòng chỉ còn lại một mình Lục lão gia.

Ông chống cây trượng, còng lưng đi tới trước cửa sổ, nhìn đám người hầu vẫn còn đang dọn dẹp trong hoa viên, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa sau lưng.

"Tôi đã già rồi, nên chịu thua thôi. Đứa bé Bắc Xuyên kia lông cánh đã đầy đủ, không đấu nổi nữa rồi."

Lư quản gia cười nói: "Lão tiên sinh, hiện tại ông đã có thể yên tâm."

"Ừ, yên tâm," Lục lão gia quay người, nhìn Lư quản gia, "Sáng mai về nhà cũ, gọi luôn luật sư đi, tôi phải sửa lại di chúc một chút."

"Sửa di chúc?"

Lục lão gia hừ lạnh một tiếng, "Thằng nhóc kia khiến tôi mất mặt trước mặt mọi người, còn bảo tôi giao lại hết cổ phần và sản nghiệp của Lục thị cho nó à? Nằm mơ đi! Lần này, tôi không dạy cho nó một bài học là không được mà!"

"Lão tiên sinh, vậy di chúc ngài định..." Ý của Lư quản gia rất rõ ràng. Lòng của Lục lão gia vẫn mang áy náy với Lâm Trạm, muốn đền bù cho anh ta, nói không chừng phần di chúc này lão gia có thể sẽ dùng để đền bù cho Lâm Trạm. Nhưng nếu cứ như vậy, Lâm Trạm này chẳng phải sẽ thành họa lớn trong lòng Lục Bắc Xuyên sao?

Lục lão gia trầm mặc suy nghĩ một lát, sau đó nở nụ cười, "Tôi thấy Chúc Chúc cũng không tệ. Ông nhìn nó trong bữa tiệc đầy tháng ngày hôm nay xem, nhiều người như vậy mà cũng không khóc lần nào, có thể thấy được lớn lên nhất định là một người ổn trọng. Mà đứa bé kia vừa ra đời đã cười với tôi, lớn lên chắc chắn sẽ hiếu thuận, không giống cha nó hay chọc tức tôi."

Lư quản gia nghe vậy, cũng nở nụ cười giống Lục lão gia.

"Được, sáng mai tôi sẽ gọi cho luật sư."

Lục lão gia gật đầu, không nói một từ.

***

Sau khi rời khỏi thư phòng, Diệp Trăn liền trực tiếp vịn Lục phu nhân trở về phòng, an ủi Lục phu nhân vẫn luôn lo lắng không thôi một phen rồi mới trở về phòng mình.

Cô không lo lắng về Lục Bắc Xuyên. Cánh chim của Lâm Trạm vẫn chưa mọc đủ lông, giờ phút này Lục Thiếu Ngôn cũng là người không đứng đắn,

một người khôn khéo như Lục lão gia chắc chắn sẽ biết chọn ai. Sẽ không bởi vì một chuyện như vậy mà làm lục đục tình ông cháu, cuộc mua bán này rất không đáng. (Wattpad: Myy_OwO)

Vừa trở về phòng không bao lâu, ngoài cửa liền có người hầu gõ cửa, đưa tới không ít quà tặng nhận được trên bữa tiệc lần này, tất cả đều có giá trị không nhỏ.

Diệp Trăn liếc mắt một cái liền thấy được cái đồng hồ đeo tay mà Lục Thiếu Ngôn tặng.

Cô kêu người hầu đi tìm một cái kìm sắc bén, sau đó không chút do dự đập vỡ cái đồng hồ có giá trị liên thành kia. Trong cái đồng hồ ngoại trừ một số linh kiện phức tạp ra, Diệp Trăn còn tìm thấy một vật.

Đó là một thiết bị theo dõi vô cùng tinh xảo.

Trong tiểu thuyết nói một chút cũng không sai, tên khốn Lục Thiếu Ngôn này lòng mang ý đồ xấu, dã tâm bừng bừng mưu đồ rất nhiều năm. Nếu như không phải bởi vì Lâm Trạm có ánh hào quang của nhân vật chính, nói không chừng Lục Thiếu Ngôn thật sự có thể hạ Lục Bắc Xuyên xong sẽ hạ luôn Lâm Trạm.

Mặt ngoài cà lơ phất phơ, bên trong lại lòng dạ thâm trầm, thâm tàng bất lộ, loại người này khó đối phó hơn nhiều so với Lâm Trạm.

Chí ít Lâm Trạm còn mặt đối mặt với kẻ thù để đối phó, nhưng Lục Thiếu Ngôn lại như một con rắn độc núp ở trong bóng tối, không biết lúc nào sẽ chui ra cắn bạn.

Điều duy nhất khiến Diệp Trăn nghĩ không ra đó là, tại sao Lâm Trạm lại liên thủ với Lục Thiếu Ngôn.

Cửa phòng bị đẩy ra, Lục Bắc Xuyên đi vào, cởi áo khoác rồi tiện tay ném lên ghế sa lon, đứng một bên tháo cà vạt, sắc mặt cũng không tốt lắm.

"Nói chuyện với ông sao rồi?"

Lục Bắc Xuyên nhìn sang, thấy cái đồng hồ quý báu bị phá vỡ nát thành từng mảnh nhỏ trên bàn cũng không hỏi nhiều, "Ông vẫn quyết định để Lâm Trạm nhận tổ quy tông, nhưng ông cũng đã đáp ứng, sẽ không để cho Lâm Trạm tiến vào Lục thị."

"Đôi bên vẹn toàn rồi."

"Xem như là vậy đi." Lục Bắc Xuyên chớp mắt, mười phần đột ngột hỏi: "Nếu có một ngày..."

"Nếu có một ngày anh mất, anh yên tâm, em sẽ kế thừa số di sản kếch xù của anh, tiêu xài tiền tài của anh, rồi đơn độc nuôi Chúc Chúc lớn lên," Diệp Trăn xúc động, cô ngửa đầu nhìn Lục Bắc Xuyên, chân tình nói, "Em sẽ nhớ anh."

Một câu nói kia của Diệp Trăn khiến Lục Bắc Xuyên bất đắc dĩ cười cười, rút lại câu hỏi thật sự mà mình muốn hỏi.

Hắn ôn nhu vô hạn nhìn Diệp Trăn, "Thế bây giờ anh phải nỗ lực kiếm tiền, tranh thủ kiếm thêm chút di sản cho em tiêu xài rồi."

"Vậy Lục tiên sinh thật vất vả, em rất cảm động."

***

Editor có lời muốn nói:

Dạo này phải học online 3 môn và bị ume nhiều truyện hay quá, cộng thêm mấy chương gần cuối dài hơn gấp 2-3 lần mấy chương trước nên mọi người thông cảm nhé QAQ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52-2: Thật sự coi là mình được gả vào nhà giàu thì có thể gà chó lên trời sao? (2)

Editor: Myy

——

Kia liếc mắt đưa tình biểu tình thật sự khoa trương, nhưng Lục Bắc Xuyên từ thư phòng ra tới khi kia một chút phiền muộn tâm tình, ở Diệp Trăn đôi câu

vài lời trung tiêu tán đến không còn một mảnh, đáy mắt tràn đầy ý cười, lòng tràn đầy tất cả đều là đối nàng ôn nhu tình yêu, phảng phất chỉ cần nghe thấy Diệp Trăn thanh âm, là có thể xua tan cả người sở hữu mỏi mệt.

Nhìn Diệp Trăn kia một trương không ngừng đóng mở môi, Lục Bắc Xuyên khó kìm lòng nổi, làm bộ hôn lên đi.

Diệp Trăn một cái tay mắt lanh lẹ né tránh, che miệng, khó hiểu phong tình, "Làm gì? Hiện tại lại không phải công chúng trường hợp, còn muốn ăn ta đậu hủ?"

Lục Bắc Xuyên hôn cái không, thấp giọng cười cười, "Hành, không ăn ngươi đậu hủ. Hôm nay ngươi cũng mệt mỏi trứ, sớm một chút nghỉ ngơi đi."

"Ai từ từ!" Diệp Trăn nhớ tới chính mình trên tay còn có cái đại phát hiện tới.

Nàng đem từ Lục Thiếu Ngôn đưa đồng hồ tìm được định vị truy tung khí phóng tới Lục Bắc Xuyên trước mặt, "Đây là ta từ ngươi vị kia tiểu thúc đưa đồng hồ tìm được định vị truy tung khí, ngươi nếu không tin nói, có thể tự mình đi khai một cái khác đồng hồ nhìn xem, liền biết ta nói có phải hay không thật sự."

Lục Bắc Xuyên đem kia nho nhỏ một khối định vị truy tung khí niết ở đầu ngón tay, tra tấn một lát sau tùy tay một ném ở trên bàn sách.

"Chuyện này ngươi không cần phải xen vào, ta sẽ xử lý."

Đại lão đều nói sẽ xử lý, Diệp Trăn cũng liền lười đến quan tâm, huống chi, này cũng không phải nàng có thể quan tâm.

Diệp Trăn vào phòng tắm tắm rửa, nghe tí tách lịch tiếng nước, Lục Bắc Xuyên đem Lục Thiếu Ngôn đưa mặt khác một khối kiểu nam đồng hồ cầm ở trong tay quan sát, kia một tiểu khối truy tung khí liền noi tay bên cạnh.

Đồng hồ thủ công tinh tế, vừa thấy liền biết giá trị xa xỉ.

Như vậy sang quý lễ vật, ai lại sẽ phát hiện bên trong thế nhưng có thể cất giấu một thủ công như thế tinh tế truy tung khí?

Đầu tiên là mang theo Lâm Trạm hồi Lục gia nhận tổ quy tông, sau là rắp tâm bất lương đưa như vậy một phần lễ vật, Lục Thiếu Ngôn lòng muông dạ thú cơ hồ người qua đường đều biết.

Lục Bắc Xuyên là thật sự không rõ, Lục Thiếu Ngôn vì cái gì muốn làm như vậy.

Hắn cầm lấy di động, ngắn gọn hữu lực, "Hai cái sự tình, đệ nhất, mười tám năm trước ta bắt cóc án, ta yêu cầu vụ án kia sở hữu chi tiết cùng với đám kia bọn bắt cóc hiện trạng, đệ nhị, điều tra rõ mấy năm nay Lục Thiếu Ngôn ở nước ngoài trải qua, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, ta toàn bộ đều phải biết."

Nói xong, đem điện thoại cắt đứt.

Diệp Trăn từ phòng tắm nội đi ra, ăn mặc một kiện tơ lụa áo ngủ nửa che nửa lộ, tóc ướt dầm dề, thập phần tùy tính ngồi ở hoá trang trước đài, đem đầu rũ hướng một bên, dùng làm khăn lông chà lau tóc ướt.

Nàng chính mình đều chưa từng chú ý chính là, tơ lụa áo ngủ to rộng mượt mà, chậm rãi từ đầu vai trượt xuống, trắng nõn thon dài thiên nga cổ dụ hoặc mười phần, vai ngọc nửa lộ, bị nước ấm tắm vòi sen qua đi da thịt bày biện ra trong trắng lộ hồng màu sắc.

Lục Bắc Xuyên ngồi ở cách đó không xa nhìn chăm chú cái này mới vừa tắm rửa xong lúc sau cả người tản ra hương khí nữ nhân, ánh mắt hơi ám.

Không có một người nam nhân tại đây tình cảnh này dưới còn có thể ngồi được, huống chi vẫn là Lục Bắc Xuyên cái này cấm dục đã lâu nam nhân.

Ngồi trong lòng mà vẫn không loạn cái này từ, cũng không sẽ dùng ở trên người hắn hình dung hắn.

Nhưng giờ phút này Lục Bắc Xuyên minh bạch, hắn yêu cầu bình tĩnh.

Bình tĩnh một chút, lại bình tĩnh một chút.

Đầy đủ quán triệt " ngồi trong lòng mà vẫn không loạn " này bốn chữ.

Tựa hồ là chú ý tới phía sau Lục Bắc Xuyên nóng rực ánh mắt, Diệp Trăn xoa tóc ướt tay hơi hơi cứng lại, quay đầu lại, nghi hoặc nhìn phía Lục Bắc Xuyên.

Nhưng nàng chỉ nhìn thấy Lục Bắc Xuyên bình tĩnh tự nhiên ở kia phiên văn kiện, sắc mặt trầm ổn, thậm chí còn ngẩng đầu dường như không có việc gì nhìn Diệp Trăn, dò hỏi: "Làm sao vậy?"

Diệp Trăn trong lòng mao mao, lắc đầu, tiếp tục xoa tóc.

Mà cùng lúc đó, ven biển thị lớn nhất giải trí công ty, thịnh thế giải trí bản bộ đại lâu bãi đỗ xe một chiếc không chút nào thu hút trong xe hơi, một người trang điểm tân triều nữ nhân đem một phần tư liệu đưa cho bên người ngồi nữ nhân.

Bên trong xe ánh sáng nhược, xem không rõ lắm, này nửa đêm, trang điểm tân triều nữ nhân còn mang theo kính râm giấu người tai mắt.

"Những người này bên trong ngươi chọn lựa một cái lớn lên thuận mắt, ta giúp ngươi an bài."

Kia một chồng tư liệu qua loa lật qua, có ảnh chụp có thành tựu có tài sản còn có công ty, nhưng phần lớn là năm gần bốn năm chục lão nam nhân.

"Ngươi có ý tứ gì? Không phải đêm nay cho ta tài nguyên liên hệ đạo diễn làm ta tiến tổ sao?"

Trang điểm tân triều nữ nhân đem kính râm lấy xuống dưới, mắt trang thực nùng, nhưng vẫn như cũ vô pháp che dấu mắt phải khóe mắt kia một cái thật dài sẹo, hài hước cười cười, "Diệp Tình, ngươi sẽ không như vậy thiên chân, thật sự cho rằng trên đời này có cái gì rớt bánh có nhân chuyện tốt tạp ngươi trên đầu đi?"

Nữ nhân bên người ngồi đúng là tiến vào giới giải trí đã lâu Diệp Tình.

"Lý tỷ, ngươi..... Ngươi lời này có ý tứ gì? Ngươi thu tiền của ta, ngươi đáp ứng quá ta."

"Là, ta là đáp ứng ngươi, nhất định cho ngươi tìm một môn phú quý lộ," Lý tỷ lười biếng thưởng thức trên tay kính râm, "Cho nên ta lúc này mới cho ngươi cái này tuyển người cơ hội, nếu là thay đổi người khác, nào còn có cái gì chọn lựa nhặt, giới giải trí nơi này, có kim chủ có thể coi trọng ngươi liền không tồi."

Lý tỷ sườn mắt ngó nàng, "Ta khuyên ngươi a đừng như vậy rụt rè, đều là tiến giới giải trí người, chẳng lẽ ngươi tiến vào phía trước liền không có hỏi thăm quá cái này trong giới hiện trạng? Không trả giá điểm cái gì, sao có thể xuất đầu a?"

"Chính là....."

"Đừng chính là, hiện tại ngươi chính là đầu cơ kiếm lợi biết không? Ai làm ngươi may mắn như vậy, trường một trương cùng ngươi muội muội giống nhau mặt."

Diệp Tình nghe được " muội muội " hai chữ hơi lăng, đáy lòng dâng lên một trận mãnh liệt nan kham.

"Ngươi đề nàng làm gì?"

"Đừng trang, hiện tại ai không biết ngươi muội muội Diệp Trăn cùng ngươi là song bào thai, các ngươi tỷ muội hai lớn lên giống nhau như đúc, chỉ là đáng tiếc, ngươi không ngươi muội muội như vậy tốt vận khí, có thể gả cho Lục Bắc Xuyên." Lý tỷ cười cười, "Đồng nhân bất đồng mệnh, vậy ngươi phải nhận mệnh, ngươi biết hiện tại chúng ta này một hàng bên trong có bao nhiêu người trong tối ngoài sáng muốn cho ta giật dây bắc cầu nhận thức ngươi sao?"

Diệp Tình sắc mặt cực kỳ khó coi, trong tay đem kia điệp tư liệu nắm chặt đến càng thêm khẩn.

"Ta không muốn biết."

Lý tỷ nhìn nàng một cái, đột nhiên hảo ngôn khuyên bảo, "Hành, ngươi trong lòng không cân bằng là khẳng định, ta không đề cập tới hành đi? Nhưng là có một chút ta nhưng đến cùng ngươi nói rõ ràng, ngươi muốn tài nguyên có thể, không thành vấn đề, chỉ cần ngươi khoát phải đi ra ngoài, trương đến khai chân, lấy ngươi này mặt này dáng người, cái gì tài nguyên không có? Ta sớm cùng ngươi đã nói, này một hàng không đơn giản như vậy, nhân mạch cùng chiêu số, không phải nhà ngươi có mấy cái tiền là có thể thu phục. Ta cho ngươi những người này tư liệu đều là ta chọn lựa kỹ càng, ngươi yên tâm, đều là ra tay rộng rãi người, sẽ không bạc đãi ngươi."

Diệp Tình trầm khẩu khí, đem những cái đó lão nam nhân tư liệu còn cấp Lý tỷ.

"Không cần, cảm ơn Lý tỷ hảo ý."

"Nhìn không ra tới, ngươi vẫn là cái xương cứng, nếu ngươi không muốn, ta đây cũng biện pháp, bất quá....." Nàng giọng nói vừa chuyển, cười nhìn Diệp Tình, "Ngươi kia tiền ta cũng không thể bạch thu, như vậy đi, ta cho ngươi chỉ con đường, có thể hay không hành liền xem chính ngươi."

"Cái gì lộ?"

Đương Diệp Tình nghe được Lý tỷ hướng nàng giới thiệu những cái đó lão nam nhân thời điểm đáy lòng đã là không muốn lại tín nhiệm nàng.

Nhưng giới giải trí thật sự không nàng trong tưởng tượng đơn giản như vậy, này đã hơn một năm tới nay, trừ bỏ đại ngôn một hai cái ba bốn tuyến đẻ non phẩm, ở đoàn phim diễn hai cái bảy tám tuyến vai phụ ngoại liền không còn có mặt khác thông cáo.

Đồng thời, tại đây đã hơn một năm thời gian nàng cũng nếm biến giới giải trí mắt lạnh chua xót, biết rõ cái này vòng không thể xuất đầu, liền chú định đến bị người đạp lên dưới chân.

Lý tỷ là giới giải trí lão nhân, am hiểu sâu giới giải trí quy tắc cùng phương pháp, nguyên tưởng rằng chính mình chỉ cần ra tiền là có thể làm Lý tỷ tìm một cái lộ, nhưng không nghĩ tới, thế nhưng là như thế này một cái bất quy lộ.

"Ngươi cái kia muội muội không phải gả cho Lục Bắc Xuyên sao? Lục Bắc Xuyên là ai a, hắn nếu có thể mở miệng, chúng ta thịnh thế Đại lão bản đều đến cấp vài phần bạc diện, huống chi ta nghe nói cái này lục tổng dã tâm bừng bừng, tập đoàn kỳ hạ công ty sản nghiệp đề cập các lĩnh vực, giải trí sản nghiệp hiện tại đúng là thăm dò giai đoạn, nhưng ta xem hắn kia thế tuyệt không sẽ trên đường chết non, ngươi nếu có thể tìm hắn đương chỗ dựa, ngươi muốn cái gì tài nguyên không có?"

Lục Bắc Xuyên xác thật là một cái kim chỗ dựa, nhưng như vậy kim chỗ dựa lúc trước lại thiếu chút nữa trở thành trượng phu của nàng!

Nhiều lần nghĩ vậy, Diệp Tinh liền đối với Diệp Trăn hận thấu xương!

"Ta biết, muội muội gả đến hảo ngươi trong lòng khó tránh khỏi không cân bằng, nhưng mặc kệ nói như thế nào, Lục Bắc Xuyên là ngươi muội phu, người trong nhà, giúp đỡ một chút thiên kinh địa nghĩa, có cái gì không đúng sao? Này làm người a phải khéo đưa đẩy một ít, ngươi xem ngươi có tốt như vậy tài nguyên không đi lợi dụng, ngược lại tìm tới ta này chỉ tép riu, thật không biết ngươi là nghĩ như thế nào, ta đều thế ngươi cảm thấy tiếc hận."

Diệp Tinh trầm mặc không nói gì.

"Kỳ thật ta cũng đoán được, ngươi a tính tình quật, còn có như vậy chút thanh cao, từ ngươi trưởng thành hoàn cảnh cũng có thể đoán được ra tới, ngươi từ nhỏ hẳn là cái loại này chúng tinh phủng nguyệt nữ hài tử, nháy mắt tới rồi giới giải trí cái này địa phương không thích ứng, chênh lệch quá lớn, muội muội gả tốt như vậy ngươi trong lòng ghen ghét ta cũng có thể lý giải, bởi vì điểm này thanh cao ngoan cố bất hòa chính mình muội muội liên hệ liền không nên, cuộc sống này là quá cho chính mình xem, chẳng lẽ ngươi trong khoảng thời gian này ở giới giải trí ép dạ cầu toàn nhật tử còn không có quá đủ? Ngươi tìm ngươi muội muội chịu thua, làm nàng cùng Lục Bắc Xuyên nói nói, chuyện này xác định vững chắc hành."

Nhìn Diệp Tinh trầm mặc không nói, Lý tỷ mục đích cũng đạt tới, ngôn tẫn tại đây, cũng liền không nói nhiều.

"Hảo, chính ngươi ngẫm lại rõ ràng đi, tốt xấu là người một nhà, có cái gì ân ân oán oán không qua được, ta đi trước, nếu ngươi đổi ý....." Lý tỷ giơ giơ lên trên tay lão nam nhân tư liệu, "Có thể trở về tìm ta, ngươi yên tâm, vẫn là nhậm chính ngươi chọn lựa."

Nói xong nàng mang lên kính râm, đẩy ra cửa xe xuống xe.

Bên trong xe Diệp Tinh ngồi ở kia, thật lâu không có động tĩnh.

Làm nàng đi cầu Diệp Trăn so giết nàng còn khó chịu, nhưng Lý tỷ nói đích xác không sai, nếu Lục Bắc Xuyên có thể hỗ trợ, chẳng sợ chỉ vì nàng nói một lời, nàng nhật tử cũng sẽ hảo quá rất nhiều.

Chỉ cần nàng nguyện ý, nguyện ý đi cầu Diệp Trăn, kế tiếp tài nguyên liền sẽ cuồn cuộn không ngừng mà đến.

Chỉ cần nàng nguyện ý buông cái giá, đi cầu Diệp Trăn.

Chính là nàng như thế nào nguyện ý đâu?

Diệp Tinh hung hăng một quyền nện ở trước tòa dựa ghế, muốn cho nàng đi cầu Diệp Trăn? Nằm mơ!

Xuống xe sau Lý tỷ vào một chiếc bảo mã (BMW), nàng bắt lấy kính râm, lấy ra di động gọi điện thoại.

"Thẩm tiểu thư, ngươi yên tâm, nên nói ta đều nói, tin tưởng Diệp Tinh biết nên làm như thế nào."

Thẩm Vi Nhân kia đầu nhàn nhạt trở về hai câu liền đem điện thoại cắt đứt.

Làm Lý tỷ đi tiếp xúc Diệp Tinh là nàng cố ý, nàng chính là muốn cho Diệp Tinh đi tìm Diệp Trăn, nếu Diệp Trăn không đáp ứng, này sau này nàng cùng Diệp Tinh chính là thế bất lưỡng lập như nước với lửa, nàng lợi dụng khởi Diệp Tinh tới sẽ càng đơn giản.

Nhưng nếu Diệp Trăn đáp ứng hỗ trợ, vậy càng tốt.

Một lần hai lần, Lục Bắc Xuyên công tác bận rộn, tích lũy tháng ngày dưới, luôn có phiền chán kia một ngày.

Thẩm Vi Nhân cười lạnh.

Thật cho rằng chính mình gả tiến hào môn là có thể gà chó lên trời?

***

Editor có lời muốn nói:

Mọi người ai chưa follow mình có lẽ sẽ không biết nên qua wall mình xem bảng tin để hiểu nhe ;-;

Follow để cập nhật thông tin nhó mọi người UvU

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53: Em dẫn Chúc Chúc đến đưa cơm trưa cho anh. Lục tiên sinh, thấy cảm động không?

Editor: Myy

——

Hôm sau, bởi vì ngày hôm qua Chúc Chúc tiệc đầy tháng duyên cớ, Diệp Trăn ngủ đến ngày ba sào mới khởi.

So với ngày hôm qua biệt thự ồn ào náo động, hôm nay nhưng thật ra an tĩnh thật sự.

Rửa mặt lúc sau Diệp Trăn ngồi ở bàn ăn biên, nhìn cho chính mình bưng lên bữa sáng nguyệt dì, nghi hoặc hỏi: "Nguyệt dì, mẹ cùng gia gia đâu? Như thế nào không thấy người?"

"Thiếu gia đi công ty, lão tiên sinh sáng sớm liền thu thập đồ vật hồi nhà cũ, là Thiếu Ngôn thiếu gia cùng lâm thiếu gia đưa lão tiên sinh đi, phu nhân sáng sớm thượng cảm thấy không thoải mái đi bệnh viện, bất quá phu nhân là bệnh cũ, không có gì trở ngại, chỉ là đi bệnh viện kiểm tra thân thể mà thôi, cố ý dặn dò ta, làm ta nói cho ngài không cần lo lắng, cũng không cần đi bệnh viện thăm, ngài liền ở nhà hảo hảo chiếu cố tiểu thiếu gia."

Diệp Trăn gật gật đầu, "Tốt, ta đã biết."

Lục lão gia tử thế nhưng sáng sớm liền hồi nhà cũ, xem ra ngày hôm qua cùng Lục Bắc Xuyên nói không tồi, ít nhất bên ngoài thượng xung đột chưa từng có.

Bảo trì loại này tương đối vững vàng tường an không có việc gì, đảo cũng là một loại đẹp cả đôi đàng.

Nguyệt dì đem bữa sáng toàn bộ đoan ở Diệp Trăn trước mặt, tươi mới thịt gà cháo hầm đến lạn lạn, hương khí phác mũi, mềm mại tức hóa, hương vị cực hảo, Diệp Trăn tâm tình không tồi, uống nhiều một chén.

Nguyệt tẩu đem Chúc Chúc ôm xuống dưới, mới vừa uống qua nãi Chúc Chúc trong miệng còn ngậm núm vú cao su, mở to một đôi nhanh như chớp mắt to khắp nơi nhìn xung quanh, nhìn đến Diệp Trăn, quơ chân múa tay lên, còn sẽ không nói, chỉ biết lớn lên miệng phát ra chi chi chi thanh âm, sáng sớm thượng sức sống mười phần.

Trong miệng ngậm núm vú cao su vẫn là nguyệt tẩu cố ý cho hắn, nếu không một cái không chú ý liền bắt tay hướng trong miệng tắc, ăn đến đầy tay tất cả đều là ướt dầm dề nước miếng, còn hướng về phía ngươi vô tội ha hả cười, rất giống cái địa chủ gia ngốc nhi tử.

"Chúc Chúc, tới, mụ mụ ôm một cái." Diệp Trăn ôm nho nhỏ một đoàn, một bên đùa với Chúc Chúc một bên hỏi nguyệt tẩu Chúc Chúc tình huống, "Chúc Chúc đêm qua tỉnh vài lần, uy vài lần nãi? Khóc không khóc?"

Lục gia nguyệt tẩu đều là chuyên nghiệp làm hết phận sự, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ mà hồi phục nói: "Thái thái, ngài yên tâm, ta mang theo như vậy nhiều hài tử, Chúc Chúc là ta đã thấy nhất ngoan hài tử, buổi tối tỉnh hai lần, uy hai lần nãi thay đổi một lần tã, liền khóc một lần, ta vừa xuất hiện, hắn lập tức liền không khóc."

"Nguyên lai nhà của chúng ta Chúc Chúc là cái ngoan bảo bảo," Diệp Trăn ôm Chúc Chúc, nhìn tên kia nguyệt tẩu, "Ngài vất vả, đi trước nghỉ ngơi đi, hôm nay ta tới chiếu cố Chúc Chúc."

Nguyệt tẩu cười cười, "Nơi nào, đều là hẳn là."

Diệp Trăn nắm Chúc Chúc tay nhỏ, nhưng Chúc Chúc liền vừa rồi lý nàng một chút, này tụ tập trung toàn bộ tinh lực ở ngoài miệng núm vú cao su thượng, tập trung tinh thần liếm mút, không cho Diệp Trăn nửa điểm mặt mũi.

Chúc Chúc sinh ra cũng có hơn một tháng, ở nhà nguyệt tẩu bảo mẫu cùng với Lục phu nhân nuôi nấng dưới mắt thường có thể thấy được tốc độ bành trướng lên, gương mặt có béo đô đô trẻ con phì, ôm ở trên tay cũng trọng không ít, thành cái trừ bỏ ăn chính là ngủ tiểu mập mạp.

"Tiểu mập mạp, ngươi nhưng đến hảo hảo trường, ngươi xem mụ mụ lớn lên đẹp như vậy, ngươi ba ba…… Cũng còn hành, ngàn vạn không thể lãng phí ba ba mụ mụ gien, biết không?"

Chúc Chúc lý cũng chưa lý nàng, mí mắt gục xuống, hàm chứa núm vú cao su liền ngủ.

"Thái thái, hài tử cho ta đi." Nguyệt dì nhỏ giọng nói.

"Không cần, ta lại ôm một hồi, không mệt."

Nói xong, biệt thự ngoại có người đi vào, nói khẽ với Diệp Trăn nói: "Thái thái, ngoài cửa có người tìm, nàng nói nàng kêu Diệp Tình, là ngài thân tỷ tỷ."

Nghe được Diệp Tình tên này, Diệp Trăn hơi lăng.

Đây là bao lâu không có gặp qua Diệp Tình? Nàng cùng Diệp Tình chi gian liên hệ, hình như là ở một tháng trước, nàng mới vừa sinh xong hài tử, ở bệnh viện tiếp thu đến kia tắc chúc mừng tin nhắn.

"Nàng tới làm gì?"

"Không biết, nàng không có nói, thái thái, yêu cầu ta tống cổ nàng đi sao?"

Lục gia người hầu phần lớn đều minh bạch Diệp gia người người về điểm này bản tính, Lục phu nhân cùng với Lục Bắc Xuyên cũng từng nói qua, nếu Diệp gia người tới, đến cùng bọn họ chào hỏi một cái.

Chỉ bằng Diệp Trăn mang thai trong lúc Diệp gia đánh kia ít ỏi mấy cái điện thoại tới xem, kia cũng không phải cái cái gì tốt gia đình.

Diệp Trăn suy tư một lát, lấy Diệp Tình kia thanh cao tính cách, không có gì đại sự, phỏng chừng cũng sẽ không dễ dàng tới cửa đến thăm.

"Làm nàng vào đi."

"Tốt."

Diệp Trăn đem Chúc Chúc giao cho nguyệt dì, làm nguyệt dì mang đi trên lầu trẻ con phòng nghỉ ngơi, nàng ngồi ở phòng khách chờ Diệp Tình.

Không bao lâu, người hầu lãnh Diệp Tình vào được.

Nay đã khác xưa, ở giới giải trí bò mô lăn lộn gần một năm Diệp Tình, giờ phút này trên người nhiều ít cũng lây dính chút giới giải trí hơi thở, từ trước Diệp Trăn cùng Diệp Tình không đối phó, nhưng xem nàng không có loại này mới lạ cảm, hiện tại lại là xác thực mà cảm giác được Diệp Tình kia cổ cao cao tại thượng xa cách cảm.

Có loại xem chúng sinh muôn nghìn cùng ta không phải cùng loại người cao nhân nhất đẳng cảm giác về sự ưu việt.

Nhưng cũng không thể không nói, trải qua giới giải trí đóng gói, Diệp Tình mặc quần áo trang điểm so từ trước cao mấy cái cấp bậc, cả người thoạt nhìn cũng so từ trước xinh đẹp tinh xảo không ít.

Diệp Trăn phỏng chừng Diệp Tình hôm nay tới cũng không phải là cái gì chuyện tốt, mang theo người vào trên lầu thư phòng.

"Ngồi đi," Diệp Trăn làm người hầu cho nàng đoan một ly trà lại đây, "Ngươi hôm nay tới, có việc sao?"

Diệp Tình nhìn quét liếc mắt một cái thư phòng, cái này địa phương nàng một chút cũng không xa lạ, từ trước còn trụ quá một đoạn thời gian, bất quá hiện tại, thư phòng nhiều ra tới bảo bảo ảnh chụp cùng với kia trương ảnh gia đình rất là chói mắt.

Nàng mặt không đổi sắc ngồi xuống, tư thái tốt đẹp ngồi ở Diệp Trăn đối diện, cười nói: "Công tác vẫn luôn ở vội, cũng không có thời gian đến xem ngươi, nói như thế nào chúng ta cũng là thân tỷ muội, ngươi mang thai sinh hài tử loại việc lớn này ta như thế nào không tới nhìn xem, hài tử đâu?"

"Ở trên lầu ngủ." Diệp Trăn cũng không có tâm tư cùng nàng nói quá nhiều.

Diệp Tình gật gật đầu, hoàn toàn không thèm để ý giờ phút này không khí xấu hổ, lo chính mình uống ngụm trà, bình thản ung dung, bất động thanh sắc đánh giá Diệp Trăn.

Có lẽ đây là gả vào hào môn lúc sau chỗ tốt đi, sinh xong hài tử sau Diệp Trăn không thấy một chút tiều tụy, làn da kiều nộn trắng nõn, dáng người cũng không có đi hình, nhìn qua so từ trước béo chút, nhưng cả người tinh thần diện mạo so từ trước phải đẹp đến nhiều.

Không giống nàng thức đêm đóng phim chạy show sau tiều tụy làn da, yêu cầu dùng đại lượng mỹ phẩm dưỡng da mới có thể tô son trát phấn.

Diệp Tình ánh mắt từ Diệp Trăn trên người thu hồi, đem chén trà đặt ở trên bàn trà, hỏi: "Trong khoảng thời gian này ngươi có trở về xem qua ba mẹ sao?"

Diệp Trăn sinh xong hài tử ở cữ, làm sao có thời giờ đi Diệp gia.

"Không có, ba mẹ làm sao vậy?"

Diệp Tình cười cười, "Cũng không có việc gì, phía trước ba ba công ty không phải có điểm vấn đề nhỏ thiếu chút nữa phá sản sao? Bất quá cũng may sau lại có người đầu tư, hiện tại công ty hoạt động bình thường, ta cho rằng đầu tư người là Lục Bắc Xuyên, không nghĩ tới không phải."

Diệp Tình nói đại khái chính là nàng sinh xong hài tử lúc sau Diệp gia cha mẹ đến bệnh viện nói kia sự kiện.

Diệp phụ rõ ràng liền không nhiều ít đầu tư đầu óc, đầu tư tiền giống cái động không đáy, tạp không ra một cái bọt nước tới, Diệp gia cùng Diệp Trăn quan hệ nếu là hảo, Lục Bắc Xuyên lấy cái hai ngàn vạn tạp cái vang nghe một chút cũng không phải không có khả năng, nhưng Diệp gia dáng vẻ kia, Lục Bắc Xuyên như thế nào sẽ đồng ý.

"Công ty đầu tư sự tình ta không hiểu lắm, ngươi nói chuyện này ta không rõ lắm."

"Tuy rằng chúng ta phía trước có điểm hiểu lầm, nhưng chúng ta rốt cuộc là người một nhà, có chút lời nói ta không thể không nói cho ngươi." Diệp Trăn từ trong bao lấy ra một chồng tư liệu đưa tới Diệp Trăn trước mặt.

Diệp Trăn không có đi phiên, nhìn giao diện kia mấy hành thô bạo thêm thô to tự, "Đây là cái gì?"

"Ngươi biết đến, ta hiện tại ở giới giải trí, giới giải trí có cái gì gió thổi cỏ lay ta nhất rõ ràng bất quá, gần nhất mơ hồ nghe được một ít về ngươi nghe đồn, mặc kệ nói như thế nào ta là tỷ tỷ ngươi, người ngoài như vậy truyền, Diệp gia không thể tránh khỏi bị đến liên lụy."

Diệp Trăn ngưng mi, trong lòng đương nhiên biết Diệp Tình ở miệng đầy chạy xe lửa, tới mục đích khẳng định không thuần, nhưng vẫn là mở ra nàng mang đến những cái đó tư liệu.

"Ngươi khả năng không biết, này đó nghe đồn ở giới giải trí truyền đến ồn ào huyên náo, một truyền mười mười truyền trăm, hiện tại nhắc tới khởi ngươi, ai không biết ngươi là chen chân Lục Bắc Xuyên cùng Thẩm Vi Nhân chi gian tiểu tam? Một ít tiểu nhân báo xã tuần san lén lút đăng cọ cái lưu lượng, không dám bốn phía tuyên dương."

Diệp Trăn lật xem Diệp Tình mang đến tư liệu, chính như Diệp Tình theo như lời vô nhị, nói nàng là tiểu tam chen chân Lục Bắc Xuyên cùng Thẩm Vi Nhân chi gian sự tình hiện giờ đã như quả cầu tuyết càng tích càng lớn, biết đến người cũng càng ngày càng nhiều, nhưng đều là chút nhàn ngôn toái ngữ không thành quy mô, thành quy mô ước chừng chính là Diệp Tình mang đến này đó báo chí tạp chí thượng đăng bát quái.

Bát quái đem Lục Bắc Xuyên cùng Thẩm Vi Nhân đắp nặn thành hai nhỏ vô tư thanh mai trúc mã, từ nhỏ tình cảm thâm hậu thề non hẹn biển, bởi vì Thẩm Vi Nhân lập chí muốn ở giới giải trí dốc sức làm, không lấy ảnh hậu danh hiệu thề không bỏ qua, Lục Bắc Xuyên si tâm không thay đổi nhất đẳng chính là thật nhiều năm, rốt cuộc chờ đến Thẩm Vi Nhân sự nghiệp có điều khởi sắc, ảnh hậu danh hiệu dễ như trở bàn tay hết sức, Lục Bắc Xuyên bị một cái nhà giàu mới nổi nữ nhi cấp tiệt hồ.

Không chỉ có ở khách sạn đem Lục Bắc Xuyên chuốc say cùng hắn phát sinh quan hệ, còn có mang Lục Bắc Xuyên hài tử, một lần tới áp chế Lục gia, gả vào hào môn.

Một đôi số khổ tình nhân bởi vậy mà bỏ qua cả đời.

Không ít diễn đàn bát quái tích cực tin nóng, bằng gần cô bé lọ lem gả vào hào môn đề tài hấp dẫn tròng mắt, giống thật mà là giả nhất trí mạng, mơ mơ hồ hồ chữ dễ dàng nhất làm người tin tưởng, ở người có tâm dẫn đường dưới, vây xem bát quái quần chúng sôi nổi giữ kín không nói ra, đáy lòng đều tin tưởng này tắc tin nóng chân thật tính.

Diệp Trăn cười cười, tùy tay phiên phiên những cái đó tư liệu, ném ở trên bàn trà, tựa hồ cũng không để ý, "Cho nên đâu?"

"Ngươi chẳng lẽ một chút cũng không lo lắng cái kia Thẩm Vi Nhân?"

"Hiện tại Lục Bắc Xuyên là ta trượng phu, ta tin tưởng ta trượng phu, cho nên, ta vì cái gì muốn lo lắng cái kia Thẩm Vi Nhân?"

Bằng phẳng bộ dáng phảng phất là thật sự tín nhiệm Lục Bắc Xuyên.

Diệp Tình hơi lăng, không nghĩ tới như vậy cũng không thể kích khởi Diệp Trăn nguy cơ cảm, nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói: "Ngươi còn nhớ rõ năm trước ba 50 tuổi sinh nhật ngày đó Thẩm Vi Nhân cũng trình diện sao?"

Diệp Trăn nhướng mày, ý bảo nàng tiếp tục nói tiếp.

"Ngươi cảm thấy lấy ta ngay lúc đó nhân mạch, có thể nhận thức được Thẩm Vi Nhân nhân vật như vậy sao?" Diệp Tình trầm khẩu khí, khuôn mặt nghiêm túc, "Ta thành thật nói cho ngươi đã khỏe, lúc trước là Thẩm Vi Nhân chủ động tìm được ta, là nàng chủ động mời ta, còn chủ động đề cập ba 50 tuổi sinh nhật, nàng là cố tình tiếp cận ta lấy này tới tìm hiểu tin tức của ngươi, nàng là rắp tâm bất lương!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53-2: Em dẫn Chúc Chúc đến đưa cơm trưa cho anh. Lục tiên sinh, thấy cảm động không? 2

Editor: Myy

"Vậy thật là phiền phức," Diệp Trăn ngáp một cái, một bộ dáng hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng, "Hai nhà Thẩm gia và Lục gia có quen biết lẫn nhau, nếu như cô ta muốn đến thăm dò tôi thì trực tiếp đến đây là được, cần gì phải tiếp cận chị để đến tiệc sinh nhật của cha?"

"Em nghe không hiểu à? Trọng điểm ở đây không phải là tiệc sinh nhật của cha mà là Thẩm Vi Nhân cô ta có rắp tâm không tốt, em không có một chút cảm giác nguy cơ nào sao?"

Đổi lại vị trí mà suy nghĩ, Diệp Tình tự hỏi lòng mình, nếu như chuyện này phát sinh ở trên người mình, đối thủ của cô ta là Thẩm Vi Nhân thì cô ta tuyệt đối sẽ không thể nào bình tĩnh được như Diệp Trăn.

"Tại sao tôi phải thấy nguy cơ? Tôi tin tưởng chồng của mình." Diệp Trăn dựa vào ghế sa lon, bộ dáng lười nhác, "Cảm ơn hôm nay chị đã có lòng tốt đến nhà nhắc nhở, tôi rất cảm kích. Nếu như không có việc gì nữa thì mời chị về."

Cô cũng không tin Diệp Tình tới đây chỉ để nói chuyện này với cô, chiêu trò này của Diệp Tình cô không muốn tiếp cũng lười phải tiếp, cho nên cứ dứt khoát tiễn cô ta về cho xong.

Về phần chuyện của Lục Bắc Xuyên và Thẩm Vi Nhân, cô không vội.

"Diệp Trăn!" Diệp Tình làm biểu cảm "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép", giống như thật sự đang suy nghĩ vì Diệp Trăn, "Được rồi, em không lo thì thôi, vậy để chị cho em nhìn thử cái này, xem xem em còn có thể bình tĩnh được nữa hay không!"

Diệp Tình tìm từ xấp tài liệu kia ra năm tờ báo, đưa cho Diệp Trăn, "Em nhìn đi."

Diệp Trăn cầm lấy, tùy ý nghiêng mắt nhìn.

Ngành cốt lõi của tập đoàn sản nghiệp Lục thị chủ yếu là tài chính và đất đai, nhưng cũng có liên quan đến rất nhiều ngành.

Lục Bắc Xuyên có tham vọng lớn, đầu tư vào khá nhiều ngành. Ví dụ như trên tờ báo Diệp Tình đưa cho cô kể về năm đó Lục Bắc Xuyên đầu tư vào một nhãn hiệu nước hoa đã trở nên rất hot.

Công ty nhãn hiệu nước hoa này có danh tiếng khá lớn nhưng sắp phá sản, bị Lục Bắc Xuyên thu mua. Sau khi được hắn đầu tư vốn vào thì dần chuyển biến tốt đẹp hơn, lượng tiêu thụ rất lớn, lại lần nữa trở nên vang dội ở thị trường trong nước. Đương nhiên, khoản thu nhập này ở trong mắt Lục Bắc Xuyên thì không đáng để nhắc tới.

Lúc ấy Thẩm Vi Nhân ở trong giới giải trí còn chưa có danh tiếng như ngày hôm nay, nếu như người bình thường dựa vào gia thế để nổi tiếng thì chắc chắn không thể nào lấy được đại ngôn của Lục thị, nhưng phía sau Thẩm Vi Nhân có Thẩm gia chống lưng, tất nhiên cái danh hiệu đại ngôn nước hoa này liền rơi xuống trong tay Thẩm Vi Nhân.

Cho nên lúc bấy giờ mới xuất hiện scandal của Lục Bắc Xuyên và Thẩm Vi Nhân. Khi đó Lục Bắc Xuyên cũng không thèm để ý đến những chuyện này, chưa từng làm sáng tỏ ngay lập tức, thái độ cam chịu này càng khiến cho mọi người xôn xao, Thẩm Vi Nhân cũng dần nổi hơn.

Về sau cái nhãn hiệu nước hoa này được Lục thị nghiên cứu phát minh ra thêm mấy khoản nước hoa nữa, lượng tiêu thụ và danh tiếng cũng không tệ. Sau khi Lục Bắc Xuyên xảy ra tai nạn xe cộ lâm vào hôn mê, Lục Thiếu Nhân liền làm chủ Lục thị, phá hủy không ít tâm huyết lúc trước của Lục Bắc Xuyên. Nhưng lượng tiêu thụ và danh tiếng của nhãn hiệu nước hoa này trên thị trường vẫn không giảm. Thẩm Vi Nhân cũng theo đó mà càng ngày càng nổi danh, ở giới giải trí đứng vững bước chân, danh hiệu đại ngôn của Thẩm Vi Nhân vẫn được kéo dài đến nay.

Những tin tức scandal năm đó viết về tư tình của Lục Bắc Xuyên và Thẩm Vi Nhân chắc như đinh đóng cột, thật sự miêu tả thành một câu chuyện tình yêu giới nhà giàu chấn động dư luận.

Diệp Trăn nhìn thấy những dòng chữ cảm động lòng người này, thật sự có chút xúc động.

Cô buông tờ báo xuống, "Chuyện đều đã qua cả rồi, nhắc lại cũng không có ý nghĩa gì."

"Đúng, chuyện đều đã là quá khứ rồi, nhưng em suy nghĩ một chút đi, cái danh hiệu đại ngôn nước hoa này bây giờ vẫn là của Thẩm Vi Nhân, chỉ cần có cái đại ngôn này thì mặc kệ chuyện cũ đã trôi qua bao lâu, đều sẽ bị người ta lật ra. Những người kia làm sao biết được chân tướng, em cho là bọn họ thật sự quan tâm ai mới là chân ái của Lục Bắc Xuyên, ai mới là tiểu tam hay sao? Bọn họ chỉ quan tâm, tin tưởng những điều bọn họ muốn tin mà thôi."

Lời nói này có chút đạo lý.

"Cho nên?"

"Cho nên em nên đi tìm Lục Bắc Xuyên, bảo anh ta mau chóng hủy hợp đồng với Thẩm Vi Nhân đi. Nhưng chị cũng đã giúp em điều tra rồi, hợp đồng của Thẩm Vi Nhân đến cuối tháng sẽ kết thúc, bây giờ người đại diện của cô ta hẳn là đang ở công ty bàn chuyện về hợp đồng đại ngôn tháng sau rồi," Diệp Tình nói nhiều như vậy, rốt cục cũng nói ra mục đích của mình, tận tình khuyên nhủ: "Trăn Trăn à, lúc trước mặc kệ giữa hai chúng ta có xảy ra chuyện gì, có hiểu lầm gì đó thì rốt cuộc chúng ta vẫn là chị em ruột. Khi đó là do chị hồ đồ, nhưng bây giờ em nên hiểu rõ, ngoại trừ người thân của em

ra thì em còn có thể trông cậy vào ai nữa đây? Chị là chị ruột của em, chị có gạt ai đi nữa thì cũng sẽ không gạt em."

Nhìn tờ tin tức, cảm xúc của Diệp Trăn vẫn không giao động, dù sao cũng đều đã là quá khứ cả rồi. Mà cứ coi như đó là sự thật đi nữa, thì sao chứ?

Lục Bắc Xuyên có Thẩm Vi Nhân thì cô ta cũng có Lâm Trạm, không ai có tư cách nói ai, quan trọng chính là hiện tại và tương lai.

Khiến Diệp Trăn không dễ chịu lắm chính là trên các trang báo đều nói cô là tiểu tam chen chân vào giữa chuyện tình cảm của hai người bọn họ.

Cái danh tiếng tiểu tam này, cô không có ý định nhận lấy.

Vung nào thì úp nồi đó, đừng có úp linh tinh.

"Sau đó thì sao?"

Diệp Tình dừng một chút, "Lúc trước là chị không tốt, là do chị nhất thời hồ đồ. Chị biết em đang hiểu lầm chị, nhưng chị hi vọng từ hôm nay trở đi em có thể nhìn thấy bản chất chân chính của chị. Chị biết em rất phiền lòng chuyện này, thế nhưng chị không thể không tới nhắc nhở em, nhìn em bị người khác mắng trong lòng chị cũng không thể chịu nổi. Nếu như có thể làm sáng tỏ thì hãy mau chóng làm sáng tỏ đi, em vẫn nên chủ động nói một câu với Lục Bắc Xuyên về vấn đề đại ngôn của Thẩm Vi Nhân. Hiện tại ngay cả con em cũng có rồi, làm chuyện gì cũng suy nghĩ cho đứa bé, có thể khiến hai người đó phủi sạch quan hệ thì càng tốt."

***

Editor có lời muốn nói:

Tình chị em bao la vĩnh cửu =))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53-3: Em dẫn Chúc Chúc đến đưa cơm trưa cho anh. Lục tiên sinh, thấy cảm động không? 3

Editor: Myy

——

"Được rồi, chị chỉ muốn nói thế thôi, còn lại tự em suy nghĩ thật kỹ đi, chị về trước."

Diệp Tình không có thu hồi những cái đó tư liệu, dẫn theo bao ở người hầu dưới sự chỉ dẫn rời đi Lục gia.

Nàng tin tưởng chính mình ám chỉ đến đủ rõ ràng, Diệp Trăn hẳn là minh bạch chính mình ý tứ, chỉ cần chờ Lục thị cùng Thẩm Vi Nhân một giải ước, đến lúc đó nàng lại cùng Diệp Trăn liên hệ một chút, hôm nay như vậy một phen lời từ đáy lòng, nàng không tin Diệp Trăn sẽ không động dung.

Đến lúc đó lại du thuyết một phen, đại ngôn sự tình Diệp Trăn làm hồi báo, không phải nắm chắc?

Bước ra Lục gia biệt thự ngoại, Diệp Tình hít một hơi thật sâu.

Quảng cáo

Nguyên tưởng rằng ở Diệp Trăn trước mặt sẽ nhịn không được đáy lòng phẫn hận, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến Diệp Trăn sắp cùng Thẩm Vi Nhân giáp mặt đánh giá, đáy lòng không khỏi hoan hô trầm trồ khen ngợi.

Thẩm Vi Nhân không phải cái gì đèn cạn dầu, Diệp Trăn cùng Thẩm Vi Nhân đối thượng, nàng chỉ lo bàng quan, xem hai người đấu đến ngươi chết ta sống.

Mặc kệ ai thua ai thắng, đối nàng mà nói, đều không phải cái gì chuyện xấu.

Diệp Tình rời đi sau, Diệp Trăn đem nàng mang đến những cái đó tư liệu toàn bộ ném vào thùng rác, trên mặt vô ngu, phảng phất vừa rồi nói hết thảy nàng hoàn toàn không hướng trong lòng đi.

Nàng đi vào Chúc Chúc trẻ con phòng, nguyệt dì đang ở một bên chăm sóc.

Diệp Trăn thấp giọng hỏi nói: "Nguyệt dì, bảo bảo ngủ đã bao lâu?"

Nguyệt dì đánh giá thời gian, trả lời: "Ngủ ước chừng nửa giờ."

"Như vậy đi, ta tới chăm sóc Chúc Chúc, phiền toái ngài đi xuống giúp ta chuẩn bị một phần tiện lợi, giữa trưa ta mang đi Bắc Xuyên công ty."

Phu thê gian về điểm này tình thú nguyệt tẩu cũng hiểu, lập tức cười tủm tỉm đáp ứng, "Hảo, ngài yên tâm, ta nhất định đều chuẩn bị chút thiếu gia thích ăn."

"Phiền toái nguyệt dì."

Nguyệt dì xuống lầu chuẩn bị cơm trưa, Diệp Trăn ngồi ở giường em bé liền nhìn ngủ say Chúc Chúc, thấp giọng nói: "Chúc Chúc, ngươi ở nhà lâu như vậy, còn không có đi ra ngoài nhìn xem đi? Đợi lát nữa mụ mụ mang ngươi đi ra ngoài tìm ba ba, được không? Ngươi cái kia ba ba đi sớm về trễ tự cấp ngươi tránh sữa bột tã tiền, chúng ta nói như thế nào cũng đến đưa điểm ăn ngon uống tốt đi xem hắn đúng hay không?"

Nói, nàng thở dài, "Thuận tiện a, cũng giải thích một chút mụ mụ cái này tiểu tam sự tình, nếu không ngươi về sau chỉ sợ cũng đến trên lưng tiểu tam nhi tử thanh danh, kia nhiều không dễ nghe, ngươi cái kia ba ba không đàng hoàng, cả ngày đối loại sự tình này không để bụng, ta đây có thể làm sao bây giờ đâu? Chỉ có thể chính mình tự mình thượng. Vốn dĩ cũng không nghĩ mang theo ngươi đi, chính là ngươi một người ở nhà, mụ mụ thật sự không yên tâm."

"Mụ mụ thật đáng thương, mới ra ở cữ phải vén tay áo làm loại sự tình này, về sau ngươi nhưng đến hảo hảo bảo hộ mụ mụ, biết không?"

Đang ngủ ngon lành bảo bảo chép miệng, nghiêng đầu oai qua đi, chỉ chừa cấp Diệp Trăn một cái cái ót.

***

Giữa trưa 11 giờ rưỡi, nguyệt tẩu đem tiện lợi chuẩn bị tốt giao cho Diệp Trăn trên tay, Chúc Chúc ngủ hai cái giờ sau uy nãi đổi tã, bởi vì muốn ra cửa, nguyệt dì cấp Chúc Chúc chuẩn bị không ít đồ vật, sạch sẽ tã, quần áo, sữa bột, uy nãi công cụ, cùng với xe nôi.

"Thái thái, xe đã ở bên ngoài chuẩn bị tốt, muốn hay không cấp thiếu gia gọi điện thoại?"

Diệp Trăn ôm Chúc Chúc, xem bên ngoài thời tiết vừa lúc, "Đánh đi, liền hỏi hắn có ở đây không công ty là được, đừng cùng hắn nói ta sẽ đi qua, tỉnh lải nhải."

Nguyệt dì cười nói: "Tốt, ta đây liền đi gọi điện thoại."

Diệp Trăn sờ sờ Chúc Chúc tay nhỏ độ ấm, xem hắn nhìn ngoài phòng ánh mặt trời hưng phấn mà thẳng duỗi chân, thân mật mà thân ở Chúc Chúc bụ bẫm khuôn mặt nhỏ thượng, "Hảo hảo hảo, mụ mụ hiện tại liền mang ngươi đi ra ngoài."

Phía sau xe nôi cùng với chuẩn bị đồ vật bị nguyệt tẩu cầm, Diệp Trăn ôm Chúc Chúc, ngồi trên đi trước Lục thị trên xe.

Tài xế là trải qua đặc biệt huấn luyện qua đi tài xế già, ở bình thản đường cái thượng, xe khai đến lại ổn lại bình, Diệp Trăn ngồi ở hậu tòa ôm Chúc Chúc, thế nhưng không cảm nhận được chút nào đong đưa, như giẫm trên đất bằng.

Lục Bắc Xuyên ở công ty nhận được trong nhà tới điện thoại, nói là giữa trưa thời gian trong nhà sẽ phái người đưa đi cơm trưa.

Cơm trưa loại đồ vật này hắn luôn luôn là không chuẩn khi, nhưng nếu là Diệp Trăn cố ý phái người đưa tới, hắn đương nhiên đến đúng giờ chờ.

Ước chừng là 12 giờ tả hữu bộ dáng, Lục Bắc Xuyên nhận được Diệp Trăn điện thoại, nói là chính mình mang theo Chúc Chúc đến công ty dưới lầu.

Lục Bắc Xuyên cả kinh, mắt phải mí mắt thẳng nhảy, nhanh như điện chớp đi ra ngoài, áo khoác đều bất chấp xuyên, "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta mang Chúc Chúc tới cấp ngươi đưa cơm trưa, Lục tiên sinh, cảm động sao?"

Lục Bắc Xuyên mí mắt thẳng nhảy, nhịn không được cao giọng, "Ngươi liền đãi ở kia đừng nhúc nhích, ta đi xuống tiếp ngươi!"

Trải qua hắn bên cạnh người vài tên công ty công nhân sôi nổi vấn an, nghe được lời này kinh ngạc chớp mắt.

"Ta không phải không chân……" Di động truyền đến lải nhải thanh âm, Diệp Trăn bĩu môi, bất đắc dĩ nói: "Hành hành hành, ta không dưới xe, ta ngồi xe chờ ngươi hành đi?"

Nói xong, Diệp Trăn đem điện thoại cắt đứt.

Một chiếc Rolls-Royce cùng với trước sau hai chiếc bảo mã (BMW) ngừng ở công ty đại lâu cửa, giữa trưa thời gian, khiến cho không ít người vây xem chú mục, cũng có bảo an tiến lên đây dò hỏi muốn đuổi người, nhưng đều bị tài xế báo cho đuổi đi.

Lục tổng thái thái tới, ai dám đuổi nàng đi?

Chính là đem xe khai tiến công ty đại đường trước đài, kia cũng là người ta vui.

Lầu một thang máy leng keng một tiếng, Lục Bắc Xuyên bước nhanh từ thang máy nội bước ra, sơ mi trắng chính trang áo choàng, quần tây bóng lưỡng giày da, liền áo khoác cũng chưa tới kịp mặc vào, đi nhanh hướng tới cửa phương hướng xe đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mang Thai Đứa Bé Là Nhân Vật Phản Diện* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.